M-AI TRĂDAT

LISA JACKSON
Seria: Familia Cahill #3
M-AI TRĂDAT
Original: *You BetrayedMe*| *The Cahills #3* (2022)
Traducere din limba engleză: MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-proiect.eu
METEOR

2022

CAPITOLUL 1

Cabana izolată Munţi Cascade Statul Washington 10 decembrie

în viaţă

Sunt încă în viaţă!

Clipesc. Nu-mi vine să cred. Mă uit la tavanul care pare să se rotească deasupra mea ca într-un dans.

Corpul îmi tremură pe podea.

Zvâcnind.

Dând din braţe.

Bolborosind.

Dar n-am fost ucisă.

Cel puţin nu încă.

Semnele de arsuri gemene de pe gâtul meu sunt dureroase. Ele îmi amintesc că aş putea fi moartă, că, dacă mi-ar fi fost apăsată pe piele ţeava unui pistol, şi nu vârfurile metalice, reci, ale unei arme de asomare, acum aş zăcea în balta propriului meu sânge, moartă... Pe vecie.

Mintea mă avertizează că-i doar o chestiune de timp.

încerc să mă concentrez, clipesc des din ochi în timp ce icnesc şi zvâcnesc incontrolabil, simţind sub ceafă lemnul de esenţă tare din căsuţă. Tavanul boltit pare mai înalt decât este, fiindcă se întinde deasupra unui living mic. Continuă să se rotească în vreme ce ochii mei încearcă să se concentreze, dar încă tresar în orbite, fragmentându-mi vederea.

Privesc fix canapeaua încorporată în mobilă, cu pernuţele ei colorate, apoi scara ce urcă la mansardă, dar totul din câmpul meu vizual se înclină şi tremură, refuzând să rămână stabil. încerc să mă concentrez asupra unui singur element: uşa ce duce afară, unica mea Şansă de evadare, însă este închisă, dar până şi ea pare să se mişte şi să se legene.

Ajută-mă, Doamne!

închid ochii pentru o secundă, încerc să opresc tremurul, dar nu reuşesc să-mi recâştig controlul asupra corpului.

Clic, clic, clic.

Paşi! Podelele vibrează. Tocuri de cizme izbesc podeaua din lemn şi-mi amintesc că nu sunt singură.

Cu un efort, îmi răsucesc gâtul care-mi tremură şi rotesc capul într-o parte, apoi îl văd pe cel care m-a capturat punând ceva în frigiderul mic.

„De ce? „ încerc să spun, dar printre buze îmi iese doar un geamăt. „De ce? „ încerc iarăşi, dar nu-mi răspunde, ci doar trânteşte uşa frigiderului şi, aruncând o privire dispreţuitoare spre corpul meu spasmodic, păşeşte peste mine către uşa cabanei şi o deschide larg.

O rafală de aer hibernal năvăleşte înăuntru, urmată de câţiva fulgi de zăpadă. „Nu”, încerc eu să ţip. „Nnnuuu”. Din nou însă cuvântul acela unic e neclar, doar sunetul indică un strigăt de disperare.

Dar răpitorul mă înţelege.

Se opreşte o clipă.

Apoi iese şi închide uşa după el. Buf!

încerc să mă târăsc spre uşă. Clic!

A încuiat-o.

Nu mă părăsi, *încerc să zbier, fără să pot articula vreo silabă, iar gura mi se deschide şi închide ca a unui peşte aruncat pe mal care horcăie după aer.* Cum poţi face asta? Tu, care ai jurat că mă iubeşti? Cum mă poţi părăsi?
Trădarea este sfâşietoare, simt un ghem acru în stomac în timp ce mă străduiesc să-mi potolesc tremurul necontrolat al corpului. Adună-te! Fă-o!
încerc să mă ridic, reuşesc să-mi trag picioarele sub mine, dar tălpile pantofilor alunecă şi mă prăbuşesc din nou pe podea. Nu pot decât să mă târăsc, cu membrele paralizate, încercând să mă împing spre uşă.
Peste bătăile frenetice ale inimii mele aud tălpi trosnind pe zăpada îngheţată, apoi bipul indubitabil al încuietorilor unui vehicul, răspunzând la apăsarea unui buton de pe telecomandă.
Nu face asta!
Mă ridic, bâjbâi cu mâna spre clanţă şi nu reuşesc s-o apuc.
încerc din nou, cu toate eforturile de care sunt în stare, şi acum reuşesc - în cele din urmă, muşchii mă ascultă. Gemând, mă ridic în picioare şi mă reazem cu greu de cadrul uşii.

Un motor se ambalează când mă întind spre clanţă. Reuşesc să o prind, dar uşa este încuiată şi blocată. Nu se clinteşte. Ca întotdeauna. Este încuiată şi blocată.

La naiba!

încep să-mi curgă lacrimile în vreme ce mă îndrept spre scară şi mă clatin o secundă. Muşchii îmi tremură şi strâng din dinţi, pun mâna greşit pe balustradă şi alunec puţin. încleştez fălcile ca să-mi opresc clănţănitul dinţilor şi mă prind mai tare, după care, încetişor, treaptă cu treaptă, urc până ce ajung să pot privi peste pervazul uneia dintre cele cinci ferestruici pătrate, cu latura de treizeci de centimetri, înşiruite sub tavanul peretelui cu uşă.

Prin geam pot să văd afară peisajul glacial - poienița înzăpezită, mărginită de brazi înalţi, cu ramurile încărcate de gheaţă şi nea. în poieniţă zăresc maşina cu farurile strălucind ca două conuri de lumină, ce fac vizibil drumul pe când se îndepărtează.

Inima mi se frânge.

Nu te lăsa! Cine a făcut asta nu merită tristeţea ta. Enervează-te, la naiba!

Pe măsură ce tremurul din corp mi se calmează, simt cum urcă furia în mine. Mă prind cu degetele atât de tare de treapta de sus a scării, încât articulaţiile devin albe ca osul. Sunetul motorului se estompează.

Aşa cum s-a întâmplat şi mai înainte.

— O să te prind eu, făgăduiesc, şi vorbele îmi sună răguşit, dar cel puţin inteligibil, în timp ce mă uit la vehiculul care se îndepărtează, cu stopurile roşii clipind printre copaci şi reflectând pe zăpadă urme ca de sânge. N-o să scapi cu asta.

O să am grijă.

CAPITOLUL 2

Munţi Cascade 1 decembrie

— Jigodie!

Luptându-se cu lacrimile, Megan lovi cu palma în volanul Toyotei, apoi călcă acceleraţia. Cauciucurile se rotiră, azvârlind zăpadă şi pietriş în timp ce dădea cu spatele, apoi schimbă viteza şi fasciculele farurilor se revărsară pe terenul înzăpezit, peste drumul lung care pleca de la ferma mizerabilului James Cahill. După care, ca şi cum bărbatul ar fi stat pe scaunul din dreapta ei, Megan a continuat să profereze injurii.

— Cum ai putut? Cum naiba ai putut?

N-ar fi trebuit să fie surprinsă.

Cine a înşelat o dată va înşela mereu.

Şi atunci, de ce se aşteptase ca el, bărbatul despre care crezuse că e iubirea vieţii ei, sufletul pereche, nenorocitul „ales”, dacă poţi să crezi prostiile alea, să fie altfel? Nu făcuse altceva decât să-şi arate adevărata faţă şi se dovedise a fi doar un nenorocit infidel.

Clipea din ochi apăsat şi lacrimile au început să-i alunece pe obraji. Când a ajuns la şosea, a luat-o prin faţa unui plug de zăpadă care curăţa drumul şi a accelerat, grăbită să ajungă în oraş, pierzându-se în noapte. Furioasă, şi-a şters lacrimile afurisite, lăsând în urmă stâlpii gardurilor şi câmpurile complet albe, învăluite în ceaţă. La indicatorul de cedare a trecerii, a încetinit, apoi a tras de volan şi a virat spre vest, ocolind centrul lui Riggs Crossing şi gonind pe străzile laterale aproape pustii ale aşezării uitate de lume, care se considera un orăşel cinstit, aflat permanent sub magia sărbătorilor de Crăciun. Ea însă ştia la fel de bine ca toţi ceilalţi că aparenţele pot fi înşelătoare, nu?

Cu coada ochiului, a zărit o femeie în vârstă care plimba un terrier scoţian negru, îmbrăcat cu hăinuţă. Aflată în cercul de lumină proiectat de un felinar stradal, femeia, cu bucle sure care-i ieşeau de sub bereta roşie, a clătinat din cap, apoi a ameninţat cu un deget înainte de a-şi lăsa palmele spre sol cu mesajul „mai încet”.

Lui Megan nu-i păsa. Abia s-a abţinut să nu-i arate degetul mijlociu. N- ar fi avut însă niciun motiv s-o facă.

în afară de inima ei frântă şi de mintea spulberată.

De ce, de ce, de ce fusese atât de idioată, încât să se îndrăgostească de James Cahill? Trebuia să-şi fi dat seama.

— Rahat!

îşi *dăduse* seama. în oglinda retrovizoare a văzut-o pe bătrână vorbind la telefonul mobil, formând probabil 911 şi raportând că un şofer teroriza străzile, de obicei senine, aproape bucolice, ale acestui orăşel ascuns în munţii statului Washington.

Nasol!

Totuşi, a ridicat talpa de pe acceleraţie.

Nu voia şi nici nu avea nevoie de o amendă.

Doar nu era oarbă, pentru Dumnezeu! Văzuse cum se uitase James la fata cea nouă din restaurant, aşa cum o privise cândva şi pe ea. Dar la ce se aşteptase? Nu ştia din experienţă personală cât de uşor întorcea el capul după femei? Iar femeile săriseră mereu pe el, un bărbat înalt şi chipeş, cu atitudine de cowboy şi cu un zâmbet de felul „pregăteşte-te pentru aventura cea mai grozavă din viaţa ta”, care putea ademeni până şi inimile cele mai precaute. Ca să se îndrăgostească de el, nici măcar nu era nevoie să ştie că James este sau că va fi bogat.

Nu aşa se petrecuse cu ea?

— Eşti o idioată, a rostit Megan, şi nu era prima oară când spunea asta despre sine. Abia aştepta să ajungă la Seattle, la sora ei! Odată ajunsă în apartamentul Rebeccăi, avea să-şi înece furia într-o sticlă de votcă şi să-l dea uitării pe ticălos.

— Jigodie mincinoasă şi infidelă, a mormăit ea.

James era al ei!

El nu înţelesese asta?

Probabil că nu, deocamdată...

Dar avea să-nţeleagă. O să aibă ea grijă!

Ştii ce?

Ar trebui să dispară din viaţa lui.

Să-l facă să-i fie dor de ea.

Să-l facă să regrete din tot sufletul c-a înşelat-o vreodată!

Da, asta era soluţia.

Şi-a şters lacrimile cu o mână înmănuşată, continuând încă să se smiorcăie când a ieşit din localitate. Strângea volanul atât de tare, încât o dureau degetele când s-a angajat pe drumul dintre munţi. Şi, întrucât ninsoarea se înteţea, a pornit ştergătoarele de parbriz.

Rebecca o aştepta.

Sora ei. Dumnezeule! îi era aproape imposibil să accepte că James fusese interesat mai întâi de Rebecca. Şi, la naiba, Rebecca, crăiasa zăpezilor, se îndrăgostise de el! Sau, mă rog, aproape că se îndrăgostise. Atât cât şi-ar fi îngăduit Rebecca să se îndrăgostească de un bărbat ca James - un tip sexy, cu reputaţie nu prea bună...

Ăsta era necazul cu James! Era al naibii de arătos şi destul de bădăran - da, bădăran! - pentru ca femeile să-l găsească atrăgător *fără* să-şi dea seama că era bogat. Sau... avea să fie atunci când va moşteni restul părţii sale din averea Cahill. însă, chiar şi fără să ştie asta, femeile îi cădeau în braţe, iar James, ca o jigodie ce era, nu obişnuia să le descurajeze.

Din fericire, Rebecca lăsase toate astea în urmă.

Sora ei se vindecase de mult de iubirea pentru James.

Nu era aşa?

Nu contează, şi-a spus Megan, împingându-şi capul înainte şi mijind ochii prin parbriz ca să desluşească ceva prin fulgii ce dansau în strălucirea farurilor.

Rebecca ştia ce să facă.

Ştiuse mereu. Rebecca Travers, care era fermă ca o stâncă şi hotărâtă, avea s-o ajute pe Megan să repare situaţia. în ciuda oricăror sentimente latente pe care le-ar mai fi putut nutri faţă de James.

Conştiinţa lui Megan a tresărit puţin. De câte ori se bazase pe Rebecca? Cât de des alergase plângând la sora ei mai mare, care o ajuta mereu? Chiar şi când...?

A simţit un scurt fior de vinovăţie, care probabil ar fi trebuit să fie mai ascuţit. Mai adânc. S-a uitat la imaginea ei din oglinda retrovizoare.

Ochii albaştri îi erau injectaţi, dar nu din cauza remuşcărilor. Dacă ar fi avut şansa să facă totul din nou, să îndrepte greşeala... Şi-a muşcat buza şi a alungat gândul acela din minte, în timp ce Toyota se lupta cu panta. Ea *nu era* un om rău. Nu chiar. Şi James... Oh, Doamne, James...

Simţea un nod în gât pe măsură ce maşina urca întruna; de acum, zăpada acoperea carosabilul, troienindu-se în lungul acostamentelor pe unde plugul trecuse mai devreme. Fiindcă parbrizul începuse să se aburească, acţionă butonul de dejivrare, ridicând temperatura la maximum.

Degeaba.

Ventilatorul se stricase. Era stricat de săptămâni.

— Rahat!

A luat un şerveţel folosit, pe care îl îndesase într-un suport pentru pahar, şi a şters parbrizul cât a putut de bine, după care a privit cu atenţie în faţă. Nodul din beregată nu-i dispăruse.

Puţinul trafic existent se rărise şi, în cele din urmă, continuând să suie, cu motorul vuind, s-a trezit singură pe porţiunea aceea de şosea care şerpuia prin vârfurile Munţilor Cascade, cufundaţi acum în bezna nopţii. A apăsat mai tare acceleraţia.

— Haide, haide!

Vizibilitatea era redusă de ninsoarea care se înteţea, astfel că dejivrarea devenea inutilă. A şters din nou o porţiune de parbriz de deasupra volanului: viscolul crea acum imaginea unui perete alb impenetrabil.

— Grozav!

S-a gândit la James şi a simţit un cuţit în inimă. Un val de amintiri i-a inundat mintea şi lacrimile ameninţau să iasă din nou. La următoarea serpentină strânsă, a călcat prea tare pe acceleraţie.
Roţile Toyotei au derapat.
Maşina a alunecat într-o parte.
Megan a ridicat piciorul de pe pedală.
— Controlează-te, şi-a spus, în timp ce maşina, cu motorul luptându-se cu panta abruptă, se redresa, şi fascicolele de lumină a farurilor se reflectau într-un milion de fulgi rotitori.
Ultima lor ceartă fusese cea mai rea. Niciodată furia şi cuvintele grele nu trecuseră la nivelul următor, cel fizic, dar în seara asta mânia ei fusese impredictibilă.
Alte lacrimi i-au ţâşnit din ochi.
Orbind-o, aşa cum mai devreme o orbise furia.
A scuturat din cap ca să alunge amintirea. Apoi a călcat acceleraţia şi, cu şerveţelul umed şi împăturit, a şters din nou parbrizul aburit, exact în clipa în care şoseaua cobora brusc.
— Rahat!
Inima i-a îngheţat.
în faţă i-a apărut alt viraj, şi mai strâns.
în mod reflex, a apăsat frâna.
Când Megan a tras volanul cu mâna liberă, cauciucurile din spate au derapat.
Toyota a nimerit pe un petic de gheaţă şi a început să se rotească lent şi constant.
— Nu... nu, nu, nu!
Era sus în munţi, vârfurile brazilor înalţi de douăzeci şi cinci de metri ajungeau la nivelul şoselei, ramurile lor îngheţate erau încărcate de zăpadă, iar canionul de dedesubt era invizibil.
— Oh, Doamne!
A ridicat tălpile de pe frână şi de pe acceleraţie în acelaşi timp... Asta trebuia să facă, nu-i aşa, ca să iasă din derapaj, sau ceva în genul ăsta? Inima îi bubuia în timpane.
Putea vedea acum cu încetinitorul marginea drumului, troienele ce ascundeau parapetul de protecţie, dacă acesta exista, şi, dincolo de ele, bezna.
Simţea cum frica îi îngheţa încet sângele în vene.
Nu te panica, Megan! NU te panica!
Un început de ţipăt stătea gata să-i izbucnească din gât.
Brusc, toate cele patru roţi au găsit tracţiunea, şi ea a recăpătat controlul maşinii.
Oh... aleluia...
Cu inima bubuind, cu nervii întinşi la maxim, şi-a umezit buzele. Fusese aproape. Al naibii de aproape. A expirat lent şi s-a concentrat asupra celor ce trebuia să facă, alungându-şi din minte cearta cu James. Continua să urce, fără a întâlni vreo maşină, ceea ce părea ciudat chiar şi în condiţiile de viscol de aici, din apropierea vârfului. Alţi câţiva kilometri, apoi avea să coboare.
Spre Seattle.
Spre Rebecca.
Singura care o putea linişti.
După ce trecu de vârf, mări viteza.
Megan apăsă uşor frâna, strângând volanul cu disperare în mâini. Apoi luă un viraj.
Mergea tot mai repede.
încetineşte!

însă Toyota gonea înainte, trasă în jos de gravitaţie, iar parbrizul aburit era aproape opac.
Megan a apăsat mai tare pe frână, iar spatele maşinii a derapat într-un viraj. I s-a tăiat respiraţia. A înghiţit nodul mare care i se pusese în gât şi a rulat mai departe pe drumul care se îngusta, mărginit pe ambele părţi de troiene înalte.
Doar câţiva kilometri şi... *Rahat, asta ce mai e? Ceva în mijlocul Şoselei? La următorul viraj? Nu!*
Cu inima bubuindu-i în tâmple, a mijit ochii printr-un petic îngust de sticlă neaburită.
Pe drumul din faţă se mişca ceva.
Ceva înalt şi întunecat pe fundalul alb.
O căprioară? Un elan? Alt animal?
Ninsoarea abundentă o împiedica să-i distingă forma... Dintr-odată a sărit în lături.
Două picioare?
— La naiba!
Un bărbat? O femeie? Blestematul de Bigfoot'-[1]-?
Imaginea neclară a păşit în mijlocul afurisitei de şosele.
Un om. Cu siguranţă era un om.
Ce naiba?
— Hei! ţipă ea în timp ce călca frâna. Idiotule!
Maşina a derapat.
Nu!
A început să se rotească.
Din ce în ce mai repede.
Megan a cuplat într-o treaptă inferioară de viteză.
Dar era prea târziu. Toyota a început să alunece în lateral, rotindu-se lipsită de control.
Prin parbriz, ea a zărit frânturi de imagine cu peretele stâncos situat pe o parte a drumului şi cu râpa abruptă de partea cealaltă. Iar în mijlocul şoselei, un om. Un cretin nebun, un idiot.
— Rahat, rahat, rahat!
A încercat să vireze, n-a izbutit şi Toyota s-a îndreptat rapid şi necontrolat spre partea muntoasă a drumului, raşchetând cu bara de protecţie gheaţa de pe stâncă. Impactul a retrimis-o pe şosea, tocmai pe banda opusă, spre râpă; de jur-împrejur, tot decorul se estompase ca într-o ceaţă.
Acum se terminase.
Megan ştia asta.
Prin parbrizul aburit a zărit vârfurile copacilor înzăpeziţi în razele subţiri ale farurilor şi, dincolo de linia lor, întunericul vast al canionului.
Aşa avea să moară, cu maşina zburând peste margine, prăbuşindu-se printre copaci în întunericul nesfârşit, căzând sute de metri spre râul aproape îngheţat, care şerpuia departe, în hăul de dedesubt.
Dumnezeule, nu!
A apăsat din răsputeri pe frână.
Crevasa de după vârfurile copacilor devenea tot mai mare.
Cu o roată a reuşit să prindă carosabilul.
S-a rotit pe loc.
Spatele Toyotei tremura.
Cu inima bubuind, cu adrenalina clocotindu-i în sânge, Megan a ignorat toate sfaturile care îi fuseseră date vreodată şi a tras violent de volan, îndepărtându-se de râpă.
Maşina s-a răsucit şi s-a îndreptat cu botul direct spre peretele masiv din piatră.

Pe şosea nu mai era nimeni.
Ce se întâmplase cu imaginea aceea întunecată?
Nu avea timp să se gândească la asta. Se străduia cu disperare să redreseze maşina, rotind acum lin volanul, cu inima bătându-i sălbatic, cu mintea învălmăşită.
îşi muşcă buza.
Roţile din faţă găsiră, în sfârşit, tracţiunea, şi Megan atinse acceleraţia, propulsând Toyota înainte, departe de canion.
Şi direct spre peretele din gheaţă şi piatră.
A călcat tare frâna.
Cu roţile blocate, maşina patina mai repede.
Megan s-a încordat, pregătită pentru impact.
Bum!
Toyota s-a izbit de munte.
Smucitura a făcut ca centura de siguranţă să se strângă în jurul ei.
A închis ochii.
Bara de protecţie frontală a maşinii s-a strâmbat, în timp ce capota, cu un geamăt îngrozitor de metal contorsionat şi de plastic spulberat, s-a îndoit. Parbrizul a crăpat.
Ceva a zburat direct în oglinda retrovizoare, spărgând-o.
Megan se aşteptase ca airbagul să ţâşnească din volan.
Se încordase.
Maşina s-a oprit.
Nicio apăsare bruscă sau o masă de aer nu s-au abătut asupra ei; niciun airbag n-a pironit-o de scaun.
înjur era tăcere.
Neaşteptată şi asurzitoare.
Şi ea era în viaţă.
în mod miraculos, nevătămată.
Fără să-i vină să creadă, şi-a privit degetele înmănuşate, încleştate într-o strânsoare de moarte pe volan. Le-a descleştat încetişor, încercând să-şi regleze respiraţia. Mâinile îi tremurau, tot corpul îi tremura.
Stăpâneşte-te. N-ai păţit nimic.
A aruncat o privire prin parbrizul crăpat, încercând să-şi calmeze bătăile sălbatice ale inimii, să se concentreze.
Maşina. Poţi Şofa?
Era posibil să fie atât de norocoasă?
Care erau şansele?
A răsucit cheia în contact şi a auzit demarorul scrâşnind.
— Haide. Haide.
Dacă ar putea porni Toyota ar da în marşarier, ca să nu mai stea transversal pe şosea, nu-i aşa? Dacă ar putea s-o scoată din viteză, ar coborî controlând viteza numai din frâne, nu? Până când va ajunge iar în lumea civilizată... sau poate ar reuşi să sune...
Gândurile i-au fost întrerupte. Telefonul ei? Unde naiba era telefonul? A aruncat o privire rapidă prin interior, apoi şi-a amintit că ceva zburase înspre oglinda retrovizoare.
Să fi fost mobilul? A pipăit disperată scaunul de alături. Era ud de la cafeaua vărsată peste cărţile şi rucsacul pe care le azvârlise în maşină la plecare.
Nimic.
A examinat rapid podeaua din faţa scaunului din dreapta, dar n-a văzut decât un coş de gunoi şi două perechi de pantofi şi...
Oh, la naiba!

Nu contează! îndreaptă maşina pe Şosea, ca să nu te izbească în plin alt vehicul care poate să apară.
A răsucit cheia în contact. Demarorul a scrâşnit, dar nu s-a întâmplat nimic.
— Haide odată!
Altă încercare şi motorul a pornit, însă... o mişcare i-a atras atenţia. Ceva întunecat în cioburile de sticlă ale oglinzii retrovizoare.
Cu coada ochiului, a văzut ceva mişcându-se, o formă întunecată şi rapidă în reţeaua de fisuri ale oglinzii retrovizoare.
Gâtul i s-a uscat instantaneu.
Dumnezeule! Omul pe care-l văzuse cu câteva clipe mai devreme.
Cauza accidentului.
S-a uitat în oglinda retrovizoare, încercând să-l zărească pe idiotul care cauzase dezastrul. Cretinul blestemat era în spatele maşinii ei, abia vizibil, dar cu siguranţă acolo. Iar acum înainta spre centrul şoselei.
Ca şi când ar fi vrut să-i blocheze din nou calea.
Continua să pună în pericol vieţile amândurora.
Iritarea lui Megan crescu brusc. Ce fel de cretin ar fi...
Deschise portiera, dar în clipa următoare, din forul ei interior, ca un fulger, a venit un avertisment: *Ai grijă.*
— Ai înnebunit? a ţipat ea, scoţând mult capul, ca să vadă mai bine. Dă- te la o parte! Ce naiba-i cu tine?
Nicio mişcare.
Nimic, doar aerul muşcător de rece.
Şi viscolul care nu mai contenea.
Niciun om.
Doar liniştea stranie, întreruptă numai de vuietul motorului ambalat al Toyotei.
Firişoarele de păr de pe ceafa i se zbârliseră de frică.
Oare totul fusese doar în imaginaţia ei?
Nu, bineînţeles că nu.
A închis portiera, pregătindu-se să dea cu spatele, când a văzut din nou silueta. Chiar în mijlocul drumului... *Iarăşi.* Aproape că-şi bătea joc de ea.
Ce naiba era asta?
Nu contează ce este. E ciudat rău de tot. Nu-i bine. Pleacă. Pleacă imediat!
încerca să-şi învingă frica, pe care o simţea crescând în ea.
Şi *dacă omul acela vrea să facă autostopul? Dacă a rămas blocat aici în viscol?*
— Cui îi pasă? a mormăit Megan.
Cretinul nu flutura din mână încercând s-o oprească şi să obţină ajutor. Nu, aici era vorba despre altceva.
Ceva cu totul absurd.
Ceva rău.
A atins din nou, uşor, pedala acceleraţiei.
Maşina avariată îşi învârtea nebuneşte roţile.
— Nu face asta, a şoptit Megan, simţind cum îi creşte panica.
Trebuia să plece imediat de aici. Telefonul... unde naiba îi era telefonul?
Nu mai avea timp să-l caute.
— Haide, a rostit, în timp ce motorul hârâia şi roţile se învârteau, fără să se clintească însă. Să plecăm, să...
Cu coada ochiului, a văzut mişcare în oglinda laterală.
Omul în negru se apropia!

Acum a călcat zdravăn pe accelerator.
— Haide!
Era tot mai aproape. Prin perdeaua de zăpadă, o siluetă îmbrăcată în echipament de schi - de la cagulă şi căciulă, până la apreschiuri - înainta pe lângă maşina care vuia.
Megan ridică piciorul de pe pedala acceleraţiei, apoi o călcă din nou, brutal. Spatele maşinii s-a clintit puţin, dar anvelopele n-au găsit tracţiunea.
Persoana ajunsese lângă portieră şi Megan era gata să ţipe la cretin, să-l avertizeze, când a observat arma - un pistol negru îndreptat spre ea de o mână înmănuşată.
Dumnezeule!
A început să clatine din cap, făcând încercări repetate să plece cu maşina, dar ţeava pistolului ajunsese la acelaşi nivel cu tâmpla ei.
Inima lui Megan a explodat.
Frica îi alerga prin vene ca un şuvoi îngheţat.
A dat să se întoarcă. Să fugă odată cu panica ce gonea prin trupul ei. *Pleacă. Pleacă imediat de aici!*
— Ieşi! a mârâit atacatorul. Megan a încremenit. Glasul lui!
Oare îl cunoştea pe omul ăsta? Pe dementul ăsta?
Nu putea spune. Nu se putea concentra decât asupra ţevii pistolului.
Negru.
Letal.
Aţintit drept spre inima ei

.CAPITOLUL 3

Spitalul Valley General Riggs Crossing, Washington 4 decembrie

— Trebuie să plec.
James Cahill o privea insistent pe asistenta care-i aranja perfuzia, înnebunea să stea întins în pat, fără să facă nimic. Nu suporta să fie ţintuit între cei patru pereţi de spital. Iar amnezia, pur şi simplu, îl ucidea.
— La momentul cuvenit, spuse ea pe un ton plăcut, întorcându-i un zâmbet înţelegător.
Sonja Rictor, asistentă, conform ecusonului ce-i atârna pe un lănţişor la gât. Trecută de patruzeci de ani, cu un zâmbet profesional pe chip, cu părul roşu şi creţ pieptănat spre spate, lăsându-i faţa complet liberă, cu câţiva pistrui pe nasul uşor cârn, era subţirică şi atrăgătoare. Şi, bănuia el, dotată cu o voinţă de fier în spatele surâsului empatic.
— Momentul acela a sosit, i-a replicat James.
Se străduia din răsputeri să n-o apuce de încheietura mâinii şi s-o scuture, pentru a-i sublinia că vorbea serios. Fusese întotdeauna uşor claustrofob, dar şi binecuvântat, sau blestemat, cu multă energie. Atâta măcar îşi amintea. în niciun caz nu era genul de persoană care să stea închis într-un spital.
— Am înţeles.
— Serios?
Asistenta i-a aruncat o privire de genul „Am mai auzit de-astea”, care, bănuia bărbatul, era menită să-i închidă gura. Dar nu era aşa.
— Domnule Cahill...
— James. Mă numesc James, a rostit, deloc preocupat de formalisme.
— *James,* voi vorbi cu domnul doctor.
El a simţit o înţepătură ascuţită când asistenta i-a potrivit branula, dar n- a tresărit, nedorind să pară în faţa ei un papă-lapte.
— Dânsul te va externa imediat ce va crede că eşti pregătit pentru asta.

Clătină din cap. Crede-mă, în ziua de azi nu ţinem pacienţii nicio secundă mai mult decât este absolut necesar. îndepărtându-se de pat, l-a întrebat: Aşadar, cum stai cu durerile?
— Sunt bine.
— Pe o scară de la unu la zece, zece fiind durerea de cea mai mare intensitate?
Asistenta arătă către perete, unde era lipit un panou cu desene reprezentând chipuri ale căror expresii variau de la un zâmbet radios pe o faţă complet destinsă, sub numărul 0, până la o faţă roşie, contorsionată într-o grimasă, sub numărul 10.
— Când spui că eşti „bine" este ca aici? şi a indicat o faţă senină, sub numărul 2. Sau ca aici?
S-a deplasat de-a lungul şirului de feţe tot mai nefericite şi a bătut cu un deget înmănuşat într-o imagine transpirată şi încruntată, sub numărul 8.
James s-a foit pe pat şi a simţit un junghi ascuţit în umăr. *La naiba.*
— Sunt bine.
— Hm.
Era limpede că nu-l credea.
— Am spus „sunt bine".
— Cred că este discutabil. Sprâncenele femeii s-au ridicat întrebător. Aşadar? Care-i nivelul tău de durere?
— Poate un cinci. Sau... un şapte. Da, un şapte.
De fapt, era mult mai sus, dar nu suporta să se arate atât de slab pe cât se simţea. Ori de câte ori simţea că nu este stăpân pe situaţie făcea eforturi să ascundă acest lucru.
— Hm. Femeia nu era convinsă; probabil că mai văzuse asemenea cazuri şi până atunci. N-ai niciun motiv să faci pe eroul.
— Nici nu sunt, a asigurat-o el.
Nu era o minciună, ci unul dintre lucrurile pe care, realmente, le cunoştea despre sine, ceva ce-şi mai amintea cumva instinctiv. Şi, mai precis, era singurul lucru pe care şi-l reamintea. Cel puţin din istoria recentă.
— O să-ţi aduc ceva care să facă totul mai tolerabil, i-a promis asistenta, apoi, când a ajuns în dreptul uşii, şi-a scos mănuşile şi le-a aruncat în coşul de gunoi.
— Stai, a zis James când ea a pus mâna pe clanţă. Ce zi este azi?
— Ce dată? Patru. Cum el tăcea, asistenta adăugă: Patru decembrie.
James a mijit ochii, străduindu-se să calculeze, dar nu avea de fapt un punct de pornire.
— Aşadar, sunt aici... de când? De două zile?
— Azi este duminică. Ai fost adus în noaptea de joi.
— Pe întâi.
Era aici de trei zile blestemate? Nu-şi amintea din acea zi decât imagini fugare cu oameni care intrau şi ieşeau din cameră, care-l sâcâiseră, neîngăduindu-i să doarmă, întrebându-l mereu cum se simte sau consultându-l cu tot felul de instrumente; fără ca el să conştientizeze scurgerea timpului.
Până azi. Ceasul digital montat deasupra uşii îl anunţa că trecuse cu puţin de ora 14, iar cerul gri de afară confirma că mai erau câteva ore până la lăsarea amurgului.
— O să vorbesc cu domnul doctor Monroe, a zis asistenta. Dânsul este de gardă în weekendul ăsta.
Apoi părăsi rezerva.
Două zile şi jumătate din viaţa lui dispăruseră. Se pierduseră în gaura neagră ce i se căsca în memorie. Cum se întâmplase? James nu avea habar de ce se găsea aici, deşi era sigur că i se spusese. în ceaţa ultimelor zile, îşi amintea că-l văzuse pe medic, deşi

nu-şi putea aminti nici numele lui, nici ce-i spusese că păţise. Asta cu condiţia ca ei doi să fi purtat o asemenea conversaţie, pentru că el nu-şi aducea aminte.

În mod evident, păţise ceva la umăr. Îl durea al naibii de tare, indiferent de ceea ce-i spusese asistentei. Îl durea, de asemenea, şi pieptul - atunci când se mişca, era străbătut de un junghi ascuţit şi bănuia că erau nişte coaste fisurate, sau poate chiar rupte. La toate astea se adăuga bandajul îngrijorător care-i acoperea jumătate din cap. Iar când îşi freca falca, îl durea.

Privi înjur.

Rezerva în care se afla era mică - avea doar patul, un televizor agăţat pe perete şi un scaun de vinilin aflat lângă radiatorul montat sub unica fereastră. Panorama nu era prea grozavă: pe geam se vedea o parcare aflată cu un etaj sau două mai jos. În parcare erau doar câteva maşini pe care se depunea ninsoarea ce continua să cadă - iar asfaltul era deja acoperit cu o pătură albă pe care se vedeau urme de roţi.

Oare fusese implicat într-un accident auto? într-o bătaie în vreun bar? căzuse? Ce se întâmplase? James se foi puţin în pat, făcând o grimasă de durere. Se străduia să-şi amintească. Era însă imposibil. Informaţiile pe care poate că le primise se pierduseră în valul de durere sau poate în starea în care fusese adus de medicamentele administrate...

De fapt, nu conta.

Ştia doar că trebuia să plece de aici. Să revină acasă. Avea un ranch şi un hotel pe domeniu, alături de o pepinieră de brazi pentru Crăciun, şi o firmă de construcţii de căsuţe, toate situate pe terenuri din afara localităţii.

îşi frecă ochii.

Simţea că era cu mintea limpede de... de când? Dumnezeule, de ce nu-şi putea reaminti? Apăsă un buton de pe cadrul patului pentru a-şi ridica partea superioară a saltelei îndeajuns ca să se poată vedea în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Iisuse, a şoptit, abia recunoscându-se în imaginea din oglindă.

Bronzul obişnuit al pielii sale pălise şi obrajii păreau scofâlciţi sub umbra unei bărbi de trei zile. Ochii îi erau afundaţi în găvane, părul castaniu era ciufulit acolo unde era vizibil, iar bandajul îi acoperea complet creştetul capului. Pe partea stângă a feţei coborau răni adânci ce păreau să fi fost făcute de nişte gheare. De parcă se luptase cu o puma.

în minte i-a apărut vechea replică amuzantă *Stai să-l vezi pe celălalt,* dar n-a izbutit nici măcar să surâdă. Pentru că ştia prea bine că nu exista un „celălalt". Din experienţa lui, femeile erau cele care zgâriau. Asta nu suna bine. De fapt, la naiba, nimic din situaţia în care se găsea nu suna bine.

— Nu-i deloc bine, Cahill, a rostit cu voce tare şi s-a lăsat să cadă pe perne.

Oare asta să însemne că avusese un conflict cu o *femeiel*

A închis ochii, strângând pleoapele, făcând eforturi să-şi amintească.

Un şuvoi fierbinte şi întunecat din memoria lui începea să urce către suprafaţă: chipul deformat, furios al unei femei i se contura în minte, apoi dispăru iarăşi.

Nu era deloc bine.

A dat să se ridice din nou din pat, aruncând într-o parte pledul subţire care-l acoperea, dar în clipa imediat următoare uşa s-a deschis şi în rezervă a pătruns un bărbat pleşuv care se apropia de cincizeci de ani. Pe ecusonul lui scria: Grant E. Monroe, doctor primar. Un barbişon atent aranjat, care începuse să fie presărat cu fire sure, îi acoperea bărbia; dinapoia ochelarilor fără rame ochii lui l-au privit cu atenţie pe James. S-a prezentat, apoi a adăugat:

— Noi doi ne-am mai întâlnit.

Serios?

— Este posibil să nu-ţi aminteşti.
— Aşa este, nu-mi amintesc.
— Hmmm...
După o clipă de tăcere, James a reluat mijindu-şi ochii:
— De fapt, nu-mi amintesc nici măcar cum am ajuns aici.
— Urmările unei comoţii, a spus medicul, apoi cu o lanternă de examinare a privit cu atenţie în ochiul lui James. în câteva zile, ar trebui să treacă.
— *Ar trebui?*
— Poate să dureze şi mai mult. Este posibil ca toate amintirile să revină brusc, ca din senin, totuşi cel mai probabil este să apară treptat, atunci când vezi sau auzi ceva care creează o conexiune. Odată cu trecerea timpului, creierul se va vindeca şi atunci sperăm că toate amintirile vor reveni.
I-a proiectat raza lanternei în celălalt ochi.
— *Sperăm?*
— Nimeni nu poate fi sută la sută sigur.
— Foarte liniştitor!
Sarcasmul lui i-a adus medicului o urmă de surâs pe buze.
— Lasă timpul să lucreze.
— Oricum, n-am alternativă, a mormăit James.
Doctorul n-a reacţionat cu vreun comentariu, dar a adăugat că, pe lângă comoţie, avea trei coaste fisurate şi ligamentele umărului drept afectate, precum şi alte multe contuzii, vânătăi şi zgârieturi.
— Ai avut noroc, a concluzionat el.
— Noroc?
— Ar fi putut să fie mult mai rău.
— în ce fel?
— Păi, lovitura primită în cap ar fi putut să te omoare.
— Am fost lovit?
— Ai căzut.
— Am căzut? repetă James prosteşte.
— Sau ai fost împins, a precizat asistenta Rictor, care tocmai intra pe uşă.
L-a ocolit pe doctor şi a introdus ceva în perfuzie, în timp ce Monroe examina braţul bărbatului.
— împins? s-a încruntat James.
Monroe i-a ridicat braţul drept şi l-a rotit uşor, iar James a simţit cum faţa i se goleşte de sânge când a inspirat brusc, şuierând printre dinţi.
— E rău? l-a întrebat doctorul.
— Nu se moare dintr-atât.
— Bun, atunci. Monroe i-a aşezat braţul cu grijă înapoi în bandulieră. Umărul este vânăt şi lezat, totuşi nu s-a rupt nimic, i-a explicat. Cum am zis mai devreme, ai avut noroc.
James pufni neîncrezător, după care rosti:
— Să ne-ntoarcem la ce s-a-ntâmplat...!
înainte ca asistenta să poată răspunde, Monroe a precizat:
— Poliţia doreşte să vorbească cu tine despre asta şi ni s-a cerut să nu-ţi răspundem la întrebări.
— Poftim? De ce?
în ciuda privirii medicului, care o avertiza, Rictor a răspuns:
— Din cauza anchetei.

— Care anchetă?
Totul începea să sune amenințător.
— Asta va trebui să-i întrebi tu pe polițiști atunci când veți discuta.
— Grozav!
James nu-și putea reaminti prea multe, cel puțin, nu dintre evenimentele recente, știa totuși că avea o aversiune instinctivă față de poliție.
— Pot să știu măcar cum am ajuns aici? întrebă el.
— în urma unei bătăi sau altercații, răspunse asistenta. Când Monroe a privit-o din nou pătrunzător, ea a adăugat: Are dreptul să știe.
— Bătăi? repetă James.
Dumnezeule, credea că terminase de mult cu bătăile din baruri și cu altele de felul acela, că învățase de mult să-și controleze temperamentul impulsiv.
— O dispută casnică, a precizat Rictor.
Probabil că glumea.
— Cu cine?
— Nu știm, a intervenit Monroe, în timp ce asistenta își dădea ochii peste cap, evident la fel de plictisită ca și James de toate formalismele acelea.
— Asta-i tot ce am auzit de la poliție, zise ea și, continuând să ignore expresia încruntată a medicului, a adăugat: S-a întâmplat la tine acasă. S-a primit un apel la 911 și paramedicii te-au găsit acolo. Fie ai căzut, fie ai fost împins și te-ai lovit cu capul de colțul șemineului.
James s-a repoziționat pe pat, străduindu-se să-și amintească. Parcă se vedea făcând un pas îndărăt, împiedicându-se, apoi căzând ca să evite... pe cine? Ce?
Șemineu? își aminti de șemineul din cărămidă aflat în casa de la fermă, da, parcă se împiedicase dându-se înapoi și încercând să evite... ce? *Pe cine?*
O femeie.
își pipăi iarăși obrazul.
O amintire usturătoare îl zgândărea...
N-o să mă mai vezi niciodată!
Cuvintele i-au trecut ca o săgeată prin minte.
Cine le scuipase cu atâta răutate?
Ar fi trebuit să știe.
Dar nu știa.
— Cine a sunat la 911? a întrebat-o pe asistentă.
— Nu știu, a recunoscut ea.
— Așadar, cu cine m-am bătut? a insistat James.
O umbră a trecut ca o pâlpâire peste chipul doctorului Monroe.
— Nimeni nu știe sigur. Poliția vrea să stea de vorbă cu tine, să audă varianta ta.
— Cel cu care m-am bătut. El... sau ea nu este în spital? N-a fost internat? a întrebat James, gândindu-se că era posibil ca și celălalt să fie rănit.
— Nu, din câte știu eu.
— Este posibil ca ea să fi fost dusă altundeva, a intervenit asistenta.
— *Ea?* a repetat James și temerile cele mai rele păreau să i se confirme. Cine este ea?
Rictor a clătinat din cap.
— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în realitate. Nu încă.
— Adică, eu m-am bătut cu o femeie și am sfârșit aici? a concluzionat James, agitat. Ea este bine?
S-a ridicat de-a binelea în capul oaselor, ignorând durerea.

— Poliţia crede că era prietena ta.
Ceva în subconştientul său începea să se alarmeze şi James a simţit că în povestea aceea exista un sâmbure de adevăr.
— Prietena mea, a repetat şi, prin minte, au început să i se perinde chipuri de femei din trecutul său, cărora însă nu le putea asocia vreun nume...
— Megan Travers.
— Megan.
James i-a rostit numele ca şi cum l-ar fi gustat. încerca să reînvie un chip care să se potrivească cu numele, sub privirea încruntată a lui Monroe şi curioasă a lui Rictor, care-l studiau atent. O imagine îi zgândărea creierul, însă era adumbrită şi vagă, cu trăsături imposibil de distins. A clătinat încet din cap, străbătut de un gând întunecat. Dacă ea nu supravieţuise? Nu cumva motivul pentru care cei doi erau atât de şovăielnici, iar poliţia atât de doritoare să discute cu el însemna că femeia murise, că el... oh, Doamne, că el o omorâse? Un accident, desigur.
— Dar ea... Megan... Ea este bine? a întrebat, simţindu-şi inima cum bate nebuneşte de spaimă.
— Eu nu ştiu nimic, a rostit Monroe, evitându-i privirea; nu era un mincinos priceput. Va trebui să-l întrebi pe detectiv.
Detectiv? Aşadar, nu un simplu poliţist chemat pentru tulburarea ordinii publice. Asistenta a spus „ ancheta „, nu? Ca atare, era logic să fie implicaţi detectivi.
— Dar n-a murit, a insistat James, pe un ton ce-i trăda încordarea.
Dumnezeule, ce se-ntâmplase? Asistenta dădu să spună ceva, dar amuţi când întâlni privirea doctorului.
James o prinse brusc de braţ.
— Trebuie să ştiu, a murmurat el răguşit.
Rictor a privit cu subînţeles spre degetele lui încleştate, iar bărbatul şi-a coborât mâna. Chipul lui Monroe era rigid, ca dăltuit în piatră.
— îţi va spune poliţia...
— La naiba cu poliţia! Trebuie să ştiu!
James şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi un fulger de durere i-a despicat pieptul.
— Domnule Cahill, i s-a adresat Monroe pe un ton ferm, te sfătuiesc s-o iei încetişor. Maniera lui devenise mult mai oficială. Şi te rog să n-o mai atingi niciodată pe doamna asistentă Rictor şi nici pe altcineva din cadrul personalului medical. Poliţia îţi va spune tot ce vrei să afli.
— Cheamă-i atunci pe poliţişti, a ordonat James.
Medicul a aprobat din cap.
— Am facut-o deja.
Un fior de nelinişte l-a încercat pe James şi, la gândul că va da ochii cu poliţia, şi-a încleştat maxilarele. Nu se dăduse niciodată în vânt după poliţai; asta ţinea minte, şi impresia aceea nu avea să se schimbe. Se ciocnise nu doar o dată de forţele de ordine, în anii adolescenţei agitate, când, cu firea lui năvalnică şi încinsă, se răzvrătise împotriva părinţilor săi, a familiei sale bogate, urmărită de scandaluri, ca, de altfel, împotriva întregii lumi.
Şi atunci, de ce apăruse necazul ăsta acum?
Cum ajunsese aici? Se străduia să-şi amintească, dar fără succes. Indiferent ce se petrecuse, fusese rău. Foarte rău. Şi-a împins gândurile spre începutul săptămânii, spre ceea ce-şi putea reaminti din zilele respective: ninsoarea ce mai continua să cadă

dincolo de ferestrele spitalului, apropierea sezonului sărbătorilor cu toată animaţia pe care o generau.

El fusese adus aici joi, îi spusese asistenta. Dar ce făcuse? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că lucrase la un contract pentru o căsuţă... da? După aceea apăruse un soi de problemă, însă nu-şi mai amintea ce anume. Plecase din atelierul unde se construiau căsuţe spre han... Ca întotdeauna, nu? Cinase la restaurant şi apoi... Şi apoi... revenise acasă. Ţinea minte că intrase, că-l întâmpinase câinele, după care apăruseră faruri pe drumul de acces spre casă. Şi după aceea?

La naiba, nu-şi putea reaminti!

A fost readus la clipa şi în locul prezent de vocea lui Monroe:

— ... sunat detectivul Rivers.

— El este poliţaiul cu care trebuie să stau de vorbă? a întrebat James.

— Da.

Aşa să fie atunci. Nimeni dintre cei de aici nu intenţiona să-i ofere răspunsuri. Văzuse asta în profesionalismul rigid al lui Monroe. James fusese pus la zid. Ori medicul nu avea răspunsuri, ori fusese instruit să-şi ţină gura. Iar Sonja Rictor se retrăsese ca într-o carapace. Comisese o greşeală prinzând-o în felul acela de mână. Ea era acum la fel de reţinută ca doctorul. S-a mulţumit doar să spună:

— Sunt sigură că totul se va lămuri după ce-ţi va reveni memoria. I-a injectat ceva în perfuzie şi a adăugat: Asta ar trebui să te destindă puţin.

— Trebuie să plec de aici, a rostit James.

— Nu în seara asta.

Monroe fusese ferm, iar James începea să-şi piardă din concentrare, probabil din cauza medicamentului care-i fusese introdus în perfuzie.

— Dacă nu mă lăsaţi să plec...

Doctorul şi-a înclinat puţin capul într-o întrebare nerostită: *Ce se va- ntâmpla atunci? Unde crezi că te vei duce? Ce crezi că vei face?*

— Cel puţin, daţi-mi telefonul.

— Nu-l avem, a zis medicul şi a privit către asistentă, care a clătinat scurt din cap.

Clipind des şi străduindu-se să rămână treaz, James a mormăit:

— Trebuie să fie acasă...

— O să trec să te văd mâine, a rostit Monroe, după care a ieşit din rezervă, urmat îndeaproape de asistentă.

James i-a urmărit cu privirea, apoi s-a lăsat pe spate, pe pernă, cu pleoapele îngreunate sub efectul sedativelor. Brusc, nu-i mai păsa că era ţinut în spital sau că nu mai avea telefonul mobil. I se păru că aude uşa camerei deschizându-se cu fâsâitul ei specific şi încercă să deschidă ochii, dar avea pleoapele teribil de grele. A izbutit totuşi să întredeschidă un ochi şi a zărit o mişcare - silueta, din spate, a unei persoane necunoscute, îmbrăcate în halat medical, cu o coadă de păr negru coborându-i între omoplaţi, care se grăbea spre uşă. James a clipit şi silueta a dispărut.

Dacă existase vreodată cu adevărat.

Mintea îi juca feste şi era perfect posibil ca persoana care ieşise să fi fost doar o plăsmuire a imaginaţiei sale.

Dar nu simţise oare şi un iz de parfum?

Nu conta. Nu acum. Nu când era atât de al naibii de obosit, recunoscător somnului care-l împingea către zona de pierdere a conştiinţei.

Când aproape adormise, chipul unei femei i-a apărut pentru o clipă în faţa ochilor - o femeie

frumoasă, cu trăsături regulate, cu un zâmbet uşor sardonic, păr castaniu-roşcat şi o scânteiere de suspiciune în ochii aurii - dar nu putea fi sigur dacă era reală, ori numai un produs al imaginaţiei sale. O cunoscută sau doar o femeie oarecare pe care o văzuse în treacăt... Şi numele ei... măcar pe ăsta îl ştia? Nu şi-l amintea, totuşi nu uitase că asistenta spusese că pe prietena lui o chema Megan. în cazul ăsta nu i se părea totuşi numele potrivit. Simţea cum sprâncenele i se adună laolaltă, în încercarea de a-l readuce la suprafaţa memoriei, însă dădu greş. Cine naiba a fost? s-a întrebat el, apoi a simţit o binevenită stare de uşurare înainte de a adormi

.CAPITOLUL 4

— Amnezie? Poţi să crezi aşa ceva?

Detectivul Brett Rivers nu putea să creadă. Nici măcar o clipă. A aruncat peste capota acoperită de zăpadă a Jeepului Cherokee o privire sceptică spre partenera sa, apoi a urcat la volan. Se trezise prost dispus cu multe ore în urmă şi starea nu i se îmbunătăţise pe parcursul zilei.

Wynonna Mendoza s-a aşezat în dreapta lui şi şi-a fixat centura de protecţie. în jur de douăzeci şi cinci de ani, minionă şi cu o piele mătăsoasă, era foarte isteaţă şi nu se temea să spună ce gândeşte. Părul ei negru, de obicei răvăşit, acum era strâns în coadă la ceafa, iar cerceii mari şi rotunzi îi încadrau faţa nefardată. Avea nişte ochi de culoare verde- deschis, ce scânteiau de inteligenţă, şi un umor sarcastic. Ca al bărbatului de lângă ea. L-a privit fix.

— Doctorul zice că este posibil.

— Posibil sau probabil.

— Posibil, a răspuns ea, scoţându-şi din buzunarul jachetei telefonul, care începuse să piuie.

— Mi se pare al naibii de convenabil, dacă mă-ntrebi pe mine.

Rivers a ieşit cu spatele din locul unde îşi lăsase maşina, apoi a străbătut parcarea. Ninsoarea continua să cadă constant, aşa că, ajuns la prima intersecţie, a pornit ştergătoarele de parbriz.

— Eu nu mă las convins, a adăugat bărbatul.

— Comoţie. Traumatism cranian.

— Da, da.

Treceau pe lângă magazinele din centrul localităţii, clădiri vechi de o sută de ani, lipite între ele, majoritatea cu faţade în stil western şi copertine; pietoni înfofoliţi în jachete groase, cu glugi sau căciuli călduroase, se grăbeau de la un magazin la altul. Mendoza era adâncită în telefon, răspunzând la un SMS, dar a adăugat:

— Se-ntâmplă.

— Dacă spui tu...

— Nu, n-o spun eu, ci doctorul. A tăcut o clipă, apoi a continuat: Chiar vrei să faci chestia asta?

A ridicat ochii de la ecranul telefonului.

— Da.

Rivers se simţea de parcă ar fi rulat în gol. Era deja împotmolit, fără răspunsuri noi, şi cu toate că fusese de două ori la spital nu putuse discuta cu Cahill. De fiecare dată bărbatul dormea, iar doctorul de gardă nu dorea ca pacientul să fie deranjat.

Rahat!

— E spectacolul tău.

— Cazul, i-a reamintit el. Este cazul meu.

— Cum vrei.

Mendoza părea plictisită, totuşi i-a aruncat rapid o privire piezişă şi Rivers a simţit împunsătura. Era destul de impertinentă pentru o nou-venită, totuşi asta ajuta la destinderea atmosferei.

în fond, nici el nu avea cine ştie ce vechime în poliţia locală, îşi spuse, în timp ce străbăteau localitatea, lăsând în urmă magazine cu vitrine largi, cărora treptat le luau locul centre comerciale, cu benzinării şi parcări. Rivers lucrase ani buni în poliţia din San Francisco, după care o schimbare la nivelul conducerii coincisese cu divorţul său şi decisese să lase totul baltă, să se mute în alt stat, departe de nebunia metropolei şi de tumultul uman.

Se gândise că ţinutul acesta aflat hăt departe, în vestul statului Washington, va fi locul cel mai bun în care să se stabilească, departe de Astrid şi de noul ei soţ, departe de zgomot, migrene şi de aglomeraţia unui oraş suprapopulat.

Crezuse că lăsase în urmă delictele serioase.

Dar... ce să vezi? Oamenii rămân oameni, iar acum se confrunta cu dispariţia unei persoane, o posibilă răpire şi potenţială crimă, toate împachetate într-un singur caz.

Caz care-l avea în centru pe James Cahill. Domnul Memorie Pierdută.

Care dormea întruna şi care, oricum, era probabil cu mintea înceţoşată de sedaţive.

Rivers privea încruntat prin parbrizul îngheţat al Jeepului, pe măsură ce orăşelul lăsa loc treptat câtorva case ce mărgineau râul, ale cărui maluri troienite se detaşau albe pe fundalul curenţilor întunecaţi şi rapizi. După ce au trecut podul peste apa adâncă şi teribil de rece, orice urmă a unor aşezări umane a dispărut, iar peisajul a devenit o pătură albă, întinsă pe hectare de terenuri agricole presărate cu pâlcuri de conifere şi separate prin garduri. Se întrezăreau totuşi câteva ferme, spre care fuseseră curăţate drumuri de acces lungi; la ferestre străluceau lumini, pentru că ziua era mohorâtă şi cenuşie, iar streşinile aveau mustăţi de gheaţă şi zăpadă.

în timp ce şofa, Rivers încerca să se familiarizeze cu împrejurimile - ştergătoarele curăţau conştiincios fulgii de pe parbriz - iar Mendoza revenise la telefon. Motorul torcea, în interior era cald, şi gândurile lui Rivers erau concentrate, aşa cum se întâmpla de două zile, asupra lui James Cahill.

Pe vremea când era poliţist în San Francisco, Rivers auzise de familia Cahill. Bogăţia acesteia, actele filantropice şi scandalurile deveniseră aproape legendare, iar membrii familiei apăruseră mereu în prim-planul ştirilor, reprezentând, în acelaşi timp, o bătaie de cap pentru poliţie. De-a lungul generaţiilor de Cahill, existaseră câţiva nebuni - ba nu, existaseră *o mulţime* - iar James, deşi locuia aici la Capătul-lumii, statul Washington, era moştenitorul unei averi vechi de un secol sau poate chiar de mai de mult.

Averi vechi din San Francisco.

Iar acum, băiatul de aur intrase în bucluc până la gât.

închipuie-ţi!

Degetele lui Rivers s-au strâns pe volan.

— E frumos pe-aci.

Mendoza ridicase ochii şi privea pe geamul din dreapta ei: doi cai galopau prin nămeţi, cu coamele în vânt, cu cozile fluturând ca nişte bannere, în vreme ce înălţau jerbe de zăpadă de sub copite.

Bărbatul n-a contrazis-o.

— Sigur că da.

Ea s-a întors spre el.

— Haide, Rivers, până şi tu te poţi opri niţel să simţi mirosul trandafirilor.

— Poate voiai să spui mirosul cailor.

— Destinde-te.

Detectivul nu se putea destinde. Gândurile îi erau la fel de întunecate ca noaptea ce-i cuprindea, în vreme ce şofa printre dealurile ce suiau spre domeniul Cahill, un teren de aproape două sute de hectare, care includea un ranch funcţional, o pepinieră pentru brazi de Crăciun, dotată cu un han cu restaurant şi camere pentru dormit, plus un grup de construcţii mai recente, similare unor ateliere, în care Cahill proiecta şi asambla unele dintre căsuţele acelea scumpe şi ridicole, considerate ca fiind de lux. Căsuţe pe roţi în care abia dacă te puteai întoarce, dintre cele pe lângă care un apartament din New York părea spaţios. Dar oricât de mici şi de unice ar fi fost, căsuţele acelea erau construite pe o proprietate vastă de la poalele Munţilor Cascade, în mare parte împădurită.

A găsi un corp în zona aceea ar fi fost similar cu a găsi proverbialul ac în carul cu fân, iar toate buletinele de alertă generală referitoare la maşina lui Megan Travers nu duseseră la niciun rezultat. Pe de altă parte, poliţia nici n- ar fi căutat-o dacă n-ar fi existat sesizarea de persoană dispărută făcută de sora ei, Rebecca, şi declaraţia acesteia că Megan îi telefonase foarte supărată, spunându-i că avusese o ceartă violentă cu James Cahill şi că pornise prin viscol spre apartamentul Rebeccăi din Seattle.

Unde nu mai ajunsese.

Iar asta fusese cu două zile în urmă, moment în care Megan Travers lipsea deja de douăzeci şi patru de ore.

Printr-o coincidenţă, James Cahill fusese descoperit în casa lui rănit şi fără cunoştinţă, înconjurat de urme evidente de luptă; un bilet, probabil lăsat de dispărută Megan, anunţa că-l părăsea în aceeaşi seară când îşi sunase sora ca s-o anunţe că venea spre ea.

— Avem deja declaraţia lui Knowlton, i-a reamintit Mendoza în timp ce umbla la un buton de pe bord ca să regleze temperatura din maşină.

Robert „Bobby” Knowlton era cel care-l găsise pe Cahill şi sunase la 911.

— Poate c-a uitat ceva.

— Bine.

Femeia nu era totuşi convinsă. în cele din urmă încetă să mai învârtă butoanele de pe bord.

— Şi aş dori să văd scena când nu-i ticsită de tehnicieni, ajutoare de şerif şi paramedici, care calcă peste tot.

Rivers nu ştia de ce-i explica toate astea, întrucât cazul, aşa cum spusese chiar Mendoza, era al lui. A începutit când a luat o curbă, exact atunci când o camionetă care venea din faţă a derapat, intrând pe contrasens.

— Ai grijă! a ţipat femeia lângă el.

Detectivul a tras de volan şi Jeepul a cotit brusc, cât pe ce să intre cu o roată într-un şanţ acoperit cu zăpadă, în timp ce camioneta, derapând complet de spate, i-a ratat cu câţiva centimetri.

Jeepul s-a redresat şi Mendoza a scăpat un început de înjurătură printre buze.

— Idiotul, a zis bărbatul.

Partenera lui, repoziţionată pe scaun, îşi îndreptase telefonul spre lunetă şi încerca să fotografieze.

— Ar trebui să te duci după el! a ţipat ea. Ne-ar fi putut omorî!

— Aşa ar trebui, nu?

— Vorbesc serios, Rivers! Cretinul ăla-i periculos. îl raportez.

Rivers a privit în oglinda retrovizoare, însă camioneta dispăruse dincolo de curbă, pierzându-se în perdeaua de zăpadă.

Cu telefonul lipit de ureche, Mendoza îi descria deja unui dispecer camioneta.

— Nu ştiu... Chevrolet, un model mai vechi.

— Ford, a corectat-o Rivers, iar ea l-a fulgerat cu privirea.

— Rivers zice că era un Ford. Culoarea - alb, cred.

— Argintiu.

A lansat spre el o altă privire încruntată.

— Argintiu. Cu... număr de Washington, cred. De fapt, n-am putut să văd. Nu, n-am reuşit să disting numărul.

Rivers n-a mai intervenit când ea i-a spus dispecerului locul, fiindcă era, de fapt, un act inutil. Era, pur şi simplu, doar o ocazie pentru ca Mendoza să-şi descarce nervii. Femeia a închis.

— Probabil c-a nimerit pe un petic de gheaţă şi a derapat pe banda noastră.

Ea s-a încruntat.

— Nu contează. N-are nicio scuză! Fie ştii cum să şofezi pe zăpadă, fie stai naibii acasă!

S-a întors din nou şi a privit concentrată prin lunetă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Fordul să se întoarcă. Nu s-a întors.

— Oricum, a continuat ea, expirând adânc şi întorcându-se cu faţa la drum, poliţia rutieră o să fie cu ochii-n patru. Sper să-l prindă pe idiot.

— Ar putea să aibă noroc.

Ea expiră din nou, de data aceasta zgomotos.

— Nici măcar nu-ţi pasă.

— Ca să fiu sincer, mă gândesc la altele.

— Există şi probleme mai importante decât să fii omorât şi să te- ntâlneşti cu Sfântul Petru în ceruri?

Avea acelaşi ton arţăgos de mai înainte.

— Exact.

— Hai c-am ajuns, a rostit Mendoza când a zărit hanul rustic, puţin retras de la şosea. Şi nu suntem singuri.

Ajunseseră din urmă un şir lung de maşini care aşteptau să intre în parcare la Cahill Inn. Ca majoritatea clădirilor comerciale din Riggs Crossing, hotelul cu un etaj avea faţada acoperită cu şindrilă ponosită de cedru, în stil western, şi o terasă acoperită care se întindea pe toată lungimea clădirii. Pentru a spori autenticitatea, cele două trepte late care duceau la uşa din faţă erau flancate de stâlpi, pentru a lega dârlogii cailor, şi de jgheaburi pentru adăpat.

— Desprins direct dintr-un decor hollywoodian, a comentat Mendoza, în timp ce Rivers era atent la ieşirea spre reşedinţa Cahill. Ştii, din cele pentru serialele TV

western vechi ca *Gunsmoke* sau *The Rifleman.* Apoi, ca şi cum ar fi anticipat o întrebare, a adăugat: Bunică-meu e mare fan. Există un canal TV dedicat westernurilor şi, atunci când nu se uită la transmisiuni sportive, nu-şi ia ochii de la reluările serialelor alea alb-negru. Favoritul lui este *Maverick.*

Bărbatul nu părea foarte atent la conversaţie. Chiar înainte de a ajunge la hotel, a ieşit de pe şosea, lăsând celelalte vehicule să se lupte pentru spaţiul limitat al parcării care separa hotelul de drumul de acces către locuinţa lui James Cahill. De altfel, un şir de brazi şi pini delimita drumul acela privat de zona comercială. Rivers a observat, privind printre ei, că partea din spate a lui Cahill Inn era vizibilă. Acolo, altă parcare separa hanul de o cafenea amplasată lângă intrarea cu arcadă în pepiniera de brazi Cahill Christmas Trees. Locul era plin de oameni în costume de schi, hanorace voluminoase, căciuli şi mănuşi. Câteva cupluri trăgeau sănii cu copii. Lucrători îmbrăcaţi cu jachete roşii fixau brazii pe capotele vehiculelor.

Jeepul Cherokee s-a zgâlţâit când a trecut peste o rădăcină camuflată de zăpadă, chiar înainte de poarta pe care o placă anunţa: „Proprietate privată”.

— Mă duc eu, a zis Mendoza trăgându-şi mănuşile.

înainte ca detectivul să fi putut spune ceva, ea a coborât şi a deschis poarta, împingând-o cu efort şi strângând înapoia ei o movilă de zăpadă.

Bărbatul a trecut şi Mendoza a închis poarta doar pe jumătate în urma Jeepului, după care s-a urcat înapoi în maşină, aducând cu ea o pală de aer îngheţat.

— Mamă, ce frig este, a spus înfiorată.

— Iarnă, deh.

— Detest iernile.

— Atunci n-ai venit în locul potrivit.

— Probabil.

Femeia n-a dezvoltat subiectul şi nici Rivers n-a insistat. Adevărul era că nu ştia prea multe despre ea, doar că venise prin transfer de la poliţia din statul New Mexico, de undeva de pe lângă Albuquerque, iar dosarul ei profesional era curat, ba chiar spectaculos, şi singura dată când o întrebase de ce plecase din locul acela, ea răspunsese:

— Era timpul.

Rivers nu mai stăruise, întrucât propriile-i motive pentru mutarea lui în Riggs Crossing fuseseră de ordin personal.

Sau, cel puţin, în mare parte.

Au mers aproape cinci sute de metri printr-o zonă cu o mulţime de pâlcuri de brazi, pini şi zade, apoi drumul făcea o curbă largă şi au ajuns într-un luminiş. Cocoţată pe o colină scundă, se afla o casă albă, paralelipipedică, cu acoperiş verde, cu frontoane şi înconjurată de o verandă largă. în spatele ei, prin perdeaua de zăpadă, abia se desluşeau câteva acareturi: un soi de căbănuţă în care se aflau pompele de căldură, un hambar şi un grajd, dincolo de care azi era imposibil să mai vezi, cel mult puteai doar să ghiceşti, alte clădiri sau păşuni.

— Pare la fel ca în noaptea aceea, a observat Mendoza când partenerul ei a oprit.

A privit casa şi terenul din imediata apropiere, pustii acum şi părând de- a dreptul dezolante.

— Atâta doar că nu mai mişună o sută de ajutoare de şerif, paramedici, pompieri şi legişti. Au plecat şi carele de reportaje TV şi vecinii gură- cască.

— Şi, odată cu ei, toate probele.

— Mda, poate.

— A fost strâns totul de aici.

Rivers n-a contrazis-o, totuşi ar fi vrut să controleze locul de unul singur, fără ca vreun alt poliţist să-l distragă în vreun fel. De fapt, ce naiba se- ntâmplase aici? De ce ajunsese James Cahill la spital, iar prietena lui dispăruse?
N-ar fi recunoscut-o niciodată, deoarece suna oarecum nebuneşte, dar ori de câte ori ajungea la locul faptei, reuşea să-şi imagineze ce se întâmplase, putea să deruleze un film în minte, să „vadă" cum se petrecuseră lucrurile. Desigur, doar la nivel mintal.
Nu era vorba de percepţie extrasenzorială.
Nu era „instinctul" lui de poliţist.
Era mai degrabă un dar cu care se născuse şi care-i permitea să refacă, în mod intuitiv, o realitate. Povestise despre asta unei singure persoane, fostei lui soţii, Astrid, când se căsătoriseră. Iar ea, aşa cum îi stătea în fire, îi răsese în faţă.
— Dumnezeule, Brett, acum ce mai eşti - un *medium?* îi spusese ea atunci, cu ochii scânteind, aşezată vizavi de el la masa din bucătărie. Sau psihopat? Haide, lasă-mă cu de-astea. Băuse o gură de vin şi clătinase din cap. N-o să le spun şi altora ce mi-ai zis, în niciun caz poliţiştilor. Ei ar putea crede că eşti dus cu sorcova.
Acela fusese singurul sfat primit de la Astrid pe care Rivers îl urmase. El ştia că metoda înnăscută de a-şi folosi simţurile suna destul de straniu, aşa că, în afară de soţia lui, de atunci nu mai amintise nimănui despre asta.
A oprit motorul şi Mendoza a coborât din Cherokee. Rivers a coborât şi el în zăpada înaltă până la glezne, apoi a băgat cheile în buzunar. O rafală de vânt tăios l-a izbit în faţă.
Mendoza şi-a ridicat gluga scurtei şi a pornit spre casă.
— Knowlton zicea că ne aşteaptă aici, nu?
— Da.
— Deşi şi-a semnat deja declaraţia.
— Poate că şi-a mai amintit ceva.
— N-aş crede, a zis ea pe un ton ce părea iritat.
— Auzi, a rostit Rivers, ştiu că tu crezi că-i o pierdere de vreme, dar trebuie neapărat să fac ceva aici.
— Păi... nu vezi c-am venit?
El a urcat treptele lunecoase până la uşa din faţă. Panglica întinsă de poliţişti pentru a interzice accesul la locul crimei se desprinsese parţial şi flutura în vânt. Peste zgomotul rafalelor ce zgâlţâiau crengile copacilor din
jur, s-a auzit zgomotul de motor al unui vehicul care se apropia.
— Uite-l, a zis Mendoza, făcând semn cu capul către drumul de acces. Prin ninsoare, printre copaci se întrezărea o camionetă veche şi ponosită, ale cărei ştergătoare de parbriz se mişcau frenetic. Bobby Knowlton.

Omul care avea grijă de ranch şi prieten cu James Cahill. Cel care sunase la 911. Exact la ora stabilită

.CAPITOLUL 5

— James? M-auzi? James?
Glasul părea foarte îndepărtat. Moale. Feminin.
James a deschis un ochi şi a clipit. Pentru o clipă, s-a simţit dezorientat, apoi şi-a amintit că zăcea pe un pat de spital, într-o rezervă privată, iar ninsoarea continua dincolo de fereastră. O femeie - o femeie superbă - aflată lângă marginea patului îl privea cu ochi albaştri îngrijoraţi.

Bărbatul se simţea ameţit, dar îşi dădea seama că, din cauza medicaţiei, avea senzaţia că trăieşte o experienţă extracorporală.
— Eu sunt, a şoptit femeia, aruncând o privire îngrijorată spre uşă. Eu sunt, Sophia.
Aşadar, nu era o asistentă medicală.
Cârlionţi de păr subţire, blond, se strecurau de sub gluga tivită cu blană - poate era artificială... James nu-şi dădea seama. în jurul gâtului purta un fular gros, petrecut de câteva ori. Avea nasul scurt şi drept, iar obrajii erau îmbujoraţi, ca şi cum tocmai venise din gerul de-afară; purta o haină lungă şi neagră.
James a clipit din nou, încercând să se concentreze. *Sophia?*
Ochii ei îl cercetau plini de speranţă.
— îţi aminteşti?
El nu-şi amintea.
— Slavă Domnului că eşti întreg, a rostit femeia şi colţurile gurii i s-au ridicat, schiţând un surâs.
Avea un zâmbet superb. Buzele pline, strălucitoare de la glossul trandafiriu, s-au întredeschis, dezvelind două şiruri de dinţi albi şi drepţi.
— Da, a rostit James, făcând eforturi să şi-o amintească.
Nu era chipul care îi apăruse ceva mai înainte în memorie - femeia cu păr negru şi ochi bănuitori care rătăcea prin mintea lui amorţită.
— Mă cunoşti?
— Bineînţeles, a minţit el.
Totuşi, ceva din ea îi părea oarecum familiar. Cum? Femeia însă era isteaţă.
— Vezi să nu, a zis ea dându-şi peste cap ochii aceia incredibili. Sunt Sophia, a repetat puţin mai tare, ca şi cum în felul acesta l-ar fi ajutat să-şi amintească.
Cum James nu-i răspunse, între sprâncenele ei au apărut nişte cute mici.
— Sophia Russo.
El a întors numele pe toate feţele în minte, fără să găsească nimic.
Sophia îi aştepta reacţia, încercând să-i descifreze expresia.
Numele ei părea totuşi să stârnească ecouri vagi în mintea lui, dar nimic mai mult.
— Da.
Femeia a oftat dezamăgită, dându-şi iar ochii peste cap.
— Deci, este adevărat. Chiar ţi-ai pierdut memoria, aşa-i?
— Nu complet.
— Dar eu? Pe mine mă ţii minte.
Era insistentă. Aproape rugătoare. Apoi şi-a dres glasul.
— Adică, vreau să zic că ar trebui să mă ţii minte. După toate alea...
Ce naiba însemna „toate alea”? James, prudent, n-a întrebat.
— Oarecum, a zis el şi a clipit.
Avea dificultăţi cu concentrarea. Somnul părea decis să-l tragă înapoi spre zona de pierdere a conştiinţei.
— Ce mincinos eşti!
Nu părea totuşi furioasă. Nu tocmai. Privirea i-a poposit pe buzele lui James, care, pentru o fracţiune de secundă, s-a întrebat dacă avea să se aplece ca să-l sărute. Sophia n-o făcu. Se mulţumi doar să suspine şi el a perceput nuanţa unui parfum care-i era vag familiar.
— Sunt prietena ta.
Asta nu părea tocmai în regulă. James a privit-o. Era superbă... însă nimic. Şi nu cumva asistenta spusese că pe prietena lui o chema Megan? Poate că era ameţit, totuşi era convins că reţinuse bine numele.

Sophia i-a citit cumva gândurile.
— Uau! Sper doar ca... amnezia asta să fie ceva temporar.
— Atunci suntem doi care avem speranţa asta.
Ea a furişat o privire rapidă prin rezervă.
— Uite care-i treaba, eu n-ar trebui să fiu aici. Nimeni nu ştie c-am venit şi nici nu trebuie să afle.
— De ce?
James se căznea să se ridice în capul oaselor, dar nu izbuti mai mult decât să se sprijine în cotul braţului teafar.
— N-ai voie să primeşti vizite. Ea privi din nou spre uşă, care era foarte puţin întredeschisă. A trebuit să mă furişez, să aştept până când s-a schimbat tura asistentelor şi să apară o urgenţă pe undeva. Examină scurt interiorul încăperii. Şi aşa, sunt sigură că există videocamere şi că am fost înregistrată, dar am încercat să mă deghizez.
— De ce n-am voie să primesc vizite?
— Nu ştiu exact. Fie că-i ordinul doctorului, fie al poliţiei.
Poliţaii. Iarăşi. James simţi un ghem în stomac. în ciuda durerilor, a reuşit în cele din urmă să se ridice în şezut.
— Am vrut doar să văd că eşti întreg.
Femeia s-a întors, gata de plecare. James s-a întins după ea şi a prins-o de încheietură, aşa cum făcuse cu asistenta.
— De ce nu m-ar lăsa poliţaii să primesc vizite? a întrebat el, străduindu- se să nu piardă firul discuţiei.
Conversaţia aceasta părea importantă. *Era* importantă.
— Ştii de ce.
— Nu, nu ştiu.
Sophia a privit spre mâna lui, care o ţinea ferm de încheietură... James i- a dat drumul.
— Ah... Mda, poate că nu ştii. Din cauza lui Megan.
O imagine a fulgerat scurt, preţ de o secundă, prin mintea bărbatului: o femeie cu chipul schimonosit de furie, cu părul umezit de zăpadă şi cu ochi de culoare deschisă scânteind de ură. Apoi a dispărut la fel de iute pe cât se ivise.
Din nou, a avut o tresărire.
Femeia aceea mânioasă era Megan. Habar nu avea cum de ştia asta, însă era absolut sigur.
— Ce-i cu ea?
— A dispărut!
— A dispărut?
Deci asta vrusese asistenta să-i spună atunci când doctorul o oprise.
— Da, a subliniat nervoasă Sophia cu mâna. Din seara în care ai fost adus aici, n-a mai văzut-o nimeni. Toţi spun că voi doi v-aţi certat rău de tot, după care ea a dispărut.
Chipul femeii furioase care ţipa la el, acuzându-l c-o înşelase, i-a apărut iarăşi lui James în faţa ochilor
— Potrivit ştirilor TV, nimeni n-a mai văzut-o sau n-a mai auzit ceva despre ea, şi nici chiar maşina nu-i poate fi localizată.
Aşa ceva era complet lipsit de logică. Totuşi, fragmente din cele întâmplate în noaptea aceea, mici cioburi din memoria lui făcută ţăndări îi zgândăreau creierul.
— Mă gândisem că v-aţi certat din cauza mea, a şoptit Sophia. Vreau să zic că aşa crede toată lumea.
— Care toată lumea?

James continua să scormonească în memorie, în încercarea de a afla mai multe informaţii, dar amintirea femeii atât de furioase încât îl împroşcase cu salivă începea iarăşi să se dilueze. Ce se întâmplase? Ce făcuse el?

— Păi, ştii şi tu - cei de la han şi cei de la pepinieră sunt siguri că ea a aflat despre noi şi că şi-a ieşit din minţi.

Bărbatul a ridicat un braţ, cu o grimasă de durere din cauza efortului. La naiba cu toate!

— Şi de unde ştii tu asta?

— Ştii bine de unde.

James nu avea habar. Sophia a plescăit neîncrezătoare din limbă şi a continuat:

— Fiindcă cu lucrez acolo!

— Tu lucrezi pentru mine?

— Aoleu! I-a aruncat un zâmbet şi a urmat: Gata, gata, am înţeles. Aşadar, teoretic vorbind, eu lucrez pentru Cahill Industries, dar pe cine păcălim? Tu eşti Cahill Industries, aşa că, da, eu lucrez pentru tine şi o fac de şase luni. Dădea din cap în timp ce vorbea, încurajându-l să-şi amintească. Şi noi doi eram... Şi-a muşcat uşor buza inferioară. Cred că noi doi eram o problemă.

— Ieşeam împreună?

James nu înţelegea mare lucru.

— Dacă aşa vrei să-i spui... în ochii Sophiei a licărit o scânteie jucăuşă, iar în obraz i-a apărut o gropiţă când a încreţit din nas. Ştiam eu c-o să-ţi aminteşti.

El nu-şi amintea nimic, dar nu comentă, se străduia cu disperare să-şi recompună viaţa, sau cel puţin latura ei sentimentală.

— Şi Megan?

— Ah! Păi... Sophia s-a strâmbat, făcând o mişcare cu palma într-o parte şi în alta. Tu nu te-ai despărţit chiar complet de ea.

Afirmaţia asta părea să fie adevărată.

Şi să aducă multe necazuri.

— Şi este posibil ca ea să fi aflat despre noi doi şi... - implicarea ta era greu de ratat - ... şi nu i-a plăcut asta.

Sophia a strâns din umeri, ca şi cum era de la sine înţeles că una ar fi determinat-o pe cealaltă.

— Cred că ea a aflat despre mine şi s-a enervat. Mai cred că a venit la tine acasă şi v-aţi certat, după care tu ai sfârşit aici.

Din nou, în minte i-a apărut imaginea fulgerătoare a unei femei care înainta către el, cu ochii arşi de atâtea lacrimi, cu obrajii îmbujoraţi de la furia care radia dinspre ea în valuri.

— Apoi Megan a dispărut.

Sophia şi-a muşcat buza, scrutându-l cu o privire neîncrezătoare.

— Tu nu mai ţii minte cearta?

O voce din interiorul său îl avertiză pe James să ocolească răspunsul acela.

— Nu.

— Nu-ţi mai aminteşti chiar nimic? a continuat ea sceptică.

— Da, e foarte ciudat, a admis James, totuşi doctorul zice că am fost adus direct la camera de gardă de la Urgenţe.

Sophia întinse mâna, atingându-l pe braţ; degetele îi erau reci şi cumva familiare.

— Bobby te-a găsit.

— Knowlton?

Dumnezeule, chiar nu-şi mai amintea absolut nimic!

— Da, el a sunat la 911.

— Şi Megan nu era acolo?
Sophia a clătinat din cap. Sub lumina plafonierei, părul ei blond părea să arunce scântei.
— L-am întrebat pe Bobby şi mi-a spus că erai singur.
— A mai zis şi altceva?
— Mie nu mi-a mai zis.
James simţea că-l doare capul de efort, dar se străduia cu disperare să-şi reamintească orice l-ar fi putut ajuta să înţeleagă ceva din tot coşmarul ăsta.
Sophia a coborât şi mai mult vocea şi l-a strâns brusc de degete, apoi i-a dat drumul.
— Ai stat de vorbă cu poliţaii?
— Nu, nu încă.
— Dar ei au fost aici?
— Doctorul aşa spune, însă eu nu ţin minte... Şi nu mai am telefonul, şi-a amintit el. Iar ăsta - arătă spre telefonul de modă veche de pe noptieră - este complet inutil, fiindcă nu-mi amintesc niciun număr.
— O să văd dacă-l pot găsi, a zis Sophia, totuşi tonul ei nu lăsa loc la multe speranţe. Se aplecă spre el, continuând: Ar trebui să ştii că poliţia a fost la tine acasă. Au căutat peste tot şi au luat câteva lucruri.
— Poftim?
Ea a ridicat din umeri.
— Aşa am auzit. Bobby zicea că scoteau obiecte dinăuntru.
— Telefonul meu?
— Poate că şi telefonul. El spunea de computere şi altele.
— Dar pot face aşa ceva?
— E poliţie, nu? Poate să facă orice doreşte.
— Există totuşi limite...
James se străduia să se concentreze. De ce i-ar fi ridicat poliţiştii obiecte? Oare chiar credeau că era un soi de infractor? Oare nu se proceda aşa în cazul raidurilor împotriva traficanţilor de droguri? Sau în cazul crimelor? Dintr-odată a simţit că i se scurge tot sângele din vene. Oare Megan murise? De aceea doctorul nu voise să-i spună nimic?
Pe coridor, în dreptul uşii, s-au auzit paşi şi Sophia a înlemnit. Cu ochii larg deschişi, a dus un deget la buze şi s-a furişat tiptil în spatele uşii, astfel încât să rămână ascunsă când aceasta va fi deschisă.
Uşa a rămas închisă.
Paşii au trecut mai departe pe coridor, iar ea a respirat uşurată.
— Ar fi mai bine să plec. Să ştii că te iubesc, a adăugat. Să nu uiţi asta.
Avea un zâmbet sfios, iar obrajii i s-au colorat când a spus asta.
Îl iubea?
Ceva nu părea în regulă.
— Stai, a zis James.
Avea nevoie de mai multe informaţii, însă Sophia trăgea deja cu ochiul prin uşa foarte puţin întredeschisă, examinând coridorul. S-a întors către pat, a schiţat din buze „O să revin”, apoi, ridicându-şi fularul peste nas, a ieşit repede din rezervă, străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot.
James a privit lung în urma ei.
El se întâlnea cu Sophia *şi cu* Megan? Şi nu numai că se întâlnea, ci era şi încurcat cu ele. Sophia sugerase că ar fi fost vorba despre o relaţie sexuală. Şi emoţională. De aici şi cuvântul „iubire”.
în forul lui interior simţea că lui Megan i se întâmplase ceva rău şi că, într-un fel, vinovăţia îi putea fi atribuită. Zgârieturile de pe faţă încă îl deranjau şi, într-o

străfulgerare, văzu nişte unghii care se îndreptau către el, gata să-l sfâşie. Ea - presupunea că era vorba despre Megan - fusese furioasă. Scoasă din minţi. Gata să-l facă bucăţi.

Făcu din nou un efort, fără însă a izbuti să-şi amintească disputa lor - cearta aceea care, în amintirea lui, sosea doar sub forma unor crâmpeie ce-l sâcâiau, imagini ce apăreau la suprafaţă pentru ca aproape imediat să dispară.

Iar acum, Sophia afirma că-l iubea.

Nu era de mirare că poliţia dorea să discute cu el.

Sau, posibil, chiar mai mult decât doar să poarte o discuţie cu el. în ce naiba se băgase?

Ţinându-şi palma apăsată peste coastele care-l dureau, îşi trecu picioarele peste marginea patului. Durerea i-a săgetat trunchiul, iar capul îi pulsa. Ignorând totul şi ţinându-se de pat, s-a apropiat de capătul celălalt ca să se uite la televizor. Firul de plastic al perfuzorului s-a întins la maximum. Ecranul plat părea cuplat la o priză din plafon. James a revenit la locul lui şi a încercat să acţioneze telecomanda. Nimic. A întors-o, i-a scos capacul şi a văzut că nu avea baterii.

Ăsta nu era un semn bun.

S-a uitat după aceea la comenzile patului, la butoanele etichetate vizibil pentru apelarea asistentelor sau pentru a ridica şi a coborî câte o jumătate de pat. Nu exista niciun buton pentru televizor.

S-a urcat din nou, cu efort, în pat.

Se străduia să rămână treaz, trebuia să găsească, într-un fel sau altul, o cale de a-şi reaminti.

Poate că nu vrei să-ţi reaminteşti, i-a sugerat aceeaşi voce interioară sâcâitoare de mai-nainte. *Poate că n-o să-ţi placă ce vei găsi.*

Complicat.

însă orice era mai bine decât asta, se gândi el înainte de a se lăsa cuprins de somn.

Faptul că nu-şi putea aminti îl ucidea

.CAPITOLUL 6

Bobby Knowlton coborî din camionetă - un Chevrolet vechi şi ponosit - apoi aruncă în zăpadă chiştocul ţigării, al cărui vârf incandescent sfârâi, şi se îndreptă cu pas vioi spre casă.

— Dumnezeule, da' ce frig e! a rostit el, simulând o dârdâială exagerată atunci când a ajuns lângă Rivers şi Mendoza.

Knowlton se apropia de şaizeci de ani, avea un păr sârmos şi trăsături ascuţite ca ale unei lame. Pielea tăbăcită îi era permanent bronzată de munca în aer liber şi nu se sinchisise să se bărbierească de vreo două zile, astfel că o mirişte ţepoasă şi argintie îi acoperea bărbia.

— Voi sunteţi detectivii, da?

Purta o geacă de blugi, nişte Levis tociţi şi o şapcă cu cozoroc înfundată adânc pe cap.

— Brett Rivers, de la Departamentul Şerifului, Ţinutul Riggs.

Rivers i-a arătat legitimaţia, dar Knowlton a fluturat braţul cu un gest de nepăsare, apoi i-a întins mâna şi i-a strâns-o.

— Ea este partenera mea, Wynonna Mendoza.

— Mi-ar plăcea să spun „încântat de cunoştinţă", a rostit Knowlton privind, de data asta, legitimaţia lui Mendoza, dar în circumstanţele actuale, ce să zic... nu prea îmi vine.

I-a strâns şi femeii mâna şi a adăugat: Spuneţi-mi Bobby. Am fost botezat Robert, dar ai mei mi-au spus Bobby în copilărie şi n-am mai scăpat de numele ăsta. Uite care-i treaba -

nu ştiu de ce sunt eu aici. Vreau să spun, am dat deja o declaraţie unei doamne ajutor de şerif şi am semnat-o şi nu-mi dau seama ce altceva v-aş mai putea spune.
A căutat cu gesturi nervoase prin buzunarele gecii uzate. A scos un pachet mototolit de Marlboro, apoi s-a răzgândit şi l-a băgat la loc.
— Cum ziceam, acum două zile am dat o declaraţie unei doamne ajutor de şerif.
— Kate Mercado, a precizat Mendoza.
Bobby a încuviinţat scurt din cap.
— Da, ea este.
Rivers l-a privit direct în ochi şi a zis:
— Aş dori s-o mai reluăm.
— Biiine. Knowlton a făcut o pauză, după care a rostit, brusc suspicios: Sper că nu credeţi c-aş avea vreo legătură cu asta, fiindcă ar fi mai mult decât o nebunie. înţelegeţi?
Rivers nu credea aşa ceva, dar îl lăsă să vorbească mai departe, fără să-l întrerupă, pentru a vedea ce avea de spus.
— Eu eram în Brass Bullet, fiindcă aşa obişnuiesc după ce termin programul. Am stat acolo vreo două ore, poate două ore şi jumătate, aşteptând o livrare de hrană pentru animale, care-ntârzia din cauza vremii şi-ar fi trebuit s-ajungă mai târziu, după orele de muncă. înţelegi?
Sprâncenele stufoase i s-au arcuit sub cozorocul şepcii. Cum Rivers nu răspunse, s-a încruntat şi a ridicat o mână.
— Ştii ce? Dacă nu mă crezi, vorbeşte cu Mike, barmanul. Mike... ăăă, cum naiba-l cheamă... Mike... Mike... A pocnit din degete. Mike McGillicuddy - ăsta-i! Vorbeşte cu el şi-o să-ţi spună.
— Am vrut s-o aud de la tine, a zis Rivers.
Knowlton a tăcut o secundă şi, cântărindu-l din priviri, a părut mulţumit de ceea ce vede. Apoi a continuat:
— Bine, atunci. Haideţi înăuntru. Ne-ngheaţă fundurile aici.
Aceea era prima lui declaraţie pe care Rivers o accepta ca atare. Când Knowlton s-a apropiat de uşă, un câine a început să latre de cealaltă parte a uşii masive din stejar şi să râcâie cu ghearele.
— Ăsta-i Ralph, a explicat Knowlton, apoi a răcnit din toţi rărunchii în timp ce descuia: Gata, Ralph, găităgia! Gura! Ce naiba, fii cuminte! Vin, vin! S-a adresat peste umăr detectivilor, cerându-şi într-un fel scuze: Chestia e c-am zis c-o să am grijă de Ralph - n-am vrut să fie luat de Protecţia animalelor sau mai ştiu eu de cine. E un câine de treabă.
După cum lătra, câinele nu părea deloc să fie de treabă. Ziceai că intenţionează să facă uşa bucăţi, în vreme ce hămăia asurzitor.
— Este periculos? a întrebat Rivers când a văzut că Mendoza a făcut un pas înapoi.
— Ralph? Nooo. Este exact ca în proverbul ăla cu „câinele care latră nu muşcă".
Rivers nu era la fel de convins. Când Knowlton a deschis larg uşa, animalul a ţâşnit afară ca un fulger negru-castaniu, sărind peste verandă şi peste puţinele trepte, după care a început să alerge nebuneşte în cerc prin zăpada din curtea din faţă. Schelălăind surescitat, împroşcând zăpadă peste tot, ciobănescul gonea fără oprire de la un gard la celălalt.
— Cred c-a acumulat ceva energie stând închis atât, a zis Bobby după ce au intrat. Ar fi trebuit să-l fi luat la mine. Tot mă gândeam că James va fi externat şi c-ar vrea să-l aştepte Ralph.
A apăsat pe întrerupător, iar Rivers a examinat din nou interiorul brusc luminat.

Holul din faţă era împărţit în două de o scară. De o parte a ei se afla livingul, iar de cealaltă parte sufrageria. Livingul era plin cu mobile confortabile, dar desperecheate, fără să trădeze vreun stil anume: un fotoliu *recliner* tapiţat cu piele, o sofa scurtă, două fotolii extensibile, acum ridicate; părea că, înainte, toate fuseseră dispuse în jurul şemineului, care avea un colţ pătat cu sânge.

Sângele lui Cahill, a presupus detectivul.

Analizele de laborator aveau să precizeze asta.

Locuinţa era exact aşa cum o lăsase poliţia, după ce fusese examinată cu atenţie de echipa de tehnicieni, care ridicaseră amprente, luaseră aparatura electronică, prelevaseră probe şi făcuseră fotografii digitale; mostre de sânge fuseseră deja trimise la laborator şi erau chiar acum verificate pentru ADN. În aer dăinuia un iz slab de cenuşă de la ultimul foc ce fusese făcut în şemineu.

— Da' chiar că vă pricepeţi să faceţi harcea-parcea un loc, a spus Bobby privind rafturile răscolite şi stratul de pulbere fină utilizată pentru ridicarea amprentelor. Nu faceţi niciodată curăţenie după ce terminaţi? James o să fie extrem de furios.

O casă în dezordine era ultima dintre problemele lui James Cahill.

Knowlton şi-a aranjat căciula pe capul pleşuv.

— Nu-i cam exagerat totul? Vreau să zic că n-a murit nimeni.

— Noi aşa sperăm.

Rivers învăţase însă de mult să fie meticulos. Da, era adevărat, nu se ştia să fi murit cineva, însă asta era unica lor şansă, înainte de externarea lui Cahill din spital, de a-i percheziţiona casa de sus până jos. Mai bine să fie sigur şi liniştit.

— Nu că am senzaţia că aş călca pe mormântul cuiva, vreau să zic că ştiu că n-a murit nimeni... ăăă, aşa credem noi, totuşi mi se pare cam
ciudat, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun.

Knowlton s-a uitat înapoi, prin uşa deschisă, spre curte, şi Rivers i-a urmărit privirea. Ciobănescul continua să alerge prin zăpadă, cu coada strânsă între picioare şi limba atârnându-i.

— Se joacă, a remarcat el. Probabil că nu i-a plăcut că a rămas singur. O să-l iau la mine până se-ntoarce James.

Rivers a revenit la harababura din living.

— Haide acum să mai rememorăm o dată ce s-a-ntâmplat.

— Bine, a aprobat celălalt, după care a strigat tare peste umăr: Treci înăuntru, Ralph! Gata distracţia!

Când câinele a năvălit înăuntru, Rivers şi Mendoza s-au dat la o parte din faţa uşii şi Knowlton a trântit-o, oprind gerul să mai intre în casă.

— E aşa cum am scris în declaraţie, s-a întors către cei doi. După o bere sau două, a sosit livrarea, am luat-o şi am pornit încoace să am grijă de animale - asta-i slujba mea aici. Sunt cumva managerul ranch-ului, deşi n- am niciun fel de titlu oficial. Am lucrat aici înainte ca locul să fie cumpărat de Cahill, acum cinci... ba nu, acum şase ani, şi el m-a păstrat. Frumos din partea lui. Şi-a scos mănuşile şi a privit pe fereastră. Eram la vreo cinci sute de metri mai la nord şi veneam încoace, când am văzut o maşină care ieşea de pe drumul de acces. A arătat prin geam spre aleea acoperită de zăpadă. Nu ştiu cine era la volan, dar gonea ca nebunu' şi-aproape c-a intrat în plugul care curăţa şoseaua-n faţa mea. Vreau să spun că nu ţi-ai dori aşa ceva c-o măgăoaie ca aia. Maşina a ieşit pe şosea, a ocolit plugul şi-a trecut în faţa lui, apoi a gonit spre nord, spre oraş, a încheiat el, indicând cu degetul o direcţie nedefinită.

— Ai recunoscut maşina? l-a întrebat Mendoza.

— Nu pot fi sigur. Ningea zdravăn, era aproape viscol şi se-ntunecase deja. Tot ce pot spune cu certitudine este că era închisă la culoare. Bleumarin sau neagră. Sau poate gri-petrol.

— Maşina lui Megan Travers?

— Aşa aş zice. Nu pot totuşi să bag mâna-n foc şi nici n-am văzut şoferul. Geamurile erau aburite, iar eu eram ocupat să nu mă izbesc de plugul ăla, care frânase ca să evite ciocnirea. A clătinat din cap, fluierând încetişor. A fost cât pe-aci. Şoferul a virat ca un nebun, după care a accelerat şi a trecut ca vântul pe lângă mine. Pentru o clipă, am crezut că s- ar putea să ne izbim.

— Eşti, aşadar, sigur că era un automobil obişnuit, nu un SUV sau o camionetă? a întrebat Mendoza.

— Da, da, a încuviinţat Knowlton apăsat, încruntându-şi sprâncenele. Un nebun de şofer. Oricum, eu am mers în urma plugului până la drumul de acces, am ajuns aici, am intrat şi l-am găsit pe James exact acolo, a arătat spre colţul şemineului. Era fără cunoştinţă. Avea puls - l-am controlat - şi respira, dar se vedea mult sânge şi m-am gândit... De fapt, ce naiba, nu m- am gândit la nimic şi am sunat la 911, după care au venit ambulanţa şi pompierii, şi voi toţi, şi... Şi asta a fost. Asta-i tot ce ştiu.

— La ce oră s-a întâmplat?

— E greu de spus, dar era trecut de şapte. Poate să fi fost înjur de şapte şi jumătate. Din cauza viscolului, totul a-ntârziat serios în ziua aia. De aceea, mă oprisem şi eu la un păhărel.

Mendoza a schimbat subiectul.

— James avea duşmani?

— Oho, sigur că da. Knowlton a făcut apoi o scurtă pauză şi s-a corectat: Totuşi, nu dintre cei care ar fi gata să te-omoare.

— Cine anume?

— Păi, în principal cred c-ar fi prietene.

Managerul ranch-ului a privit din nou către şemineu, la pata de un roşu- castaniu.

— Deci nu doar una? a insistat Rivers.

— Nu, nu. Knowlton a încuviinţat din cap, şi-a frecat bărbia ţepoasă şi a înălţat puţin din sprâncene. Ştiţi, necazul este că femeilor nu le prea place să-mpartă acelaşi bărbat.

— Aşadar, a zis Mendoza, este posibil ca el să fi avut mai multe prietene simultan?

— Da.

— Iar prietenele astea ale lui nu se plăceau între ele? a continuat ea.

— Aşa cred. Vreau să zic că nu-i aşa cum vezi la televizor chestiile alea cu nevestele-surori. Ştiţi la ce mă refer - când mai multe neveste se-nţeleg de minune între ele.

Bărbatul a dat ochii peste cap. Da, ce să zic, de parcă în realitate s-ar întâmpla vreodată aşa.

— James a zis şi el asta?

— Nu mi-a zis mie. A privit de la unul la celălalt. Da', să ştiţi că este o problemă dacă tu nu te-ai despărţit de una şi deja îţi iei alta. în general, femeilor nu le place asta.

— Nici bărbaţilor, a replicat Mendoza şi Rivers s-a întrebat dacă acel comentariu era aşa, în general, sau avea în spate o experienţă personală.

Privirea lui Knowlton s-a îndreptat către o puşcă veche, aşezată pe o poliţă montată deasupra şemineului.

— Probabil c-a avut noroc că n-a fost împuşcat.

— Aşa temperamentale sunt prietenele lui? a întrebat Mendoza.

— Păi nu aşa se zice? a replicat managerul ranch-ului. „Nu există o forţă a răului la fel de teribilă ca o femeie respinsă...” sau cam aşa ceva?

— Cam aşa ceva, a aprobat Mendoza şi, spre meritul ei, nu s-a obosit să-l corecteze[111]. Ştii vreun nume al acestor prietene?

— Le ştiu pe cele recente. Ciobănescul s-a apropiat de el şi Knowlton s- a aplecat să-l scarpine înapoia urechilor. James ieşea cu Megan Travers. Cea care-a dispărut. Ea şi James erau împreună de vreo două luni, poate mai mult. Nu sunt foarte sigur.

— Ştii ceva despre ea? a întrebat Mendoza.

— Nu, nu prea.

— Familie? Prieteni? a insistat femeia.

— îmi pare rău, a răspuns Knowlton cu sinceritate. N-am fost chiar aşa atent. Cum ziceam, ele apăreau şi dispăreau.

— Altcineva? continuă Mendoza.

— Ia să vedem. Bătrânul s-a încruntat, încercând să se concentreze. A fost o profesoară care locuia în... Marysville sau Everett, cred că pe undeva la nord de Seattle.

— Cum o chema?

— Janice sau Jenny... Aşa ceva. Dar au rupt legătura de ceva vreme. Probabil chiar de mai bine de un an.

— Până acum două, a subliniat Mendoza. Altele?

Managerul ranch-ului păru să cadă pe gânduri.

— Mai e blonda care lucrează la han. A fost întâi chelneriţă şi apoi a trecut la birouri. îl ochise pe James de ceva vreme şi i-am văzut împreună de câteva ori. O cheamă Sophie, pardon, Sophia... Dar îmi pare rău, nu ştiu mai multe despre ea.

— Şi se întâlnea cu James? a întrebat Rivers.

— Aşa cred... Totuşi n-aş depune mărturie-n privinţa asta. Doar pentru că i-am văzut împreună de vreo două ori, asta nu înseamnă cine ştie ce. S-ar putea să fi discutat despre serviciu, înţelegeţi, fiindcă ea este angajata lui, deşi, ce naiba, femeile se uită într-un anume fel la bărbaţii care le interesează. într-un fel diferit, vreau să zic. Iar ea se-nvârtea mereu pe lângă el, ştiţi? *Mereu.* Ca şi cum ar fi vrut cu tot dinadinsul s-o remarce James.

— Asta a fost recent?

Knowlton a încuviinţat din cap.

— James n-a zis nimic, dar se pare că petreceau destul timp împreună. Da' cum spuneam, femeile roiau mereu în jurul lui. Willow, altă fată care lucrează la hotel, era şi ea cu ochii după James, sau cel puţin aşa cred. A făcut o grimasă. Nu că s-ar fi întâmplat ceva între ei, cel puţin, nu după ştiinţa mea... Totuşi, am surprins-o privindu-l o dată sau de două ori cu foarte mult interes, ştiţi? Ca o mâţă care se uită fix la o gaură din pământ şi aşteaptă ca o cârtiţă să-şi scoată căpşorul ca s-o atace imediat. Cam aşa şi cu ea... După care, parcă dându-şi seama că spusese prea multe, a adăugat: Pe de altă parte, ce ştiu eu? Despre astea ar trebui să-l întrebaţi pe el când se va trezi. Eu nu sunt preocupat de viaţa lui sentimentală. Şi-a trecut o palmă peste cap şi a continuat: Cam asta-i tot ce ştiu. Cum am zis şi mai devreme. Acum trebuie să mă duc să văd de animale.

S-a scotocit din nou în buzunar, a scos pachetul de Marlboro şi a extras o ţigară îndreptând-o cu filtrul spre Rivers.

— Vorbiţi cu James.

— O vom face, a zis Mendoza.

Knowlton şi-a înfipt ţigara în colţul gurii.

— Hai, băiete, s-a adresat el câinelui. Cred c-ai putea să vii în seara asta la mine-acasă. Uite ce-i, s-a întors din nou spre Rivers, am treburi multe de terminat, aşa că, dacă mai aveţi întrebări, puteţi să mă-nsoţiţi. O să răspund la tot ce pot, dar nu mai am nimic de adăugat. Este exact ce am scris şi-n declaraţie.

— Aşteaptă, a zis Mendoza, însă managerul ranch-ului pornise deja.

I-a condus prin bucătăria ce mirosea a chili, care se solidificase într-un borcan lăsat pe masă. L-au urmat apoi, prin uşa din spate, într-o verandă îngustă şi acoperită, care servea drept spălătorie şi loc de depozitare a încălţămintei murdare. Aceasta făcea legătura cu o magazie pentru lemne, întunecoasă şi plină cu scurtături prăfuite de stejar, brad şi cedru; paşii bătătoriseră timp de un secol podeaua din pământ, până la consistenţa betonului.

în capătul opus al magaziei, o uşă se deschidea către curtea dintre casă şi acareturi. Knowlton s-a oprit să-şi aprindă ţigara imediat ce a ieşit, iar aroma fumului s-a împrăştiat în aer. Câinele a început să alerge, speriind două ciori, care croncăniră indignate când au zburat către ramurile de sus, scheletice, ale unui măr, azvârlind pe jos bulgări de zăpadă şi câteva frunze care se încăpăţânaseră să rămână aninate.

Managerul ranch-ului i-a privit.

— Mai aveţi întrebări?

— Da. Lui Mendoza i se citea în colţurile strânse ale gurii o uşoară iritare. Cu excepţia femeilor, existau şi alte persoane cu care Cahill nu se înţelegea? Colegi de muncă? Angajaţi? Prieteni ale femeilor cu care se întâlnea?

— Nu-i ca şi cum am fi o familie mare şi fericită, a încuviinţat Knowlton, totuşi nu ştiu pe altcineva care să-i fi dorit răul. A mijit ochii, privind prin ninsoare. Altceva?

Rivers a clătinat din cap.

— Acum nu.

— E bine atunci.

Bărbatul a ridicat ambele braţe, ca şi cum ar fi sugerat că se predă, după care s-a întors şi a pornit spre hambar prin zăpada neatinsă.

— îl laşi să plece aşa? a zis Mendoza.

— Mai aveai şi alte întrebări?

— Nu. Ba da. Acum nu-mi vine niciuna în minte, dar sunt vreun milion.

— Atunci o să mai vorbim cu el şi altă dată.

Mendoza s-a strâmbat, continuând să se uite după Knowlton şi câine în timp ce dispăreau în hambar.

— Atunci a meritat timpul, a rostit ea, expirând aerul sub formă de abur.

— Poate că da.

— Şi poate că nu.

— Ne-ntâlnim în Jeep, a zis Rivers şi i-a aruncat cheile maşinii. Lipsesc doar un minut.

— Cum vrei.

Femeia a deschis poarta ce ducea spre parcare.

Rivers s-a întors prin magazia pentru lemne. S-a uitat înjur şi a observat praful şi aerul închis din încăperea aceea în care bănuia că-şi făcuseră culcuş şobolani, veverite şi orice alte animale care se putuseră strecura

înăuntru. Un topor rămăsese înfipt într-o buturugă plină de crestături şi scrijelituri, care, în mod evident, era utilizată pentru spartul lemnelor.

Trecu după aceea prin veranda lungă din spate, urmând în sens invers drumul parcurs anterior. Acum a văzut cizmele de lucru aflate sub o banchetă şi canadienele de schi atârnate în cuier. Nimic nu era deranjat.

Cel puţin acolo unde poliţiştii nu intraseră.

Una dintre canadiene era pătată şi destrămată pe alocuri de atâta purtare. Detectivul s-a apropiat şi a găsit îndesate în buzunare o pereche de mănuşi pentru

grădinărit, extrem de uzate. în mod clar, fuseseră preferate. Ţepene de transpiraţie uscată. Fără să stea pe gânduri, le-a băgat în buzunarul hainei sale şi s-a întors în casă.

A străbătut bucătăria şi sufrageria, pe care Cahill, în mod evident, o folosea ca birou, apoi a intrat în living, examinând din nou şemineul rece, resturile înnegrite de lemne şi stratul gros de cenuşă din vatră; izul de lemn ars abia se mai simţea acum. S-a uitat la colţul unde cărămizile şi mortarul fuseseră pătate de sânge.

Ce naiba se-ntâmplase aici? El ştia că fusese un soi de conflict; cumva, Cahill căzuse, îşi spărsese capul şi-şi fisurase câteva coaste, iar Megan Travers şi maşina ei dispăruseră. Dar de la ce pornise altercaţia? Cum escaladase? Cum fusese posibil ca un bărbat adult şi voinic să fie doborât de o femeie? Şi unde naiba era Megan?

Hristoase, oare mai era în viaţă?

Rivers încercă să refacă în minte filmul cu James Cahill aşa cum îl văzuse în seara aceea. Moştenitorul familiei Cahill era fără cunoştinţă, îngrijit de doi paramedici, un bărbat şi o femeie, care-l aşezaseră pe o targă. Iniţial, la locul incidentului fuseseră trimişi doi ajutori de şerif, iar la scurt timp după aceea sosise şi el împreună cu Mendoza. La momentul respectiv, încăperea era ticsită de tehnicieni legişti, iar unul dintre ei descoperise biletul mototolit pe podea, lângă un fotoliu de lângă fereastră. Textul era scurt şi la obiect:

J,
Te părăsesc.
De data asta definitiv.
N-o să mă mai vezi niciodată!
M.

Era de presupus că biletul fusese lăsat de Megan Travers. Era destul de melodramatic şi de modă veche pentru această epocă a comunicării instantanee prin SMS-uri şi e-mailuri.

Şi de ce venise femeia cu biletul? Ca să-l lase? Crezuse că James Cahill nu va fi acasă? Cine-l mototolise? Şi oare era recent? Era din partea lui Megan? Sau din partea altei femei? Existau multe femei interesate de Cahill. Scrisul părea feminin, totuşi putea fi un fals. Era posibil să fi fost doar o înscenare.

Părea, într-adevăr, nelalocul său.

Laboratorul avea să descopere dacă pe hârtia aceea existau amprente sau urme de ADN, totuşi de ce să laşi un bilet când discuţi cu cineva faţă în faţă? Oare biletul fusese lăsat mai devreme? Sau, din nou, era vorba despre altă persoană?

Detectivul şi-a amintit de maşina pe care Knowlton o văzuse ieşind în viteză de pe drumul de acces spre casă. Posibil maşina lui Megan. Probabil condusă chiar de ea.

Pe de altă parte însă el nu se putea bizui pe supoziţii.

— Unde eşti? a şoptit Rivers.

Oare femeia se ascundea? Sau era moartă?

Examinând livingul, şi-a imaginat lupta. Fusese oare imediat înainte ca maşina să plece în trombă sau mai devreme? Fusese oare implicat şoferul maşinii? Cu certitudine. Asta putea să presupună că se întâmplase. Din cauza unei femei... sau a *celeilalte* femei, aşa cum sugerase Knowlton?

Era oare posibil ca James Cahill să-şi fi înscenat rănirea?

Aşa ceva părea totuşi exagerat. Ar fi fost prea periculos. Detectivul a studiat încă o dată şemineul... Dacă cineva s-ar fi izbit singur cu capul de cărămizile acelea, ar fi însemnat că a avut intenţii sinucigaşe.

Sau că fusese disperat.

A închis ochii, a băgat mâna în buzunar şi a pipăit mănuşile, încercând să reconstituie imaginea unei femei care venea la James. E furioasă, cu chipul deformat de mânie, cu mâini agitate şi cu unghii îndeajuns de ascuţite ca să-i brăzdeze adânc pielea.

Ea îl atacă ţipând, împingându-l şi zgâriindu-l pe obrazul stâng. El face un pas înapoi ca s-o evite, se împiedică şi se loveşte cu capul de şemineu? îşi pierde cunoştinţa? îşi fisurează coastele în cădere?

Sau el fusese agresorul?

Rivers a încercat să evalueze scena dintr-un alt unghi şi s-a întors, continuând să ţină ochii închişi. Oare în casa scării exista o siluetă întunecată: un complice care aştepta să atace? Şi dacă da, de partea cui era? A lui James? A lui Megan? A altcuiva?

Oare aici mai fusese cineva? O a treia persoană, în mod deliberat, sau nu... S-a încruntat, făcând un efort de concentrare. Nu, n-ar fi fost drept. Persoana aceea n-ar fi stat în umbră, ci ar fi tras sforile, ar fi preluat avantajul şi...

— Rivers?

Glasul lui Mendoza l-a trezit la realitate. A deschis brusc ochii.

Stânjenit, a privit peste umăr şi a văzut-o stând la baza scării.

— Te simţi bine? a întrebat ea, privindu-l cu atenţie.

Detectivul nici măcar nu auzise uşa deschizându-se şi nici nu simţise pala de aer îngheţat care pătrunsese odată cu partenera sa.

— Da, sunt bine. Mai doream să mă uit o dată.

— Ce faceai?

— Mă gândeam.

— Hm, a făcut ea pe un ton neîncrezător. Ai găsit ceva?

L-a privit sceptic de sub gluga scurtei sale.

— Nu, a clătinat el scurt din cap. Se simţea iritat că fusese deranjat, dar îşi ascunse sentimentul. Hai să plecăm.

— Biii... ne a spus ea şi au ieşit amândoi din living, îndreptându-se către verandă.

Bărbatul a tras uşa după el şi a auzit clicul încuietorii automate.

Au mers în tăcere spre Cherokee. Până ce Rivers a urcat la volan, Mendoza îşi fixase deja centura de siguranţă.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat ea, întorcându-se să-l privească. Parcă erai în transă, sau aşa ceva.

— Ţi-am spus - mă gândeam. Detectivul a pornit motorul şi a ocolit maşina lui Bobby. Pur şi simplu, încercam să simt atmosfera locului.

— Serios?

— Da.

— Şi ce-ai simţit?

Rivers a privit-o cu coada ochiului.

— Nimic, a răspuns el, amintindu-şi de râsul lui Astrid când îi mărturisise metodologia sa. Absolut nimic.

CAPITOLUL 7

James a întredeschis un ochi.

Se lăsase noaptea.

Nu reuşea să-şi dea seama dacă trecuseră numai câteva ore, sau dacă pierduse altă zi. Dumnezeule, spera să nu fie aşa! Şi-a amintit că asistenta Rictor intrase să-i controleze perfuzia, dar el era pe jumătate adormit în momentul acela, iar ceea ce-i picura în sânge îl ameţise complet.

Acum privea prin fereastră spre bezna de afară. Lămpi de securitate proiectau o strălucire albastră nebuloasă peste parcarea aproape pustie. Continua să ningă şi zăpada se depusese pe tufişuri, pe asfalt şi pe cele câteva vehicule.
Bărbatul a dat să-şi frece bărbia cu mâna dreaptă, însă o durere pătrunzătoare l-a oprit, aşa că a folosit mâna stângă pentru a-şi pipăi barba nerasă de peste douăzeci şi patru de ore. De cât timp era aici? S-a uitat la ceasul digital montat deasupra televizorului. 20.26. Presupunea că era încă duminică. A clipit, apoi a decis că durerea nu era chiar aşa acută pe cât fusese mai devreme.
Totuşi, îl vizitase o femeie.
Blonda. Sophia.
După plecarea ei, James adormise cu senzaţia că totul se petrecuse în vis, că halucinase din cauza comoţiei şi a medicaţiei.
Ştia însă bine că adevărul era altul.
Sophia era reală. Fusese aici. Iar o parte din spusele ei exprimau realitatea. Da, el o cunoştea şi, da, probabil că ea lucra la han, dar oare avuseseră cu adevărat o relaţie? Făcuseră dragoste? în mod cert ar fi trebuit să-şi amintească aşa ceva.
Dar nu...
Totuşi, nu credea că Sophia minţise.
S-a foit în pat, pipăindu-şi din nou barba ţepoasă.
Şi a tresărit.
Alt fior de durere.
La naiba! Probabil că trecuse efectul medicamentelor pe care le primise pentru a se simţi mai bine. Totuşi, mintea îi era mai limpede, în ciuda
durerii surde ce-i pulsa înapoia ochilor

Trebuia neapărat să plece de aici. El avea viaţa lui. Avea o afacere. Şi un ranch cu vite şi cai. Şi un câine... Ralph. La naiba! Nu putea să zacă pur şi simplu în spital. S-a ridicat în şezut şi şi-a rotit uşor capul, până ce i-au trosnit vertebrele. Mintea continua să-i fie cumva confuză, dar trebuia să coboare din pat şi să plece din spital şi... A aruncat o privire cercetătoare prin rezervă în căutarea hainelor, deşi continua să fie conectat la perfuzie.

Uşa camerei era întredeschisă şi-şi simţea gâtlejul uscat ca iasca. Când s-a întins după paharul cu apă de pe noptieră, a auzit un clinchet slab, care anunţa sosirea ascensorului la etajul său. A dat să ridice paharul, dar a avut parte de un alt junghi pătrunzător în cutia toracică şi, dintr-odată, şi-a amintit.

Megan.

Numele ei a ţâşnit de undeva din subconştient.

Sophia o pomenise, nu? însă James nu izbutise să asocieze niciunui chip cu numele acela. Acum însă şi-o reamintise brusc. Cu puţin trecută de douăzeci de ani. Ochi albaştri-deschis, care scânteiau ştrengăreşte. Pistrui pe nasul cârn, o gropiţă adâncă într-un obraz şi păr drept, undeva între şaten şi blond, care-i cobora până pe umeri.

Da!

Bătăile inimii i s-au înteţit.

Amintirile îl zgândăreau, totuşi nu izbutea să le adune într-un puzzle.

Dintr-odată, a fost izbit de o imagine: faţa ei drăgălaşă contorsionată de furie, părul umed de ninsoare, buzele răsfrânte mânioase, ochii arzând de înverşunare.

— îţi jur, James, şuierase ea, n-o să mă mai vezi niciodată! O să regreţi asta pentru câte zile vei avea!

— Fir-ar să fie! a murmurat acum bărbatul.

Era adevărat.

Fusese o luptă. în casa lui. Femeia era mânioasă şi, în timp ce rotea spre el o armă pe care o ţinea într-o mână, poate o macetă sau un baston, îl lovise cu mâna cealaltă. Ea aflase ceva... Oh, Doamne, fusese oare despre Sophia? Nu asta spusese Sophia mai devreme? Că ea suspecta că ei se certaseră din cauza ei? James s-a tras de şuviţele de păr de sub bandaj. *Gândeşte, Cahill, gândeşte!*

Erau în living şi îşi amintea că se retrăsese cu spatele, încercând s-o calmeze pe Megan, încercând să prindă ceea ce flutura ea. Dar fusese furioasă. Ieşită din minţi. Hotărâtă să-i facă rău.

Arma... fusese un *vătrai.* Exact, vătraiul de la şemineu! Nu era o macetă şi niciun baston de baseball. Ea îl zgâriase, James se întorsese o secundă, ea îl lovise în cap, iar el se împiedicase şi...

— Realmente, nu cred că este o idee bună! El doarme acum.

Glasul apăsat al unei femei i-a oprit şirul gândurilor.

— M-aţi auzit?

Femeia părea nemulţumită. Imaginea din mintea lui James s-a destrămat când a privit spre uşa parţial deschisă.

— Vă rog! Nu!

Glasul era ferm, punctat de ritmul sacadat al unor paşi rapizi care veneau spre rezervă.

— Va dura numai un minut.

De data asta, fusese vocea autoritară a altei femei. îi era familiară?

Poate că da, totuşi nu-i putea atribui un nume.

Brusc, uşa rezervei s-a deschis larg, aproape izbindu-se de perete.

— Vă rog, a strigat asistenta de undeva de pe coridor. Nu aveţi voie să intraţi acolo!

Ea însă intrase.

Femeia înaltă a şovăit doar o secundă, apoi s-a apropiat de patul lui.

Oare o cunoştea?

— James.

îi scuipase numele, de parcă sunetul său i-ar fi ars limba. Şi, fără doar şi poate, îl cunoştea. Şi, probabil, îl ura.

— Unde-i ea?

— Poftim? Cine eşti tu?

Femeia a ezitat, dar l-a sfredelit cu ochii ei negri.

— Vorbeşti serios? Sper că n-ai de gând să te ţii de glume cu mine.

— Te cunosc?

James a apăsat butonul care-i înălţa căpătâiul patului. Necunoscuta a pufnit neîncrezătoare.

— Dacă mă cunoşti? a repetat ea cu dispreţ vădit. Termină cu de-astea, da? Nu încerca aiureli amnezice cu mine, fiindcă n-o să ţină.

— Uite ce-i, doamnă...

— Doamnă?

Ea şi-a dat ochii expresivi peste cap şi buzele i s-au subţiat. Chiar în clipa aceea, James a fost străfulgerat de o amintire. Da, o cunoştea. îşi amintea chipul ei, sclipirea de inteligenţă din ochi, pometii proeminenţi şi gropiţa care apărea scurt când surâdea. în plus, furia...

— Ce i-ai făcut? a întrebat femeia, dezvelindu-şi dinţii. Dacă i-ai făcut vreun rău, jur c-o să...

— Vă rog să încetaţi! a rostit asistenta Rictor, care tocmai intrase în rezervă. Părăsiţi imediat camera, a continuat ea pe un ton care nu admitea în niciun fel să fie contrazisă...

— O să... ce? şi-a întrebat James vizitatoarea când capul i-a ajuns în cele din urmă la acelaşi nivel cu al ei.
— Nu puteţi să ameninţaţi un pacient, a zis şi asistenta, însă femeia nu s-a clintit. Avea părul negru strâns într-un coc lejer la ceafa, pielea întinsă peste pomeţii înalţi şi era uşor îmbujorată. Purta jeanşi şi o haină strânsă pe talie şi era extrem de furioasă. în acelaşi timp însă în expresia ei exista un sentiment care nu se potrivea cu furia aceea.
Teamă?
Complicitate?
James simţea că ceva nu era în regulă. Poate că memoria lui avea lacune, dar se făIise dintotdeauna cu capacitatea de a-i citi pe oameni, iar în cazul acestei femei ceva era în mod clar anormal.
— Cine eşti tu şi de ce naiba m-ameninţi?
— Doamnă Travers, a intervenit Rictor pe un ton ceva mai calm, străduindu-se să preia controlul situaţiei, dacă vreţi să aşteptaţi până când domnul doctor îşi va face vizita aici...
— Vreau să aud ce are de spus, a întrerupt-o James.
Doamna Travers? Nu era totuşi femeia despre care-şi amintea că-l atacase.
— Unde-i Megan? a întrebat ea.
— Cine eşti tu?
în ochii femeii mocnea ceva întunecat, un sentiment mai presus de furie.
— Chiar nu mă ţii minte?
— îmi pare rău.
— Scuteşte-mă! Nu cred că a existat vreodată ceva în viaţa ta de care să- ţi pară rău.
Asistenta a scos un suspin de frustrare.
— Doamnă Travers...
— Rebecca, a rostit James.
Numele îi apăruse brusc în minte.
— Aha, deci îţi aminteşti.
Ochii femeii s-au îngustat provocator, aşteptând ca el să mărturisească. Dar James n-a reacţionat, aşa că ea a continuat:
— Să ştii c-am auzit despre aşa-zisa ta amnezie şi dă-mi voie să-ţi zic că n-am crezut-o nicio clipă. Aşa că să-mi spui ce s-a-ntâmplat cu Megan.
El a clătinat din cap şi a simţit imediat o durere. O *ştia* pe femeia asta, şi nu numai pentru că era sora lui Megan. în minte i-a apărut o imagine cu ea pe o plajă. Alerga sub soarele strălucitor, pe nisipul auriu, spre valurile înspumate ale oceanului, acoperind cu râsul ei vuietul imensităţii de apă... îşi tot întorcea capul, părul îi flutura liber în vânt, braţele şi picioarele lungi îi erau zvelte şi bronzate, iar un bikini cu dungi albe şi roşii abia îi acoperea fundul...
Oh, da, el o cunoscuse pe Rebecca.
Intim.
— Da, a zis ea.
Dispăruse orice urmă din zâmbetul sau din frivolitatea pe care James le întrezărise în memoria lui mereu în mişcare, ca argintul viu. Femeia l-a scrutat cu o privire severă.
— Doamnă Travers, este timpul să plecaţi, a atenţionat-o ferm Rictor.
— O să plec după ce voi auzi ce s-a întâmplat cu Megan.
— Ţi-am spus deja... a început James.
— Ştiu ce-ai spus, s-a răstit Rebecca, dar nu te cred!
— Atunci de ce nu-mi spui tu ce crezi că i s-a-ntâmplat?

— Dumnezeule, asta vreau să ştiu! Aş mai fi fost aici dacă aş fi ştiut? L-a fulgerat cu privirea. N-am mai auzit nimic de la ea după ce mi-a telefonat de pe drum, plângând isteric şi spunând că venea spre mine. A închis şi n-a mai apărut. Nu mi-a telefonat, n-a trimis niciun SMS - nimic!
Rebecca se înroşise la faţă şi ochii îi scăpărau, totuşi starea ei mai ascundea ceva, un alt tip de emoţie.
Mă urăşte, şi-a spus James. *Iar ura aceea este veche şi adâncă.*
Ea nu terminase.
— La ştiri s-a anunţat că voi doi v-aţi certat în seara aceea şi pot s-o confirm. Megan mi-a spus întruna că terminase definitiv cu tine, că aţi avut o confruntare oribilă şi c-o să-mi spună totul când va ajunge în Seattle.
— Şi...?
— Şi, după cum vezi, n-a mai ajuns. Am încercat întruna să iau legătura cu ea. Cum am zis, telefoane şi SMS-uri, dar nimic... Absolut nimic din seara aceea.
Sub acest aer de aparentă duritate exista o urmă de teamă. Pentru Megan? Sau din cine ştie ce alt motiv?
— Am telefonat la poliţie şi la prietenele ei, şi la spitale, şi... Şi... Oh, Doamne!
Rebecca a expirat lent şi prelung iar James a crezut pentru o secundă că era pe punctul de a ceda. Nu s-a întâmplat asta şi femeia şi-a încleştat maxilarele.
— A dispărut, pur şi simplu.
— Şi crezi că eu am vreo legătură cu dispariţia ei?
— Toată lumea crede asta, James. Buzele Rebeccăi se subţiaseră din nou. Personal, te cred în stare de orice. Megan spunea că te întâlneşti cu altă femeie, cu o blondă. Suzi. Ba nu... Sophia. Aşa! Că te-ntâlneai cu ea, deşi continuai să ieşi cu Megan. Spunea că eşti un tip promiscuu. Deşi asta nu-i o mare surpriză, nu?
James n-a apucat să deschidă gura, deoarece ea a continuat:
— A mai spus că între voi doi a avut loc o scenă teribilă şi că totul s-a terminat. Nu mi-a zis toate detaliile, nu putea. Era prea tulburată, aşa că avea să mi le spună după ce ajungea la mine. Dar n-a mai ajuns. De acum, dispreţul Rebeccăi faţă de el nu mai era disimulat. Aşa că, haide, James - zi-mi, unde-i Megan?
— Gata, domnişoară.
De data asta, asistenta Rictor era decisă să nu mai tolereze nimic. S-a apropiat de Rebecca, străduindu-se s-o separe de pacientul ei.
— Dacă nu plecaţi imediat, o să chem agenţii de pază.
Fără să-şi desprindă privirea de la James, Rebecca a rostit:
— Poţi să-i chemi. Eu am nevoie de răspunsuri.
A împuns cu un deget aerul în direcţia lui James. Bărbatul a rămas impasibil, dar se simţea tot mai iritat. Minciuna i-a ieşit cu uşurinţă printre buze.
— Nu-mi amintesc nimic din cele întâmplate în seara aceea. Şi, în mare parte, nici în cele de dinainte. îmi este al naibii de greu să-mi reamintesc cum a fost viaţa mea înainte de evenimentul ăsta, aşa că, dacă tu ai fost în contact cu sora ta, mi-ai putea lumina nişte aspecte.
Rictor a scos un telefon din buzunarul halatului.
— Domnul Cahill n-are voie să primească vizitatori, a repetat ea.
— E cam târziu pentru asta, a comentat James.
— Amândoi vă puteţi lămuri problemele după ce dânsul va fi externat.
— Perfect, a zis el, vreau să plec de aici.
Asistenta a clătinat din cap.

— Nu înainte de a fi externat oficial şi, în niciun caz, fără permisiunea domnului doctor.
— Cu sau fără permisiunea lui, nu-mi pasă.
James se săturase de toate rahaturile astea.
— Ajunge.
Asistenta a început să tasteze pe telefonul ei, însă Rebecca pornise deja spre uşă după ce-i aruncase o ultimă privire nimicitoare bărbatului.
— Să ştii că nu s-a terminat, a zis ea.
— Ai dreptate-n privinţa asta.
James şi-a trecut picioarele peste marginea patului, scoţând un şuierat printre dinţi în momentul în care durerea din piept l-a sfredelit.
— De data asta, a ameninţat Rebecca, n-o să mai scapi ca până acum.
Apoi a dispărut. O vreme s-a auzit ţăcănitul tocurilor îndepărtându-se pe coridor, însă ameninţarea a continuat să răsune şi după aceea în capul lui James, care bubuia întruna.
De data asta?
Doamne Dumnezeule, dar ce făcuse?
Rictor s-a uitat încruntată spre uşa care rămăsese deschisă, apoi s-a apropiat de pat. De pe coridor s-a auzit zgomotul liftului.
— Doamna n-ar fi trebuit să intre aici, a spus ea.
— E-n regulă, a răspuns James.
De fapt, nimic nu era în regulă, şi el se îndoia că va mai fi vreodată. Totuşi, memoria îi revenea fragmentat, iar asta îi crea o frustrare, dar în acelaşi timp îl şi încuraja.
— Unde sunt hainele mele?
— Trebuie să discuţi cu domnul doctor.
— Atunci, sună-l.
Femeia şi-a ţuguiat buzele pentru o clipă.
— Voi sta de vorbă cu domnul doctor Monroe şi-l voi informa că insişti să fii externat, după care vom întocmi actele necesare. însă până atunci, trebuie să aştepţi.
Sprâncenele i s-au arcuit deasupra lentilelor fără rame ale ochelarilor.
— Cât timp?
— Nu ştiu.
Cel puţin, era onestă, ceea ce nu se putea spune despre bărbat.
— Voi face însă tot ce pot ca să grăbesc procedura, a urmat Rictor, deoarece eşti atât de nerăbdător să pleci. Acum însă te rog să te întinzi la loc. îl voi suna pe domnul doctor, o să-ţi mai verific o dată parametrii vitali şi după aceea vom vedea cum îţi gestionezi durerea.
— O gestionez foarte bine.
Femeia a făcut o grimasă ce sugera neîncredere. James şi-a îndreptat spatele atât cât a putut.
— Şi, dacă nu te superi, îmi poţi deschide televizorul?
Ea a ezitat.
— Oricum mă voi uita la televizor imediat ce voi pleca de aici.
— Domnul doctor Monroe este de părere că ar fi mai bine dacă...
Glasul i se stinse...
— Am depăşit faza aceea, nu?
Asistenta mai şovăi o secundă, apoi îl asigură:
— Bine, revin imediat.

A apărut după vreo trei minute, cu două baterii pe care le-a montat în telecomandă, după care a apăsat pe butonul cel mai mare. Televizorul s-a aprins în momentul în care pe ecran rula o reclamă pentru un magazin local de saltele. Rictor i-a întins telecomanda. în timp ce James trecea de pe un canal pe altul, căutând ştirile locale, femeia părăsi din nou rezerva. Reveni după un timp să-i scoată perfuzia.

— L-am anunţat pe domnul doctor Monroe şi ar trebui să apară în scurt timp.

— Mulţumesc.

James acceptă câteva pastile micuţe, despre care asistenta îl asigurase că- 1 vor destinde.

Nu-l minţise.

Peste zece minute, migrena şi durerea din umăr au mai cedat şi a reuşit să găsească un post de ştiri. Tocmai începea să se simtă ameţit, când pe ecranul divizat în două, pe verticală, a început difuzarea unui reportaj despre misterul din jurul dispariţiei lui Megan Travers. Pe jumătate din ecran se aflau un bărbat şi o femeie din studioul de ştiri. Pe jumătatea cealaltă, o reporteră într-o canadiană albastră de schi şi cu părul roşcat, pe care se depuneau fulgii, stătea în faţa unei table indicatoare mari, pe care scria FERMELE CAHILL.

James simţi un ghem în stomac atunci când reportera a început să vorbească:

— ...încă în spital sub îngrijirea medicilor. Cahill este proprietarul câtorva afaceri, printre care această pepinieră pentru brazi de Crăciun şi hanul cu cafeneaua de lângă ea.

— Grozav, a murmurat el.

— Ce ne poţi spune despre Megan Travers? a întrebat cu un aer îngrijorat femeia din studio.

— Potrivit declaraţiilor poliţiei, James Cahill avea o relaţie cu Megan Travers, care în prezent a dispărut.

în zona ecranului cu studioul de ştiri, într-o fereastră, a apărut imaginea unei femei cu păr şaten, cu chipul oval şi cu ochii de un albastru deschis.

Megan.

Femeia care mârâise „N-o să mă mai vezi niciodată” când repezise un vătrai spre el.

Acum însă, dintr-odată, în minte îi apărură şi alte imagini: Megan râzând şi sorbind vin pe o verandă cu vedere spre Puget Sound, apoi tot ea aruncând un bulgăre de zăpadă înspre James... Şi multe, multe altele, care înviaseră pe neaşteptate. Simţi un nod în gât amintindu-şi o secvenţă cu trezirea de dimineaţă lângă ea şi cu sărutul şi...

A închis ochii o clipă, străduindu-se cu disperare să-şi amintească seara aceea. De dinaintea accesului de furie. Ce se întâmplase? Ţinea minte că mâncase ceva ce cumpărase din oraş, că-i dăduse lui Ralph o bucată de turtă de mălai, după care lăsase resturile în chiuvetă. Câinele lătrase, iar el privise pe fereastră şi văzuse faruri prin ninsoare.

Şi apoi?

Şi apoi...

Oare sunase la sonerie? Sau Megan deschisese folosindu-şi propria cheie?

— ... lucrat ca recepţioneră la clinica McEwen din Riggs Crossing şi n-a mai fost văzută de când a plecat de la serviciu joia trecută, spunea reportera, făcându-l pe James să-şi întrerupă şirul gândurilor. Se pare că în reşedinţa Cahill, aflată la nord faţă de locul acesta, a avut loc un conflict. James Cahill a fost găsit de unul dintre angajaţii săi, care a sunat la 911. Cahill a fost transportat după aceea la spital, unde se află acum în

convalescenţă de pe urma unor răni pe care se pare că le-a căpătat în timpul unei altercaţii.

— Dar Megan Travers nu era acolo? a întrebat prezentatoarea din studio.

— Nu, Beth. Megan Travers şi maşina ei au dispărut şi nici până acum nu se ştie nimic despre ele. Un martor, şoferul unui utilaj de deszăpezire din zonă, a văzut joi seara o maşină neagră plecând de la reşedinţa Cahill. Se crede că la volanul maşinii, care a fost cât pe-aci să se izbească de utilaj, se afla Megan Travers, care s-ar fi îndreptat spre locuinţa surorii ei din Seattle. Ea n-a mai ajuns însă la destinaţie. Poliţia face apel la toate persoanele care au văzut-o pe Megan Travers, sau care au auzit de ea, să sune la numărul de pe ecran.

în timp ce vorbea, un număr de telefon a început să se deruleze în partea de jos a ecranului.

— Megan Travers conducea o maşină Toyota Corolla neagră, model 2010... a recitat reportera numărul de înmatriculare în statul Washington al maşinii, apoi a predat legătura.

Imaginea dublă a fost schimbată cu un cadru al studioului, unde cei doi prezentatori au zâmbit, lăsând apoi locul momentului publicitar.

James a închis televizorul, s-a uitat la ceas şi a decis să-l mai aştepte pe doctor o oră.

După aceea, indiferent de ce avea să se întâmple, indiferent de procedurile birocratice ale spitalului, el avea să plece de acolo.

CAPITOLUL 8

Rivers privea monitorul computerului din biroul său. Pe ecran era fotografia din permisul auto al lui Megan Travers - nu era o poză grozavă, ci o fotografie tipică pentru actele oficiale, prezentând o femeie serioasă de douăzeci şi ceva de ani, cu păr şaten tuns în scări şi ochi albaştri înfundaţi în orbite. Pomeţi înalţi şi pistrui. Detectivul îi ştia datele pe dinafară: înălţime, greutate, data naşterii. Copilărise în Yakima, apoi studiase la colegiul Evergreen State din Olympia înainte de a-l abandona dintr-un motiv necunoscut. Făcuse muncă de secretariat într-o firmă care vindea automobile, apoi în câteva companii medicale, nu fusese niciodată măritată, iar cu niciun an în urmă se mutase în Riggs Crossing, unde se angajase la clinica locală. Făcuse cunoştinţă cu James Cahill probabil înainte să vină în aşezarea aceasta cu nici trei mii de locuitori. închinase un apartament cu două camere în Abernathy Apartaments de pe Cedar Street.

— Băiatul nostru s-a trezit, a rostit Mendoza când a apărut în uşa biroului pe care-l împărţeau.

— Cahill? a zis Rivers, ridicând ochii de la monitor.

— Exact. Tocmai am sunat la spital.

Rivers părea iritat.

— Doctorul ar fi trebuit să-mi telefoneze.

— Probabil c-o va face.

Detectivul îşi îndepărta deja scaunul de biroul aglomerat şi dezordonat şi întindea mâna după scurtă.

— Crezusem c-ai plecat acasă.

— Aşa am făcut. Ba chiar am participat la cursul de kickboxing, am cumpărat mâncare pentru acasă, am făcut duş şi am sunat la spital. Potrivit asistentei de gardă, James Cahill s-a trezit acum douăzeci de minute şi a avut un vizitator. Rebecca Travers, sora lui Megan Travers.

Rivers a ridicat sprâncenele.

— N-a fost o vizită de curtoazie. Din spusele asistentei, Rebecca Travers a fost agresivă şi pusă pe scandal şi n-a vrut să plece când i s-a cerut să părăsească rezerva. Aproape c-a fost nevoie să fie evacuată cu forţa din spital.

— Ai stat de vorbă cu ea?

Detectivul se ridicase şi vâra un braţ pe mâneca scurtei sale.

— Nu. Ea a sunat la Persoane Dispărute şi a făcut sesizarea iniţială, însă nu locuieşte aici, ci în Seattle.

Rivers ţinea minte asta. Mendoza a continuat:

— A răspuns la telefon câtorva întrebări ale unui ajutor de şerif, dar a fost programată să vină luni la secţie.

— Foarte bine.

Poate că atunci aveau să înregistreze vreun progres. Detectivul dorea să mai interogheze o dată câteva persoane şi să discute cu cineva de la poliţia statală despre Toyota lui Megan Travers. Deocamdată, acţiunea de urmărire generală nu scosese la iveală nimic.

— De ce nu ne-au sunat cei de la spital ca să ne anunţe despre trezirea lui Cahill?

— Nu ştiu.

Rivers s-a scotocit prin buzunare, zornăind cheile, şi şi-a scos portofelul.

Mendoza s-a dat la o parte şi, urmându-şi partenerul, a pornit către uşă.

— Asistenta Sonja Rictor vorbise deja cu doctorul Monroe, iar el ne-a dat aprobarea să vorbim cu pacientul lui.

— Drăguţ din partea lui, a comentat sarcastic detectivul.

— Peste tot există regulamente.

— Şi unele sunt lipsite de sens.

— Aşa că le ocolim, este? a întrebat femeia.

Rivers nu i-a răspuns; nu dorea să deschidă un astfel de subiect.

— O să conduc eu.

— Ai cinat?

— Nu.

— Atunci şofez eu. Ţi-am adus un sandviş veggie de la Jerry's Deli.

— Veggie? a repetat bărbatul.

A deschis uşa, lăsând-o pe Mendoza să iasă înainte. Vântul rece şi tăios i-a izbit în faţă.

— Are două soiuri de brânză - Havarti şi cheddar - aşa că, de fapt, nu-i vegan. Ea i-a aruncat o privire. Şi cred că ştii zicala aia că cerşetorii nu-şi pot permite să aleagă.

— Da, am auzit-o.

Au traversat parcarea spre locul unde Mendoza îşi lăsase Toyota Prius şi

Rivers a deschis portiera din dreapta şi s-a aşezat. După ce s-a urcat şi ea, s-a întors şi a luat o pungă albă de pe bancheta din spate.

— Poţi să mănânci pe drum. Sper să nu fi îngheţat.

— Mersi.

Sandvişul nu îngheţase şi era mai bun decât se aşteptase detectivul, în timp ce el mesteca, regretând că nu avea şi o bere, Mendoza conducea pe străzile pe care ornamentele cu luminiţe de Crăciun dansau acum în bătaia vântului.

— Spune-mi ce ştii despre Rebecca Travers, a zis el după ce a înghiţit ultima îmbucătură.

— Nu ştiu foarte multe. Este nemăritată - nu sunt sigură dacă-i divorţată sau n-a fost niciodată căsătorită, nu are copii şi este cu doi ani mai mare decât Megan. Cum am spus, locuieşte în Seattle, districtul Queen Anne, într-un apartament pe care l-a

cumpărat cu câţiva ani în urmă, şi mi se pare că lucrează în marketing. Nu sunt foarte sigură în privinţa asta. Este totuşi ceva legat de computere.

A încetinit şi a oprit la un semafor.

— Este în relaţii strânse cu sora ei?

— Suficient de strânse pentru ca Megan să-i fi telefonat joia trecută după cearta cu Cahill.

— Presupusa ceartă, a precizat Rivers.

— înregistrările telefonice confirmă în sensul ăsta. Şi l-am văzut pe Cahill când am trecut pe la spital. Arată de parcă s-ar fi luptat cu o pisică sălbatică.

— Deocamdată nu s-a dovedit nimic.

— Ştiu. De asemenea, l-am sunat pe şoferul plugului care a fost pe şosea în seara aceea prin faţa reşedinţei Cahill - pe care îl interogase deja ajutoarea de şerif Mercado. Relatarea lui rămâne aceeaşi. O maşină de culoare închisă, poate de import, i s-a băgat în faţă. Nu i-a văzut numărul, dar crede că era de Washington.

A intrat în parcarea ce fusese curăţată mai devreme, dar acum era din nou acoperită de zăpadă. Rivers a mototolit punga albă.

— Arunc-o pe bancheta din spate, i-a spus ea. O să fac eu curăţenie mai târziu.

A oprit. Cei doi detectivi au coborât şi au intrat în spital. în rezerva sa de la etaj, James Cahill stătea pe marginea patului şi discuta în contradictoriu
cu o asistentă despre externarea sa. Era îmbrăcat cu blugi şi avea ciorapi, dar în partea de sus încă purta halatul de spital. Pe umăr şi pe cap avea aceleaşi bandaje, însă ochii îi erau limpezi.

— James Cahill? a întrebat detectivul, deşi, cu siguranţă, îl recunoscuse.

— Da.

Era bănuitor, avea buzele strânse şi îl privea cu ochi suspicioşi. Rivers i- a arătat legitimaţia.

— Detectivul Brett Rivers de la Departamentul Şerifului din Ţinutul Riggs. Ea este partenera mea, detectivul Mendoza.

Femeia şi-a arătat, de asemenea, legitimaţia. Cahill a privit scurt spre actele lor, apoi s-a uitat în ochii lui Rivers fără să-i tresară niciun muşchi.

— Bine.

Expresia *afurisit arogant* i-a fulgerat prin minte detectivului.

— Dorim să-ţi punem câteva întrebări despre seara în care te-ai rănit.

— Nu-mi amintesc prea multe din seara aceea.

Rivers a simţit cum i se încordează ceafa.

— Bun, dar poate că ne poţi spune ceea ce-ţi aminteşti.

— O clipă, vă rog. îmi permiteţi?

A arătat spre cămaşa mototolită aflată pe pat, lângă el - despre care i se spusese că-i fusese lăsată de Bobby Knowlton, deoarece poliţia îi reţinuse hainele pe care le purtase în seara când fusese adus la spital. înainte ca Rivers să poată răspunde ceva, Cahill a lăsat să-i cadă halatul de pe umeri şi a îmbrăcat cămaşa, cu dificultate vădită; şi-a încleştat fălcile, iar pielea i-a pălit sub barba nerasă de câteva zile când a împins braţul drept prin mânecă.

— Nu sunteţi singurii care vor să ştie ce s-a-ntâmplat în seara aceea, a zis el.

— Erai singur?

— Tocmai am spus că nu-mi aduc aminte. A făcut o grimasă când şi-a trecut palma peste smocul de păr şaten de pe cap care nu era acoperit de bandaje. Hai să n-o mai luăm pe ocolite. Am văzut ştirile şi ştiu că Megan Travers a dispărut şi că se zvoneşte că noi doi am avut o dispută, dar eu numi amintesc.

— Nimic, nimic? a insistat Mendoza.
Un răgaz cât o bătaie de inimă... şi Rivers a avut impresia că bărbatul din faţa lui va minţi sau cel puţin va deforma un pic adevărul.
— Nu-mi amintesc nimic despre seara aceea. Cel puţin, nimic concret.
— Ţii minte că erai cu Megan? a revenit Mendoza.
Cahill a clătinat din cap.
— în seara aceea, ea a venit la tine acasă.
— Toţi spun asta şi, da, este evident că s-a-ntâmplat ceva şi că eu am ajuns aici plin de răni, dar... L-a privit drept în ochi pe Rivers, uşor sfidător. Pur şi simplu, nu-mi amintesc.
Evident, Mendoza era sceptică.
— Care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? a întrebat Rivers.
Cahill şi-a plecat fruntea părând că se concentrează. Juca oare teatru? Ca să-şi ascundă acţiunile? Sau era doar un individ confuz care acum scotocea prin străfundurile memoriei?
— Ştiu că-n ziua aceea am lucrat în atelier la o căsuţă pe care o construim pentru un cuplu din... din Oregon. Welches, statul Oregon. Va fi destinată perioadelor când se duc la schi. Oricum, ei doreau să fie gata de sărbători, dar am întârziat; placările pe care le-a ales ea nu erau imediat disponibile. A inspirat profund şi a făcut din nou o grimasă de durere. Am sunat la firma de placări, dar era prea târziu ca să mai găsesc pe cineva, fiindcă au sediul pe Coasta de Est, aşa că am închis, am plecat din birou - biroul se află în atelierul central, unde asamblăm căsuţele - şi m-am dus la han, de unde am luat chili şi turtă de mălai, apoi am plecat acasă. După aceea... A clătinat încet din cap. Am ieşit cu Ralph, câinele meu, să mă uit la cai. I-am dat de mâncare lui Ralph, am încălzit chili şi am mâncat în timp ce mă uitam la ştiri la televizor.
— Cât era ora?
— în jur de şase şi jumătate... poate şapte. Mă uitam la ştirile naţionale, dar eu le înregistrez oricum de fiecare dată. După care... Sprâncenele i s-au unit şi, privind fix podeaua, a murmurat: La naiba! După aceea nu mai ştiu nimic.
— Mai erai cu cineva? a întrebat Rivers.
— Nu. Cel puţin, eu nu-mi amintesc.
Cu coada ochiului, detectivul a văzut o asistentă intrând în rezervă.
— în timp ce te uitai la televizor, a sosit cineva? a insistat şi Mendoza.
— Nu cred... Fir-ar să fie, pur şi simplu, nu ştiu, totuşi am senzaţia certă că, atunci când am ajuns acasă, acolo nu mai era nimeni, doar câinele.
— în ziua aceea ai văzut-o pe Megan Travers? a întrebat partenera lui Rivers.
— Nu... De fapt... se poate. Şi-a frecat barba ţepoasă de sub zona pe care se vedeau urmele de zgârieturi de pe obraz. Aia să fi fost ziua când ea a venit la birou? A părut să cadă pe gânduri. Nu ştiu.
— Ar fi putut s-o vadă altcineva?
— Da. Mă rog, aşa cred. Cahill a oftat apăsat, cu o nuanţă de frustrare, şi s-a uitat pe fereastră. Realmente, nu ştiu. S-a întors către Mendoza. Şi nici nu vreau să avansez presupuneri.
Imperturbabilă, detectiva l-a întrebat:
— Care a fost ultima dată când îţi aminteşti că ai văzut-o pe Megan Travers?
— Nu ştiu! Asta-ncerc să vă spun.
S-a strâmbat dispreţuitor. Dacă juca teatru, atunci era priceput. Rivers era aproape convins de asta. Dar nu complet.

— Domnilor detectivi, a continuat James, uitaţi cum stă treaba. Eu abia mi-o reamintesc pe Megan, cât despre ultima dată când am văzut-o - a strâns din umeri - pur şi simplu, habar n-am. Am... am impresia că, de fapt n-am cunoscut-o aşa bine.
— Dar ţi-o aminteşti? a insistat Rivers.
Cahill a încuviinţat uşor din cap.
— Totul este destul de amestecat şi confuz. îmi amintesc cum arată şi că aveam... o relaţie.
— Sexuală, a precizat Mendoza.
Nu fusese o întrebare. Cahill a tăcut câteva secunde.
— Aşa bănuiesc.
însă ceva a licărit în ochii lui. Da, minţea.
— Nu-ţi aminteşti asta? a insistat ea sceptică.
— Am nevoie de un avocat? a replicat el, sfredelind-o cu privirea.
— N-a spus nimeni că ar trebui să-ţi chemi avocatul, a intervenit Rivers.
— Nici nu cred că voi mi-aţi spune asta. Cahill a strâns din buze. Ştiţi ceva? Gata, nu mai stau de vorbă cu voi decât în prezenţa avocatului.
— Ăsta nu-i un episod din *Lege şi ordine*-[1]-, i-a atras atenţia Mendoza.
— Nu contează. Şi, că veni vorba, telefonul meu este la voi? Şi computerele?
— Da.
— La... a început Cahill, apoi s-a oprit. Le vreau înapoi.
— Imediat după ce vom termina cu ele.
— Le vreau imediat! a izbucnit bărbatul într-un acces de iritare. Fără nicio întârziere! Nu ştiu ce autoritate legală aveţi voi, dar eu îmi vreau lucrurile înapoi!
— O să văd ce pot face, a rostit Rivers.
Ştia prea bine că departamentul IT examina înregistrările telefonice şi fişierele din computerul lui Cahill şi că n-avea să termine prea repede. Era însă interesant de văzut cât de iute îşi putea pierde acesta calmul.
— Voi lua legătura cu avocatul meu.
Rivers a aprobat scurt din cap.
— Am terminat?
O venă pulsa pe tâmpla lui Cahill în timp ce strângea pumnul.
— Da, ajunge, a răspuns asistenta în locul detectivilor. Vă rog să plecaţi acum.
Rivers ar fi dorit să-l mai sâcâie pe Cahill, să continue să-l asalteze cu întrebări, să scotocească mai adânc prin aşa-zisa lui amnezie, dar, judecând după încleştarea fermă a fălcilor bărbatului, se îndoia că acesta va mai răspunde la ceva.
Pe de altă parte, Mendoza nu era dispusă încă să arunce prosopul în ring.
— Ar mai fi doar câteva întrebări.
— Nu, au răspuns Cahill şi asistenta la unison.
— Am terminat, a adăugat Cahill.
— Dacă te răzgândeşti... a încercat Rivers.
— Ştiu unde să vă găsesc.
— Perfect, a zis Mendoza, abia ascunzându-şi iritarea.
Sub privirea încruntată a asistentei, cei doi detectivi au ieşit din rezervă, în ultima clipă, Rivers l-a auzit pe Cahill adresându-i-se lui Rictor:
— Uite ce-i, eu am plecat. Chiar acum. Nu mai stau să aştept permisiunea doctorului.
Pentru prima oară de când intrase în camera de spital, Rivers era convins că James Cahill chiar spunea adevărul.
Şi, dacă avea să fie externat, atunci detectivul avea să aibă grijă să fie filat.

Iar atunci poate că şi cazul avea să se extindă.

CAPITOLUL 9

Uneori, eşti, pur şi simplu, norocos.
Uneori, un subiect îţi cade-n braţe.
Uneori, subiectul urlă să fie scris.
Azi era ziua norocoasă a lui Charity Spritz.
Şi, de altfel, chiar era momentul după atâta vreme.
Ea avea treizeci şi trei de ani, pentru Dumnezeu, şi nu mai întinerea. O privire aruncată în oglinda retrovizoare i-a confirmat. S-a încruntat, continuând să şofeze prin orăşelul rece ca un aisberg, în timp ce se gândea la viaţa ei.
Nemăritată.
Fără copii.
Un job ca o fundătură.
Până azi.
Pentru că azi avusese noroc.
Charity şi-a îngăduit chiar şi un zâmbet.
Toată truda şi sacrificiile meritaseră. în sfârşit! A privit cu plăcere la beculeţele strălucitoare de Crăciun atârnate peste străzi, la oamenii de zăpadă pictaţi pe vitrinele magazinelor, ca şi la voluntarul din Armata Salvării, încotoşmănit şi sunând din clopoţelul său, în timp ce pe lângă el treceau grăbiţi pietoni, şi ei cu haine groase, mănuşi, cizme şi căciuli.
Poate că Riggs Crossing nu era totuşi un loc atât de rău, ţinând cont de faptul că avea să-i ofere femeii subiectul cel mai tare din toată viaţa ei.
— Mulţumesc, James Cahill, a rostit în maşina goală.
în oglinda retrovizoare, localitatea cu podoabele ei de Crăciun se transforma, treptat, într-un ghem de luminiţe. Acum trebuia să se concentreze asupra şoselei. Minivanul Hyundai, vechi de paisprezece ani, derapă puţin; nu era nici pe departe un vehicul ideal pentru zăpadă - de fapt, nu era un vehicul ideal pentru ea, punct! îl cumpărase însă cu o sumă derizorie de la sora ei vitregă, mai vârstnică, ai cărei copii trăiseră practic în vehicul. Petele de pe mochetă şi o pungă veche cu cartofi prăjiţi, pe care o descoperise recent sub scaunul din dreapta, nu făceau decât să-i întărească ideea că minivanul *nu era* pentru ea. în niciun caz pe termen lung. Ea era o
femeie care merita să stea, mai degrabă, într-un Cadillac, un Mercedes sau un BMW. Cândva, cine ştie... Deocamdată însă minivanul era biroul ei mobil, în care avea laptop, aparate foto, Wi-Fi, sac de dormit şi un schimb de haine... pentru eventualitatea în care ar fi avut nevoie de ele.

Sau pentru eventualitatea în care n-ar mai fi avut bani pentru chirie.

Charity s-a înfiorat la gândul acesta, dar şi-a reamintit că azi norocul i se schimbase.

Se săturase până peste cap să fie trimisă la subiecte idioate de interes local. Cine naiba dădea doi bani pe noua agendă de lucru a consiliului de administraţie al şcolii, sau pe informaţii despre ce taxe noi urmau să fie impuse, sau cine câştigase cea mai bună plăcintă la concursul de la bâlciul local, sau, Doamne Dumnezeule, cine fusese votat burlacul cel mai sexy din Riggs Crossing?

Apără-mă, Doamne!

Ea fusese împinsă de la un subiect plictisitor la altul, deşi, câteodată, apăruse chiar la televizor, atunci când o ştire de nivel statal se referea la un eveniment petrecut în apropiere de Riggs Crossing. Exista şansa de a exploata subiectul şi a-l transforma în ceva atrăgător în faţa camerei de luat vederi şi era pregătită. Spre deosebire de Seamus

O'Day, reporterul căruia i se repartizase subiectul cu femeia dispărută. Charity a pufnit dezgustată. O'Day ar fi trebuit să fie trimis la pensie de mult. Fost reporter sportiv la *Seattle Times,* fusese mazilit din poziţia aceea după ce împlinise şaizeci de ani. în loc să lucreze la cazul Megan Travers, O'Day prefera să se uite la câte un meci, la absolut orice meci, cocoţat pe un taburet de bar din Brass Bullet, cea mai populară dintre cârciumile locale.

Charity nu era însă aşa.

Nu-nu!

Ea pornise acum pe urmele subiectului.

Simţea că aici era vorba de un mister şi un scandal, genul de reportaj care putea atrage atenţie statală, poate chiar naţională, şi care i-ar fi putut aduce prezenţa dacă nu pe posturile de ştiri TV, atunci pe propria ei versiune filmată manual. Acesta era exact genul de subiect picant care o putea scoate din localitatea asta uitată de Dumnezeu, cu zdreanţa ei amărâtă de ziar, spre ceva mult, mult mai mare.

Dacă nu la *New York Times* sau la *Washington Post* sau poate la *Chicago Tribune,* atunci la unul dintre tabloidele naţionale, orice, numai să iasă din
Riggs Crossing, statul Washington!

Subiectul ăsta putea fi biletul ei de evadare.

Charity avea să aibă grijă în privinţa asta.

Conducea acum pe lângă câmpuri înzăpezite, cu garduri împovărate de omăt, şi pe lângă pâlcuri de brazi. La un moment dat, în faţa ei a apărut hanul - un hotel vechi, pe care James Cahill îl readusese la viaţă. Bărbatul chiar avusese o viziune, îşi spuse ea în timp ce se îndrepta spre parcarea cu pietriş, aşteptând ca mai întâi un cuplu de bătrâni să iasă cu spatele f-o-a-r- t-e î-n-c-e-t.

Totuşi, el era un Cahill.

La urma urmelor, se născuse şi crescuse într-o familie avută.

Bogătanii devin şi mai bogaţi.

— Nu-i ăsta adevărul? a vorbit ea ca pentru sine când a intrat pe locul de parcare eliberat.

începuse deja să lucreze la reportaj fără ştiinţa editorului şi a lui O'Day şi se documentase despre familia Cahill în San Francisco. Dacă avea noroc - iar azi era o zi norocoasă - avea să poată face rost de ceva informaţii de fundal şi, de ce nu, de niscaiva chestii scandaloase despre Cahill.

Iar asta ar fi fost minunat!

Zâmbind, a oprit motorul, s-a examinat în oglindă şi a mai adăugat puţin gloss pe buzele roz-natural. De sub căciula roşie de schi îi ieşeau câţiva cârlionţi negri; ochii ei de un cenuşiu fumuriu erau strălucitori, iar pielea ceva mai trandafirie ca de obicei, dar arăta bine şi ştia asta. Arătase bine de când se trezise. Deja era norocoasă în privinţa asta.

Din nou cuvântul acela.

A încuiat minivanul, apoi a pornit spre clădirea de modă veche, cu pereţi din lemn de cedru pătat şi cu veranda acoperită cu scânduri groase. Dumnezeule, se săturase de inspiraţia tip western! Se aşteptase să fie primită de o fată dintr-un saloon de inspiraţie hollywoodiană, dar la interior hotelul arăta că, de fapt, aparţinea secolului XXL

Ea încercase mai devreme să vorbească cu James Cahill, dar fusese oprită de o infirmieră ce părea că ar fi putut juca rugbi şi care-i blocase intrarea în rezervă. Charity aflase că el se trezise în cele din urmă, însă era amnezic - asta era chiar culmea ghinionului! - aşa că ar fi fost poate mai bine să culeagă informaţii din alte surse şi să fie

la curent cu detaliile importante înainte de a discuta faţă în faţă cu el. Instinctul îi spunea că era
posibil ca el să nu fie prea cooperant.

Examină cu atenţie interiorul: o tejghea de recepţie lungă, deservită de o femeie trecută de cincizeci de ani, care discuta cu un client. într-o parte se vedea un ascensor, iar lângă casa scării de lângă el trona un brad înalt, împodobit cu luminiţe albe care sclipeau şi cu beteală roşie. Prin partea opusă se ajungea într-un restaurant şi un bar, unde câţiva clienţi, cu paharele în faţă, priveau la televizorul extraplat agăţat pe un perete.

Beculeţe sclipitoare fuseseră întinse şi deasupra arcadei pe sub care ajungeai în bar şi lui Charity i s-a părut că se cam exagerase cu ornamentele de sărbători. Pe de altă parte însă James Cahill îşi câştiga majoritatea banilor în acest anotimp, nu? El profita de buna dispoziţie şi de banii pe care cei care trăiau pe picior mare, ca şi el, îi cheltuiau pentru a se regăsi în spiritul Crăciunului.

Un adevărat prinţ, ce să mai!

A intrat în bar şi s-a aşezat pe un scaun înalt, lângă un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un barbişon atent îngrijit, pigmentat de câteva fire sure, ce purta o şapcă a echipei de baseball Mariners. în faţa lui se afla un pahar cu bere pe jumătate plin, iar el se uita la un meci de baschet pe televizorul cu sonorul oprit. S-a întors doar pentru a vedea cine se aşezase lângă el, zăbovind cu privirea o secundă mai mult decât ar fi fost necesar, după care a ridicat paharul şi şi-a îndreptat din nou atenţia către televizor.

Barmaniţa blondă a pus o felie de lămâie într-un pahar şi a aruncat o privire spre Charity.

— Vin imediat, a rostit ea şi a aşezat cocktailul în faţa unei femei aflate cu trei scaune mai departe. Ce ai dori? a întrebat-o apoi pe Charity.

Blonda era drăguţă, cu ochi albaştri, cu năsuc obraznic şi un surâs sincer; Pe ecusonul ei scris SOPHIA. Charity a simţit că dăduse lovitura. Sophia Russo era cea despre care se spunea că se întâlnea cu James Cahill în timp ce bărbatul continua să aibă o relaţie cu Megan Travers.

Perfect!

— Un whisky, te rog. Sec.

— Vreo marcă anume?

Charity s-a uitat la sticlele înşiruite pe poliţele iluminate din faţa oglinzii montate în spatele barului.

— Jack. Black Labei.

— S-a făcut!

Deşi nu se uita spre ea, sprâncenele Domnului Barbişon s-au arcuit puţin. Bun aşa! Charity şi-a scos căciula, şi-a scuturat părul, apoi a pus căciula pe taburetul gol, lângă poşetă.

Gestul acela i-a atras, în cele din urmă, atenţia bărbatului, care a privit-o acum pe îndelete şi apreciativ.

— Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat ea. Te aşteptai să comand un Cosmopolitan? Sau un Lemon Drop? Sau poate o Pina Colada?

— Poate că da, a recunoscut el, sorbind îndelung din paharul cu bere, până ce l-a golit.

Asta era problema, îşi spuse reportera. Toţi, inclusiv cretinul ăsta cu şapcă, o subestimau.

Dar nu pentru mult timp.

— Iată, a rostit ea când barmaniţa i-a pus paharul în faţă. L-a ridicat, l-a dus la buze şi i s-a adresat bărbatului: Te-ai înşelat.
A surâs, doar atât cât să-l anunţe că da, era o femeie care făcea toţi banii, dar el n-avea să se aleagă cu nicio bucăţică.
* * *
James a închis telefonul, înjurând în barbă. Dacă nu voia să facă autostopul până acasă trebuia să aştepte să-i aducă cineva camioneta; altfel, era blocat aici.
Din păcate, Riggs Crossing nu avea servicii Uber, Lyft, nici măcar o companie de taxiuri clasice.
Totuşi n-avea să dureze mult până la sosirea maşinii.
în ciuda ordinelor date de doctor, el avea să plece, şi-l sunase pe Bobby să-i aducă haine, iar după aceea să-l ducă acasă.
— Să ştii că tot n-o să ai maşină, îl anunţase Knowlton. Poliţaii ţi-au luat Explorerul.
— O să iau atunci camioneta firmei.
— Au luat-o şi pe asta.
Lui James îi venise să dea cu telefonul de perete. Se stăpânise însă, mulţumindu-se doar să spună:
— Bine, o să discut cu ei. Vino şi ia-mă de-aici.
— Eşti sigur?
— Ţi se pare că n-aş fi?
— în regulă, am pornit.
Aşa că era nevoit să aştepte. Vreo jumătate de oră, sau cam aşa. Ceruse deja actele pe care trebuia să le semneze pentru externare, fusese transferat de două ori în alt departament, după care fusese întârziat de cineva de la „administrativ". Ceva despre derogările legate de respingerea recomandărilor medicale sau altă prostie similară. Lui James nu-i păsa. Dacă doctorul nu-i semna externarea, sau dacă documentele nu apăreau înainte de sosirea lui Knowlton, el avea să plece, pur şi simplu, şi să se ocupe ulterior de consecinţe.
Şi-a trecut picioarele peste marginea patului.
A simţit o durere într-o parte, dar a ignorat-o.
Bănuia că trebuia să renunţe la calmante. Probabil că nu va putea obţine o reţetă de la medic dacă era decis să nu ţină seama de recomandările lui. Perfect! Avea să se descurce. O făcuse şi altă dată.
Asta ştia cu certitudine.
Doar nu avusese parte numai de o singură încăierare într-un bar. însă toate astea se petrecuseră cu ceva timp în urmă. în liceu? în colegiu? în alte vremuri? Nu mai ştia. Nu-şi putea aminti, totuşi secvenţa aceea exista îngropată, şi nu chiar adânc. încet, treptat, creierul lui afectat începea să aducă la suprafaţă câte ceva. Poate că, după ce va ajunge acasă şi se va linişti, îşi va aminti mai multe despre Megan şi despre cât de apropiaţi fuseseră ei doi, despre ce se petrecuse şi motivul pentru care se certaseră violent. Şi-a trecut degetele prin păr, a atins marginea bandajului şi a simţit o senzaţie dureroasă. S-a uitat la ceas.
încă douăzeci de minute, poate douăzeci şi cinci.
Pe coridor s-a auzit zăngănitul rotilelor unui cărucior, apoi paşi, şi doctorul Monroe a apărut pe neaşteptate.
— Am auzit că vrei să pleci, a rostit el.
— Ai auzit bine, a zis James.
Medicul s-a încruntat.
— N-ar fi rău să mai stai o noapte.
— Trebuie să merg acasă.

Chiar dacă Monroe ar fi intenţionat să-l contrazică, acesta s-a abţinut.
— Dacă asta doreşti...
— Da.
Doctorul a încuviinţat din cap.
— Atunci o să-ţi dau o reţetă şi o să vorbesc cu administraţia despre documentele de externare. Probabil că va trebui să urmezi nişte proceduri.
Asigurări şi altele similare...
— E-n regulă.
— Te rog să nu şofezi câteva săptămâni, până nu-ţi dau undă verde, a adăugat Monroe.
James tocmai era pe punctul de a-i da o replică, însă în cele din urmă a preferat să tacă. Oricum nu avea nicio maşină.
— De asemenea, vreau să te văd săptămâna viitoare. Să-ţi faci o programare. Dacă ceva nu pare în regulă, să suni imediat.
— Perfect.
— Bine, atunci, a încheiat medicul. în cel mult două ore, o să poţi pleca.
James a deschis gura, ar fi vrut să plece mai repede, însă Monroe ieşea deja pe uşă. A ridicat o mână spre el, pentru a opri orice proteste.
— Hârţogăraie.
— Mie mi se pare mai degrabă birocraţie.
— Spune-i cum vrei, a rostit doctorul şi a dispărut.
Oare va izbuti să aştepte ca rotiţele administraţiei spitalului să emită zeci de hârtii pe care el, oricum, n-avea să le citească? îi venea deja să se suie pe pereţi. Şi nu era un ins răbdător - asta o ştia despre sine.

Poate că, pur şi simplu, ar trebui să plece şi să-i dea naibii cu toate protocoalele lor

!CAPITOLUL 10

în oglinda de deasupra barului, Sophia o privea pe femeia drăguţă abia sosită. îşi scosese căciula şi o trântise alături de poşetă pe un taburet gol, după ce comandase un whisky.

Ceva i se părea familiar la ea, totuşi nu-şi dădea seama ce anume. Femeia trăncănea cu Marshall, un client obişnuit al barului, care stătea pe taburetul de alături. Sophia îl ştia de mult timp pe Marshall, care lucrase ca tâmplar pentru James. Era un tip destul de cumsecade, dar avea obiceiul să- şi schimbe des prietenele.

Ca James.

Ignoră gândul acela. Judecând după limbajul corporal al femeii, părea că Marshall era mai interesat de ea decât era femeia de el. în plus, necunoscuta se uita întruna pe fereastră, spre terenul de lângă hotel, unde, dincolo de şirul de copaci, se afla drumul de acces spre casa lui James.

Oare despre ce era vorba?

Nu că Sophiei i-ar fi păsat.

Ea, pur şi simplu, îşi pierdea vremea.

Până când James avea să fie externat din spital.

James i se păruse destul de vătămat, dar era un bărbat dur, gândi ea acum, montând o felie de lămâie pe un pahar cu Martini şi punându-l alături de o sticlă de Bud pe o tavă. Ospătăriţa urma s-o ducă la masa numărul trei, unde o pereche stătea aproape îmbrăţişată pe bancheta separeului.

Când s-a întins către sticla de Jack Daniel's, Sophia s-a gândit din nou la cearta dintre James şi Megan, dar nu pentru mult timp. Important era că el nu păţise nimic rău şi că Megan dispăruse din peisaj.

Minunat!

Căţeaua aia îl scosese din minţi pe James. O smintită!

Sophia a pus gheaţă într-un shaker metalic şi a turnat whisky deasupra. De obicei, ea nu lucra la bar, dar acceptase fără chef s-o facă după ce primise de la Donna, managerul din tura de seară, un telefon agitat. Ea abia se întorsese acasă după ce se furişase în spital să-l vadă pe James. Practic, Donna o implorase să ţină locul Zenei, una dintre barmaniţele permanente,
care anunţase din nou că era bolnavă. Nu era cine ştie ce surpriză. Zena era gravidă în luna a treia şi-şi exploata cât de mult putea greţurile matinale, care apăreau în mod straniu tocmai atunci când ar fi trebuit să intre în tură. Zena jura că simplul miros al băuturilor o făcea să vomite.
Chiar aşa?
Sophia avea îndoieli, totuşi în seara asta Donna era disperată să găsească o înlocuitoare, iar Sophia dorea cu ardoare să fie considerată ca fiind de nădejde, „un om de echipă”, aşa că acceptase să vină.
Din nou.
în plus, tot locul era proprietatea lui James şi, cu cât îi putea intra mai mult în graţii...
Observă că femeia de pe taburet o privea; ochii lor se întâlniră în oglindă şi privirea necunoscutei nu părea deloc una nepăsătoare. A simţit chiar o undă de interes din partea ei, ba mai mult, un fel de nelinişte.
Fără doar şi poate, o recunoscuse pe Sophia ca fiind „cealaltă femeie” din misterul dispariţiei lui Megan Travers.
Foarte bine!
Sophia se obişnuise cu privirile scrutătoare, ba chiar şi cu întrebările.

— Nu eşti tu aia? o întrebase o tipă al naibii de indiscretă când lucra în cafeneaua aflată de cealaltă parte a parcării.
Femeia cu păr roşu şi creţ, cu ochelari mici şi surâs dispreţuitor, fusese în magazinul de cadouri, aşteptând să se elibereze un loc în cafenea, şi examinase cu atenţie un ornament de Crăciun - unul dintre brăduţii artificiali care completau decoraţiunile de sezon.

— Poftim? îi replicase Sophia, care tocmai încerca să stabilească o masă pentru un grup de patru clienţi.

— Fata cu care James Cahill se întâlnea pe ascuns.
Bărbia ei micuţă şi ascuţită se ridicase cu câteva grade.
în timp ce îi conducea pe clienţi la masa lor, un cuplu cu doi copii mici, Sophia simţise că roşeşte.
Când revenise la intrare, pregătită să preia următoarea pereche, femeia care comentase aştepta să plătească un ornament - un îngeraş cu aripile strânse. După ce plătise, lăsase un bilet pe care scria:
1 Corinteni, 6, 18.
Ulterior, Sophia comisese greşeala de a căuta versetul online:
Fugiţi de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârşi omul este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuieşte în însuşi trupul său.
Existaseră şi alte câteva remarci, mai degrabă şoptite, şi foarte multe priviri întrebătoare, dar le ignorase pe toate.

De aceea, femeia de pe taburet care o privea în oglinda barului n-o deranja în mod special, atât doar că avea impresia că ele două se întâlniseră undeva.
Ăsta era marele necaz al muncii într-un bar.
Era prea vizibilă.
A turnat whisky-ul rece într-un pahar, sperând că greţurile nu tocmai matinale ale Zenei vor dispărea în curând. Ceea ce era destul de improbabil. Zena era o tipă mai degrabă leneşă şi se comporta ca şi cum ar fi fost prima persoană din lume care rămăsese însărcinată. Sophia bănuia că, în viitorul apropiat, avea să fie solicitată tot mai des să-i ţină locul.
Trebuia neapărat să găsească o cale prin care să refuze. Iar asta ar fi fost mai uşor dacă James ar fi fost externat din spital.
Cu cât mai repede, cu atât mai bine.
Din poziţia ei putea să vadă în oglindă că femeia Jack-Daniel's-Sec nu era, de fapt, interesată de Marshall. Flirta puţin doar ca să pălăvrăgească, dar Sophia îşi dădea seama că-l lua peste picior. Ea ştia asta foarte bine deoarece jucase de un milion de ori acelaşi joc.
Până ce apăruse James...
James Cahill schimbase totul.
Chiar şi acum, doar pentru că se gândise la el, simţise că i se taie respiraţia. Şi îşi făcea reproşuri aspre că se îndrăgostise în asemenea hal.
Un cuplu din partea opusă a tejghelei i-a făcut semn. A lăsat paharul cu whisky şi, afişând un surâs luminos, s-a îndreptat spre ei. Cei doi se certaseră din clipa în care intraseră în bar, dar după un păhărel se părea că se mai destinseseră.
Desigur, asta nu însemna că alcoolul ajuta întotdeauna, ba chiar Sophia observase că, în majoritatea cazurilor, obişnuia să atâţe conflictele. A văzut cum bărbatul a întins braţul, trecându-şi uşor degetul mare, într-o mângâiere, peste degetele femeii care ţineau paharul cu cocktailul Apple
Martini. Femeia a surâs.

Ah, fericirea!

Oameni veneau şi plecau, râzând şi comandând ceva de băut sau ciugulind alune şi covrigei, iar Sophia prindea frânturi de conversaţie. Doar fragmente disparate, totuşi destule dintre ele se învârteau în jurul lui James Cahill. De fapt, după dispariţia lui Megan Travers, toate afacerile lui James, inclusiv hotelul şi barul, înfloriseră. Ceea ce, dacă te gândeai puţin, era cumva pervers.

Atât faima, cât şi fărădelegea trezeau întotdeauna interesul oamenilor.

La bar s-au aşezat doi bărbaţi de vreo treizeci de ani: Gus Jardine, cel mai înalt, şi Bruce Porter, mai scund şi mai îndesat, purtând veşnica sa şapcă Yankees. Ambii lucrau pentru James - Sophia îi cunoştea, totuşi nu ştia multe despre ei. Dinspre amândoi venea miros de fum, iar Jardine se juca întruna cu bricheta. Au comandat shoturi de tequila şi, după ce au făcut câteva comentarii despre ultimele meciuri din campionatul de baschet şi au vorbit despre partidele lor de vânătoare cele mai recente, au trecut la cazul Megan.

— ...că i-a tras-o şi după-aia a fraierit-o, dacă-nţelegi ce vreau să spun...

Vorbise Bruce - avea un păr lung şi cârlionţat şi era nebărbierit - dar tocmai atunci a apărut Willow, ajutoarea de bucătăreasă, care aducea gheaţă proaspătă, şi a tăcut. A turnat-o în recipientul frigorific de lângă aparatul cu cola, declanşând un zornăit atât de puternic, încât Sophia nu a prea mai înţeles sfârşitul conversaţiei. I s-a părut că Gus spusese:

— Ceva a mers prost.

— Păi cum altfel? a încuviinţat Bruce. Normal c-a mers prost. Şmecherul umbla cu două gagicuţe-n acelaşi timp.

Sophia şi-a încordat spatele şi a aruncat o privire scurtă în oglindă ca să vadă dacă Bruce îşi dăduse seama că ea era una dintre „gagicuţe”.

Se părea că lucrurile nu stăteau aşa, pentru că bărbatul nu se uita în direcţia ei. Era interesat mai degrabă de subţirica Willow, care dispărea pe uşa batantă a bucătăriei cu coada neagră legănându-i-se pe spate. „Drum bun!” a gândit Sophia. Abia ieşită din adolescenţă, Willow era prietenă cu Zena cea inconstantă. Mai rău încă, Sophia o surprinsese privindu-l pe James cu o fascinaţie mută, care o îngrijora, o sâcâia cu adevărat, deşi se căznea s-o accepte şi să se obişnuiască cu ea. Deşi însărcinată, şi Zena trăgea cu ochiul din când în când la James.

Era obositor. Şi agasant.

Problema era că Sophia recunoştea privirea aceea, ştia ce înseamnă să doreşti intens ceva atât de greu de dobândit, încât dorinţa aceea să devină aproape dureroasă.

Ei bine, ne pare rău!

James era subiect interzis.

— Chestia cu două gagicuţe nu-i deloc naşpa dacă poţi scăpa basma curată, a reflectat Gus despre posibilitatea de a te întâlni simultan cu două femei, după care, în cele din urmă, şi-a vârât bricheta în buzunar.

— Totuşi, puţini o pot face, a remarcat Bruce, îndreptându-şi din nou atenţia către tovarăşul lui de băutură şi vânătoare.

— Numai dacă gagicuţele sunt făcute proaste grămadă.

Gus a dat peste cap shotul, s-a şters la gură cu mâneca şi a trântit păhărelul pe tejghea. Bruce l-a imitat.

Au râs amândoi. Chicote urâte, guturale. După aceea au făcut semn pentru încă un rând.

Clocotind de nervi, Sophia s-a gândit să le adreseze o replică usturătoare... Ori să facă ceva şi mai radical, totuşi trebuia să-şi păstreze cumpătul şi să spere că cei doi nu citeau ziarele, nu-i văzuseră ecusonul şi nu puseseră lucrurile cap la cap.

Apoi văzu cum, dintr-odată, femeia cu Jack Daniel's şi-a strâns iute lucrurile, a aruncat o bancnotă pe tejghea şi a plecat.

Pentru o clipă, Sophia a crezut că Marshall spusese ceva jignitor, sau poate Gus ori Bruce. Apoi a zărit pe fereastră faruri printre copacii ce despărţeau domeniul hotelului de drumul de acces spre casa lui James. A simţit cum îi creşte inima de bucurie. El era acasă! A văzut-o pe femeia cu căciulă roşie ieşind grăbită pe uşă.

îl aşteptase pe James.

Aşa cum Sophia suspectase.

Fu străbătută de un scurt sentiment de gelozie... După care sentimentul acela s-a transformat în altul, mai profund, atunci când, finalmente, şi-a amintit unde o mai văzuse pe femeie. *La televizor*.

— Rahat, a mormăit ea în barbă.

Domnişoara Whisky-Sec era, de fapt, Charity... Charity Spitz, ba nu, Spritz, ca „şpriţul”. Ea apărea ocazional la televizor, de câte ori vreun post

TV din oraşele dinspre est sau din Seattle şi Tacoma, din vest, aveau nevoie de reporteri locali în urmărirea vreunui subiect, în general, buletinul meteo.

Sophia o văzuse pe Charity numai de două ori, dar îi recunoscuse faţa şi, mai important, întrebările ce-i pândeau în ochi. Poate că Gus şi Bruce n-o recunoscuseră, dar reportera ştia cu certitudine cine era Sophia.

Iar acum se ducea să vorbească cu James.

— Hei! a strigat Bruce. Ne mai aduci şi nouă ceva de băut? Ni s-a făcut sete!

— Imediat, a răspuns Sophia mecanic, afişându-şi zâmbetul profesional. La fel?

— Şi, şi, a încuviinţat el. încă un shot de José pentru mine şi *muy amigol*

Amândoi hohotiră asurzitor, iar femeia s-a abţinut cu greu să nu le scuipe în păhărele.

* * *

Asta era o nebunie, se gândi Rebecca, tremurând în noapte. Absolut nebunie!

Şi ilegal.

Şi, posibil, o sinucidere emoţionantă.

Cu toate acestea, înainta anevoie prin zăpada de pe drumul de acces spre casa lui James Cahill, străduindu-se să calce pe urmele bătătorite, cu respiraţia ridicând norişori de aburi. Drumul se deschidea într-un luminiş cu o colină joasă, pe care fusese construită ferma, iar ea continua să calce pe urmele adânci lăsate deja de poliţişti, paramedici, reporteri şi vecinii curioşi care trecuseră pe aici înainte ca locul să fie înconjurat cu cordoane. Cu puţin noroc, ninsoarea avea să-i acopere paşii, astfel că n-avea să fie expusă. încrucişă degetele în semn de noroc în buzunarele scurtei, după care privi peste umăr pentru a nu ştiu câta oară, ca să se asigure că nu era urmărită.

în bezna nopţii, la care se adăuga zăpada omniprezentă, i se părea că vede siluete ascunzându-se îndărătul tuturor copacilor sau pândind după colţul vreunui acaret, dar nu apăru nimeni şi Rebecca realiză că era, pur şi simplu, cu nervii încordaţi la maximum. în ciuda tentativelor repetate de a se linişti, inima îi bătea nebuneşte şi pulsul îi bubuia în urechi.

Nu te opri!

înainta încet şi cu efort, întrebându-se dacă cineva avea să-i zărească maşina pe care o lăsase în parcarea ticsită de la hotel. Dacă cineva verifica plăcuţele de înmatriculare, comparându-le cu ale ocupanţilor camerelor...

Nu te mai gândi la asta. N-o să păţeşti nimic. N-ar trebui să dureze mult. Ai intrat şi-ai ieşit.

A iuţit pasul, urmărită prin întuneric de propriile-i îndoieli. Probabil că nu era decât o vânătoare de himere, totuşi trebuia să facă ceva.

James era un mincinos. Şi mai rău decât atât.

Dar şi un ucigaş?

Asta părea puţin cam exagerat - ba chiar destul de mult. Totuşi, cine putea să ştie adevărul? în poienita unde erau parcate de obicei vehiculele, a ocolit spre poarta din spate şi, urmând o cărare dezafectată, s-a îndreptat către magazia de lemne, apoi, trecând prin interiorul ei întunecat şi cu iz de praf, a ajuns la veranda din spate a casei. Era lungă şi lată, iar de pe ea se deschideau câteva uşi spre - ştia asta de la Megan - o pivniţă veche pentru legume şi o cămară mare, pe lângă spălătorie, până la uşa din spate a fermei. O încercă, dar clanţa nu se clinti. Se aşteptase la asta şi, rugându-se cerului ca Ralph, ciobănescul lui James, să fi fost luat temporar de aici până la revenirea stăpânului său, s-a aplecat şi s-a târât în bucătărie prin uşiţa pentru câini. Era destul de strâmtă, totuşi nu imposibil de pătruns prin ea. După ce s-a ridicat în picioare, a rămas nemişcată... şi a ciulit urechile.

A auzit bâzâitul frigiderului şi şuieratul aerului împins forţat prin conductele vechi pentru încălzire, dar din încăperile cufundate în întuneric nu au răsunat nici ţăcănit de gheare pe podele, nici mârâituri surde.

Câinele nu era aici.

Perfect!

A respirat uşurată, totuşi inima nu-şi oprise bătăile accelerate, iar glăsciorul idiot din mintea ei continua să ţipe: *Ce naiba faci?* A aprins lanterna telefonului şi, foarte încet, a înaintat prin camere, plimbând raza albăstruie înjur.

Când plecase de la spital, James părea decis să se externeze, aşa că exista posibilitatea să fi pornit deja încoace. Aşa că nu dispunea de prea mult timp.

Rebecca nu ştia ce anume ar fi putut să găsească în casa lui, totuşi nu putea să aştepte, pur şi simplu, ca James Cahill să-şi „recapete memoria", ori ca poliţia să găsească ceva despre Megan. Timpul se scurgea repede, şi sora ei - precizare: sora ei *nesăbuită* - dăduse de necaz. Rebecca era sigură în privinţa asta.

Oare chiar credea că James îi făcuse vreun rău lui Megan?

Oricât de puţină încredere ar fi avut ea în bărbat, nu putea să creadă asta.

Dar pe de altă parte, ce ştia cu adevărat despre el?

La asta se mai adăuga relaţia lui cu Sophia Russo. Nu era mare surpriză, însă Sophia lucra pentru el. Rebecca o zărise prin ferestrele hotelului, cu părul blond sclipind sub luminile discrete, pregătind cocktailuri la bar. Megan îi povestise despre Sophia, despre faptul că o vedea pe femeia aceea de fiecare dată când privea peste umăr.

— Pur şi simplu, parcă nu pot scăpa de ea, îi spusese Megan într-o conversaţie telefonică. Ea lucrează în restaurant şi la fermă, cu toate astea este peste tot în oraş. Ştiu că Riggs Crossing e doar un orăşel, nu un oraş în toată puterea cuvântului, totuşi nu-i chiar *atât* de mic.

— Poate că te urmăreşte sau poate te verifică.

— Foarte ciudat, a conchis Megan atunci.

Iar Rebecca nu rostise cel mai plauzibil gând care-i apăruse în minte:

Poate că doreşte să-ţi ia locul.

în cazul cel mai fericit, Sophia dorea să pună mâna pe James Cahill.

Acum, Rebecca se furişa prin casa bărbatului. Interiorul era un dezastru; în mod clar, poliţia o percheziţionase amănunţit, iar ea trebuia să calce cu grijă pe lângă tot ce fusese aruncat pe podea atunci când a trecut din bucătărie în sufrageria de la baza scării, apoi în living, unde lanterna i-a dezvăluit un şemineu din cărămidă, pătat într-un colţ cu ceva stacojiu închis.

Sângele lui James?

Sau al lui Megan?

Sau poate chiar al altcuiva?

Conţinutul stomacului i-a ajuns în gât, imaginându-şi un corp prăbuşindu-se pe cărămizile colţuroase, cu capul ricoşându-i cu un bufnet oribil. După aceea, şi-a amintit de bandajul înfăşurat în jurul capului lui James, de banduliera ce-i susţinea braţul şi de presupusa amnezie.

înaintând cu precauţie în încăpere, a simţit cum i se zbârleşte pielea de pe braţe. S-a apropiat de şemineu şi a atins cărămida întunecată cu vârful unui deget înmănuşat. încerca să-şi imagineze scena, lupta. Megan era impulsivă, ştia bine asta, de asemenea, fusese şi tulburată. în plus, Rebecca ştia că sora ei plecase singură de aici... Totuşi, se petrecuse ceva.

Nu pentru prima oară i-a trecut prin minte că era posibil ca Megan să se ascundă undeva, să nu fi păţit de fapt nimic, iar acum să privească desfăşurarea evenimentelor. Era poate un mod de a-l pedepsi pe James. Şi pe ea.

Era însă greu de crezut.

Chiar şi pentru Megan, care era excesiv de melodramatică.

— Nu, zise femeia cu glas tare, surprinsă să-şi audă propria-i voce.

Plimbă raza lanternei prin încăpere, după care porni spre scară. Treptele vechi au scârţâit când le-a urcat spre a ajunge la etaj. Locul transmitea o senzaţie de pustietate, iar două dormitoare păreau chiar nefolosite. în unul exista doar un pat dublu, celălalt fiind ticsit cu mobile desperecheate, saci cu haine, cărţi şi tot felul de flecuşteţe. La fel ca parterul, ambele camere fuseseră percheziţionate, ca de altfel şi camera de baie din capul scării şi debaraua cu aşternuturi. Rebecca a păşit peste un morman de prosoape ce fusese lăsat pe podea lângă balustradă şi a intrat în ultima cameră de la etaj: dormitorul lui James Cahill.

Când a împins uşa şi a păşit în încăpere, a simţit un ghem în stomac. Aici se simţea o intrusă într-o măsură mai mare decât oriunde altundeva în casă. Toţi muşchii i s-au contorsionat când a văzut patul uriaş, cu salteaua deranjată şi aşternuturile azvârlite pe podea. Aceasta era camera în care James şi Megan...

Termină!

Se străduia să revină cu gândul la acţiunea curentă. Trebuia să găsească ceva, orice indiciu cât de mărunt care i-ar fi putut spune unde era Megan.

De parcă te-ai putea descurca mai bine ca poliţia.

Poate că da. Spre deosebire de poliţişti, ea o cunoştea pe Megan. Stăvilindu-şi emoţiile, făcea eforturi să rămână cu mintea concentrată la ceea ce avea de făcut acum şi începu să caute, utilizând doar lanterna telefonului. Bateria acestuia era pe terminate, iar Rebecca auzise că era mai bine să aprinzi luminile în casă pentru ca vecinii să nu fie suspicioşi, dar aici nu existau vecini, iar dacă James se întorcea pe neaşteptate, femeia nu dorea ca el să-i vadă silueta prin fereastră, aşa că se mulţumi doar cu lanterna.

Controlă noptierele, dar ambele sertare fuseseră golite, iar conţinutul lor nu arăta niciun indiciu relevant. Răscoli printre câteva obiecte de natură personală şi se opri când zări o cutie de prezervative.

Nedeschisă.

Care-i reamintea...

Buzele îi zvâcniră şi încercă să alunge o amintire interzisă.

A lui James Cahill.

Şi a felului cum, cândva, ea îşi închipuise că-l iubea.

Fusese proastă, proastă de tot!

Şi-a îndreptat spatele. încerca să se convingă că acţiunea ei nu era doar o goană după himere. S-a uitat pe fereastră şi, brusc, a zărit farurile unui vehicul care intra în parcare - două raze conice, gemene, care luminau drumul de acces.

Cum? Nu se poate!

A ieşit repede pe coridor, hotărâtă să coboare scara, dar a auzit un glas pe verandă. Apoi uşa de la intrare s-a zgâlţâit din ţâţâni, după care s-a deschis.

Oh, nu!

— Ralph, încetează!

Era vocea lui James, suprapusă peste un ţăcănit alarmant de gheare pe podea.

Câinele?

S-a auzit un clic şi lumina s-a aprins la parter, făcând vizibile şi treptele cele mai de jos ale scării. Acolo se vedeau nişte picioare în blugi.

— Iisuse Hristoase, da' ce frig i-afară!

Fusese glasul altui bărbat, apoi uşa de la intrare s-a închis cu zgomot. Silenţios, dar cu inima bubuindu-i, Rebecca s-a retras în dormitorul lui James, apropiind mult uşa, în aşa fel încât să poată vedea doar o porţiune foarte îngustă din coridorul întunecat de la etaj.

Şi acum?

A răsuflat încetişor. în tăcere absolută.

Gândeşte, Rebecca, gândeşte. Cum naiba o să ieşi de-aici fără să fii prinsă?

CAPITOLUL 11

— Ce mizerie, a mormăit James traversând bucătăria.

A tras un şut într-o cutie cu cereale care-i stătea în cale, iar cutia s-a spart şi jumătate din conţinutul ei, sute de fulgi de cereale, s-a adăugat dezastrului general.

Sertare atârnau pe jumătate trase, dulapurile fuseseră golite, cratiţe şi oale fuseseră împrăştiate pe jos, tot felul de vase acopereau hiaturile. Purta hainele pe care i le adusese Bobby la spital, capul îi era tot bandajat şi braţul în bandulieră. Când a intrat în sufragerie, bărbatului i s-au încleştat maxilarele, în timp ce tâmplele îi bubuiau. Toată casa fusese răscolită şi tot ce nu fusese ridicat de poliţie fusese întors pe toate părţile şi abandonat, după ce fusese acoperit cu pudra fină şi neagră utilizată la prelevarea amprentelor.

— Fir-ar să fie!

Laptopul şi computerul îi dispăruseră, la fel şi vehiculele, iar casa... A clătinat din cap, simţind cum durerea îi revine.

— Eu ţi-am zis, i-a reamintit Bobby.

îl luase pe James de la spital, ba chiar îl adusese şi pe Ralph, care acum alerga prin încăperi şi lătra nebuneşte, exact aşa cum făcuse când stăpânul său se suise cu greutate în camioneta lui Bobby. Ciobănescul fusese în culmea fericirii şi sărise pe James, lingându-l, schelălăind şi dând din coadă, până ce obosise şi se aşezase. Partea bună era că Bobby îi adusese haine curate, iar administraţia spitalului îi restituise portofelul. Cămaşa pătată de sânge şi blugii pe care-i purtase în seara dispariţiei lui Megan erau la poliţie.

Acum, câinele parcă înnebunise din nou, schelălăia şi lătra, alergând prin camere şi în sus, pe scară.

— Cred că ţi-a dus dorul, a comentat Bobby.

Purta o sacoşă cu puţinele obiecte pe care James le avusese cu el la spital. La etaj, Ralph lătra cu atâta frenezie, de parcă ar fi încolţit o veveriţă într-un copac.

— Ralph, a strigat James, termină! După aceea, l-a fluierat. Vino jos!

Scâncind, ciobănescul a coborât la parter, în vreme ce bărbatul privea la haosul din living.

— Asta-i...

— Cam nasol.

— ... de-a dreptul un coşmar, băga-mi-aş!

Fotoliul *recliner* fusese răsturnat, buzunarele laterale îi fuseseră golite şi pielea veche era acoperită cu pelicula neagră, granulată. Cărţi şi reviste erau aruncate peste tot, rafturile bibliotecii fuseseră şi ele golite, iar pe poliţa şemineului nu mai rămăsese nimic; felinarul şi aprinzătorul, care de obicei erau aşezate pe ea, zăceau acum pe podea, printre celelalte obiecte.

James fu cuprins de un val de furie.

— Parcă ar fi căutat droguri, a comentat el, dar Bobby a clătinat din cap. Atunci - ce?

— O armă.

— Poftim? Pistolul meu?

— A dispărut.

James a intrat în sufragerie şi a văzut sertarul în care-şi ţinea Glock-ul atârnând şi gol.

Ei cred c-ai ucis-o.

Pentru prima oară, bărbatul înţelegea că, până la găsirea lui Megan, el avea să fie primul suspect în investigaţia legată de dispariţie.

— Ţi-am zis că era mai bine să nu pleci din spital, i-a reamintit Bobby. Nu ştiu de ce te-a lăsat doctorul ăla.
— Iar eu ţi-am spus c-a fost decizia mea.
— Dacă m-ai întreba, ţi-aş spune c-a fost o decizie proastă.
— Nu te-ntreb.
— Uite ce-i, i-a propus Bobby, dacă vrei, poţi să dormi la mine. Nevastă- mea n-o să aibă nimic împotrivă.
James nu era foarte sigur în privinţa asta. „Nevasta" era a treia soţie a lui Bobby, Cynthia - „Spune-mi Cyn" - o brunetă pieptoasă care-l privise mereu pe James cu o expresie calculată, măsurându-l din cap până în picioare şi mijindu-şi ochii în spatele perdelei de fum de la ţigările de import pe care le fuma. El nu se îndoia că „Cyn" îl căutase de câteva ori pe Google.
— Tu şi Ralph puteţi sta în dormitorul rămas liber pe când a plecat fiul lui Cyn şi cred că Ralph îl place pe Princess.
James nu credea asta. Princess, mâţa cu blană lungă a lui Cyn, al cărei nume întreg părea să fie Princess-Baby, nu era nici pe departe un animal pe care să-l placi.

— Mulţumesc, a rostit el simţindu-şi buzele zvâcnind, dar voi rămâne aici. Ştii şi tu - casă, dulce casă, şi aşa mai departe.

— Aş zice, mai degrabă, casă dulce dezastruoasă, da' ce mă bag eu - e viaţa ta.
Bobby s-a strâmbat către scară. Eşti sigur că poţi să urci în dormitor?

— O să urc dacă va fi nevoie.

Dar nu în seara asta. Treptele pe care le urcase mereu câte două odată, fără să stea pe gânduri, păreau acum insurmontabile. Iar în frigider nu exista pic de mâncare. Şi casa era murdară şi cu susu-n jos, aproape imposibil de locuit în ea.

Ralph se plimba înainte şi înapoi prin faţa treptei de jos, privind întruna spre etaj, cu un scâncet de genul: *Hai să mergem la culcare.*

— Uite ce m-am gândit, a rostit James, o să stau câteva zile la han, până am să pot aranja pe-aci.

La urma urmelor, hanul era proprietatea lui, iar acolo existau camere curate, cameriste, telefoane, Wi-Fi funcţional şi room-service de la restaurant şi de la bar.

— Şi Ralph?

— O să iau una dintre camerele pentru posesorii de animale de companie.

— Să ştii că Cyn şi Princess vor fi dezamăgite.

James a pufnit, dar Bobby a părut să fie de acord, aşa că i-a spus:

— Vrei să te duci până sus şi să-mi iei nişte lucruri? Din dulap. Blugi şi două cămăşi. în baie am o trusă de ras.

— Nicio problemă. Vin imediat.

A început să urce scara, iar Ralph, trădătorul, i-a luat-o imediat înainte, conducându-l.

Inima Rebeccăi bătea ca o darabană. Cu urechea lipită de uşa dormitorului lui James Cahill, se străduia să asculte, dar înţelegea doar frânturi din conversaţie. Părea că se pregăteau să plece - James, celălalt bărbat şi câinele. Dumnezeule, câinele! Urcase în galop scara tocmai când ea se pregătea să iasă. Rebecca izbuti să se întoarcă în cameră, însă animalul părea să nu se lase păcălit şi continua să scheaune şi să latre cu frenezie.

Iar acum se părea că urcă cineva. Rebecca a privit în jur, examinând dressingul şi baia, apoi s-a uitat sub pat. Nu, nu şi nu! Unicul loc în care s- ar fi putut ascunde era o mică debara, cu o uşiţă de numai un metru înălţime; a traversat iute dormitorul şi a

intrat, aplecându-se mult, astfel încât practic stătea în genunchi, înghesuită în spaţiul acela rece şi întunecat - probabil, o parte din mansardă - în care bănuia că-şi făceau cuib insecte, lilieci şi şoareci.

S-a înfiorat la gândul acesta, iar în clipa următoare a auzit deschizându- se uşa de la dormitor. A urmat clicul comutatorului, apoi, lătrând, câinele s- a năpustit către uşiţă. Nu, Doamne! Cum ar fi putut spune că venise aici pentru a căuta indicii despre soarta surorii ei?

— Ralph, termină odată, câine idiot! Hristoase, ce poate fi acolo? Un raton?

Rebecca era pregătită să audă un şuierat furios din cotloanele invizibile ale acelui spaţiu în care fuseseră împinse geamantane vechi, cutii şi mobile rupte. Praful domnea peste tot, aşa că şi-a strâns nasul cu degetele ca să nu strănute.

Câinele n-a abandonat însă asaltul. Continua să latre frenetic şi femeia îi vedea umbra în dunga de lumină ce pătrundea pe sub uşiţă.

Nu deschide uşa! N-o deschide!

Apoi a auzit sunet de paşi care se apropiau. Abia cutezând să respire, a ţinut strâns diblul scurt ce slujea ca mâner pentru uşiţă, pe partea dinspre ea, şi s-a încordat, decisă să n-o lase să se deschidă dacă bărbatul aflat de cealaltă parte decidea să investigheze. Tălpile îi erau proptite pe uşiţă, braţele întinse şi, în ciuda frigului din minuscula încăpere, degetele începeau să-i transpire, în timp ce, cu toată greutatea, lăsată mult pe spate, trăgea uşiţa spre ea.

— Vrei să vezi ce-i înăuntru? l-a auzit pe bărbat întrebând, încât a îngheţat.

Vocea îi era clară acum, iar umbra lui se alăturase celei a câinelui, ale cărui lătrături atinseseră paroxismul.

Rebecca îşi simţea inima în gât. Ce explicaţii ar fi putut să ofere? Trebuia să mintă. Nu putea recunoaşte că venise aici ca să caute obiecte ce- i aparţinuseră lui Megan, că profitase de ocazia că James era internat în spital ca să-i scotocească prin casă. Putea să vadă foarte clar capetele de acuzare împotriva ei: violarea unei proprietăţi, pătrundere prin efracţie... şi
Dumnezeu mai ştie ce altceva.

— Ce naiba-i cu tine! a zis bărbatul, în timp ce câinele începuse să zgârie nebuneşte uşiţa. Ce-i în podul ăsta?

Oh, Doamne Dumnezeule.

Nu deschide uşa!

— Nu sunt sigur că vreau să ştiu, a urmat bărbatul. Haide, Ralph! N- avem timp acum de vânat veveriţe sau şoareci sau ce-o mai fi pe-acolo. Nu acum. O să te ocupi de ei altă dată. Cu James. Haide-acum!

După care, ca prin miracol, câinele s-a îndepărtat - ţăcănitul ghearelor i se auzeau pe coridor - continuând să latre.

Rebecca a răsuflat prelung şi a simţit cum i se înmoaie tot corpul. Trebuia să iasă de aici. înainte să se întoarcă vreunul dintre ei. Se gândi la ce opţiuni avea. Intrase prin uşiţa pentru câine şi ar fi putut să iasă tot pe acolo sau să iasă chiar pe uşa principală dacă nu fusese acţionat zăvorul de blocare automată şi nimeni n-ar fi ştiut nimic. înainte de a fi fost prinsă ca într-o capcană, se gândise la posibilitatea de a ieşi printr-o fereastră de la etaj. Dormitorul aflat vizavi de cel al lui James avea o fereastră care se deschidea spre acoperişul verandei lungi, ce se întindea până în spatele casei. Urmele ei s-ar fi văzut pe zăpadă, dar dacă avea noroc, puteau să nu fie observate imediat, iar după aceea ninsoarea le-ar fi acoperit.

în mod clar, aceea era soluţia disperată.

Abilitatea de a se furişa nu constituia punctul ei forte. Preferase dintotdeauna abordările directe şi, ca atare, indiferent dacă-i plăcea sau nu, trebuia să-l înfrunte pe James din nou faţă în faţă şi să-i zgâlţâie cumva memoria.

Totuşi, nu i se părea normal ca el s-o găsească ascunsă în podul lui, ca pe o nebună sau spioană.

Nu - pentru a-i câştiga încrederea, ea avea nevoie de un teren de joc cu şanse egale.

Dar mai întâi, trebuia să iasă de aici înainte ca Ralph să apară iarăşi lătrând pe scară. Stăpânindu-şi frica, Rebecca a împins puţin uşa şi a privit prin spaţiul astfel creat. Dormitorul era întunecat, cu excepţia unei raze de lumină ce răzbătea prin uşă de pe coridorul care părea pustiu.

Nu se vedea nici urmă de om sau de câine.

De la parter nu se auzeau voci.

Totuşi...

Cu inima bubuind, ţinându-şi răsuflarea, a ieşit din pod şi a închis cu grijă uşiţa după ea. Cu multă precauţie, evitând hainele, cărţile, revistele şi obiectele personale de pe podea, s-a îndreptat către uşă.

Câinele a lătrat din nou, puternic, o singură dată, şi Rebecca s-a poticnit, fiind cât pe-aci să cadă. S-a lovit dureros de pat, dar şi-a muşcat apăsat buza ca nu cumva să ţipe.

Alt lătrat ascuţit, şi ea s-a întors, gata să se repeadă spre pod.

Dar imediat a auzit clopoţelul de la uşă.

* * *

Prin fereastra livingului, James a zărit farurile unui vehicul care se apropia şi care tocmai descria ultima curbă a drumului de acces.

Ce mai e acum?

în spatele lui, Bobby şi Ralph coborau grăbiţi de la etaj.

Un minivan s-a oprit afară, aproape de camioneta lui Bobby, şi din el a coborât o femeie cu haină lungă, cenuşie, şi căciulă roşie, care a traversat peluza spre veranda din faţă. Purta cizme până la genunchi şi nu părea să-i pese că merge prin zăpada înaltă.

Până ce a ajuns să sune la uşă, Ralph lătrase o dată, avertizând, iar James era deja în faţa uşii.

A deschis-o brusc. De sub becul verandei, femeia i-a trimis un surâs.

— Bună! a zis ea. Sunt Charity Spritz de la *Clarion* şi aş dori să vă pun câteva întrebări despre cele petrecute aici şi despre Megan Travers.

— Nu.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu ea?

— Am spus „Nu”, a rostit James, fără a face nici cel mai mic efort ca să- şi ascundă iritarea. Pe ciobănesc îl apucaseră din nou pandaliile, aşa că i s-a adresat tăios: Nu, Ralph! Şezi!

Câinele s-a supus, cu urechile ciulite şi cu ochii fixaţi asupra lui.

— Ce-i asta? a întrebat Bobby.

— Sunt Charity Spritz, s-a grăbit femeia. De la *Clarion*.

— Te-am văzut la televizor, a încuviinţat Bobby, mişcând din cap.

— Da. Exact. Din când în când mai fac reportaje pentru KPTD. Vreau doar să-i pun câteva întrebări domnului Cahill... şi dumitale. Cum te numeşti?

Bobby şi-a îndreptat ţinuta cât să atingă toată înălţimea lui de 1,75 m.

— Sunt Robert Knowlton, managerul ranch-ului.

— Aşadar, dumneata eşti cel care l-a găsit pe domnul Cahill joi seară? Aici a adăugat Charity arătând spre interiorul casei.

— Exact, a răspuns Bobby, zâmbind uşor.

— Ajunge! a intervenit James.
Se săturase de oamenii care se arătau interesaţi de viaţa lui. Nu dorea să stea de vorbă cu poliţia, sau cu sora lui Megan, sau cu Sophia şi, mai ales, nu dorea să stea de vorbă cu nimeni din presă. Capul îl durea, umărul îi pulsa şi nu făcuse duş de o eternitate.
— Te rog să pleci, a adăugat el.
— Nu am decât câteva întrebări.
— îmi pare rău.
De fapt, nu-i părea rău deloc.
— Aş dori să relatez versiunea dumneavoastră despre cele întâmplate.
— Versiunea mea? (Asta nu suna deloc bine.) Nu există mai multe versiuni.
— Bineînţeles, a zâmbit reportera, întinzând gâtul ca să se uite pe lângă el în interiorul casei, casa *lui.* Vreau să spun că aş dori să public adevărul.
— Adresează-te poliţiei.
— Cum spuneam, aş fi vrut să aud ce aveţi dumneavoastră de zis. Femeia părea sinceră, iar ochii îi erau rugători. Am fost la spital azi- dimineaţă, a adăugat ea, dar n-am fost lăsată să intru.
— Domnişoară Spritz, abia am ajuns acasă şi seara asta nu-i deloc un moment potrivit pentru aşa ceva.
— Atunci mâine? a exploatat ea imediat ideea.
— Nu.
— Cetăţenii din Riggs Crossing au întrebări.
— Toţi avem întrebări.
James a dat să închidă uşa.
— Dumneavoastră sunteţi băiatul de aur din Riggs Crossing. Cel care a venit din San Francisco şi care a adus atâta bine acestui orăşel.
— Eu *nu* sunt din San Francisco.
— Dar familia dv. este de acolo, i-a amintit Charity.
A vârât o mână în buzunarul hainei, a scos o carte de vizită şi i-a întins- o, dar el n-a schiţat niciun gest. Bobby a fost cel care s-a grăbit să i-o ia dintre degetele înmănuşate.
— Mâine, a zis ea când bărbatul a dat să închidă uşa.
— Asta este impertinenţă.
Bobby s-a uitat la cartea de vizită, în vreme ce James a strâns din ochi pentru o clipă - i se păruse că aude podeaua scârţâind la etaj.
— Ce-a fost asta?
— Cred că-i posibil să ai musafiri nepoftiţi. Ralph a înnebunit la uşiţa mansardei. Probabil că ceva şi-a făcut cuib acolo.
James s-a încruntat, dar păru să alunge gândul, în timp ce urmărea pe fereastră minivanul argintiu al lui Charity Spritz care ieşea pe poartă, intrând pe drumul către şosea. Perfect!
— Mi-ai luat lucrurile? l-a întrebat pe Bobby.
— Uite-le.
A ridicat geanta cu care venise de la spital, dar care acum, evident, părea mai plină decât fusese la sosire.
— Hai, atunci!
James se simţea obosit şi nu-şi dorea decât să se întindă în pat.
— în regulă, dar cred că ar fi în interesul tău să stai de vorbă cu reportera aia, l-a sfătuit Bobby în timp ce traversau sufrageria şi bucătăria distruse. Dacă Megan nu-şi face apariţia, situaţia se va înrăutăţi treptat. N-ar strica să ai un prieten în presă.

— O să mă gândesc, i-a promis James privind spre Ralph, care rămăsese în urmă şi scâncea la baza scării.
— Câine idiot, a mormăit Bobby. Se comportă ciudat încă din seara aia... de când ai lipsit de acasă.
James a fluierat ascuţit şi Ralph a apărut în goană în bucătărie.
— Hai să plecăm de-aici.

CAPITOLUL 12

în sfârşit, Rebecca a răsuflat prelung şi zgomotos.

Pfui! '

Glonţul îi trecuse, realmente, pe la ureche.

Casa era cufundată de vreo zece minute într-o linişte mormântală. Era singură. Nu se mai auzeau schelălăituri de câine, nici răpăit de gheare pe lemn şi nici conversaţii de la parter, iar pe sub uşă nu se mai vedea nicio rază de lumină. Singurele zgomote erau murmurul aerului prin conductele de încălzire şi bătăile inimii ei.

îi auzise plecând, iar acum, printre două lamele ale jaluzelelor, privea cum o camionetă, cu farurile luminând drumul spre şosea, dispărea după un cot. A aşteptat la fereastră până ce strălucirea roşie a stopurilor s-a pierdut în ninsoarea ce nu mai contenea.

Precaută, rugându-se cerului să aibă noroc, Rebecca s-a apropiat încetişor de uşă, apoi a şovăit cu mâna pe clanţă.

Şi dacă lăsaseră câinele în urmă?

I se păruse că auzise o comandă adresată ciobănescului, dar nu ştia ce i se poruncise. Oare James luase câinele cu el şi-l închisese într-o cuşcă?

Pe de altă parte, ce alternativă avea ea? Nu putea să stea aici toată noaptea. Şi cine ştie când avea să revină James? încet, să nu facă zgomot, a deschis uşa şi a privit spre scara aflată în beznă. De o parte a coridorului, în dreapta, era baia, de cealaltă parte era dormitorul, a cărui fereastră se deschidea spre acoperişul verandei care înconjura casa şi care făcea legătura cu acareturile din spate... Fără să scape din ochi hăul întunecat care se deschidea spre casa scării, femeia a traversat repede coridorul şi a dat să intre în dormitor.

Nu, şi-a reamintit ea, asta avea să fie ultima soluţie. Alungându-şi toate temerile, a început să coboare treptele. Deşi casa mare şi veche continua să fie tăcută, când a ajuns la parter Rebecca şi-a ţinut respiraţia. Interiorul era scăldat într-o lumină cenuşie slabă de la singura lampă de securitate exterioară, ale cărei raze se reflectau din zăpadă. Hotărâse deja să plece pe uşa din faţă, deoarece zăpada de acolo era plină de urmele oamenilor şi ale câinelui. Dar zăvorul automat?

Ghinion!

N-avea ce să facă - era treaba lui James să se întrebe dacă cineva fusese înăuntru.

Aşa-i trebuia.

Simţindu-şi gura iască şi începând să transpire în ciuda frigului, a tras zăvorul, a deschis uşa şi a ieşit pe verandă.

Era linişte absolută.

Cer întunecat, ninsoare, temperaturi sub zero grade, însă linişte.

Cu toate acestea, îşi simţea pielea zburlită.

Tot ce trebuia să facă era să se grăbească pe drumul de acces şi, după ce ajungea la şosea, să traverseze parcarea hanului spre locul unde-şi lăsase maşina. Iar după alte douăzeci de minute avea să fie acasă...

Scââârţ!

Rebecca s-a răsucit în direcţia de unde venea zgomotul, locul unde veranda cotea spre spatele casei.
Şi n-a văzut nimic.
E doar imaginaţia ta.
Cu pulsul din nou crescut, a cercetat încă o dată, cu mai multă atenţie, peisajul înzăpezit, totuşi nu a zărit pe nimeni ascuns în umbră.
Pleacă odată de aici.
A închis uşa în spatele ei cât de uşor a putut şi a dat să coboare de pe verandă.
Scââârţ!
Mai puternic.
E doar vântul, care freacă o ramură de peretele casei, sau...
I se părea că inima îi bate ca un picamer când a dat să traverseze peluza.
Dinspre peluză s-a auzit un mârâit gros.
Rebecca a încremenit.
S-a întors.
A văzut siluetele întunecate pe verandă. Un bărbat şi un dulău lăţos, cu urechi ciulite, în ai cărui ochi se reflecta lumina stranie.
Stomacul i s-a strâns ghem şi tocmai când se pregătea s-o rupă la fugă un glas extrem de familiar a oprit-o:
— Rebecca.
Oh, Doamne. *James.*
— M-ai speriat! Ce faci aici... ? a îngăimat ea.
— Am uitat ceva, a răspuns bărbatul.
Ea a privit însă către parcare, unde nu exista niciun vehicul. Probabil că el coborâse şi se întorcea ca să vadă ce intrus se afla în casa lui. Rebecca nu-l păcălise nicio clipă.
— în plus, aici locuiesc eu, a rostit James. Până atunci stătuse rezemat de peretele din lemn, dar acum se îndreptă şi porni încet spre femeie. Aşa că întrebarea este valabilă pentru tine. Ce faci *tu* aici?
Câinele păşea alături de el, cu blana de pe gât zbârlită, privind-o fix.
— Dar tu... Credeam că eşti în spital.
— Până când n-am mai fost.
A coborât treptele foarte încet. Era furios; şi ea vedea asta, în ciuda luminii slabe.
— De ce naiba ai intrat prin efracţie în casa mea?
— N-am intrat prin efracţie.
— Uşa era încuiată.
Rebecca ştia că ar fi putut să scape de el dacă ar fi luat-o la fugă. Bărbatul nu părea prea sigur pe picioare şi arăta jalnic; şi-a dat seama când el s-a mai apropiat - avea capul complet bandajat şi părea foarte palid în lumina hibernală slabă. Totuşi, i-ar fi fost imposibil să alerge mai repede decât ciobănescul şi James avea s-o prindă până la urmă, chiar dacă nu asmuţea câinele asupra ei. Fusese prinsă cu mâţa-n sac, cum obişnuia să spună tatăl Rebeccăi.
— Uşiţa pentru câine era deschisă.
— Te-ai târât prin uşiţa aia? Iisuse, Rebecca, ce-i cu tine? După care, ca şi cum ar fi crezut că i-ar putea răspunde, James a ridicat o mână şi a întrebat: De ce ai făcut asta?
Unde merge mia, merge şi suta.
— M-am gândit că aici aş putea găsi ceva care să m-ajute s-o descopăr pe Megan.
— Intrând în mod ilegal într-o casă care a fost deja percheziţionată de poliţie?
Suna ridicol chiar şi în urechile ei. James continua s-o privească furios. Şi nu era pentru prima oară, şi-a amintit Rebecca.

— Şi ce credeai c-o să găseşti?
— Realmente, nu sunt sigură. Ceva... Orice... care să m-ajute s-o găsesc pe Megan.
— La mine în casă?
— Da! a replicat femeia, devenind acum ea însăşi mânioasă. Megan mi- a spus la telefon că venea de aici. A arătat cu degetul spre casă. A zis că a avut o ceartă teribilă cu tine şi că trebuise să plece. Că-i era frică de tine.
— îi era frică de mine?
— De ce naiba tot repeţi? *Da.* Era scoasă din minţi - isterică - şi de aceea m-am gândit că, dacă voi veni aici, poate că-mi va apărea o idee despre ce s-a întâmplat. Nici tu nu oferi mai multe lămuriri.
— Aş face-o dacă aş putea, dar...
— Da, da, ştiu! Nu-ţi poţi aduce naibii aminte.
Buzele lui s-au subţiat, iar o pală de vânt a zgâlţâit ramurile unui copac din apropiere.
— Hai să mergem înăuntru, a rostit el, e ger.
în ciuda mâniei care radia dinspre James, bărbatul părea uşor nesigur când a urcat treptele verandei din faţă.
— Ar trebui să plec, a zis ea.
— Nu încă, a oprit-o el, de-a dreptul furios. Unde ţi-e maşina?
— La han. Rebecca s-a uitat spre parcarea goală. Dar a ta unde-i? James a pufnit.
— Deocamdată mi-a reţinut-o poliţia. La fel ca tine, poliţaii par să creadă că i-am făcut ceva surorii tale.
— Şi nu i-ai făcut?
— Bineînţeles că nu.
— Asta îţi aminteşti, a rostit ea apăsat, înaintând un pas spre casă.
— Aş vrea să-mi pot aminti.
— Atunci de unde ştii?
— Pur şi simplu, o ştiu, da? s-a răstit bărbatul. Nu sunt un tip violent. Totuşi, vena care-i pulsa lângă tâmplă, imediat sub linia părului
neacoperit de bandaje, indica altceva.
— N-aş face niciun rău niciodată... nimănui.
— Aşadar, ştii şi asta. îţi aminteşti şi asta. Câinele a scos un mârâit.
Rebecca nu-şi desprindea ochii de la chipul furios al bărbatului.
— Nu i-aş fi făcut ei vreun rău.
Părea convins, totuşi Rebecca ştia cât de uşor putea să mintă.
— Ai plecat într-o camionetă cu celălalt bărbat, a zis ea, apoi te-ai întors fiindcă ştiai că eu eram înăuntru.
— Ralph a ştiut asta. A privit-o, încruntându-se. Eu n-am şoareci în pod.
— Şi după aia ai stat aici în ger, deşi abia te-ai externat?
— Exact.
James a deschis uşa şi a pătruns în vestibul, urmat de câine. A apăsat pe un comutator aflat în spatele uşii şi a aprins lumina.
— Uită-te în jur. Uită-te cât vrei de atentă, fără să te furişezi cu o lanternă sau cu ce ai fost. Aşa mi-am găsit casa - făcută praf de poliţie.
— Iar ce s-a-ntâmplat înainte... Rebecca a intrat în living şi s-a uitat la pata de pe soclul şemineului. Sângele ăla e... numai al tău?
— Habar n-am.
— Altă amintire pierdută?
Bărbatul a fulgerat-o cu privirea, după care şi-a ferit ochii.

— M-am gândit că poliţia va pune totul cap la cap. Cu un efort evident şi o grimasă de durere, a îndreptat fotoliul şi i-a făcut semn Rebeccăi să se aşeze. Spune-mi ce ştii tu? Cum ea a şovăit, James a continuat: Vrei să afli ce s-a-ntâmplat. Da?
Rebecca a încuviinţat din cap. Se străduia să-şi stăpânească iritarea ce sporea şi a zis încet:
— Bineînţeles că vreau să ştiu.
— Perfect. Atunci povesteşte-mi.
Femeia a aruncat o privire prin încăperea răvăşită şi, pentru o clipă, a rămas pe gânduri. Ea dorea răspunsuri şi se părea că James era dispus să vorbească. Ce avea de pierdut?
— Megan mi-a telefonat şi mi-a spus că plecase de aici spre mine. După ce v-aţi certat violent.
Stătea în picioare, lângă un raft de bibliotecă golit de cărţi. I-a relatat convorbirea telefonică avută cu sora ei, care era isterizată şi panicată, ca şi despre următoarele ore şi zile de aşteptare fără ca Megan să-şi facă apariţia.
— La început nu m-am speriat. Ea are obiceiul să... în fine, ştii şi tu asta... să reacţioneze în mod exagerat.
James a emis un sunet care ar fi putut însemna orice.
— La ce a reacţionat în mod exagerat atunci?
Rebecca l-a ţintuit cu privirea.
— Credea că voi doi aveaţi o relaţie exclusivă. Se pare că tu nu ai crezut la fel. Cum bărbatul nu a răspuns, a continuat: Nu ştiu de ce a însemnat un asemenea şoc pentru ea. Doar ştia... te ştia.
Sperase că remarca ei îi va reaminti ceva.
Dar cum James n-a dat niciun semn că aşa stau lucrurile, Rebecca a urmat:
— La început, am crezut că Megan depăşise momentul de furie şi că poate s-a întors, că voi doi v-aţi împăcat şi că ea, pur şi simplu, uitase să mă ţină la curent. S-a uitat pe fereastră; ninsoarea nu contenise. Nici măcar nu mi-am făcut prea multe griji când n-a răspuns nici la apeluri, nici la SMS-uri. Mi-am zis că, probabil, se simţea jenată şi nu dorea să explice nimic, dar când nu mi-a răspuns până... ce zi era, Doamne? Cred că vineri seară... am început să-mi fac griji şi să-i sun pe prietenii şi pe colegii ei de muncă, de la care am aflat că nu venise la serviciu. Unul dintre ei... Ramon... a încercat şi el s-o contacteze. Ba chiar s-a dus la apartamentul ei şi m-a sunat să-mi spună că Megan nu era acolo şi nici maşina. Atunci am început să-i întreb pe toţi cei la care mă puteam gândi, pe toţi cei pe care ea îi menţionase vreodată şi pe care i-am putut găsi şi, desigur, am întrebat şi la spitale.
— Şi nimic.
— Asta a fost totul.
— Aşa ai ajuns la concluzia că eu am o legătură cu asta.
— în mod evident, povestea ei despre cearta violentă a fost corectă.
— Şi ţi s-a părut logic ca eu, rănit îndeajuns de grav ca să fiu dus cu ambulanţa la spital, unde am zăcut în comă, să fi putut totuşi scăpa cumva de sora ta?
— Mă gândesc că puteai să fi avut... un complice, a zis Rebecca. Megan mi-a spus că te întâlneai cu altă femeie.
— Aşa că, în loc să rup legătura cu ea, am înscenat un conflict violent şi am angajat pe cineva ca s-o răpească? Tu chiar vorbeşti serios?
James a intrat în sufragerie şi a îngenuncheat, cu o grimasă de durere, lângă un dulăpior a cărui uşiţă era deschisă.
— Rahat, a mormăit el privind înăuntru, după care a scos o sticlă prăfuită şi a ridicat-o. Bei?

— Nu, mersi.

Bărbatul a scotocit în alt dulap şi a reveni cu două pahare şi cu sticla.

— Sigur?

— Nu vreau să beau.

Rebecca mai băuse cu el, iar episoadele acelea nu se terminaseră aşa cum ar fi trebuit.

— Asta-i ceva serios, a rostit ea.

— Da, mi-am dat seama.

— Iar tu, care abia ai ieşit din spital şi eşti pe sedative... şi altele - cred că nici tu n-ar trebui să bei.

James a încuviinţat scurt din cap.

— De acord, dar... au fost două zile date naibii, nu crezi?

A pus paharele pe o măsuţă rămasă încă în picioare după percheziţia poliţiei, a turnat câteva degete zdravene în ambele pahare, apoi a lăsat sticla deschisă între ei.

— Poate c-ar trebui să fii mai atent, a sugerat ea.

— în privinţa asta nu-i loc de „poate”, dar mai dă-o naibii. James a deşertat scurt păhărelul. Şi, ştii de ce? Toţi din oraşul ăsta blestemat par să creadă că eu, în cel mai fericit caz, sunt un răpitor, iar în cazul cel mai rău, sunt un... Doamne, nici nu vreau să mă gândesc!

Şi-a mai turnat câteva degete.

— Ia-o-ncet!

— Nu exact de asta ai venit tu aici?

— Eu vreau doar să aflu adevărul.

— Şi să mă răstigneşti după aceea, a zis el privind-o cu atenţie.

Rebecca ar fi dorit să-l mintă, totuşi n-o făcu. în clipa aceea, luminile unor faruri au măturat ferestrele şi o camionetă ponosită a intrat în parcare. Alţi musafiri?

— Probabil e *calvaria,* a zis James.

— Vrei să zici cavaleria.

— Una sau alta.

Bărbatul golise şi al doilea pahar, când pe verandă s-au auzit paşii cuiva. Ralph a sărit în picioare şi s-a repezit la uşă.

— Asta-i sinucidere.

— Speranţa nu moare niciodată, a replicat James, ridicând dintr-o sprânceană. Totuşi, nu cred că aşa va fi. în niciun caz azi. Nu din două păhărele.

— Aşa-ncepe sfârşitul.

Ai cui puteau fi paşii de pe verandă? s-a întrebat Rebecca. Nu dorea să fie prinsă în altă conversaţie stingheritoare şi să dea explicaţii despre prezenţa ei aici, aşa că s-a dat puţin într-o parte. Nu trebuia să mai rămână.

— Trebuie să plec.

— O să te ducem noi la maşina ta.

— Cine-s aceşti „noi”? Nu am nevoie, mersi. Ajung repede pe jos.

— E Bobby. A venit să mă ducă la han.

Bărbatul care a intrat pe uşa din faţă era îndesat şi avea o şapcă trasă adânc peste ochi, ce-i acoperea părul sârmos; izul de fum de ţigară a pătruns în casă odată cu el. A privit-o sfredelitor pe Rebecca.

— Să fiu al naibii, a rostit el. Ralph simţise ceva.

— Exact. Ea este Rebecca, sora lui Megan. El este managerul ranch-ului meu, Bobby.

— Ce caută aici? a întrebat Bobby.

— Credea că ar putea găsi ceva care s-o ajute să-şi descopere sora.
— Şi, atunci, a intrat prin efracţie? s-a strâmbat Bobby. Am încuiat casa cu mâna mea.
— Aşa ceva. E o poveste lungă. Finalul e că şi-a lăsat maşina la han, aşa c-o s-o ducem noi până acolo.
Bobby păru gata să protesteze, dar se mulţumi până la urmă doar să-şi îndese şi mai adânc şapca pe cap.
— Bine, a rostit scurt.
— Uite ce-i, a zis Rebecca, vorbesc serios, pot să merg pe jos. Nu-i aşa departe. Tu eşti rănit şi mă-ndoiesc că-n camionetă este mult loc.
James pornise deja spre uşă.
— Camioneta lui Bobby are şi o strapontină între scaune.
Femeii nu-i plăcea deloc ideea de a fi înghesuită între cei doi bărbaţi, chiar şi pe o distanţă scurtă.
— Nu cred...
— N-are rost să te pui cu el, i-a sugerat Bobby. Hai mai bine să terminăm treaba. Cyn - nevastă-mea - îmi dă întruna SMS-uri. Trebuie s- ajung şi eu acasă.
— Numai să-mi iau o pălărie, s-a scuzat James, dispărând pe hol, de unde a revenit cu o pălărie neagră de cowboy, care-i acoperea parţial capul bandajat. Haidem!
Deşi nu-i plăcea, Rebecca a fost condusă afară şi practic urcată odată cu câinele în camioneta Silverado. Bobby era la volan, iar James se lipise de
geamul din dreapta, cu Ralph ghemuit la picioarele lor, fără să-şi desprindă nicio clipă ochii negri de pe chipul femeii.

Poţi face faţă, şi-a zis, ignorând că piciorul ei drept era lipit pe toată lungimea de piciorul lui James, că bărbatul era atât de aproape. Amintiri ale momentelor petrecute împreună îi năvăliră în minte. Poate că, pentru el, timpul fusese prea scurt şi uitase, dar Rebecca îşi amintea - ba chiar în cele mai mici detalii. Seattle nu păruse niciodată atât de plin de viaţă în cele câteva luni pe care le petrecuse cu James. De altfel, realiza acum că ea însăşi nu mai fusese niciodată atât de plină de viaţă. Trădarea lui fusese amară.

Bărbatul o înşelase cu propria ei soră.

Iar apoi o înşelase şi pe Megan.

Poate că acum ar fi trebuit să simtă o oarecare satisfacţie în asta, totuşi nu simţea aşa ceva. Cu un efort, a încercat să-şi alunge din minte gândurile acelea ridicole şi să uite de sentimentele şi mai ridicole. Trecutul rămăsese undeva în spate şi se părea că nu lăsase în James vreo urmă care să dăinuie, în aşa fel încât el să poată simţi măcar un fior de emoţie în ceea ce o priveşte.

în cabina mică şi caldă a camionetei, Rebecca se simţea învăluită de mirosul de fum şi de alcool. Din fericire, drumul era scurt - de nici cinci minute. Cu toate astea, în timp ce privea în tăcere prin parbriz la ştergătoarele ce îndepărtau zăpada, le-a simţit totuşi ca pe o eternitate.

La han, Bobby a găsit un loc de parcare în apropierea intrării şi a oprit motorul. James a deschis imediat portiera şi a ieşit, ca şi cum ar fi fost la fel de doritor ca şi Rebecca să evite contactul apropiat.

Excelent!

Şi ea avea nevoie să alunge intimitatea spaţiului închis.

Cu cheile în mână, s-a lăsat să alunece de pe strapontină şi a coborât în gerul muşcător. A aruncat o privire iute spre Bobby şi a rostit:

— Mulţumesc.

După aceea s-a întors către James, care rămăsese în picioare, lângă portiera deschisă din dreapta, şi a adăugat:

— Asta nu s-a terminat încă.

***

— Nu prea te place, a comentat Bobby, în timp ce ducea bagajul lui James pe cele câteva trepte ale hanului.

— Sentimentul este reciproc.

Managerul ranch-ului i-a aruncat o privire neîncrezătoare în vreme ce-i ţinea uşa deschisă, iar James a pătruns în atmosfera familiară a hotelului. Recepţia intimă, barul şi restaurantul - într-o parte, ascensorul şi bradul de Crăciun înalt de patru metri - în cealaltă parte.

A constatat că mersul în sine nu mai era atât de simplu pe cât fusese. Cele două păhărele fuseseră o greşeală; Rebecca avusese dreptate în privinţa asta, dacă nu şi în altele. Bărbatul se simţea uşor ameţit, detaşat de propriul corp, ceea ce-l ajuta în privinţa durerii, dar nu în aceeaşi măsură şi în cea a stabilităţii.

Mai rău încă, atingerea corpului Rebeccăi în camionetă îl zguduise ca un curent electric.

Peste o jumătate de oră, după ce Bobby îi dusese obiectele în unul dintre cele două apartamente VIP ale hotelului, James a rămas, în sfârşit, singur. *VIP* era niţel cam exagerat, şi-a spus el în timp ce se mişca încetişor prin cameră, totuşi apartamentul avea dormitor, baie, uşi vitrate şi un birou, alături de o canapea extensibilă în living, plus o chicinetă cu plită electrică şi frigider. Avusese noroc să beneficieze de anularea în ultima clipă a unei rezervări, deoarece toate camerele hanului erau rezervate de acum până la sfârşitul anului.

Nu conta deloc că el era proprietarul... De fapt, era coproprietar alături de First Crossing Bank.

A intrat în camera de baie, s-a dezbrăcat şi şi-a examinat corpul în oglinda înaltă, de la podea până în tavan. Arăta ca naiba. Deşi picioarele şi partea inferioară a trunchiului îi erau neatinse, capul continua să fie parţial bandajat, braţul era în bandulieră şi coastele învineţite. La toate acestea, se adăugau zgârieturile de pe obrazul stâng. Fuseseră curăţate şi dezinfectate cu atenţie. Sub barbă se formaseră deja coji, dar bănuia că în vreo săptămână avea să arate în regulă. Iar dacă nu, o barbă scurtă ar fi ascuns urmele, însă deocamdată...

A reglat capul duşului astfel încât jetul de apă să-l lovească în şale, apoi a intrat sub el. încercă să nu-şi ude banduliera şi bandajele, dar nu izbuti, aşa că s-a resemnat. S-a săpunit, a dat cu şampon pe părul ce rămăsese expus, după care s-a lăsat învăluit de apa fierbinte şi de aburi. Pornise pe calea cea bună, simţea asta - corpul i se vindeca.

Şi, cu toate astea, nu-şi putea aminti.

Nu în mod limpede.

Iar durerea continua să fie prezentă, ca o pulsaţie surdă. în ciuda scotchului, n-ar fi putut să adoarmă fără medicamente. Poate că ar fi trebuit să mai stea o zi sau două în spital, şi-a spus, apoi a alungat ideea.

S-a întors apoi cu gândul la Rebecca. Frumoasă şi furioasă ca naiba. Atât de convinsă că el avea o legătură cu dispariţia surorii ei, încât îi intrase în casă şi scotocise. Nu avea încredere în el. Nu-l plăcea.

Dar cândva avusese încredere şi-l plăcuse.

James nu-şi amintea clar perioada aceea, însă simţea că femeia ţinuse la el, posibil chiar mai mult decât ţinuse el la ea. Deşi nu-şi putea aminti detaliile relaţiei lor, în adâncul sufletului admitea că femeile îl duseseră întotdeauna la pierzanie.

Şi se părea că încă nu se terminase.

Aşadar, Rebecca venise aici pentru Megan?
Sau pentru el?
Egoul lui... La naiba! Fusese mereu o problemă. Asta măcar nu uitase. A găsit flaconul cu calmante pe poliţă, a luat două pastile, le-a înghiţit şi s-a rezemat de chiuvetă. De ce oare nu-şi putea aminti decât frânturi?
Pentru că nu vrei să-ţi aminteşti. De la cursurile de psihologie pe care le-ai urmat, ştii că mintea se autoprotejează, că uneori zone din viaţa noastră sunt prea dureroase pentru a fi readuse la suprafaţă, astfel că mintea închide uşa spre ceea ce a fost atât de brutal. Recunoaşte, nu-ţi poţi aminti.
Cel puţin, nu acum.
Privindu-şi imaginea jalnică în oglindă, James încerca să se consoleze cu gândul că era posibil ca amnezia lui să fie lucrul cel mai bun.

CAPITOLUL 13

Dacă James Cahill credea că poate scăpa atât de uşor, atunci nu ştia ce-l aşteaptă în continuare, a decis Charity în timp ce şofa spre apartamentul ei, o garsonieră amenajată în fostele odăi ale cameristelor dintr-o locuinţă mai mare. Când a intrat pe aleea de acces a ridicat ochii spre clădire.

Părea desprinsă dintr-o litografie Currier & Ives: o casă victoriană cu două etaje, cu zăpadă pe acoperiş şi ţurţuri perfect egali atârnând sub streşini. Cu ani în urmă, conacul acesta măreţ fusese împărţit în cinci apartamente, incluzându-l pe cel al proprietarului, care locuia la parter. Alt apartament era la demisol, două la etajul unu, iar cel mai mic, garsoniera minusculă a lui Charity, ocupa etajul al doilea.

Reportera îşi cunoştea vecinii din vedere şi după numele de pe căsuţele poştale, însă doar atât. Bărbatul care locuia la demisol se ţinea departe de restul - ea îl considera un obsedat de computere încât se întreba dacă nu cumva era băgat în pornografie sau în ceva necinstit; îşi spusese că ar fi trebuit să verifice asta. La etajul unu locuia un cuplu, iar soţia era însărcinată. Grozav! în curând, avea să existe un prunc care să zbiere. Charity abia aştepta asta. Singura persoană seminormală din toată clădirea era o femeie de vreo patruzeci de ani care trăia în apartamentul aflat sub garsoniera ei, vecină cu perechea viitorilor părinţi. Iar femeia respectivă - Maribelle Edwards - lucra ca bucătăreasă la Cahill Industries, ceea ce, decisese Charity, era chiar o coincidenţă norocoasă. Şi-a reamintit că trebuie să se dea bine pe lângă Maribelle, să se ducă pe la ea cu o sticlă de vin şi să-i dezlege limba despre ceea ce se petrecea înapoia uşilor închise ale hotelului.

A intrat grăbită în hol şi a urcat scările până la garsonieră. înăuntru domnea dezordinea - două perechi de blugi fuseseră lăsate pe podea, pilota alunecase pe jumătate de pe pat, iar pe masă rămăseseră o grămadă de pahare - dar, prin comparaţie cu haosul pe care-l întrezărise în casa lui James Cahill, locuinţa ei părea un exemplu de ordine şi curăţenie.

Cumva...

După ce a încuiat uşa, Charity şi-a aruncat cizmele cât colo, apoi şi-a scos haina şi a reglat termostatul, care avea două poziţii: mai frig decât iarna în Antarctica şi mai fierbinte decât în iad. Acum optă pentru a doua poziţie.

încă iritată de Cahill, a luat din frigider o sticlă de vin desfăcută, şi-a turnat un pahar de Merlot şi s-a aşezat la masa care-i servea şi drept birou. A tras două guri lungi, în vreme ce interiorul garsonierei începea să se încălzească, apoi şi-a deschis laptopul.

Era momentul să afle mai multe despre James Cahill. Intenţiona ca mâine dimineaţă să se ducă la redacţie înarmată cu o tonă de informaţii şi să insiste ca editorul să-i dea ei cazul Megan Travers. Trebuia să fie al ei, la naiba, fiindcă Seamus O'Day,

decrepitul ăla de fost sportiv, nu făcea absolut nimic. Era momentul ca altcineva, mai precis Charity, să ia taurul de coame şi să-l demaşte pe mincinosul de Cahill.

Era convinsă că bărbatul ştia mai multe decât spunea.

Amnezie?

Ha!

Care era probabilitatea?

— Mică spre zero, a rostit ea cu voce tare şi a intrat pe Google.

A găsit informaţii despre vechile scandaluri asociate familiei Cahill şi s- a simţit cuprinsă de o căldură plăcută. De la whisky şi vin? Poate că da. Dar probabil şi pentru că ea ştia că se afla pe punctul de a arunca în aer povestea James Cahill/Megan Travers.

— Ia fii atentă, a vorbit iar de una singură, parcurgând articol după articol despre Marla Cahill şi fiica ei Cissy, ca şi despre - tam! tam! - micuţul şi drăgălaşul James.

Nici pe departe atât de inocent, dragul de el!

Sorbind din pahar, a citit şi a printat articolele ce-i atrăseseră atenţia. Familia Cahill se număra printre vechii bogătani din San Francisco, făcuse avere de generaţii. înfiinţase Cahill House pentru fete gravide care nu aveau unde să se ducă şi avusese parte de scandaluri ce implicaseră sex, bani, minciuni şi secrete îngropate, care nu putuseră rămâne însă ascunse. în ciuda tuturor, afurisiţii prosperaseră, chiar dacă matriarha, Eugenia, murise... ucisă şi ea.

Crimele şi tulburările mintale erau un fir roşu prin istoria familiei, iar acum era oare posibil ca actuala criză să-l aibă în centru pe alt Cahill, de data asta pe James, moştenitorul cel mai tânăr şi băiatul de aur? Era oare posibil ca el s-o fi omorât, cine ştie cum, pe prietena lui şi să-i fi ascuns trupul, pentru ca după aceea să recurgă la automutilare pentru a-şi camufla crima?

Părea totuşi improbabil şi, de asemenea, se spunea că Megan pornise spre sora ei după cearta lor violentă. Aşadar, dacă Megan trăia când plecase de la James, n-ar fi fost posibil ca bărbatul să fi avut un complice care-l ajutase ori să fi plecat el însuşi după femeie şi s-o fi ucis?

Charity s-a lăsat pe spate în scaun, încercând să reflecteze.

Cumva, într-un fel sau altul, ea avea să afle toate secretele lui James Cahill.

Şi avea să dezgroape toate mizeriile din familia lui.

James nu era singurul care avea conexiuni în San Francisco. Mătuşa lui Charity locuia în Oakland, la distanţă scurtă de mers cu maşina peste Golf, şi era sezonul sărbătorilor. Poate că sosise timpul să reînnoade legăturile de familie şi să combine o călătorie de afaceri cu plăcerile. Crăciun fericit şi toate rahaturile alea!

Surâzând în barbă, Charity a revenit în bucătărie, şi-a reumplut paharul, după care a luat telefonul şi a căutat prin contacte numărul mătuşii Maureen.

***

Visul era extrem de real.

Era întins în pat iar o femeie îl dezmierda cu săruturi pe care le simţea fierbinţi pe piele.

James a gemut adânc atunci când ea şi-a plimbat limba pe pieptul lui şi apoi mai jos.

A reacţionat cu o erecţie pe măsură. Dureroasă.

Sângele îi clocotea.

Gura ei a coborât pe toată lungimea membrului, cu limba umedă, caldă şi convingătoare.

Rebecca? îi vedea chipul, deşi ţinea ochii închişi; imaginea ei s-a păstrat pentru o secundă îndărătul pleoapelor, după care a dispărut, însă senzaţiile incitante de plăcere sexuală continuau să-l devoreze.

Fierbinţeala.

Umezeala.

Nevoia.
Presiunea creştea şi, tocmai când credea că nu se mai putea reţine, ea l-a încălecat, mişcându-se foarte jos peste şoldurile lui, dar blând... atât de umedă... atât de fierbinte... mişcându-se tot mai repede, iar bătăile inimii lui James s-au iuţit, la fel şi respiraţia... Oh, Doamne, oh, Doamne, oooh...
Bărbatul s-a arcuit în sus, încordându-se.
Un spasm i-a străbătut corpul.
Apoi altul, şi altul.
Gemu, odată cu eliberarea.
Şoldurile îi coborâră înapoi pe saltea.
O durere i-a străbătut violent cuşca toracică.
Poftim?
Ochii i s-au deschis larg în clipa în care femeia a alunecat de pe el. Nu fusese un vis. Nu fusese o halucinaţie provocată de medicamente.
Femeia era în pat cu el.
Camera era aproape în beznă, printre jaluzelele parţial închise abia răzbătea lumină şi, pentru o secundă, James fu dezorientat. Nu era acasă, nu era în spital, ci era... Oh, la naiba! Bâjbâi după veioza de pe noptieră, găsi un întrerupător, iar încăperea întunecată fu brusc scăldată într-o lumină caldă.
Complet goală, Sophia era lipită, caldă, de el, cu părul blond răvăşit, cu ochii scânteind amuzaţi.
— Bună dimineaţa, a şoptit ea, încercând să tragă pătura înapoi peste bărbat.
— Ce faci aici?
James clipi, străduindu-se să se orienteze. Nu era acasă. Nu era în spital. Ah, da! Hanul.
— Nu-i clar?
A zâmbit seducător şi şi-a ridicat braţele deasupra capului, azvârlindu-şi părul peste un umăr şi expunându-şi ceafa, unde câţiva pistrui se ascundeau de obicei sub şuviţele blonde, dese.
— Vreau să zic... S-a îndepărtat de ea. De ce eşti aici?
— Tu m-ai invitat.
Asta nu suna în regulă.
— Când?
— Aseară. Când erai la recepţie, ca să te cazezi... Eu închideam barul şi m-am uitat în holul recepţiei, unde stăteai cu Bobby. M-ai văzut şi mi-ai făcut semnul.
— Care semn?
— încuviinţarea din cap, care mă anunţa să urc... Aşa că am urcat.
James nu-şi amintea nimic. Oare ea minţea? Sophia a ridicat dintr-o sprânceană, simulând timiditatea.
— N-a fost bine?
— Ba da...
Ar fi putut oare răspunde altceva?
Femeia s-a rezemat pe ambele coate, înclinând capul, astfel că părul îi căzu peste un umăr gol, atingându-i partea de sus a unui sân. Zâmbetul îi păli.
— Nu mai ţii minte?
James îşi amintea că intrase în hotel şi că era tot într-o stare de spirit proastă. în casă era un dezastru, computerul, laptopul, iPadul şi telefonul îi fuseseră reţinute de poliţie; era suspectat de dispariţia lui Megan Travers şi nu-şi putea aminti fragmente importante din viaţa sa. îşi amintea totuşi că o găsise pe Rebecca Travers în casa lui, iar

asta şi faptul că băuse rapid două - sau fuseseră trei? - păhărele contribuiseră probabil masiv la migrena ce-i stăruia acum înapoia ochilor.
— Ah. Bine atunci... Sophia s-a tras spre marginea patului şi, în mod surprinzător, a roşit. O să plec.
— Chestia e că sunt dat peste cap.
— Speram să te pot ajuta în privinţa asta. Femeia îl privi, dar dându-şi seama că el n-avea să-i spună să rămână, s-a întins după haine. Crezusem că te-aş putea îngriji cât eşti în convalescenţă.
îşi puse un sutien minuscul, apoi chiloţeii tanga, pe care-i ridică peste picioarele frumoase, după care s-a sculat şi i-a fixat peste fesele perfect rotunde.
Era o femeie frumoasă.
Superbă.
Iar James era sigur că ea era perfect conştientă de asta.
— Aş putea sta cu tine în casa ta sau ai putea sta tu la mine în apartament. Sophia îmbrăcă un pulover cenuşiu cu gât întors şi-şi scoase părul de sub el. Ţi-ar fi de folos să ai pe cineva care să te ajute, să te îngrijească.
— O să fiu bine.
S-a strecurat apoi într-o fustă mini neagră, după care şi-a strâns părul la spate în coadă de cal
— Dacă stai aici, presupun.
— Am totuşi o casă.
— Am auzit că poliţia a răsturnat-o cu fundu-n sus.
— Nimic care să nu poată fi aranjat.
Sophia s-a uitat spre banduliera lui, rămasă pe marginea patului.
— Vreau să spun că, până la urmă, le voi putea aranja, a adăugat bărbatul.
— Şi, până atunci? Ai avut baftă c-ai găsit o cameră liberă aici, dar am verificat, şi tot hanul este rezervat până în săptămâna de după Anul Nou. Ce vei face atunci - o să refuzi clienţi care plătesc ca să stai tu în camera asta?
— Cineva o să-şi anuleze rezervarea.
— Dacă zici tu... Să ştii că invitaţia rămâne valabilă. Poţi să vii să stai la mine, te voi îngriji, iar când vei fi... mai bine, când nu va mai trebui să porţi banduliera, te poţi întoarce acasă. De fapt, te poţi întoarce oricând.
Propunerea era perfect logică, totuşi James nu dorea să se angajeze. Ea îi văzu indecizia.
— Nicio problemă, fa cum vrei. Stând pe marginea patului, Sophia îşi trase o cizmă înaltă până la genunchi, strâmbându-se puţin atunci când forţă laba piciorului. Eu încercam doar să te ajut.
Trase fermoarul primei cizme, apoi procedă la fel cu a doua, după care se întinse către o haină din lână pe care o aruncase peste spătarul singurului scaun din dormitor.
— Dacă însă nu vrei nu-i nicio supărare. Şi-a înfăşurat un fular roşu în jurul gâtului, aruncându-i un surâs scurt, cunoscător. Ne vedem, a adăugat ea, aplecându-se peste pat pentru a-l privi drept în ochi. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva. De orice.
— Aşa o să fac.
Femeia l-a sărutat uşor, după care s-a întors şi, fără vreun alt cuvânt, a deschis uşa spre living şi a trecut pe lângă Ralph, care stătuse întins de cealaltă parte. Câinele abia dacă a înălţat capul, apoi James a auzit clicul uşii, care s-a închis în urma Sophiei.
Nu ştia dacă simţea uşurare sau dezamăgire sau câte un pic din fiecare.

CAPITOLUL 14

Cabana izolată Munţi Cascade Statul Washington 15 decembrie

Trebuie să existe o cale de ieşire de aici. Trebuie!

Gândul ăsta îmi trece prin minte pentru a nu ştiu câta mia oară, în timp ce stau turceşte pe patul extensibil, o sofa cu un sac de dormit aruncat peste saltea.

Trebuie neapărat să ies.

Odată ajunsă afară, s-ar putea chiar să recunosc locul acesta din sălbăticie. Pentru că, realmente, nu ştiu unde mă aflu acum şi aş putea fi derutată în privinţa lui. Nu ştiu de cât timp mă aflu aici, după ce am fost paralizată de un pistol de asomare.

Cât de idioată am fost! Nu m-am gândit nicio clipă că aş putea fi atacată.

Idioato! mormăi, după care mă reîntorc la problema găsirii imediate a unei căi de evadare.

Dar presupunând că m-aş putea elibera, ce fac după aceea? Unde mă aflu? Sunt la zeci de kilometri de civilizaţie, sau doar la cinci sute de metri de o Şosea importantă? Oare copacii înalţi pe care-i întrezăresc sunt brazi adevăraţi de munte sau, posibil, doar partea cea mai îndepărtată a pepinierei de pomi de Crăciun? De fiecare dată când răpitorul meu se întoarce, nu aud alt zgomot de trafic decât cel al maşinii, totuşi s-ar putea ca această cabană să nu fie chiar aşa izolată pe cât am fost lăsată să cred.

Poate că nu sunt la multe ore depărtare de civilizaţie, ci doar la câteva minute...

Mă întreb dacă mă caută cineva.

Sunt sigură că da.

îmi înghit temerea că, de fapt, n-are nimeni habar c-am dispărut, că au fost răspândite minciuni despre motivul pentru care nu sunt disponibilă.

Dacă aş avea telefonul, sau măcar un radio, sau orice alt mijloc de comunicare cu lumea exterioară!

Mă uit din nou prin încăperea micuţă, căutând o fisură în temniţa asta, ceva ce să nu fi observat până acum şi, în vreme ce fac asta, nu pot să nu mă întreb ce soartă voi avea?

Dacă nimeni nu ştie unde mă aflu, cu excepţia răpitorului meu, ce se va întâmpla cu mine dacă el păţeşte ceva?

Simt un ghem în stomac şi încerc să nu mă gândesc cât de disperată este situaţia mea.

Trebuie să ieşi de-aici! îmi reamintesc, iar vântul urlă afară, batjocoritor.

Involuntar mă înfiorez, deşi, desigur, în realitate nu mi-e frig, în colţ, într-un Şemineu cu propan, arde un foc strălucitor ce radiază căldură. Mă întreb, într-o doară, ce se va întâmpla când propanul se va termina sau dacă generatorul pe care-l aud duduind va amuţi. Ce se va întâmpla dacă răpitorul decide să nu se mai întoarcă sau dacă i se întâmplă ceva care-l imobilizează? Ce va fi atunci?

Pentru Dumnezeu, încetează odată!

încerc să alung gândul acela oribil, dar el continuă să revină pe furiş, un viermişor oribil care mi se târăşte prin creier, amintindu-mi cât de vulnerabilă sunt în realitate.

Dispari! urlu eu din răsputeri.

Din nou.

îmi strâng genunchii la piept şi privesc în sus, afară, pe ferestrele de sub tavan. Sunt micuţe, într-un şir ordonat, niciuna atât de mare, încât să mă pot strecura prin ea; vârfurile brazilor cernuţi de zăpadă sunt încă vizibili înainte de lăsarea nopţii. Există şi două ferestre mai mari, dar ele sunt astupate - „ reconvertite „ ar fi termenul la modă - cu alte cuvinte, bătute în scânduri. Inutile. De neclintit.

Ştiu asta.

Am încercat să le deschid, iar unghiile rupte şi vârfurile însângerate ale degetelor îmi dovedesc asta. Bineînţeles, nici nu s-au clintit. Asta-i una dintre trăsăturile comune Căsuţelor Cahill: construcţia solidă.

Modelul acesta cu faianţă gri-argintie în ape tremurătoare, cu blaturi din piatră la modă, ba chiar şi cu un mic candelabru blestemat, este minunat de exclusivist, totuşi rămâne o temniţă.

La început am crezut că e o glumă proastă. Că „răpirea" mea nu e decât o farsă complicată şi nechibzuită.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama.

Ar fi trebuit să fi înţeles cu ce aveam de-a face. Însă după prima noapte, ca şi după a doua, dar şi după a treia, am ajuns să înţeleg adevărul teribil că eram ţinută captivă aici, că era posibil să fiu lăsată să mor, şi am început să mă panichez.

Iar acum, cu gura uscată, cu toţi muşchii încordaţi, mă întreb: voi mai fi liberă vreodată? Sau voi rămâne, pentru vecie, prizonieră aici? Oh, Doamne! Nu. Nu!

Cu certitudine, dacă cineva ar fi intenţionat să mă ucidă sau să mă răneasscă, asta s-ar fi întâmplat deja. Nu-i aşa? De ce să mă ţină zăvorâtă într-o cabană izolată? Cu siguranţă, dacă moartea mea ar fi fost ţelul final, ea s-ar fi petrecut deja.

Şi atunci... ce poate fi?

Să fiu ţinută pentru răscumpărare?

Nu.

Un gând mai sumbru începe să-mi invadeze mintea, dar îl blochez.

Totuşi, simt o durere în inimă. În tot timpul de când sunt ţinută aici, unica persoană pe care am văzut-o este cel care m-a răpit.

Cel în care am avut încredere.

Cel pe care l-am aşteptat toată viaţa.

Dar oare răpitorul meu are un complice?

Poate că da.

Şi dacă cel care a făcut asta a prezentat o minciună construită cu grijă prin care a explicat absenţa mea? Cât timp i-ar fi trebuit cuiva să-şi dea seama că am dispărut cu adevărat, că lipsesc cu adevărat?

Panica mă cuprinde din nou, inima îmi fâlfâie în piept, mâinile încep să- mi tremure necontrolat.

Controlează-te! îmi poruncesc peste şuierul slab al focului.

Trebuie să fiu calmă.

Puternică.

Unica mea Şansă este aceea de a-mipăstra minţile întregi.

Nu ceda!

Cobor pe scară şi traversez către baia minusculă, unde privesc atentă accesoriile, care sunt strâns înşurubate. Ştiu că nu pot fi desprinse. în fiecare zi am încercat s-o fac cu mâinile goale. Şi am eşuat. Totuşi trebuie să existe o cale de scăpare! Nu pot să cred că nu se poate evada din cutia asta cu pereţi din lemn, ghips-carton, metal şi sticlă.

Ştiu că există fante şi găuri la care sunt conectate conducte ce duc la o sursă de apă şi la o fosă septică... nu-i aşa? În plus, există electricitate, furnizată de generator.

Gândeşte!

Trebuie să existe o cale de scăpare de aici!

Foloseşte-ţi creierul!

Ar exista posibilitatea să declanşez un incendiu folosind arzătorul cu propan, însă probabil că aş muri aici, înăuntru, înainte ca focul să fie observat. Nu sunt pregătită să mor. Nu în felul acesta.

Şi trebuie să-mi alimentez răzbunarea.

Unica ieşire vizibilă este uşa, aşa că scenariul cel mai plauzibil este acela de a-mi distrage răpitorul când va sosi data viitoare să-mi completeze proviziile.

Dacă asta se va întâmpla.

Există şi posibilitatea ca eu să fiu abandonată aici şi să mor singură, o moarte lentă şi dureroasă, de foame, sau de deshidratare dacă nu voi mai avea apă, sau înnebunind de-a binelea.

Asta să fie planul final?

Ca o persoană în care am avut încredere, cineva la care am ţinut să fie atât de crudă?

Decât să examinez întruna gândul ăsta teribil, mai bine revin la cercetarea temniţei, centimetru cu centimetru.

Pentru a suta mia oară mă uit la tavan şi la pereţi, la mansardă şi la living, şi la scara ce gliseză ca o uşă de hambar dintr-o parte în cealaltă a mansardei. Nu descopăr nimic.

Am cercetat fiecare Şurub, cui şi nit din toată casa, încercând să smulg orice ar putea deveni fie şi cea mai minusculă armă, orice cu care mi-aş putea ataca răpitorul, însă toate blestemăţiile sunt strânse sau bătute perfect, iar eu n-am nicio unealtă, nici măcar un cuţit, furculiţă sau lingură de plastic cu care să-ncerc să-mi croiesc drum spre libertate.

La naiba, la naiba, la naiba!

Disperată, mai studiez scara o dată, după care o izbesc de perete cu atâta forţă, încât ricoşează, revenind spre mine, ca şi cum m-ar lua în derâdere. Mă uit cu atenţie la o treaptă a ei care mi s-a părut uşor slăbită, dar nu este decât imaginaţia mea. Mai trag o dată de ea, însă nu se clinteşte defel.

Mă legăn de pe vârfuri pe călcâie, fulgerând din ochi blestemăţia de scară.

Nu ajută la nimic. Totuşi, trebuie să existe ceva, un punct slab, cât de mic. Trebuie doar să-l găsesc.

Reîncep să deschid sertare şi uşi de dulapuri, căutând la interior şi... atunci... Oh!

O idee mă izbeşte cu forţa unui fulger.

Mânerele sertarelor! De ce nu m-am gândit la asta până acum? Dacă aş putea slăbi Şuruburile... Dar exact asta-iproblema, nu-i aşa?

Totuşi...

Le verific pe toate şi inima îmi bate să-mi sară din piept.

Toate sunt strânse perfect.

Nimic nu este slăbit, însă dacă aş putea băga ceva ca o pană în interiorul sertarelor...

Unghiile îmi sunt rupte şi nu există nimic, absolut nimic... Sau există? Adrenalina îmi clocoteşte prin vene, îmi simt pulsul crescând. Răscolesc prin gunoiul pe care răpitorul îl ia la sfârşitul fiecărei vizite. Nimic... doar...

Prânzurile pe care mi le aduce sunt dintre cele preambalate, cumpărate de la raionul cu produse congelate din orice magazin - în casolete micuţe din plastic.

Găsesc o asemenea casoletă în găleata pentru gunoi, o scot şi, fără s-o curăţ, o testez.

Inima îmi bate sălbatic atunci când încerc să-i forţez muchia în crestătura unui cap de Şurub din interiorul unui sertar din bucătărie.

Nu merge.

Plasticul este prea gros. înjur furioasă. Dar nu cedez.

Mă gândesc că poate fundul casoletei este mai subţire decât părţile laterale.

îmi muşc buza în timp ce mă străduiesc să rup plasticul, ostoindu-mi speranţa care a început să crească.

Nu pot.

Din nou.

Se dovedeşte imposibil. Degetele îmi alunecă, nu fac priză cu plasticul.

Spăl tăviţa aceea micuţă, îmi spăl şi mâinile, le usuc apoi pe toate şi reiau încercarea.

Haide! şuier şi trag de obiectul micuţ, căutând să rup plasticul negru.
Există un motiv pentru care plasticul nu se descompune decât după o mie de ani, ceva ce mi se pare că am auzit odată. Ruperea lui pare imposibilă, iar eu, în niciun caz, nu dispun de o mie de ani. Dacă însă aş reuşi, doar cu o bucăţică...
Răsucind tăviţa cu furie înainte şi înapoi, văd cum plasticul negru începe să devină cenuşiu, apoi cum se albeşte treptat.
Bun... Bun...
Mai multă presiune. Mai multă răsucire. Mai repede şi mai repede, până ce, realmente, încep să transpir.
Haide, haide, mormăi şi mişc materialul dur înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, căznindu-mă să-l rup.
Am nevoie de o muchie mai subţire, pe care s-o introduc în crestătura din capul Şurubului, ca să-lpot scoate.
Blestematul de plastic nu cedează. Rahat!
îmi şterg fruntea de transpiraţie.
Strâng din fălci.
Reîncep munca.
Mai repede, şi mai repede.
Răsucesc şi rotesc.
înainte şi înapoi.
Brusc, plasticul începe să scârţâie când răsucesc. Este!
Mâinile îmi sunt asudate.
Simt crampe în degete.
Nu mă opresc.
Ignor durerea.
înainte şi înapoi.
înainte şi înapoi.
Poţi s-o faci! Nu ceda. Haide!
Poc!
Brusc, tăviţa se rupe în două bucăţi.
Fiecare bucată are o muchie subţire ca hârtia.
Nu mă pot abţine să nu zâmbesc şi scot un chiot de triumf.
Ştiu de unde să încep. Nu aici în living, unde totul este vizibil, ci în baie. Mă grăbesc spre cămăruţa cât o debara şi deschid uşa dulăpiorului de sub chiuvetă. Este mică, dar pe dosul ei, bine înşurubată, se află o vergea cu cârlige, pe care să agăţi un prosop mic sau o cârpă. Nu-i cine ştie ce armă, însă poate fi uşor ascunsă. Acum, totul este s-o pot deşuruba.
Cu grijă, ţinându-mi răsuflarea, forţez bucata de plastic în crestătura unui Şurub şi încerc să-l răsucesc, să deşurubez blestemăţia.
Nimic.
Nici măcar nu se clinteşte.
La naiba!
Oh... nu, nu, nu! N-o să reuşesc, spun cu glas tare, dar în ciuda unei noi senzaţii de disperare, nu mă opresc.
Blestem.
Transpir.
Şi da, chiar mă rog cerului.
Trebuie să evadez.
Trebuie să reuşesc!
Pentru că, indiferent dacă-mi place sau nu, altcineva n-o va face pentru mine.

Sunt pe cont propriu

.CAPITOLUL 15

Riggs Crossing, statul Washington 5 decembrie

Luni dimineaţă, folosind cheia pe care o găsise ascunsă pe pragul de deasupra uşii, Rivers intră în apartamentul lui Megan Travers. Nu era nici ora 5 - dar pentru el era momentul propice când putea fi singur aici.

Mendoza nu-l însoţea.

Ei doi mai fuseseră aici, având asupra lor toate actele şi autorizaţiile necesare, şi cercetaseră locul sub ochii vigilenţi ai administratoarei apartamentelor.

Astăzi însă Rivers avea nevoie de câteva minute de singurătate în locuinţa lui Megan.

Când fusese cu Mendoza, uşa era închisă, dar nu încuiată. între timp cineva avusese grijă s-o încuie.

îşi notă în minte s-o întrebe pe administratoare.

La interior nu se schimbase nimic. Apartamentul era aşa cum îl lăsaseră - acelaşi talmeş-balmeş de data trecută. Farfurii cu mâncare şi un sandviş pe jumătate consumat, alături de pahare pe jumătate pline, fuseseră lăsate pe măsuţa pentru cafea, în timp ce masa principală era acoperită cu reviste, corespondenţă şi ceşti de cafea.

în dormitor, patul era ne făcut, cuvertura strânsă grămadă pe jos, sertarele comodei lăsate deschise, iar în dressing se vedeau haine risipite şi umeraşe ce păreau a fi fost de-a dreptul smulse de pe bara de susţinere.

Detectivul intră în camera de baie minusculă, unde sertarele dulăpiorului erau de asemenea deschise; „uniforma" lui Megan, hainele pe care le purtase la muncă, potrivit spuselor colegilor, fusese dezbrăcată şi lăsată, pur şi simplu, pe jos, alături de o pereche de pantofi cu talpă groasă. Pe tăblia bufetului se vedeau eşarfe, bijuterii şi o pereche de şosete. Un lănţişor de argint atârna pe jumătate dintr-un sertar deschis, iar cruciuliţa sa filigranată scânteia în lumina slabă.

Nu fuseseră găsite nicio poşetă, niciun laptop sau telefon.

Toate dovezile indicau că Megan Travers plecase în mare grabă.

Singură?

Sau însoţită de cineva?

De bunăvoie?

Sau silită?

Rivers a şovăit doar o clipă, apoi a luat lănţişorul şi l-a pus în buzunar.

Pipăind între degete verigile micuţe, a revenit în living. S-a uitat mai întâi la sticla aproape golită de Coca Zero de pe o măsuţă aşezată în lateral, după care s-a poziţionat în faţa bibliotecii. Două rafturi erau pline cu fotografii, toate ale lui Megan, toate mult mai reuşite decât cea din permisul auto. Un instantaneu o arăta alături de James Cahill, sub o arcadă pe care scria Cahill Christmas Trees. Alte fotografii o prezentau lângă oameni pe care detectivul nu-i recunoscu, posibil unii dintre prietenii şi cunoştinţele cărora el le telefonase după ce fusese raportată dispariţia ei - care absolut toţi spuseseră acelaşi lucru: că nu auziseră de Megan „de ceva vreme" sau că „pierduseră legătura" cu ea.

Mai puţin, desigur, cei pe care ea îi cunoscuse în Riggs Crossing.

Potrivit declaraţiilor colegilor ei de la clinica McEwen, Megan plecase de la serviciu la ora obişnuită, iar în ziua dispariţiei nu se comportase neobişnuit şi nici nu păruse tulburată. Era oare posibil ca, pe drumul spre casă, aflată relativ aproape, sau după ce

ajunsese acolo, să fi primit un telefon care o afectase? Sau se întâlnise cu cineva? De la clinica McEwen până la ea nu erau nici cinci kilometri.

Aşadar, maximum cinci minute.

După aceea, ea intrase în apartament, îşi scosese toate hainele cu care fusese la clinică, îmbrăcase altele şi ticsise o geantă de voiaj cu obiecte esenţiale: farduri, haine de schimb şi electronice. Avusese timp să mâzgălească un bilet. Blocnotesul adeziv din care-l desprinsese fusese lăsat pe măsuţa pentru cafea, alături de pahare aproape goale şi o ceaşcă pătată de cafea. Apoi, femeia plecase fără ca măcar să încuie uşa în urma ei.

Probabil că se dusese acasă la Cahill, discutase cu el, se certaseră violent, după care ea plecase din nou, prin viscol, aproape izbindu-se de plugul de zăpadă, şi-i telefonase de pe drum surorii ei. Se îndreptase către vest, şofând riscant, în conformitate cu declaraţia acel puţin unui martor, probabil spre locuinţa Rebeccăi Travers din Seattle.

Şi undeva, între locul acesta şi Seattle, Megan dispăruse.

Rămas în mijlocul dezordinii din living, Rivers a strâns în pumn lănţişorul din buzunar şi a închis ochii, imaginându-şi scena şi aproape simţind furia lui Megan. O mânie clocotitoare.

Intră în fugă în apartament.

Tulburată.

îşi dezbracă hainele şi se schimbă, îşi ia lucrurile din baie şi din dressing, se opreşte la măsuţa pentru cafea şi scrie un bilet.

De ce s-a mai sinchisit să-i scrie lui James Cahill dacă tot se ducea să se confrunte cu el?

Rupe biletul din blocnotesul adeziv şi este atât de furioasă, încât iese din casă fără să mai încuie uşa în urma ei şi...

Clic.

Rivers a deschis ochii.

— Cine naiba eşti dumneata? l-a întrebat femeia care stătea în pragul uşii deschise, cu mâna pe clanţă.

Părea că dorise să intre, dar acum se răzgândise şi păstra distanţa. Detectivul a deschis pumnul în care strânsese lănţişorul şi-l lăsă să cadă înapoi în buzunar.

— Brett Rivers, Departamentul Şerifului, Ţinutul Riggs.

— Ai o legitimaţie?

Femeia era bănuitoare şi ochii ei negri îl cercetau cu atenţie.

— Dar dumneata? a întrebat Rivers, deşi o recunoscuse dintr-o fotografie de pe unul dintre rafturile bibliotecii.

A băgat mâna în buzunar, iar ea i-a urmărit din priviri mişcarea. Rivers şi-a scos portofelul şi l-a deschis pentru a-i arăta insigna, totuşi ea părea în continuare bănuitoare.

— Ce cauţi în apartamentul surorii mele? l-a întrebat.

O recunoscuse. Era Rebecca Travers. înaltă cam de 1,75 m, cu păr roşcat spre castaniu închis, strâns la spate şi acoperit de gluga hanoracului, femeia semăna prea puţin cu dispăruta Megan.

— Mă uitam pe aici.

— Administratoarea a spus că poliţia a fost deja.

— Aşa este, dar am vrut să mă mai uit o dată, a răspuns bărbatul.

— De ce?

— Pentru eventualitatea în care n-am observat ceva data trecută.

— Asta se-ntâmplă deseori?

Rebecca stătea tot în prag, iar în spatele ei se vedea cum ninge.

— Nu.
— Păreai ca şi cum ai fi fost în transă... Sau aşa ceva. Fără nicio lumină aprinsă, doar o aplicaţie de pe telefon. Ciudat...
El nu catadicsi să comenteze.
— Dumneata eşti Rebecca.
Ea încuviinţă rigid din cap.
— Da.
— Urma să ne întâlnim în dimineaţa asta.
— La Departamentul Şerifului, i-a atras ea atenţia. Nu aici.
— Şi de ce ai venit aici?
— Este locuinţa surorii mele. Am o cheie. Nu, n-am avut nevoie de ea, dar am crezut... S-a încruntat, în timp ce glasul i se pierdea într-o şoaptă. Nu ştiu ce am crezut că voi realiza, dar speram că ceva de aici - ochii, care până atunci îl ţintuiseră pe Rivers, se plimbau acum prin încăperea în dezordine - m-ar putea ajuta să deduc ce s-a-ntâmplat.
— Şi există ceva? insistă Rivers, gândindu-se în aceeaşi clipă la lănţişorul pe care-l luase.
Ea şovăi, făcu un pas înăuntru şi clătină din cap.
— Nu.
Nu se sinchisi să închidă uşa; în mod evident nu avea totală încredere în el, astfel că o pală rece de aer pătrunse în camerele micuţe când Rebecca aprinse o lumină.
Şi-a plimbat privirea peste obiectele din living care-i erau probabil familiare. Apoi, lăsându-şi gluga pe spate, s-a apropiat de bibliotecă şi a luat fotografia în care ea şi Megan se aflau într-un restaurant, cu capetele apropiate, amândouă zâmbind larg în faţa paharelor cu lichid viu colorat de pe masă.
O umbră i-a traversat chipul când a aşezat poza înrămată înapoi pe raft.
— Aşa era de obicei apartamentul ei - în felul ăsta?
— Da, probabil. Am fost aici numai de două ori, şi Megan nu-i cea mai ordonată persoană de pe planetă.
— Aşadar, nu vezi nimic neobişnuit?
Trecând prin sufrageria micuţă către zona de nişă a bucătăriei, Rebecca a răspuns:
— Nu, dar probabil că nu eu sunt persoana cea mai potrivită pe care s-o întrebi.
— Şi cine ar fi aceea?
A urmat o pauză, timp în care femeia s-a uitat la o crăciuniţă mică şi amărâtă de pe pervaz.
— Cred că James, a rostit ea. James Cahill.
I-a aruncat o privire lui Rivers, după care a luat un pahar din chiuvetă şi a turnat puţină apă pe solul plantei din ghiveci.
— îl cunoşti.
Altă pauză infimă.
— Ne-am întâlnit.
— Şi?
— Şi el este motivul pentru care Megan a fost atât de tulburată şi a pornit spre locuinţa mea. Buzele i s-au strâns aproape imperceptibil. Şi, dacă e să crezi ce scrie în ziare, el a fost ultimul care a văzut-o pe Megan în viaţă... Şi-a dres glasul şi a continuat: Ea mi-a spus că au avut o ceartă groaznică şi că venea să stea la mine. N-a mai apărut, iar eu am venit aici şi am aflat că James era în spital cu răni cauzate de o altercaţie, ceea ce confirmă spusele lui Megan. A inspirat adânc, rostind încetişor, ca pentru sine: El i-a făcut ceva, o ştiu.

— Cum poţi să ştii asta?
— Din cauza spuselor ei. Pentru că a fost atât de tulburată la telefon.
— Şi ce crezi că i s-a întâmplat?
— Dumnezeule, asta nu ştiu! Aş vrea să ştiu. Asta însă nu-i meseria dumitale?
— Ba da.
— Atunci, găseşte-o.
— O vom găsi.
— Bravo, a zis Rebecca şi a pornit spre baie.
Bărbatul s-a întors s-o urmeze, dar s-a oprit când a văzut-o prin uşa deschisă pe administratoarea apartamentelor, care traversa grăbită parcarea. Emma-Mae Frost, care se apropia de şaptezeci de ani, ţinea o umbrelă într- o mână înmănuşată şi un pistol în mâna cealaltă.
Hopa!
— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce se-ntâmplă aici? a întrebat Emma-Mae, îmbujorată de frig.
în lumina din apartament, detectivul a observat că bătrâna purta o pijama roşie pe sub canadiana umflată, lungă până la genunchi, cu glugă; în picioare avea ghete cu feţele îmblănite.
— Sunt detectiv Rivers. Mă cunoşti.
— Da, încuviinţă administratoarea. Cum ai intrat?
— Lăsaţi arma jos, i-a sugerat el prudent, deşi bătrâna coborâse deja mâna pe lângă corp şi nu-l mai aţintea cu pistolul.
Rebecca tocmai ieşea din baie.
— Ah! exclamă ea, făcând ochii mari când a văzut arma.
— Puneţi arma pe masă, a zis Rivers.
— Dumneata cine eşti? a întrebat Emma-Mae. Gluga îi căzuse pe spate, lăsând la vedere buclele zbârlite.
— Sunt sora lui Megan.
— Aveţi grijă cu arma, a insistat detectivul.
— Pistolul nu-i încărcat, pufni Emma-Mae. Ce, crezi că-s nebună să dau buzna încoace prin zăpadă şi gheaţă cu o armă încărcată?
— Puneţi-o jos!
— Am permis.
— Puneţi arma jos. Imediat!
— Păi... bine. Administratoarea a aşezat pistolul pe măsuţa pentru cafea, continuând să ţină strâns mânerul umbrelei. Atât doar că niciodată nu poţi să fii suficient de precaut. Miji ochii. Deci cum aţi intrat? Am încuiat uşa după ultima vizită a poliţiei aici.
— Eu am o cheie, a intervenit Rebecca.
Rivers nu comentă.
— Pentru numele Domnului şi-al Sfântului Duh, de ce n-am fost şi eu anunţată? L-am auzit pe motanul meu Fritz mârâind la o veveriţă, sau aşa ceva, m-am uitat pe geam să văd ce l-a iritat şi am văzut deschis pe-aci - deşi trebuia să fi fost încuiat, nu uitaţi! Şi luminile aprinse. Am crezut că era un jaf. L-a privit pe Rivers cu ochii ca nişte mărgele. Ar fi trebuit să mă fi anunţat.
— Era devreme, zise detectivul.
— La naiba, da, e devreme. Bătrâna răsuflă prelung, frustrată. Dar să ştii că-i de bun simţ, în loc să mă sperii de moarte. Pe jumătate, am fost gata să sun la pol... în fine. Şi-a îndreptat spatele. Bănuiesc că n-ai nicio noutate despre Megan?

— Nu.
Apoi, Emma-Mae a privit-o cercetător pe Rebecca.
— Să ştii că-i restanţieră la chirie.
— Serios?
Rebecca nu părea totuşi surprinsă.
— Şi nu-i prima oară. Administratoarea încuviinţă din cap, legănându-şi buclele scurte. Trebuia să plătească până pe data de cinci, dar mi-a zis c-o să aibă bani abia pe cincisprezece, dar ce naiba, acuşa se face şi cincisprezece, nu? înainte ca Rebecca să fi putut scoate vreun cuvânt, a continuat: Ai vreo veste de la ea?
— Nimic de atunci, din seara aceea.
— Şi eu ce o să-i spun proprietarului? Că am fost atât de proastă, să-i îngădui să amâne plata chiriei câteva zile... Şi acum? O s-o evacuez?
— Nu încă, a rostit Rivers.
— M-am gândit că intenţiona să se mute cu prietenul ei. Erau foarte apropiaţi, cel puţin de-o vreme, şi ea părea că se gândeşte la posibilitatea asta. Făcea mereu aluzii că, probabil, o să se mute.
— Serios?
— Mă rog, nu chiar aşa, dar am avut senzaţia că va pleca şi m-am gândit c-o să se mute cu el... De aceea n-am amintit despre asta când am vorbit mai devreme cu ajutoarea de şerif. Crezi că prietenul are vreo legătură cu dispariţia ei? Bătrâna a înălţat din sprâncene. Aşa am citit în ziare.
— Deocamdată încercăm să înţelegem ce s-a-ntâmplat, a zis Rivers.
— în tot cazul, este o situaţie a naibii. Tare a naibii. Emma-Mae se încruntă şi încrucişă braţele peste piept. Deci, ai terminat aici... sau nu? Ştiu că eşti de la poliţie - făcu din mână un semn de concediere - dar eu conduc aici un loc cuviincios, mai sunt şi alţi chiriaşi, vezi bine, aşa că...
— Eu am terminat, a spus detectivul.
Emma-Mae se întoarse către Rebecca.
— Şi eu, a rostit femeia, îndreptându-se deja spre uşa deschisă.
Administratoarea îşi luă pistolul de pe măsuţa pentru cafea şi-l băgă în buzunarul jachetei umflate.
— Perfect.
A stins lumina şi Rivers a urmat-o. Faptul că ea spusese că pistolul era descărcat nu-l liniştea deloc, ca şi amănuntul că acum se afla în buzunarul ei, sau că ar fi avut permis de portarmă. De-a lungul carierei sale, bărbatul învăţase să nu scape niciodată din priviri o persoană înarmată.
Deblocă pe dinăuntru zăvorul automat şi închise uşa în urma sa.
— Data viitoare când vreunul dintre voi vrea să mai intre întâi să stea de vorbă cu mine, a rostit Emma-Mae.
Şi-a deschis apoi umbrela şi a traversat grăbită parcarea, spre singurul apartament cu fereastra luminată.
— Aşadar, de ce ai decis să apari acum? a întrebat-o detectivul pe Rebecca după ce uşa de la apartamentul ei s-a închis.
— Nu puteam adormi.
Femeia i-a aruncat o privire, apoi a pornit spre vehiculul ei, un Ford SUV mic, staţionat pe locurile pentru vizitatori ale parcării înzăpezite. Fulgii prinşi în părul ei păreau nişte mici steluţe în lumina felinarelor stradale.
— Şi dumneata?

— Cred că din acelaşi motiv. Uneori, câte un caz mă ţine treaz. Rivers şi-a privit ceasul. Vii la ora opt?
— Da.
— Ai prefera să vii acum la secţie? Eu merg într-acolo.
Ea a negat din cap, asigurându-l totuşi:
— Ne vedem mai târziu.
S-a urcat în SUV, a trântit portiera şi, după câteva secunde, a părăsit parcarea. După ce stopurile Fordului dispărură în ninsoare, detectivul s-a dus la Jeepul său şi a urcat la volan. A mai rămas o vreme, fixând cu privirea uşa închisă de la apartamentul lui Megan Travers.
Vizita lui în dimineaţa asta nu adusese cine ştie ce rezultat, în niciun caz ceea ce sperase. Nu avea nicio „vibraţie" despre ce se petrecuse în capul lui Megan Travers în seara când dispăruse. Nicio intuiţie specială.
Pe de altă parte, era un câştig faptul că o prinsese pe sora ei pe nepregătite. Nu calmă şi avizată. Fără răspunsuri alese cu grijă, din timp. De-a lungul anilor, Rivers descoperise că, atunci când iei prin surprindere un martor sau a un suspect, calea spre adevăr este uneori mai simplă decât dacă i-ai lua o declaraţie corect compusă şi bine gândită, cel mai adesea în urma consultării unui avocat.
Cu coada ochiului, o zări pe Emma-Mae Frost privind printre draperii. Lângă ea, pe spătarul unui scaun de lângă fereastră, se afla un motan argintiu tigrat, care zvâcnea din coadă şi ai cărui ochi aurii, suspicioşi, erau
focalizaţi asupra detectivului.

Rivers porni spre o cafenea de tip drive-in, de unde îşi luă un espresso Double Shot. După care, înainte să meargă la serviciu ca să încerce să deznoade unele dintre nodurile ce păreau să se strângă şi mai ferm în acest caz blestemat, a poposit la sala de fitness

.Atunci când Rebecca îl găsise pe detectiv în apartamentul lui Megan, fusese pe punctul de a se întoarce brusc, ştergând-o pe uşă. După ce fusese prinsă în casa lui James, nu-şi imaginase totuşi că se va ciocni de poliţişti în locuinţa surorii ei. Care ar fi fost probabilitatea?
— Pur şi simplu, nu eşti deloc pricepută la joaca asta de-a hoţii şi vardiştii, a murmurat ea.
După vizita la apartamentul din Riggs Crossing s-a întors la Main Street Hotel, unde se cazase, o clădire construită probabil la sfârşitul secolului trecut, care acum avea nevoie de modernizări serioase.
în prezent, hotelul, ca de altfel tot orăşelul, era decorat pentru sărbători. Un brad de Crăciun înalt de patru metri domina holul, iar tejgheaua masivă a recepţiei era împodobită cu o ghirlandă de lumini. Ramuri de conifere ornau balustrada scării, iar colinde de Crăciun răsunau discret peste tot.
Rebecca a urcat direct în cameră.
Avea nervii în pioneze.
Prea puţin somn.
Prea multe griji.

Prea multă melodramă. Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată în legătură cu dispariţia lui Megan, şi-ar fi strâns de gât sora mai mică. Oare câte dezastre mai trebuia să îndrepte după ea?

Nu dorea să se gândească la asta acum. S-a dezbrăcat în camera de baie de mărimea unei debarale şi a intrat sub duş. Presiunea era extrem de scăzută, din fericire însă apa era fierbinte.

James.

Numele lui i-a apărut în minte pe neaşteptate.

Femeia s-a încruntat, detesta faptul că era silită să aibă din nou de-a face cu el. Nu-l putea evita, în niciun caz până nu era găsită Megan.

— Fruntea sus, a rostit ea, turnându-şi şampon în palmă.

De fapt, fusese, practic, silită să intre în contact cu el şi-şi dorea din tot sufletul să poată reveni la viaţa ei normală din Seattle, unde se ocupa de marketing la un butic de lux pentru mirese, a cărui proprietară, Angelica Alfonsi, spera să-şi extindă afacerea din Seattle şi în San Francisco şi Lo

sAngeles. îşi săpuni părul, se clăti şi lăsă apa fierbinte să-i curgă pe spate. Nu era prima oară când Megan intra în bucluc, nici pe departe, însă deocamdată acesta părea să fie cel mai dramatic.
Cu excepţia cazului în care Megan, în stilul unei adevărate melodrame, nu se ascundea, pur şi simplu, undeva, în timp ce sora ei mai mare îşi făcea o sumedenie de griji, întrerupându-şi cursul firesc al vieţii de dragul... a ce? A nevoii lui Megan de a fi în centrul atenţiei? A dorinţei ei de a-i face rău oricărei persoane pe care o suspecta ca dorindu-i ei răul?
Adică lui James?
— Pentru Dumnezeu, şopti ea.
Cu siguranţă, sora ei nu putea fi atât de egoistă încât să vrea ca toată lumea să roiască în jurul ei, ba chiar şi poliţia să se gândească la tot ce poate fi mai rău şi s-o caute cu disperare acum. Nu, nici chiar Megan nu putea să decadă în asemenea hal.
Sau putea?
N-o lua în direcţia asta, şi-a spus ea.
Rebecca a oprit duşul, s-a şters cu prosopul şi a îmbrăcat halatul de baie, amintindu-şi brusc de detectivul Rivers.
Ce naiba făcuse el, în mijlocul livingului, pe întuneric, ca un soi de spărgător?
Totul era straniu.
Când ea deschisese uşa apartamentului lui Megan, bărbatul stătea pe întuneric. Avea ochii închişi, capul ridicat spre tavan şi mâinile în buzunare; vederea siluetei lui întunecate o şocase.
Ce naiba făcea?
Să fi avut o revelaţie religioasă? O speriase teribil. Ba, şi mai rău, administratoarea clădirii apăruse înarmată şi... Deşi, poate nu chiar atât de periculoasă... Totuşi, Rebecca aproape că fusese pe punctul de a face un infarct - ba chiar două - în numai cinci minute.
Totul era o nebunie.

S-a întors cu gândul la James în timp ce scotea din valiză lenjerie de corp curată, o pereche de blugi şi un pulover. Avea noroc că acesta n-o acuzase de pătrundere prin efracţie. încă...
Poate că intrarea printr-o uşiţă pentru câini nu se punea totuşi la socoteală.
Ea nu furase nimic, dar nici nu aflase ceva important.
Şi-a pus chiloţii, apoi şi-a tras blugii, în continuare cu gândul la bărbatul pe care cândva crezuse că-l iubeşte. James „Nemernicul" Cahill. Oare chiar toate mizeriile trebuiau să aibă cumva legătură cu el?
Din păcate, în cazul acesta răspunsul era „da".
Şi-a prins sutienul şi s-a întors în baie. în timp ce-şi pieptăna cârlionţii umezi, era asaltată de întrebări... Oare credea că bărbatul era cu adevărat un răpitor? Un ucigaş potenţial? îşi zări reflexia în oglinda încă aburită: capul i se mişca dintr-o parte în alta.
— Negare? a rostit ea acuzator, arătând cu pieptenul spre imaginea din oglindă. Este un ucigaş.
Situaţia era, pur şi simplu, imposibil de priceput.
însă deocamdată ea trebuia să continue cu ceea ce exista.
Detectivul Rivers o aştepta.
***
— Ai găsit ceva? l-a întrebat Mendoza pe Rivers, privind pe după paravanul separeului său.
Ţinea într-o mână un pahar cu cafea şi arătă cu el, grijulie, spre monitorul detectivului, pe care se vedea pagina de Facebook a lui Megan Travers.
— Nu.
Bărbatul examinase paginile şi feedurile de pe reţelele sociale ale lui Megan Travers, însă de o jumătate de săptămână conturile ei erau complet inactive. Era ca şi cum femeia căzuse într-o gaură neagră.
Sau fusese împinsă de James Cahill.
— Dar pagina lui Cahill? Ai verificat-o?

— Nu are nimic personal, doar informaţii bazice despre afacerile lui: firma de construcţii, pepiniera de brazi, hanul, chiar şi cafeneaua.
Rivers tastă cuvintele Cahill Industries şi site-ul apăru pe ecran, cu o poză a lui James Cahill în blugi şi cămaşă cu mâneci lungi, suflecate, suprapusă peste antetul cu un colaj din imagini cu căsuţe, brazi şi hotel.
— Un tip tare ocupat.
— N-are timp de pierdut cu chestii personale pe Facebook, Tinder, Twitter, Instagram sau mai ştiu eu care.
Mendoza ocoli colţul separeului şi privi peste umărul lui Rivers.
— E al naibii de arătos.
Sorbi din pahar şi se uită la fotografia de pe ecran.
— Hai, termină!
— Chiar şi cu un bandaj acoperindu-i jumătate din cap, rosti ea, însoţindu-şi replica cu un gest aprobator din cap. Detest s-o spun, dar e adevărat.
Examină imaginea aceea, care fusese, în mod evident, concepută să transmită încredere în sine şi masculinitate.
— îţi zic eu, tipul ăsta are ceva, a comentat ea.
Rivers i-a aruncat o privire scurtă, împingându-şi scaunul cu rotile înapoi. Mendoza şi-a ridicat mâna liberă într-un gest de predare.
— Perfect, perfect, am înţeles - nu vrei să vorbeşti despre cât de sexy este James Cahill...
Detectivul pufni.
— Să ştii că nu fac altceva decât să-ţi ofer punctul de vedere al unei femei. De ce se luptă toate femeile astea pentru el?
— *Toate* femeile astea?
Ea a încuviinţat din cap.
— Cahill trece printre ele aşa cum trece apa printre pietre.
— Şi ele se luptă pentru el?
— Mă rog, asta-i părerea mea. Poate că nu se luptă literalmente, dar cumva el a ieşit al naibii de stâlcit. Şi

zgârieturile alea de pe faţa lui? a urmat Mendoza, arcuindu-şi sprâncenele. Provin de la o femeie. De la o femeie *furioasă.*

— Sau de la o femeie speriată, care se apăra.

— Da, este posibil şi asta.

— Atunci, spune-mi ce ştii despre femeile lui James Cahill.

— în primul rând, a ridicat ea un deget, profesoara aia din Marysville: Jennifer Korpi. Am vorbit cu ea la telefon. Dăduse deja o declaraţie oficială poliţiei din Marysville, iar ei ne-au transmis-o. Am sunat doar pentru a lămuri nişte detalii. Ea nu-i doar profesoară, ci se ocupă şi de copiii care au dificultăţi cu învăţatul şi dă o mână de ajutor la adăpostul local pentru animale. Are un prieten de ceva vreme. De asemenea, îl are ca alibi chiar pe fratele ei. Potrivit ajutorului de şerif cu care a discutat, era destul de furioasă că i se ceruse un alibi.

— Ce s-a-ntâmplat între ea şi James Cahill?

— A fost o relaţie scurtă, care s-a încheiat imediat după ce el a cunoscut- o pe Rebecca Travers. Korpi a spus că decizia de a rupe relaţia a fost reciprocă, dar - Mendoza a scuturat din cap, iar sub lumina plafonierei, părul ei negru şi zbârlit a căpătat strălucire - nu sunt foarte sigură în privinţa asta. între ei a existat şi un alt tip de conexiune, deşi mai firavă. Tatăl lui Jennifer a lucrat o vreme pentru familia Cahill în San Francisco, ca grădinar.

— însă James a crescut în Oregon.

— A petrecut unele veri în California atunci când o vizita pe Cissy Cahill, deşi cred că ea este mai vârstnică decât el cu vreo cincisprezece ani, a spus Mendoza, făcând un gest cu mâna, nu chiar atât de sigură de diferenţa de vârstă dintre cei doi veri. în tot cazul, potrivit lui Jennifer Korpi, acolo s-au întâlnit ei prima oară - pe domeniul Cahill din San Francisco.

— Şi cum de au reluat legătura aici?

— Este chestia aia cu „Ce mică-i lumea!". Fratele ei este dulgher - mai exact fratele ei vitreg, Gus Jardine. El lucrează pentru Cahill la căsuţe, sau uneori la pepinieră, după cum am înţeles, aşa că Jennifer s-a întâlnit iarăşi cu Cahill... Cam aşa

ceva. Nu ştiu încă toate detaliile, dar intenţionez să discut cu ea faţă în faţă.

— Jardine este alibiul ei.

— Da.

— O să vin cu tine atunci când va avea loc discuţia aia.

— Este un drum de o oră şi jumătate până acolo când vremea este bună, deci vreo două ore în starea de acum şi cu condiţia ca drumurile să fie curăţate.

— N-am nicio problemă în privinţa asta. Aşadar, după o vreme ea şi Cahill au încetat să se mai vadă?

— Cahill nu stă mult timp cu aceeaşi femeie. Cel puţin aşa indică trecutul lui. De la Jennifer Korpi a trecut la Rebecca Travers. Al doilea deget s-a alăturat primului. Relaţia aceea a durat câteva luni, după care el a început să iasă cu sora Rebeccăi, Megan. A ridicat un al treilea deget. Iar apoi, recent, pe când era încă implicat în relaţia cu Megan, sau cel puţin aşa credea ea, s-a încurcat cu Sophia Russo, care lucrează în firma lui. Destul de rapid, dacă e să ne luăm după standardele generale ale unui tip de relaţii normale.

— Toate astea s-au petrecut în mai puţin de un an? Femeia a strâns din umeri.

— Poate c-a fost un an şi jumătate. încă n-am pus toate datele cap la cap.

— S-a mişcat rapid.

— Hmmm.

— Altcineva?

Telefonul detectivului a sunat din nou, dar Rivers a ignorat pentru a doua oară apelul reporterei de la *Clarion,* Charity Spritz.

— Astea sunt cele mai recente, cele despre care ştim.

— Pentru început.

— Exact. Cine ştie ce am mai putea găsi după ce începem săpăturile? Ca să nu mai amintesc de faptul că am putea descoperi ceva prieteni geloşi.

— Sau vreun duşman vechi - cineva pe care Cahill l-a tras pe sfoară sau care a considerat că a fost tras pe sfoară. Văzând-

o că se strâmbă a adăugat: Tu însă eşti focusată în direcţia unei foste prietene.
— Deocamdată este singura direcţie pe care o avem, i-a reamintit Mendoza.
— Mai exact, direcţia cea mai evidentă, preciză bărbatul. El este bogat, sau va fi. Moştenitorii bogaţi stârnesc interesul.
— Totuşi, nu el este victima.
— Nu...'
Amândoi au căzut pe gânduri câteva clipe, apoi detectiva a continuat:
— Cahill nu este ultimul care a văzut-o pe Megan în viaţă. Mai sunt Knowlton, şoferul plugului de zăpadă, şi o femeie din oraş - ambii au declarat că au văzut-o pe Megan la volan după cearta ei cu Cahill.
Rivers se scărpină în cap, aruncând o privire încruntată către imaginea lui James Cahill, în blugi uzaţi, cămaşă de lucru şi care-l privea de pe ecranul computerului cu un zâmbet îndelung exersat. Fusese oare o ceartă între iubiţi? Dar legată de o altă femeie?
— Megan Travers a dispărut, rosti el, nu James Cahill. Cu excepţia câtorva zgârieturi, a amneziei şi a reputaţiei uşor afectate, el n-a fost de fapt vătămat. Dacă el a fost ţinta finală, de ce s-o răpeşti pe prietena lui?
— Da, nu pare logic.
— Ştim că s-au certat urât.
Detectivul şi-a frecat ceafa. Era nerăbdător să apară ceva de care să se agaţe. Ceva important. Poate că avea nevoie şi el de o cafea.
— Haide să mai beau şi eu o cafea, a rostit, ridicându-se de pe scaun. în timp ce mergeau spre cantină împreună, a adăugat: Aparent, a fost o ceartă care s-a amplificat, s-a ajuns la violenţă fizică, el a fost rănit, ea a plecat valvârtej şi şi-a sunat sora de pe drum. O privi pe Mendoza. Şi după aceea?
— Cahill a fost găsit de Knowlton, care a sunat la 911.

Rivers acţionă automatul Keurig, puse o capsulă de cafea semibiodegradabilă, apăsă butonul şi cafetiera începu să bolborosească.

— între timp, a reluat el, Megan Travers şi maşina ei dispar în noapte. Telefonul ei este dezactivat sau descărcat. Căutările nu duc la niciun rezultat. Ea a dispărut, pur şi simplu.

— Prin urmare, fie este moartă - poate că maşina s-a răsturnat de pe şosea în munţi, a căzut într-o râpă şi a fost acoperită de zăpadă - fie că se ascunde pe undeva, şi este al naibii de pricepută la asta, fie c-a fost răpită, dar nimeni nu încearcă să obţină o răscumpărare.

— Atunci, ar fi posibil să fie prizonieră - poate în scopuri sexuale?

Mendoza a ridicat din sprâncene, iar pe fruntea netedă i-au apărut câteva
cute, în timp ce cafetiera începea să scoată aburi şi să picure în paharul bărbatului.

— Să se ascundă oare?

— Sau poate că James Cahill a omorât-o, cumva?

— Deşi el era rănit - ba chiar fără cunoştinţă - când a fost găsit. Femeia îl privi pe Rivers ca şi cum acesta ar fi luat-o razna. Crezi că el a avut un complice? Cineva care ar fi ucis-o? Un asasin plătit?

— Jalnic, se auzi altă voce de la o masă din apropiere.

Rivers privi într-acolo şi-l zări pe Arne Nagley, unul dintre ajutoarele de şerif, aşezat la o masă rotundă şi aplecat peste problema zilnică de sudoku din ziar.

Nagley a ridicat spre ei ochii săi de un albastru cristalin. Părul roşu îi era tuns periuţă şi, la cei şaizeci şi patru de ani ai săi, cântărea aproape o sută cincizeci de kilograme, din care majoritatea erau muşchi. Nasul nu-i mai era drept, fiindcă îi fusese rupt de două ori pe vremea când jucase fotbal american în echipa Washington State Cougars.

— Aici suntem în Riggs Crossing, a zis el apăsat, nu în Chicago. După care, ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu-i ceruse

nimeni opinia, a adăugat: Asta-i părerea mea, sigur că da, voi doi sunteţi *detectivii.*

Şi-a întors privirea la ziar. Totuşi, Rivers sesizase tonul din glasul lui...

Şi-a amintit că Nagley candidase la postul pe care-l ocupa chiar el acum şi că apreciase decizia finală ca fiind injustă, deoarece el lucrase zece - doisprezece ani pentru Departamentul Şerifului din Ţinutul Riggs, pe când Rivers, sosit din San Francisco, fusese perceput ca un venetic.

Rivers îşi luă paharul, iar Mendoza îl aşeză pe al ei pentru a-l reumple.

— L-am investigat şi pe Cahill, a spus ea. Da, este un tip de bani gata, totuşi n-a moştenit deocamdată averea familiei, deşi a împrumutat din ea. Aşa a cumpărat toate proprietăţile de aici şi şi-a început afacerea.

— Vrei să zici afacerile.

— Exact! Până la treizeci de ani însă nu va putea pune mâna pe averea propriu-zisă.

— Şi cum se potrivesc toate informaţiile astea în cazul dispariţiei unei femei?

— Nu ştiu. Cel puţin, deocamdată. Pur şi simplu, emit ipoteze.

Femeia şi-a turnat frişcă în pahar.

— Mai avem şi altceva?

— Am primit de la laborator rezultatele privind firele de păr din dormitorul lui James Cahill.

Asta era ceva nou şi Rivers ridică ochii, interesat.

— Şi?

— Pe lângă firele lui James Cahill şi ale câinelui său, s-au mai găsit fire de la două persoane. Una cu părul blond-deschis.

— Sophia Russo?

— Probabil.

— Şi cealaltă?

— Brunetă. Părul este aproape negru.

— Adică nu Megan Travers?

— Nu, părul lui Megan este şaten deschis şi cârlionţat - avem mostre dintr-o perie de păr din apartamentul ei. Firul

acesta, negru şi drept, a fost găsit în patul lui Cahill. Pe perna lui.

— *Altă* femeie.

— Aşa se pare.

Era o noutate, totuşi poate că n-ar fi trebuit să fie surprins. Rivers a mijit ochii.

— ADN-ul?

— încă n-a fost stabilit şi, oricum, nu poate fi aflat decât dacă există şi rădăcina firului de păr Desigur, cu condiţia să figureze în baza de date.

— Sau să venim noi cu un eşantion.

— Exact.

Aşadar, nu era mare lucru, totuşi reprezenta o informaţie suplimentară. Ajunseseră la separeul bărbatului, care-şi privi ceasul. în acelaşi moment i- a sunat telefonul. Recepţionera îl anunţa că sosise Rebecca Travers. Perfect! Poate că ea va reuşi să arunce o lumină asupra celor petrecute cu sora ei. Bineînţeles, era la fel de posibil să nu afle nimic util. îşi aminti cum fusese surprins de ea în apartamentul lui Megan, la revărsatul zorilor, şi simţi un val de căldură pe şira spinării. Ignoră senzaţia şi i se adresă lui Mendoza:

— îi dăm drumul.

— Rebecca Travers?

Când detectivul a aprobat din cap, ea a zâmbit larg.

— Grozav! Haidem.

Porniră împreună spre camera de anchetă.Pe Phoebe Matrix o durea din nou şoldul.

Scotoci prin dulăpiorul de medicamente din baie, dădu la o parte EpiPenul de rezervă, Antacidul şi siropul de tuse, căutând flaconul aproape gol de Tylenol. A băgat două capsule în gură, după care s-a aplecat peste chiuvetă şi a băut apă de la robinet, sperând să aibă efect rapid. După aceea, şchiopătând, a intrat în living şi a ridicat jaluzelele, în faţa ei dezvăluindu- se o altă zi de iarnă. Zăpada acoperea parcarea de la Cascadia Apartaments, mândria şi fericirea ei. Apoi, ştiind că va trebui să-l trezească pe leneşul ăla de Dabrowski să cureţe zăpada şi

să arunce sare, s-a încruntat. El mormăia mereu, nemulţumit când venea vorba despre asta, deşi Phoebe îl păsuia cu chiria, pentru că mai făcea corvezi prin complex. Din cauza şoldului şubred, dar şi a altor afecţiuni, ea nu se mai putea descurca singură de acum.

Larry, căţeluşul ei scump, mic, alb şi lăţos, fugea în cerc prin încăpere, aşa că-i luă lesa, iar din dulapul situat lângă uşa din faţă şi-a scos scurta. în vreme ce Larry lătra de zor, bătrâna s-a îmbrăcat, apoi i-a prins lesa de zgardă.

— Ştiu, ştiu, a rostit ea, scărpinându-l între urechi. Trebuie să ieşi, ştiu.

După aceea a descuiat uşa, lăsându-l să adulmece tufele îngheţate din
faţa apartamentului ei.

— Aşa, băiatu', spuse ea, simţind aerul rece al dimineţii aproape pătrunzându-i în oase.

Spera doar ca Larry să-şi termine repede treaba.

Din pragul uşii, Phoebe a ridicat ochii şi a văzut o femeie ieşind în grabă din apartamentul cel mai îndepărtat, de unde, de obicei, o vedea pe Sophia Russo ieşind şi îndreptându-se către automobilul ei. Acum era însă o altă femeie, nu blondă, ci brunetă, deşi capul îi era acoperit de gluga hainei lungi, încât doar o şuviţă sau două de păr negru fluturau în vânt; ochelarii de soare îi erau ferm aşezaţi pe nas şi un fular îi acoperea jumătatea inferioară a feţei. Mergea cu capul plecat către maşina Sophiei.

Phoebe o mai văzuse pe femeia asta, fie intrând, fie ieşind din apartament; probabil că era o prietenă de-a Sophiei, sau poate chiar o rudă

,deşi asta o interesa prea puţin pe ea.

Atâta doar că, dacă persoana stătea mai mult de câteva zile, o săptămână, atunci - ce naiba! - Phoebe trebuia s-o atenţioneze în privinţa chiriei.

— Haide, îşi îndemnă căţelul şi-l privi, după care ridică ochii şi văzu că necunoscuta se uita la ea peste capota acoperită cu zăpadă a maşinii Sophiei.

Când privirile li s-au întâlnit, Phoebe a simţit un fior ce nu putea fi pus pe seama vremii friguroase. Nu, asta era ceva cu totul diferit.

S-a uitat la femeie cum a intrat în automobil şi a pornit motorul. Ştergătoarele de zăpadă începură să cureţe parbrizul, iar Phoebe s-a retras, strigându-l încetişor pe Larry, şi aproape s-a împiedicat când a dat să intre în casă. Ceva nu era tocmai în regulă cu femeia aceea şi de fapt cu întreaga situaţie legată de Sophia. Phoebe părea să simtă asta în toate oasele care o dureau.

în timp ce Larry alerga şi lătra de zor în aşteptarea mâncării, Phoebe a închis uşa, trăgând şi zăvorul de siguranţă.

Cu apartamentul nr. 8 ceva nu era deloc în regulă.

* * *

Rivers şi Mendoza ajunseseră la camera de anchetă.

Rebecca Travers aştepta, aşezată deja la masa rotundă, cu spatele drept, extrem de băţoasă. Era îmbrăcată în pulover negru şi blugi, aşadar, se schimbase după întâlnirea cu detectivul. O scurtă groasă era împăturită peste spătarul scaunului gol de lângă ea, pe care-şi pusese poşeta, în faţa ei se găsea un pahar cu cafea, neatinsă, din care se ridicau aburi, adusă fără doar şi poate de recepţionera Dorrie. Pereţii camerei erau din bolţari, zugrăviţi într-un verde deschis oficial; în ciuda celor două ferestruici aflate imediat sub tavan, interiorul avea aproape mereu un iz vag de Lysol[M]. Iar azi nu era o excepţie.

Rivers o prezentă pe Mendoza şi, după ce detectivii s-au aşezat, Rebecca a rostit:

— Am dat deja o declaraţie ajutoarei de şerif Mercado. Şi-a întors privirea spre bărbat. Oricum, nu ştiu ce aş mai putea spune.

— O să te rog să ai răbdare şi cu noi, i s-a adresat Rivers. Este posibil să punem o întrebare care să declanşeze ceva la care nu te-ai gândit până acum.

Rebecca l-a fixat cu privirea neîncrezătoare. Mendoza şi-a deschis
iPadul şi i-a sugerat:

— Pur şi simplu, am vrea să ne spui tot ce-ţi aminteşti despre seara în care a dispărut sora dumitale.

— De acord, a încuviinţat ea.

A răsuflat adânc, apoi a început să vorbească. Povestea ei suna la fel ca înainte: în seara dispariţiei, Megan îi telefonase. Era tulburată.

— Agitaţia mi s-a părut neobişnuită chiar şi pentru ea, care are o fire mai nervoasă.

Megan îi spusese că rupsese relaţia cu James după o ceartă urâtă şi că plecase şi se îndrepta spre apartamentul Rebeccăi din Seattle.

— Asta nu era chiar o surpriză, adăugă Rebecca.

Răsucindu-şi nervoasă un inel de pe mâna dreaptă, continuă, explicând că, la cei douăzeci şi doi de ani ai săi, Megan trecuse prin frecvente asemenea răbufniri emoţionale cu bărbaţii cu care avea o relaţie sentimentală. Rebecca o scosese în mod repetat din astfel de situaţii.

— Preferă să vină la dumneata, nu la părinţii voştri? a întrebat Rivers.

— Da, de fiecare dată. Ai noştri sunt divorţaţi. Iar tata este tatăl meu vitreg, însă cel natural al lui Megan. Tatăl meu biologic ne-a părăsit înainte ca eu să fi împlinit doi ani, iar mama s-a mutat în San Francisco, unde l-a cunoscut pe Donald Travers, cu care s-a măritat după un an, iar la scurt timp după aceea s-a născut Megan. Asta a durat vreo opt ani, după care ei doi s- au despărţit. Tata s-a recăsătorit, locuieşte în Chicago şi are doi băieţi care au... Cred că abia au intrat în adolescenţă. Mama a rămas în California şi acum locuieşte în Sonoma. Nu s-a mai măritat, dar noi n-o vedem chiar aşa des. Ea are propria-i viaţă acolo...

Rebecca nu-şi termină fraza şi lui Rivers i s-a părut că vede în ochii ei o umbră de tristeţe.

— Numele dumitale de familie este Travers, se auzi glasul detectivei Mendoza. încerca să acopere huruitul centralei termice, care trimitea câte o pală de aer prin fantele climatizării.

— Donald m-a adoptat pe când aveam patru ani, cred, iar tatăl meu biologic dorea să renunţe complet la orice drepturi pentru a nu mai plăti pensie alimentară - deşi bănuiesc că nici până atunci nu se prea omorâse cu plata ei. Cel puţin, aşa spunea mama.

Mendoza aprobă din cap, ca şi cum ar fi fost perfect logic.

— Pe ei i-ai contactat - pe părinţii voştri?

Rebecca încuviinţă din cap.

— Au fost... sunt... îngrijoraţi şi le-am spus c-o să-i ţin la curent. Cred că mama dorea să vină aici, dar am întrebat-o „De ce?". Ce ar fi putut face ea?

Din câte ştia Rivers, niciunul dintre părinţii lui Megan nu contactase poliţia. Ciudat... Pe de altă parte, nu puteai să ştii niciodată care erau relaţiile într-o familie... Detectivul şi-a notat într-un colţişor al minţii să vorbească cu Kate Mercado, ajutoarea de şerif care le luase declaraţii multora dintre prietenii şi rudele lui Megan Travers.

— Povesteşte-ne despre relaţia ei cu James Cahill, a îndemnat-o Mendoza.

Rebecca a ridicat foarte puţin din sprâncene, apropiindu-şi colţurile gurii.

— Nu ştiu detalii. Ei doi au fost împreună câteva luni... şase sau şapte. Oftă, după care a reluat: Ştiţi probabil că, anterior, avusesem şi eu o relaţie cu James, aşa că între noi două a urmat o perioadă destul de încordată. Şi-a răsucit iarăşi inelul. Recent însă Megan a simţit că mi se poate destăinui şi... a recunoscut că relaţia lor se deteriora.

— în ce fel? a insistat Mendoza.

— Nu se mai înţelegeau prea bine de vreo lună, sau cam aşa, nu sunt foarte sigură, dar Megan mi-a telefonat de două ori şi, după voce, părea că plânsese.

— Când a fost asta?

— Prima dată, acum câteva săptămâni. Poate să fi fost în prima săptămână din noiembrie. Cel puţin, atunci mi-a povestit ea prima oară despre problemele pe care le avea. Bănuia că James se întâlnea cu altă femeie şi era tulburată, deoarece crezuse că ei doi aveau o relaţie... exclusivistă. Ochii Rebeccăi părură că se înnegurează. Nu sunt convinsă că James vedea situaţia la fel. El... a fost mereu...

— ... interesat de alte femei? completă Mendoza.

— Cum spunea tata, „din floare-n floare". Aşa că, da. Am impresia că Megan crezuse că el era „Alesul". Cel puţin, aşa m-a lăsat să înţeleg.

— Ai spus că ai avut o relaţie cu James Cahill înaintea surorii dumitale, aşa este?

Mendoza n-o slăbea deloc. Maxilarele Rebeccăi se încordară vizibil.

— Da.

— îl iubeai? continuă Mendoza, în timp ce pe gâtul celeilalte femei urca o roşeaţă care-i trăda emoţia.

— Am... da, aşa am crezut.

— Până când a apărut Megan?

Rebecca a încuviinţat scurt din cap, apucând mecanic paharul cu cafea, apoi îl puse jos fără să fi sorbit din el.

— Aşadar, ai putea spune că ea ţi l-a furat?

în glasul detectivei nu exista niciun fel de insinuare.

— Nu poţi să furi ceva ce nu există, rosti Rebecca sec. Da, James şi cu mine am fost împreună, dar n-am constituit niciodată un cuplu.

— El s-a mutat de la dumneata la ea?

— James şi cu mine ne vedeam în Seattle, dar el locuia aici, şi odată ce el şi Megan... Odată ce au avut o relaţie, ea s-a mutat aici, să fie lângă el.

— Acum şase luni?

— Da, cam aşa ceva.

— Şi Megan ţi-a telefonat când ei doi nu s-au mai înţeles?

— Mai mult în ultima vreme.

— Trebuie să fi fost stânjenitor, comentă Mendoza.
— Da, a fost, dar am depăşit momentul.
Să fi fost oare asta o minciună? Rivers nu putea fi sigur. Rebecca îşi răsucea din nou inelul, după care, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ticul acela, s-a oprit şi a rămas cu mâinile în poală.
— Acesta este scrisul surorii dumitale? a intervenit Rivers. împinse peste masă o punguliţă de plastic în care se afla biletul ce fusese găsit mototolit. El ştia deja răspunsul, pentru că văzuse scrisul lăbărţat al lui Megan pe diverse notiţe din apartamentul ei.
— Aşa pare, a încuviinţat Rebecca; sub luminile din plafon, părul ei negru strălucea în nuanţe roşcate. Of, Megan!
Brusc, a copleşit-o tristeţea, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia fatală că s- ar putea să nu-şi mai revadă niciodată sora.
— Presupun că aţi stat de vorbă cu James, urmă ea şi împinse punguliţă înapoi.
— Da.
— Dar el nu-şi poate aminti ce s-a-ntâmplat, aşa-i? Asta spune, nu?
— Nu este limpede.
Femeia a pufnit.
— Cunoşti o femeie pe nume Sophia Russo? a intervenit Mendoza, cercetând prin însemnările ei, de parcă ar fi vrut să se asigure că pronunţa numele corect.
Era numai de formă, pentru că începuse deja să se documenteze în privinţa femeii despre care Bobby Knowlton îi spusese că se întâlnea cu James Cahill.
Rebecca scutură din cap.
— Ea este cealaltă relaţie a lui James?
— Nu ştim, a răspuns Mendoza.
— Megan nu mi-a spus niciun nume. Era foarte agitată şi mi-a spus doar că vine la mine - plângea. A mai spus c-o să-mi povestească totul când va ajunge în Seattle, dar...
Lăsă fraza neterminată.
— Ştii pe cineva care ar fi fost în stare să-i facă rău? a întrebat Rivers. Are duşmani?

— Nu...
— Este posibil să fi avut şi alte prietene cărora să le fi telefonat?
— Am încercat la ele.
— Ai numele şi telefoanele lor?
— Pe ale unora dintre ele, da.
— Poţi să ni le dai?
— Bineînţeles.
Mendoza i-a întins un blocnotes peste masă. După ce şi-a activat telefonul, folosindu-şi propriul pix Rebecca a scris o listă scurtă cu nume şi numere.
— De fapt, nu mai ştiu cine sunt prietenele ei de acum, cu excepţia unei femei cu care a fost colegă. Asistenta... Se gândi câteva clipe. Andie.
— Andrea Jeffries, completă Mendoza. Am stat de vorbă cu ea.
S-a uitat către Rivers, care încuviinţă scurt din cap, însă Jeffries, care discutase cu unul dintre ajutoarele de şerif, nu lăsase să se înţeleagă că ar fi fost apropiată de Megan, ci doar că fuseseră colege de serviciu ceva mai puţin de un an.
— Poate că ea este. N-am cunoscut-o niciodată. Rebecca arătă cu pixul spre blocnotes. Numele astea sunt ale unor persoane din liceu, persoane pe care eu le-am întâlnit, dar nu sunt sigură dacă Megan mai păstra legătura cu ele. Nu ştiţi cu cine a vorbit ea la telefon?
— Ba da, a zis Mendoza.
— Şi?
— N-am găsit mare lucru.
De fapt, informaţiile fuseseră de-a dreptul inexistente până acum. Desfăşurătorul convorbirilor telefonice ale lui Megan nu le oferise nimic, şi nici discuţiile cu colegii de serviciu. Adevărul era că se împotmoliseră şi, până când Cahill n-avea să-şi recapete memoria, se aflau într-o fundătură. Dar asta nu trebuia să ştie sora lui Megan. Totuşi, din felul în care îi privea şi din gestul cu care aruncase pixul pe masă, părea că simţise realitatea.
I-au mai pus câteva întrebări, fără însă a obţine răspunsuri care să-i ajute în vreun fel. După ce au terminat, Rebecca Travers, ridicându-se să plece, a rostit pe un ton aspru:

— Să-mi găsiţi sora, domnilor detectivi! după care s-a precipitat spre uşă.
Rivers a luat pixul uitat de ea pe masă.
— Mă duc s-o conduc, i-a zis lui Mendoza, punând pixul în buzunar, deşi Rebecca era deja pe coridor.
O ajunse din urmă pe femeie şi, ţinându-i uşa când a ieşit spre parcare, i-a sugerat:
— Dacă îţi aminteşti orice altceva...
— O să vă anunţ.
Nici măcar n-a întors capul, s-a îndreptat cu pas rigid spre maşina ei, o Subaru albă. Rivers a urmărit-o cu privirea până ce a plecat, după care a revenit în camera de anchetă, unde Mendoza îşi strângea iPadul şi notiţele.
— Mi s-a părut mie, pufni femeia, sau ne-a ordonat s-o găsim pe sora ei?
— Este tulburată.
— Mda, zise Mendoza privind spre uşa deschisă. Totuşi...
— Da?
— Totuşi aici mai există ceva. Cu Cahill. Ai observat? De fiecare dată când i-am pomenit numele, ea a scrâşnit cumva din dinţi.
— Ca şi cum l-ar urî.
— Poate că aşa şi este. Mendoza îşi închise ochii pe jumătate. Dar... ştii şi tu ce se spune despre ură.
— Că ura şi iubirea sunt despărţite de o linie foarte subţire.
Au ieşit împreună din birou, continuând să discute pe coridor.
— Crezi că Rebecca Travers încă îl mai iubeşte pe prietenul surorii ei?
— N-ar fi prima dată când un bărbat strică relaţia dintre două surori.
— Şi crezi că ea are vreo legătură cu dispariţia lui Megan?
Nu ştiu. Nu ştiu încă. Dar o să aflu şi, dacă am dreptate, atunci s-ar putea să mai discutăm cu doamna Travers.James îşi aminti. Dintr-odată.
Luni dimineaţă, atunci când a intrat sub duş şi a deschis apa cu grijă, ca să nu-şi ude bandajul ce-i acoperea jumătate din cap.

Stând sub şuvoiul de apă, în propriul lui hotel, într-o fracţiune de secundă tot felul de imagini i- au invadat memoria. Şi a văzut-o pe Megan aşa cum fusese atunci. în seara aceea. Atât de furioasă, încât abia putea vorbi. Lacrimile îi sclipeau în ochii albaştri, iar buzele strălucind de la gloss erau atât de subţiate, încât îi dezveleau dinţii.

— Rahatule care eşti! strigase ea, tremurând şi împroşcând stropi de salivă. Rahat nenorocit de doi bani!

El tocmai terminase cina - chili şi turtă de mălai - pe care o comandase chiar din hotelul ăsta - şi intenţiona să-şi petreacă seara privind un meci de baschet la televizor, când ea năvălise pe uşa din faţă.

în pumnul strâns ţinea un bilet pe care îl aruncase spre el.

— Voiam să-ţi las asta! a ţipat ea. N-am... N-am crezut că vei fi acasă. Crezusem c-o să fii cu ea. Aşa cum ai fost în ultimele două săptămâni şi jumătate. Aşa-i?

Ah... la naiba...

Cum el nu zicea nimic, femeia l-a sfredelit cu privirea.

— Cum, nici măcar nu negi? Haide, James, fa o încercare, l-a asmuţit ea cu ochii scânteind. N-o să-ncerci să mă minţi şi să-mi spui că mă-nşeli cu... cu...

— Cu Sophia, a zis el.

— Deci, recunoşti! înainte ca James să poată scoate un cuvânt, Megan a ţipat: Aha, am înţeles! Ea este aici acum, da? Târfa aia e sus, în patul tău!

— Nu, a clătinat el din cap. Nu-i nimeni în toată casa.

— Dar a fost. I-am văzut maşina.

— Aici?

James se străduia să ţină pasul cu acuzaţiile ei dezlânate.

— La han!

Păi acolo lucrează

— .Dar ar fi putut veni pe jos aici. Să-şi lase maşina acolo, pentru ca nimeni să nu ştie, şi să vină aici şi... şi... Glasul i s-a stins şi furia i s-a domolit, cel puţin pentru moment. M-ai făcut s-arăt ca o idioată, a continuat apoi, izbucnind pe neaşteptate în plâns. Rebecca m-a avertizat, dar am crezut că era doar geloasă. Dumnezeule, James, n-ai putut avea măcar decenţa să... să...

El a făcut un pas stingher spre femeie şi a întins mâna.

— Voiam să-ţi spun.

— Când? a răbufnit ea, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

— M-am gândit... după sărbători.

— Sigur că da, cum să nu! Să continui pe la spatele meu - şi ce dacă? Să pot avea un Crăciun fericit, nu? Să putem intra împreună în Noul An, după care tu aveai să pui stop şi să-mi dai papucii? Hai, scuteşte-mă! A scuturat violent din cap. N-ai habar! Ce legătură are Crăciunul cu noi? Cu toată chestia asta? Şi-a ridicat braţele. Te-am iubit, James, şi am crezut că şi tu mă iubeşti!

El nu muşcase momeala; nu intenţiona să cadă în cursă. Megan plângea în hohote acum, suspinând şi sughiţând.

— Am crezut c-o să ne căsătorim.

— Poftim? întrebase el aproape strigând, încât Ralph, ghemuit în culcuşul său de lângă foc, se speriase, lătrând scurt.

— Am crezut c-o să mă ceri de soţie de Crăciun.

— Dar de ce să fi crezut aşa ceva? Noi... noi suntem împreună doar de... de...

— Dumnezeule, nici măcar nu ştii de când, aşa-i? Au trecut aproape şase luni, James. Din iunie. Nu mai ţii minte? Eu ţin minte. Era vară, în Seattle. Tu veniseşi la o reuniune a constructorilor.

Şi ca s-o văd pe Rebecca.

— în căsuţa ta prototip. Mai ţii minte?

Da, ţinea minte. Ba chiar în culori prea vii, deşi la reuniune băuse mai mult ca de obicei. îşi amintea cum venise Megan la el. Cum îi spusese că Rebecca îl înşela, cum îi arătase fotografii

cu Rebecca alături de alt bărbat, la cină. Când îl cuprinsese în braţe şi-l sărutase, strecurându-şi limba printre buzele lui, el ar fi trebuit s-o fi împins la o parte. Dar n-o făcuse.

— Nu-nţelegi că te iubesc? Doamne, cum poţi să fii atât de idiot? Şi dup-aia să mă-nşeli pe la spate? Cu *aia?* De ce? Iisuse, James, *de ce?*

El ar fi dorit să-i spună atunci că, pur şi simplu, se întâmplase, că nu intenţionase să aibă o relaţie cu altă femeie înainte de a se despărţi de ea, însă ar fi părut atât de jalnic, atât de stereotip, încât preferase să tacă.

— Am crezut c-ai părăsit-o pe Rebecca pentru mine, fiindcă noi doi aveam ceva special laolaltă, ceva unic, cum nu mai are nimeni! S-a oprit apoi, cu ochii strălucind de lacrimi, afişând o suferinţă aproape palpabilă. M-am înşelat. N-am fost pentru tine decât altă proastă. Alta căreia să i-o tragi, după care să pleci.

— Nu, ce naiba, nu, încercase el să protesteze. Dar de fapt, asta fusese. N-am vrut să... îmi pare rău, Megan, şi chiar era sincer. Se simţea ca un rahat; nu intenţionase niciodată s-o rănească, dar iată c-o făcuse. Ar fi trebuit să-ţi fi spus.

— în primul rând n-ar fi trebuit să mă-nşeli! ţipase ea şi durerea i se transformase iarăşi în furie sălbatică, de nestăpânit.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să-i pun capăt înainte să...

— Nu! Nu-nţelegi? continuase ea, făcând un pas spre el. Ar fi trebuit doar să rămâi fidel. E atât de-al naibii de greu?

Da. Era greu. Dar nu-i putea spune asta. Nu putea spune nimic, încercase deja să-şi ceară scuze, însă ea nu le acceptase.

— Eşti un nenorocit, i-a spus Megan atunci, proptindu-se în faţa lui, gâfâind apăsat, roşie la faţă, cu privirea nimicitoare. Ştii asta, nu?

El preferase să tacă.

— Un băiat de bani gata, care-a crescut răsfaţat, ştiind mereu că va moşteni o avere, aşa că îşi închipuie că poate să facă orice vrea, aşa-i? Că poate să rănească pe oricine i-ar sta în cale.

— Nu-i adevărat, a mormăit James.

Da, crescuse ştiind că va moşteni o avere şi se împrumutase din fondul acela, dar muncise în fiecare zi a vieţii, încercând să nu devină un băiat tipic de bani gata, o etichetă pe care o auzise de prea multe ori până atunci. Şi nu intenţionase să facă vreun rău nimănui, deşi, desigur, o făcuse. Ba chiar de prea multe ori ca să mai ţină minte.

— Cât valorezi? Cinci milioane? Zece? a întrebat ea, îngustându-şi ochii albaştri. Douăzeci?

— N-are nicio legătură cu asta.

— Te referi la „noi", nu-i aşa? N-are nicio legătură cu „noi"?

— Da.

— Aici greşeşti! Are foarte mare legătură cu noi şi cu fiecare nenorocită pe care ţi-ai băgat-o vreodată în pat. Te crezi atât de fermecător şi de arătos, încât femeile îţi cad în braţe de cum te văd? S-a încruntat la el şi apoi a răspuns tot ea: Este vorba despre *bani,* James.

Se apropiase atât de mult, încât el simţea căldura pe care o radia şi vedea punctişoare de un albastru mai întunecat în ochii ei bleu.

— Totul se rezumă la bani. Fiecare femeiuşcă cu care ai ieşit vreodată-n viaţa ta amărâtă a ştiut că ai bani. Inclusiv Jennifer, Rebecca şi târfa aia de Sophia!

îşi aminti cum se încordase atunci, stăpânindu-se să n-o prindă de umeri şi s-o zgâlţâie bine.

— Incluzându-te şi pe tine?

Ea păruse că n-a auzit...

— Incluzându-te şi pe tine? repetase James.

Megan ridicase uşor bărbia, şoptind:

— Incluzându-mă şi pe mine, dacă vrei să ştii adevărul...

— Da, vreau.

— Aşa a-nceput totul. Aşa a-nceput interesul meu pentru tine. Dar după aceea? După aceea am fost atât de proastă, încât m-am îndrăgostit cu adevărat.

Pentru o secundă, James aproape că o crezuse. însă scânteierea dură din privirea ei, gura cu buzele strânse şi expresia aproape de nebunie de pe faţa ei îl avertizau să n-aibă încredere în ea.

— Am zis deja - îmi pare rău, şi...

— Rahat!

Gata, era de ajuns.

— Bine. Poate c-ar trebui să pleci.

— Acum mă dai afară? Furia ei explodase. Ei bine, du-te-n mă-ta, James! *Du-te-n mă-ta!*

— Megan, a început el, apoi femeia se repezise brusc înainte, cu unghiile îndreptate spre faţa lui.

James s-a retras un pas.

Prea târziu.

— Nenorocitule!

I-a zgâriat cu mâna dreaptă obrazul.

— Termină!

A prins-o de încheietură.

Nu era de ajuns. Ea îşi continua asaltul, lovindu-l fără încetare cu mâna liberă.

James se împleticise, vrând să facă un pas înapoi, şi căzuse cu Megan peste el.

îşi aminti cum umărul i se izbise de şemineu şi cum, în aceeaşi clipă, tot corpul îi coborâse, hârşâindu-se de zid, apoi capul i se pocnise zdravăn de cărămizile din soclul vetrei. Pentru o secundă ameţitoare, o văzuse pe Megan ridicându-se de pe el şi expresia chipului ei îngrozit, în timp ce lătrăturile lui Ralph dinapoia uşii bucătăriei nu conteneau, apoi totul se întunecase...

— Să fiu al naibii, şopti el, revenit în prezent, cu apa fierbinte şiroindu-i peste umărul sănătos în jos pe trunchi.

Pentru o clipă, se simţi nesigur pe picioare şi se sprijini de peretele placat cu faianţă, străduindu-se să-şi recapete echilibrul. Şi-a trecut o palmă peste faţa udă şi păru să-şi revină. Amintirile îl asaltau, făcându-l să se simtă neputincios... tot mai neputincios. Izbuti să oprească apa şi întinse mâna afară din cabina de duş în căutarea unui prosop. Ralph se instalase pe

covoraşul din faţa cabinei şi a fost nevoit să-l împingă cu piciorul ud.

A făcut un efort să se şteargă. Decise să nu se bărbierească - barba ar fi ajutat la camuflarea zgârieturilor încă vizibile - şi se îmbrăcă, după care îşi aminti că nu avea maşină, ba chiar niciun mijloc de transport. Camioneta şi Fordul Explorer se aflau încă în custodia poliţiei, care continua să le examineze în căutarea de dovezi.

— Dovezi... pentru ce? s-a întrebat el cu voce tare.

Ştia însă răspunsul. Căutau pete de sânge sau obiecte personale, în mod sigur şi probe ADN. De la Megan. Fără îndoială că aveau să găsească unul sau două fire de păr, poate un tub de ruj rătăcit, sau un cercel, sau alt lucruşor personal pe care ea îl uitase, dar n-avea să existe nicio dovadă de crimă. Pentru că nu existase nicio crimă.

în seara aceea, el nu-i făcuse niciun rău.

Şi nici altă dată.

Totuşi, lipsea ceva, ceva ce el nu-şi putea reaminti complet, un detaliu sau două din seara aceea pe care le uitase şi care acum îi zgândăreau memoria, încercând să iasă la suprafaţă, dar fără niciun rezultat deocamdată.

— Ce poate fi? a şoptit bărbatul, dar acele mici frânturi care-i ciupiseră strunele memoriei dispăruseră deja.

Şi-a pus banduliera pe umăr, gândindu-se să-l sune pe Bobby ca să-l ducă cu maşina, dar şi-a dat seama că nu avea nici telefon. Singurul lui mijloc de comunicare rămânea telefonul hotelului.

— Minunat, a mormăit în barbă.

Era pe punctul să iasă din apartament când a zărit brăţara - un şirag de pietricele transparente, scânteietoare, despre care presupunea că nu sunt diamante reale - lăsată pe una dintre noptiere.

Sophia.

Şi-o aminti, într-o străfulgerare, călare peste el în pat, cu picioarele lungi îndoite din genunchi, cu brăţara sclipind în razele slabe de lumină ce răzbăteau dinspre fereastră. El îşi

ridicase mâna sănătoasă pentru a-i atinge abdomenul plat şi încordat, simţind pielea mătăsoasă sub degetele lui şi ştergându-i în treacăt partea de dedesubt a sânilor plini, acolo unde părul femeii cădea într-un vălmăşag sexy, cu sfârcurile roz întărite întrezărindu-se printre şuviţele blonde.

A simţit cum i se opreşte respiraţia pentru o clipă, iar imaginea păli. Bărbatul înghiţi un nod mare care i se pusese în gât.

În ce naiba te-ai băgat?

Rebecca, Megan, iar acum Sophia?

Asta era problema. Lui îi plăceau femeile frumoase şi inteligente, în cazul Sophiei, fusese imposibil să n-o remarce. Apărea oriunde ar fi fost el... în atelier, la cafenea, în oraş, peste tot - ca şi cum, în mod instinctiv, ar fi ştiut unde va fi bărbatul, ea reuşind să fie, nu se ştie cum, simultan în două locuri. Ceea ce era imposibil, bineînţeles, şi poate că asta fusese doar justificarea lui pentru că nu era în stare s-o evite, să fie fermecat de o blondă cu o sclipire ştrengărească în ochi, cu replici spirituale prompte şi mereu zâmbitoare. Era amuzantă şi isteaţă, iar James constatase că abia aştepta să se afle în prezenţa ei. Sophia râdea mult, un chicotit delicat ca un zurgălău, care, de fiecare dată, aducea un surâs pe chipul lui. Fusese mai mult decât fermecătoare atunci când o întâlnise prima oară la han, când ea sosise în căutarea unui job, iar el nu-i putuse rezista, aşa cum nu-i putea rezista nici acum.

O altă amintire, una mai veche, i-a apărut în minte. El şi Sophia în apartamentul femeii. Ea îl găsise pe James sub duş, îşi dezbrăcase hainele şi i se alăturase în cabina strâmtă, purtându-şi nerăbdătoare palmele peste trupul lui sub apa fierbinte. Atunci, nici el nu-i putuse rezista şi făcuse dragoste cu ea, apăsându-i spatele de plăcile lunecoase de faianţă şi ridicând-o pe membrul său doritor, iar ea îşi încolăcise picioarele în jurul mijlocului său, înfigându-şi degetele în umerii lui, pe măsură ce jetul duşului aburea sticla cabinei. După aceea, James o privise în timp ce ea se îmbrăca, savurând, întins pe pat, spectacolul unui striptease inversat. Mai întâi îşi

pusese sutienul şi slipul, făcându-i cu ochiul printre şuviţele de păr ud, apoi îşi umezise buzele cu vârful limbii când încălţase o cizmă, trăgând- o cu efort peste laba piciorului şi peste degetul mare stâng, care-i fusese cândva rupt, o trăsese şi pe a doua, după care se îndreptase semeaţă în lenjerie intimă şi cizme înalte până la coapse, invitându-l în tăcere s-o aibă din nou.

Şi el o avusese, trăgând-o pe pat şi smulgându-i slipul, apoi împingându- se în ea, în vreme ce Sophia chicotea şi se zbătea.

Acum imaginile acelea îl tulburau.

Lucrurile se schimbaseră.

El se schimbase.

Şi, cu toate astea, o lăsase în patul lui - în patul acesta de hotel.

îşi trecu degetele mâinii prin părul încă umed şi făcu o grimasă când atinse zona sensibilă de sub bandaj. în ce porcărie se băgase?

Lăsă brăţara acolo unde o văzuse. Avea să se ocupe şi de ea, şi de Sophia mai târziu. Acum avea alte probleme presante şi continua să se simtă uşor ameţit. Intră în baie şi se uită la calmantele ce-i fuseseră prescrise, apoi se răzgândi. Azi avea nevoie de un cap limpede, chiar dacă uşor dureros.

După ce şi-a luat scurta, l-a fluierat pe Ralph, şi-a căutat pălăria Stetson şi şi-a aşezat-o cu grijă pe cap. Mai stăpân pe sine decât fusese anterior, a coborât la recepţia hotelului, care începuse să se umple de oameni ce soseau ori plecau, trăgând după ei trolere şi alte bagaje, în timp ce câţiva copii alergau şi se jucau în jurul bradului înalt de patru metri, iluminat de sus până jos. Stomacul a început să-i dea ghes, simţind aromele de sirop de arţar şi şuncă prăjită dinspre zona bucătăriei, aflată imediat lângă bar şi restaurant, totuşi nu s-a oprit, fiindcă nu dorea să se întâlnească cu prea mulţi oameni. O luă pe coridorul ce ducea în partea din spate a clădirii.

Afară, aerul era glacial şi proaspăt; ninsoarea se oprise. Traversă parcarea dintre spatele hanului şi cafenea, iar zăpada proaspătă îi scârţâi sub tălpi. Când a deschis uşa cafenelei, s-a auzit clinchetul clopoţelului de deasupra. A ocolit câteva mese

la care mâncau părinţi şi copii adânciţi în iPaduri şi telefoane, sau sorbind din cafea, şi s-a apropiat de tejghea, unde a comandat o cafea şi o gogoaşă la pachet, aşa cum făcea încă de când înfiinţase localul acesta.

Micul dejun frugal avea să-i fie trecut în cont, aşa că putea să mănânce şi să plece imediat. Urmat de zăngănitul tacâmurilor, de zumzetul conversaţiilor şi de melodia „AII I Want for Christmas", trecu pe sub arcada ce ducea prin magazinul cu cadouri de Crăciun, de unde puteai să cumperi de toate, de la alune şi ornamente pentru masa de sărbători, bomboane de pom şi căciuli tip moş Crăciun, până la decoraţiuni din sticlă, soldăţei de plumb, îngeraşi de pus în vârful bradului şi luminiţe în formă de reni.

Totul anunţa atmosfera sărbătorilor de iarnă.

Şi era pus în vânzare de James Cahill.

Şi atunci, de ce, dintr-odată, i se părea atât de vulgar? Atât de comercial?

Vânzarea Crăciunului, gândi bărbatul, ocolind un puşti de şase ani care era fascinat de trenul miniatural ce dădea ocol exponatelor.

Cum îi spusese Cissy cândva, într-un ajun de Crăciun teribil de deprimant şi ploios în San Francisco?

— James, nu poţi să vinzi Crăciunul.

Ei bine, bărbatul tocmai asta încercase să facă. Deşi ştia că nu cadourile scumpe erau inima şi sufletul sărbătorilor, de fapt în ultimii ani el *vânduse* bucurie, ştiind că jucăriile şi ornamentele strălucitoare le ofereau oamenilor plăcere.

Privi în jur. Pentru prima oară de când crease acest bazar de sărbători - practic, asta era magazinul - simţea că a comercializat ceva ce ar fi trebuit să fie considerat sacru, ca şi cum ar fi încercat să profite de pe urma sărbătorilor. Deoarece nu avusese niciodată înclinaţii religioase, gândul acesta venit acum l-a surprins, tulburându-l.

Urmat de Ralph, James ocoli un băieţel blond, de vreo patru ani, care lovea cu palma un căluţ din sticlă atârnat pe un

brăduţ supra-încărcat de ornamente. Mama lui, care purta un alt copil într-un portbebe prins pe piept, părea să-l ignore, iar James a făcut la fel. Puştiul n-avea decât să spargă ornamentul. Cui îi păsa?

A ieşit grăbit prin uşa din spate a magazinului, intrând în curtea mare, acoperită, unde erau expuşi brazii tăiaţi. Aici, clienţii îşi puteau alege pomii de Crăciun, asta dacă nu preferau să târască după ei ferăstraie şi topoare, prin noroaiele şi zăpezile din jur, de unde puteau să-şi taie singuri bradul preferat - totul făcând parte din experienţa Cahill, pe care le-o aducea la vârful degetelor stimatul James Cahill.

James şi-a terminat repede gogoaşa, în timp ce privea la echipa de angajaţi sezonieri, cu şorţuri din piele, cu căciuli cu ciucure şi mănuşi, care-i ajutau pe clienţii ce se plimbau prin curte, examinând brazii, pinii şi molizii. Majoritatea erau fericiţi, un cuplu argumenta despre meritele bradului argintiu comparativ cu pinul de Oregon, copiii râdeau, câinii lătrau, iar câţiva ţânci erau fotografiaţi pe o sanie adevărată, în aşteptarea lui Moş Crăciun.

James simţi un gust acru urcându-i din stomac.

Dumnezeule, Cahill, stăpâneşte-te!

Faptul că-şi recăpătase memoria nu justifica revelaţia aceasta mistică despre comercializarea Crăciunului.

îl zări pe Bobby coborând din cabina unui camion a cărui platformă era plină cu brazi recent tăiaţi. Bărbatul şi-a aruncat mucul ţigării în prundişul acoperit de zăpadă al zonei de servicii şi s-a îndreptat către James. Ralph i-a sărit fericit înainte.

— Am nevoie de un telefon, rosti James când managerul ranch-ului s-a apropiat suficient ca să-l audă.

— Cred că poţi cumpăra un telefon cu cartelă *prepay* din supermarket. Bobby se aplecase să-l scarpine pe ciobănesc între urechi, iar câinele dădea şi mai energic din coadă. Iar la atelier e o camionetă Dodge veche.

— E foarte bună. Du-mă şi pe mine până acolo. Oricum, vreau să trec pe la birou, să mă pun la zi cu hârţoagele.

— Bine, încuviinţă Bobby şi scoase cheile din buzunar. Hopa, adăugă el aproape imediat. Necazuri - la ora două.

— Poftim?

James privi peste umăr şi o zări pe Sophia venind spre el. în haină neagră, lungă până la genunchi, şi cu o căciulă argintie cu ciucur, care scânteia de la paiete, femeia înainta decisă peste porţiunile de gheaţă şi peticele de noroi din zona de descărcare a brazilor.

— James! a exclamat ea, surâzându-i voios şi fluturând din mâna înmănuşată. Stai puţin!

— Te aştept în camionetă.

Bobby s-a îndepărtat exact în clipa în care Sophia a ajuns lângă James.

— Hei, făcu bărbatul neştiind ce altceva să-i spună.

După ce o găsise în patul lui, iar apoi îşi amintise de cearta cu Megan, decisese să se poarte cu circumspecţie. Sophia îi spusese că bănuia că ea fusese cauza certei violente dintre Megan şi el, dar se dovedea că avusese dreptate şi în privinţa banilor.

— Cum te simţi?

Femeia l-a privit printre gene, în timp ce cu o mână îşi îndesa o şuviţă de păr blond sub marginea căciulii sclipitoare.

— Mai bine.

Ar fi vrut să-i spună că-i revenise memoria, apoi decise să n-o facă. Mai întâi trebuia să vorbească cu poliţia.

— Grozav.

I-a aruncat un zâmbet cald, mângâindu-l cu privirea ochilor ei albaştri. Ridică apoi privirea spre cabina camionetei, unde Bobby era deja la volan, după ce îşi aprinsese o altă ţigară.

— Am vrut să-ţi zic, continuă ea, că oferta a rămas valabilă.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie să fiu îngrijit.

— Mă gândeam *să stăm împreună.*

— Ăăă…

James tocmai sorbea din cafea.

— Ca un cuplu? Aşa cum am vorbit?

El fu cât pe aici să se înece cu cafeaua.

— Am vorbit despre aşa ceva?
— Nu mai ţii minte?
— Nu, răspunse bărbatul.
Nu mințea. Deşi mare parte a memoriei îi revenise, nu-şi amintea absolut deloc că ar fi plănuit să se mute cu ea. Sau cu Megan. Sau cu oricare altă femeie.
— Eu am o casă.
— Ştiu. Am discutat despre renovarea ei, îţi aminteşti? Iar cât timp va fi renovată, noi vom locui în apartamentul meu. în oraş. Va fi mai strâmt, dar în acelaşi timp intim. Ochii ei scânteiară. Asta mi-ar plăcea.
Lui James nu-i venea să-şi creadă urechilor că purta o asemenea conversaţie. Ar fi vrut s-o întrebe dacă vorbea serios, dar şi-a dat seama că era inocent de sinceră.
— Nu cred că va merge.
— De ce?
Bărbatul se uită spre cabina camionetei. Bobby pornise motorul, care mergea acum la ralanti, încercând să ascundă că trăgea cu urechea prin fereastra deschisă. Un sezonier care ducea un brad la o furgonetă s-a uitat spre ei. Brusc, James a devenit conştient de faptul că sunt expuşi...
— Uite ce-i, rosti el mai încet, nu cred că-i momentul sau locul cel mai potrivit ca să discutăm despre asta. în clipa de faţă am multe de rezolvat.
N-avea cum să-i spună cât de preocupat era de faptul că Megan Travers tot nu apăruse, că ea, Megan, crezuse că James avusese intenţia să se însoare cu ea şi că, din câte ştia, el era primul suspect în cazul dispariţiei femeii. Şi, pe lângă toate astea, avea o afacere de condus şi nu era tocmai sută la sută în formă.
— Toţi avem multe de rezolvat, încuviinţă ea, atingându-i reverul hainei cu un gest intim, personal, care anunţa pe oricine i-ar fi observat că ei formau un cuplu sau, mai precis, că femeia îl considera proprietatea ei.
James se retrase un pas şi Sophia lăsă mâna în jos.
— Mai târziu.
Ea coborî glasul.

— Noaptea trecută n-a însemnat nimic?
James a ridicat ochii spre cer, unde nori cenuşii ameninţau soarele.
— A fost... excelent, dar a fost o surpriză... Trebuie să plec...
— însă...
— Am nevoie de puţin respiro.
Ea a îndreptat o privire rănită spre el, iar James a simţit că, dacă ar fi putut, şi-ar fi tras un şut zdravăn în fund. De ce le dezamăgea, cu regularitate, pe femei? De ce le provoca suferinţă? Era oare atât de indiferent şi de egoist? Expedia oare semnale greşite? Sau ele, femeile, îl interpretau greşit?
— Toate astea la un loc, a murmurat el în barbă.
Sophia rămăsese pe loc, privindu-l fix, cu buzele pline ţuguiate într-o atitudine bosumflată, care o făcea să fie foarte sexy. El ocoli botul camionetei şi deschise portiera din dreapta şoferului. Ralph aştepta.
— Urcă, îşi îndemnă el câinele, aruncând restul de cafea pe solul acoperit de zăpadă.

Apoi s-a urcat şi el pe scaun, cu ciobănescul alături, iar Sophia s-a întors şi a luat-o către hotel.

Oare chiar plănuise să se mute cu ea când nici nu rupsese relaţia cu Megan? La ce se gândise? Cât de idiot putea să fie?

— Necazuri cu femeile? întrebă Bobby, băgând în viteză.

James aşeză paharul gol în suportul dintre scaune.

— Am impresia că mi se întâmplă din ce în ce mai des.

— Mda. Cel mai bine este să te stabileşti la una singură.
Apăsă pedala de acceleraţie şi camioneta mare începu să traverseze parcarea presărată de gropi. Sau cel puţin să te stabileşti, pe rând, la câte una. Asta am făcut eu cu Cyn şi uite c-a mers.

James nu-l contrazise. Făcu o grimasă, străbătut de o durere ascuţită când Knowlton intră pe drumul de ţară lung, cu şanţuri, ce ducea la poalele dealurilor, unde se aflau atelierul şi biroul său. Cum spusese Rebecca Travers? Că sora ei îl acuzase că era un tip promiscuu?

Se gândi la Rebecca - înaltă, brunetă, cu şuviţe în tonuri roşcate şi, din câte îşi amintea, inteligentă şi promptă în replici, dar nu foarte apropiată de sora ei. în realitate, erau surori vitrege, totuşi nu acela era motivul. Pur şi simplu, Rebecca şi Megan nu se înţelegeau - aşa cum uleiul nu se amestecă cu apa. Ea era mai calmă, Megan era mai vulcanică. James era surprins de faptul că Rebecca era atât de pornită acum să-şi găsească sora. Din câte îşi amintea, ea o considerase pe Megan mai degrabă exasperantă.

Cu un sentiment de oarecare culpabilitate, îşi aminti şi alte amănunte despre cea mai mare dintre surorile Travers, despre cât de distractivă era, sau conversaţiile purtate cu ea şi episoade de sex pătimaş. De pildă, acea ultimă seară în Seattle, într-o cameră de hotel cu vedere spre Elliott Bay. Amândoi băuseră prea mult şi se iubiseră cu multă pasiune, ca şi cum şi unul, şi celălalt ar fi simţit în subconştient că nu vor mai fi împreună.

în timp ce luminile oraşului se reflectau în apa întunecată, ei se sărutaseră nebuneşte, cu părul ei maro-roşcat închis revărsat în jurul lor, şi se încurcaseră printre cearşafurile de pe pat, lăsându-se să alunece pe podea fără să-şi fi dat drumul din braţe.

Acela fusese ultimul moment petrecut împreună, iar gândul îl tulbura acum pe James. Pentru prima oară în viaţa lui, simţea un regret că rupsese o relaţie şi, mai mult decât atât, avea senzaţia că într-adevăr greşise.

Cea care plecase.

Pentru că el nu putea să fie fidel.

Şi nu fusese fidel tocmai cu persoana care o putea răni pe Rebecca în modul cel mai profund: sora ei mai tânără şi egocentrică.

Un tip promiscuu, gândi el din nou, după care decise că acuzaţia nu era chiar atât de departe de adevăr.Charity nu înainta deloc repede.

Şi la propriu, şi la figurat.

în timp ce şofa spre redacţia ziarului local, se trezise prinsă într-un ambuteiaj, întrucât un şuvoi constant de automobile se îndrepta înspre sud. Le putea ghici destinaţia. Cahill Inn şi pepiniera de brazi de Crăciun atrăgeau vizitatori din tot nord-vestul statului înaintea sărbătorilor. Iar anul acesta, după notorietatea şi misterul care o înconjurau pe prietena dispărută a lui James Cahill, sosiseră chiar mai mulţi oameni. Nu doar pentru brazii din pepinieră sau pentru cazare în hanul cu faimoasa sa temă de Crăciun, ci pentru că doreau să vadă cu ochii lor locul unde începuse totul: gură-cască şi colportori de bârfe.

în acelaşi timp însă exista o categorie de cititori care ar fi devorat pe nerăsuflate detaliile dintr-un articol al ziarului despre scandal. Detalii pe care Charity se aştepta să le ofere. Dacă ar fi putut să străpungă însă ambuteiajul acesta, să înhaţe o cafea de la cafeneaua de lângă redacţie şi să- şi susţină cazul în faţa editorului, care era în acelaşi timp şi proprietarul ziarului *Riggs Crossing Clarion.*

Nervoasă, pianotă cu degetele pe volan, apoi claxonă scurt văzând cum Cadillac-ul vechi din faţa ei nu reuşea să ţină prompt pasul cu viteza de melc a coloanei de vehicule.

— Haide, haide, a mormăit ea în barbă, întrebându-se cât de bătrână era femeia de la volanul maşinii.

Oricum, era atât de micuţă, încât părea că priveşte afară prin volan, nu pe deasupra sa, şi în tot cazul era clar că nu se grăbea defel.

însă Charity se grăbea.

Subiectul Cahill era al ei! Şi nu putea să îngăduie unui reporter din Seattle, sau din Tacoma, sau din Portland să i-l fure!

Nici vorbă! Totuşi era împotmolită. încercase să-i telefoneze lui Cahill pe telefonul fix de acasă, pe telefonul

mobil şi pe cel de la serviciu. Zadarnic. Apăsă iarăşi nervos pe claxon. în mod clar, bărbatul o evita. Iar asta o scotea din minţi

.în timp ce şirul de maşini înainta centimetru cu centimetru spre intersecţia principală a oraşului, femeia a schimbat mai multe posturi de radio, încât pe la ureche i-au trecut fragmente de muzică rap, country, hard rock, talk-show-uri politice şi sport, înainte de a opta pentru un post care difuza non-stop colinde de Crăciun. Melodia „Frosty the Snowman" o călca însă pe nervi, aşa că a închis radioul. Agitată, a întins mâna după ţigara electronică Juul, dar şi-a amintit că o lăsase în apartament.

— Rahat!

După colegiu, se lăsase de fumat şi trecuse la ţigările electronice; acum, încerca să se lase complet de nicotină, fiindcă vapingul căpăta un renume prost. Cu toate acestea, în clipa de faţă ar fi dat orice pentru un fum.

Cadillac-ul alb a întârziat din nou să reacţioneze odată cu coada de maşini din faţă şi Charity claxonă iarăşi apăsat, iritată.

— Hai, cucoană! Trezeşte-te!

începea să înţeleagă comportamentul agresiv la volan de la un nivel personal. Oare bătrâna chiar nu vedea ce spaţiu mare era între ea şi camioneta din faţa Cadillac-ului? Bineînţeles că nu.

— Du-te naibii, zise Charity şi acceleră brusc, ţâşnind pe lângă maşina mai veche, înghesuindu-şi minivanul în faţa monstrului alb, cât pe-aci să şteargă un SUV mic ce venea din faţă.

Pentru eforturile ei, fu gratulată cu o privire duşmănoasă şi cu un deget mijlociu arătat prompt de şoferiţa SUV-ului, care părea o adolescentă.

Charity rezistă impulsului de a-i întoarce favoarea şi scrâşni din dinţi, după care trase de volan la următorul colţ şi intră pe o stradă laterală. După ce s-a pus în mişcare, nemaifiind nevoită să se târască prin fluxul de maşini cu mers de melc de pe strada principală, începu să se gândească la articolul ei despre James Cahill şi la documentarea pe care o făcuse deja, căutând informaţii şi episoade din trecutul celui mai râvnit burlac din Riggs Crossing. Trebuia totuşi să se confrunte cu realitatea crudă că o fată nu putea să obţină, oricât ar fi dorit, totul de pe internet.

Nu era suficient. Ea nu simţea că avea un „cârlig" suficient de bun pentru seria de articole pe care intenţiona să le scrie sau pentru cartea ce începuse să prindă contur în mintea ei.

Coti după alt colţ şi ocoli în viteză parcarea unui supermarket, după care apucă pe altă stradă, paralelă cu cea principală.

Uneori, la naiba, un autor avea nevoie de ceva mai mult, nu doar de date şi cifre, ci de un sentiment, o conexiune emoţională cu subiectul, pe care s- o poată transmite cititorilor.

Charity încercase să-l abordeze direct pe James, dar dăduse greş. Deocamdată.

Dar, se gândi ea în vreme ce regla dejivrarea, dacă ar fi putut face rost de nişte informaţii din trecut despre el sau despre familia lui, atunci ar fi avut material cu care să lucreze, poate chiar să-l folosească împotriva lui Cahill. *De fapt,* nu intenţiona să-l şantajeze, sau ceva similar, însă avea nevoie de o pârghie cu care să-l determine să se deschidă, iar locul din care putea să înceapă era familia lui. Dintr-un motiv necunoscut, el se înstrăinase de neamuri. De ce naiba se separase în mod deliberat de una dintre cele mai bogate familii din San Francisco? Poate că totuşi era o exagerare, chiar dacă nu era vorba despre miliarde, se zvonea că familia Cahill valora sute de milioane de dolari. în plus, tot clanul era măcinat de scandaluri. Combustibil perfect pentru reportajul ei, pentru seria de cronici, dar mai ales pentru cartea ei.

Nu chiar mărunţiş.

A virat scurt pe o alee lăturalnică şi minivanul a derapat în jurul unui container pentru gunoi. A intrat apoi pe altă străduţă, a traversat o parcare, mai coti o dată şi, în cele din urmă, ajunse în parcarea de lângă clădirea ce adăpostea redacţia lui *Clarion,* care în prezent fusese exilată la ultimul etaj, unde era un curent teribil. Proprietarul clădirii închinase parterul unui dealer de mobilă second-hand, care pretindea că se ocupă de comerţul cu antichităţi. Majoritatea locurilor din parcare figurau ca rezervate pentru Auntie's Antiques, dar Charity le-a ignorat, oprind maşina nu departe de indicatorul de lângă scară, pe care era scris: RIGGS CROSSING CLARION, ŞTIRI LOCALE, REGIONALE ŞI NAŢIONALE.

Se gândi cât de trist era ca presa să fie dată la o parte de mizerii supraevaluate. *Vai, mă scuzaţi - „antichităţi”*. încuie minivanul, apoi sui scara şi intră prin uşa grea în clădire.

Etajul întâi mirosea a vechi şi a mucegai, pentru că, iniţial, fusese spaţiul unui antrepozit, pe care proprietarul Earl Ray Dansen îl găsise cu ocazia unei vânzări de lichidare de active, care fusese apoi reconfigurat prin adăugarea de pereţi capitonaţi. Majoritatea separeurilor erau pustii, întrucât, în realitate, doar doi oameni lucrau de la redacţie. Ceilalţi, „reporteri colaboratori”, cum era şi ea, lucrau, în principal, de acasă. Locul acesta i se părea de fiecare dată la fel de detestabil de vechi şi, femeia o ştia, era plin de cuiburi de şoareci şi probabil de şobolani; văzuse dovezile cu ochii ei, iar Earl spunea mereu că trebuia să facă rost de o pisică sau de curse de şoareci pentru a rezolva problema.

— Dacă pisicile vagabonde fac treabă bună în Disneyland, atunci sunt perfecte şi pentru mine, spusese el în repetate rânduri, dar deocamdată nu- şi făcuse apariţia nicio felină consumatoare de şoareci.

Azi însă Charity a trecut pe lângă separeurile pustii fără să se gândească la pisici, şobolani sau şoareci.

în lungul peretelui nordic al redacţiei, sub un şir de ferestre înalte, se găsea o masă încorporată, divizată în posturi de lucru. Zona respectivă fusese alocată ediţiei online a lui

Clarion. în prezent, departamentul Online era condus de Gerry, fiul lui Earl, un ins aflat mereu sub influenţa drogurilor; era expert în tot ce ţinea de tehnologie, dar obositor de predispus către sentimentalisme îndreptate către Charity.

Acum, femeia a văzut că Gerry se găsea deja la postul lui de lucru şi-l ocoli cu grijă, deoarece, mirosind mereu pătrunzător a iarbă, el îi pusese prea des o mână pe umăr. Avea părul încă des strâns la spate, într-un fel de coc, o barbă de trei zile şi ochi sfredelitori - un bărbat care trăia prea intens pentru gustul ei. Iar atunci când îi propusese să iasă la o cafea sau la un păhărel, Charity simţise că i se face pielea de găină.

Nu conta doar faptul că nu era genul ei de bărbat.

Ceva din Gerry o înfricoşa cu adevărat.

Reuşi acum să treacă de el fără să fie văzută. Gerry era cu spatele la ea, aşezat la postul lui de lucru, pe un fotoliu mult ridicat, legănându-şi capul după un ritm neauzit ce-i răsuna în căştile intraauriculare, cu degetele alergând pe tastatură.

Slavă cerului!

Lângă Gerry, în separeul ei, se afla Jeanette Flannery, care sorbea dintr-o Coca Zero şi chicotea, vorbind în căştile cu microfon, care nu i se zăreau, acoperite de părul blond şi ţepos. Purta „uniforma” ei obişnuită: blugi rupţi în genunchi, tricou negru cu mâneci lungi şi un pulover care-i ajungea peste fese. Azi, puloverul era măsliniu. Jeanette nu era reporter, ci corector, şi se pricepea şi la tehnologie, aşa că-l ajuta pe Gerry şi, în acelaşi timp, era atentă la orice bârfe locale.

Charity se furişă şi pe lângă ea, îndreptându-se către colţul îndepărtat al încăperii uriaşe, unde tavanul era atât de înalt, încât acolo şi-ar fi putut face cuib păsările.

Earl nu se afla în biroul lui, o încăpere cu un perete complet din sticlă, ocupat de o credenţă masivă şi de un birou uriaş în formă de L, care părea desprins din atmosfera anilor 1960. Pe tăblia sa era un talmeş-balmeş - hârtii, pahare de cafea, creioane şi tablete, precum şi două monitoare uriaşe şi iPhone-ul. Pe credenţa din spate se afla o veche maşină de scris Royal, care-i fusese dăruită de bunicul lui, pe care acum se depunea praful.

Din câte ştia Charity, nimeni nu-i mai folosise tastele de multe decenii.
Cu coada ochiului, femeia l-a zărit pe Earl, care venea pe holul scurt ce ducea către ieşirea din spate şi la grupul sanitar. Bărbatul, care tocmai îşi băga cămaşa în pantaloni, a ridicat ochii şi a văzut-o.
— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el.
Niciun zâmbet.
în ultima vreme, Earl zâmbea rareori. Ceea ce mai rămăsese din părul lui sur avea mai degrabă culoarea sării decât a piperului, ochii erau întunecaţi, aproape negri, chipul scofâlcit şi avea corpul unui maratonist, deşi trecuse de şaizeci de ani.
Nu avea niciun motiv s-o ia pe ocolite. După ce au intrat în biroul lui, femeia i-a spus:
— Am făcut nişte cercetări despre subiectul Cahill.
Informaţii despre trecutul lui James Cahill.
Editorul ocoli biroul masiv, se aşeză şi-i făcu semn lui Charity să ia loc pe unul dintre scaunele laterale.
— Credeam că Seamus se ocupă de asta.
— Earl, ăsta nu-i un subiect sportiv.
— Şi...
— Amândoi ştim că Seamus nu i se va dedica aşa cum ar trebui. Dacă nu-i vorba despre plafonarea salariilor jucătorilor, despre numărul de eseuri marcate sau despre loviturile reuşite la baseball, pe Seamus îl doare fix în fund de subiect.
Earl ridică un pahar cu cafea de pe birou, apoi, văzând că era gol, îl puse la loc.
— Ultima dată când am discutat cu el era călare pe situaţie.
— Acum depinde ce-nţelegi prin „călare pe situaţie”.
— Ai grijă, Spritz, o avertiză Earl. îşi puse o pereche de ochelari cu lentile înguste şi se uită pe unul dintre monitoare. Ţi se văd gheruţele.
— Să ştii că asta-i o remarcă sexistă.
— Nu ştiu ce vrei să zici. Adresează-te resurselor umane.
Departamentul resurse umane nu exista, însă Charity nu abandonă

direcţia aceea.
— Sugerezi că am o răutate de felină, ceva care este asociat *întotdeauna* femeilor.
— Te-ai sculat cu faţa la cearşaf? întrebă el, apoi ridică o mână. Stai! Nu răspunde. Şi asta ar putea fi descrisă ca fiind o remarcă sexistă, nu?
— Hai, scuteşte-mă cu de-astea!
— Tu ai început, zise Earl şi îşi întoarse ochii spre monitor.
— Pur şi simplu, vreau să sap mai adânc în cazul Cahill.
— Crezi, aşadar, că-i vorba de un caz Cahill, nu de o femeie dispărută?
— Evident, cele două sunt legate, şi o ştii şi tu prea bine. Iar oamenii, mă refer la cititori, vor fi interesaţi de familia lui. Familia Cahill este bogată, face parte din înalta societate din San Francisco şi are mai multe secrete întunecate decât nopţile fără lună.
— Te ascult, rosti Earl, luând-o oarecum prin surprindere când s-a lăsat pe spate în scaun, pregătit să se concentreze, în sfârşit, asupra spuselor ei.
Charity începu să-i expună majoritatea motivelor pentru care dorea să scotocească prin trecutul lui James Cahill, iar bărbatul o asculta, frecându- şi bărbia cu podul palmei şi părând interesat. Se lăsă şi mai mult pe spate în scaun şi-şi încrucişă mâinile peste abdomenul plat, cu sprâncenele adunate laolaltă, aşa că ea îi împărtăşi ideea de a merge la San Francisco, dar în momentul acela Earl a intervenit pe un ton apăsat:
— Adică te aştepţi să-ţi decontez avionul, hotelul şi... mai ce? Să primeşti o diurnă pentru taxiuri şi mâncare?
— Pentru Uber, îl corectă ea. Şi să ştii că-n San Francisco există un sistem de transport public excelent cu BART[111], feriboturi, tramvaie pe cabluri şi...
— Stai aşa. Te-ai dus cam departe. Foarte departe. Ia uită-te niţel înjur. Bărbatul descrise un gest larg, indicând spaţiul vast de după peretele din sticlă al biroului său. Ţi se pare că noi

dispunem de asemenea bani? a spus el izbucnind în acelaşi timp într-un râs ca un lătrat. Trezeşte-te la realitate!
Charity nu intenţiona deloc să abandoneze.
— Ăsta-i genul de subiect care ar putea vinde ziare. *Multe* ziare.
Earl clătină din capul pleşuv şi oftă.
— Chiar dacă aş vrea s-o fac, chiar dacă tu m-ai convinge să-ţi decontez călătoria nu pot.
Zâmbetul îi dispăru şi cute adânci de îngrijorare i se adunară pe frunte.
— Seria asta de articole ar putea să ducă la renaşterea ziarului.
— Suntem deja pe respiraţie artificială. îmi pare rău.
Bărbatul îşi puse palmele cu degetele răşchirate deasupra tăbliei în dezordine. N-o pot face.
Charity înţelese că nu avea rost să mai insiste.
— Bine.
Când s-a ridicat în picioare, el a avertizat-o:
— Şi nu uita că-i subiectul lui O'Day.
Ea îl privi sfidător:
— Va fi al lui atunci când va scrie despre dispariţia unei femei, nu despre un coş de trei puncte în ultima secundă a meciului!
Apoi decise să ia problema în propriile-i mâini şi ieşi în trombă, smucind uşa şi aproape izbindu-se de Seamus O'Day. Bătrânul reporter ţinea în mâini o gogoaşă pe jumătate mâncată şi un pahar cu cafea. Lichidul fierbinte ţâşni din pahar şi împroşcă jacheta lui Charity, de pe care se scurse, picurându-i pe vârfurile cizmelor.
— Ah, scuze, rosti bărbatul înroşindu-se puţin sub căciula din lână.
— Perfect, murmură ea, strecurându-se pe lângă O'Day, ceea ce nu era chiar simplu, deoarece acesta fusese jucător de fotbal american şi, după ce se lăsase de sport, se îngrăşase vizibil, ajungând aproape la fel de lat pe cât era de înalt.

Charity nu-i răspunse când reporterul mormăi:
— Să ştii c-ar trebui să fii atentă când deschizi uşile.
Du-te naibii de ratat!
Totuşi, nu rosti cu voce tare cuvintele acelea. Nu de data asta. Le păstra pentru când avea să se despartă de *Clarion,* de Riggs Crossing şi de bătrânii reporteri de treabă ca Seamus O'Day. Ar fi fost perfect dacă s-ar fi putut duce în San Francisco, ar fi scris articolul cel mai grozav din viaţa ei şi nu s-ar mai fi obosit să-l publice în zdreanţă asta de ziar! Aşa cum spusese Earl, nu exista un departament de resurse umane, iar ea nici nu semnase vreo clauză de neconcurenţă. Era liber-profesionistă şi, ca atare, îşi putea vinde articolele oriunde. Şi exact asta intenţiona să facă.
O să vezi tu, Earl Ray, şi-a spus, zâmbind cu toată gura când a apăsat pe

telecomandă pentru a deschide portiera minivanului. James Cahill era biletul ei de plecare din locul ăsta

.Să fiu al naibii!
în sfârşit, lucrurile începeau să se mişte, sau cel puţin aşa spera Rivers. Aşezat la biroul său din secţia de poliţie, verifică dacă avea cheile, îşi împinse scaunul în spate şi, cu sângele clocotind ceva mai repede, porni spre separeul lui Mendoza.
Cu nasul aproape lipit de monitorul de pe biroul ei, femeia căuta rapid prin rapoarte, însă la apropierea lui îşi desprinse ochii de ecranul calculatorului.
— Da?
— Ia ghici cine a avut o revelaţie?
Ea arcui sprâncenele şi probabil că-i zări scânteierea din ochi.
— Doar nu cumva James Cahill?
Când bărbatul zâmbi larg, Mendoza urmă:
— Vorbeşti serios?

— Aşa a zis el.
— Pur şi simplu din senin? Femeia pocni din degete. Te-a sunat să-ţi zică asta?
— Da. S-a oferit să treacă azi pe aici, mai târziu, dar m-am gândit că ar fi mai bine să mergem noi la el.
Mendoza se ridica deja de pe scaun.
— Crezi că ar putea să fugă?
— Nu atât să fugă, cât să se răzgândească sau poate să vorbească cu un avocat.
— Atunci ce mai aşteptăm? Să-i dăm drumul!
Porniră spre camera cu dulapurile personale. După ce s-au echipat cu scurte şi căciuli, au ieşit. Cerul avea culoarea oţelului, ameninţau nori grei, iar temperatura era sub zero grade. Femeia a privit în sus.
— Cred că vine alt viscol.
Rivers a urcat la volan, iar ea pe scaunul de alături şi şi-a fixat centura de siguranţă.

Am întreprins nişte cercetări, anunţă Mendoza în timp ce detectivul ieşea cu spatele din parcare. Apoi a întors şi a ocolit un echipaj de poliţi

ecare tocmai sosise.

— Despre?

— Mai întâi am stat de vorbă cu Mercado, ajutoarea de şerif care a discutat cu familia lui Megan Travers despre dispariţia ei. I s-a părut destul de ciudat - părinţii nu păreau deloc îngrijoraţi, nici mama din California, nici tatăl divorţat, Donald Travers.

— Adică ea a mai dispărut şi altă dată?

— Au existat episoade similare, totuşi niciodată ceva ca acum. Şi le-am mai verificat şi eu alibiurile.

— Sunt soiide?

— Mama era la o degustare de vinuri în Napa, iar tatăl în Chicago cu familia lui. După aceea, m-am ocupat nitel şi de familia Cahill. îşi privi telefonul şi începu să deruleze pe display-ul său. Au o avere estimată la a fi de ordinul milioanelor, iar asta de câteva generaţii. Familia are un conac uriaş pe o colină din San Francisco, cu panorama Golfului şi a Pacificului. Matriarha, bunica lui James... Ia să vedem, o chema... aşa, uite - Eugenia Cahill.

— A murit?

— A fost ucisă. Mendoza îl privi cu subînţeles. Crimele n-au fost cazuri tocmai izolate în familia Cahill, adăugă ea continuând să citească. I-au cam rărit. Mama şi tatăl lui James sunt în viaţă, la fel şi surorile lui - trăiesc în sudul Oregonului. El mai are o soră vitregă, Cissy, care are doi copii şi locuieşte cu soţul ei în San Francisco.

— Âsta-i tot?

Ea continuă să citească, în vreme ce bărbatul evită ambuteiajul din centrul oraşului şi merse pe străzi lăturalnice până la pod, unde intră în fluxul de furgonete, automobile şi dube ce se îndrepta spre sud.

— Nu tocmai. în trecut au existat unele scandaluri, bârfe despre copii din flori, ceea ce este cumva ironic, deoarece Eugenia a fost implicată în una dintre marile organizaţii filantropice din San Francisco: Cahill House. A fost înfiinţată cu ceva ani în urmă, ca un cămin pentru fete nemăritate care

aveau probleme de felul acela. Acum se pare că este... ia să vedem... Acum se ocupă de victimele abuzurilor familiale şi de femei însărcinate care n-au unde să se ducă.

Mendoza ridică ochii din telefon; oraşul rămăsese în urmă şi începuseră să cadă primii fulgi.

— Ca să tragem însă linie, James Cahill va fi al naibii de bogat, a adăugat ea.

Rivers ştia deja asta, la fel cum ştia despre scandalurile din familia Cahill. Nu puteai să fii poliţist în San Francisco atâţia ani, cât fusese el, şi să nu auzi, socialmente vorbind, de una dintre cele mai notorii şi proeminente familii de pe malul Golfului.

— Cahill este la hotelul lui? a întrebat femeia, dând căldura mai tare.

— Mi-a spus că e la atelier, acolo unde construiesc căsuţele.

— Un hotel şi o pepinieră pentru brazi de Crăciun nu-i ajung.

Detectivul admitea că, într-adevăr, Cahill era un ins harnic. O fi fost el
băiat de bani gata, dar cel puţin muncea pentru a-şi asigura existenţa.

Interiorul maşinii se încălzise deja când au trecut peste pod. Dedesubt, râul începea să îngheţe iar lângă maluri se formau pojghiţe sclipitoare. Ceva mai departe, spre sud, pe lângă păşuni acum acoperite cu omăt, le-a apărut Cahill Inn, înconjurat de întinderi de brazi înzăpeziţi.

Traficul încetinise, dar, chiar înainte de a ajunge la han Rivers viră pe drumul lung ce intra pe domeniul Cahill. Şanţuri paralele săpate de roţile vehiculelor în solul acoperit cu prundiş duceau la clădirile unde se construiau căsuţele de lux. Maşina hurducăi pe urmele neregulate ce mergeau paralel cu un gard mărginit de copaci, care separau drumul acesta de cel care ducea la casa lui Cahill. Trecând printre pâlcurile de brazi şi pini, Rivers nu şi-a putut reprima gândul că această pădurice creată de om ar fi fost un loc perfect în care să ascunzi un cadavru.

După aceea, îşi aminti că Megan Travers nu era totuşi moartă.

Sau, cel puţin, ei nu ştiau ca ea să fi murit.
Imediat după o colină micuţă, copacii lăsau loc unei parcări mari - camioane şi dube erau parcate, nu în vreo ordine specială, în faţa unei clădiri metalice uriaşe, asemănătoare unui antrepozit, cu uşi duble. Una dintre uşi era deschisă şi dinăuntru se revărsa lumină.
Detectivul şi-a strecurat Jeepul între o dubă albă şi o furgonetă din anii '70.
— Ia să vedem ce are de spus martorul nostru vedetă.
Opri motorul şi deschise portiera.
— Posibil suspect, adăugă Mendoza coborând.
— Persoană implicată.
— Ce corect politic din partea ta!
— Mereu am fost corect politic, replică sec bărbatul.

Intrară în clădirea vastă; de sus, lămpi puternice luminau furnicarul aflat în acţiune din interior. Structuralişti şi electricieni, instalatori, tâmplari de finisaje şi alţii forfoteau în jurul a trei platforme pe care se aflau căsuţe în diverse etape de construcţie. Cabluri electrice şerpuiau pe sub platforme, iar vacarmul era aproape de nesuportat. Pistoale pneumatice de bătut cuie răpăiau, ciocane băteau, ferăstraie zumzăiau şi voci strigau peste o piesă hard-rock pe care Rivers nu reuşi s-o identifice.

în blugi şi cu cămaşă de lucru sub jachetă, cu o pălărie Stetson neagră, James Cahill stătea pe o platformă şi inspecta scheletul din oţel al unei case, în timp ce discuta cu un bărbat înalt şi slab, cu barbă roşie, al cărui cap era acoperit de gluga bluzei de trening pe care o purta. James răcnea, încercând să se facă auzit peste hărmălaie:

— ... aşa că-i foarte insistentă. Vrea o baie mai mare, cu cadă standard, sau cel puţin suficient de mare ca să poată spăla un câine de talie medie. Are doi schnauzeri. Copilaşii ei.

Făcu o grimasă şi-şi frecă umărul pe sub breteaua bandulierei. Arăta, cu adevărat, groaznic; în ciuda bărbii, zgârieturile de pe obraz erau vizibile şi era pământiu la faţă.

Probabil că-i zărise deja pe detectivi, pentru că a aruncat o privire în direcţia lor, după care a ridicat un deget spre bărbatul cu care vorbea, rostind:

— Jake, scuză-mă câteva minute, te rog.

— Nicio problemă.

Jake şi-a lăsat gluga pe spate, punându-şi în locul ei o cască de protecţie, în timp ce Cahill sărea de pe platformă, strâmbându-se din nou vizibil când a aterizat. Expresia lui nu era tocmai una de bun-venit.

— Crezusem că ne vom întâlni mai târziu, i-a întâmpinat el pe detectivi.

— Eram nerăbdători să auzim ce ai de spus, replică Rivers. Ai zis că ţi-ai amintit ce s-a petrecut în seara dispariţiei lui Megan Travers.

James privi peste umăr, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă cineva ar putea auzi conversaţia lor, ceea ce părea improbabil, întrucât urletul unei maşini electrice de tăiat gresia răsuna în toată clădirea.

— Haideţi în birou, propuse el. Cred că acolo ne putem auzi mai bine.

Arătă cu degetul mare o scară, ce suia către o pasarelă aflată la jumătatea
distanţei de la sol până la plafon, care se sfârşea printr-o cameră mare, cu
toţi pereţii din sticlă, de unde se putea observa perfect toată activitatea de dedesubt.

— Bine.

Cahill, care arăta rău de tot, porni înainte, rezemându-se uşor de balustradă în timp ce urca treptele.

— Aici va fi mai bine, sau cel puţin mai linişte, explică el.

A închis uşa în urma lor şi le-a indicat cu mâna scaunele pentru musafiri, apoi s-a aşezat la biroul lui masiv. Peretele din spatele lui era plin de vitrine mici, ce conţineau mostre de ţesături, gresie, lemn şi cuarţ. Într- un colţ, pe o planşetă de proiectare, se vedea un desen parţial terminat, iar monitorul

unui computer de pe alt birou afişa imaginea tridimensională a interiorului unei căsuţe.

— Spuneai că ţi-ai amintit, reluă Mendoza. îşi scoase scurta, puse telefonul pe colţul biroului şi apăsă butonul de înregistrare. Ai ceva împotrivă?

— E-n regulă. Cahill se lăsă uşor pe spate în scaunul său, ţinându-şi pe piept braţul în bandulieră. Azi dimineaţă mi-am amintit totul.

— Absolut totul? întrebă Rivers.

— Unele detalii sunt înceţoşate, însă da - pare să fie totul.

— Povesteşte-ne atunci ce ţi-ai reamintit, l-a încurajat Mendoza. Cum a fost ultima dată când ai văzut-o pe Megan Travers.

Cahill s-a îndreptat în scaun, s-a aplecat peste birou şi a început:

— M-am întors acasă cam la aceeaşi oră ca de obicei. Şi tot ca de obicei, mi-am luat mâncare de la han - chili şi turtă de mălai. După ce am ajuns acasă, am luat o bere din frigider şi credeam că voi avea o seară liniştită în faţa televizorului. Dar se pare că mă înşelasem.

Povesti apoi cum Megan sosise şi-l acuzase c-o înşela. Cum aruncase cu un bilet în el, după care situaţia devenise şi mai violentă. Potrivit spuselor sale, Megan Travers fusese agresorul, se înfuriase treptat, până când îl atacase, zgâriindu-l cu unghiile şi împingându-l. încercând să-i evite loviturile, se împiedicase, căzuse pe lângă şemineu şi se lovise cu capul de baza vetrei. îşi recăpătase cunoştinţa abia la spital. Megan dispăruse de mult.

— Şi asta-i tot? întrebă Mendoza.

— Tot ce-mi amintesc.

Glasul îi suna sincer, deşi indica o uşoară şovăială.

— Cât era ora? întrebă Rivers.

— înjur de şase şi jumătate, poate şapte.

Corespundea cu ora declarată de Knowlton şi de şoferul plugului de zăpadă. Ca şi cu relatarea femeii care-şi plimba câinele şi văzuse maşina lui Megan gonind prin oraş.
Totuşi, Rivers nu era convins de nevinovăţia lui James Cahill. Bărbatul jură că, după seara aceea, nu mai avusese niciun contact cu Megan şi nu avea nicio idee ce se întâmplase cu ea.
— Megan Travers era prietena dumitale, zise Mendoza.
— Nu mai era, preciză el.
— Eraţi despărţiri?
James se uită de la Mendoza la Rivers.
— Eram în curs.
— Dar în acelaşi timp te întâlneai cu Sophia Russo.
— Da.
— Megan ştia?
— Aflase. Cum tocmai am spus.
— Te mai întâlneai şi cu altcineva în afară de Megan Travers şi Sophia Russo? întrebă Mendoza.
— Nu crezi că două femei sunt îndeajuns? Detectiva nu i-a răspuns, aşa că el a clarificat: Nu, nu mă mai întâlneam şi cu altcineva.
— Dar ai ieşit cu alte femei în ultimul an. Mendoza îşi privi însemnările. Jennifer Korpi?
— Cu ea se terminase de mult.
— Şi Rebecca Travers. Sora lui Megan.
Cahill se strădui să nu reacţioneze; Rivers aproape că simţea efortul uriaş pe care-l făcea James ca să se abţină. în realitate, nu era aşa. O venă îi pulsa pe tâmplă, sub borul pălăriei.
— Ne-am despărţit.
— Iar dumneata ai început să te vezi cu sora ei.
— Da, poate că n-a fost lucrul cel mai frumos, recunoscu bărbatul.
— Cum a reacţionat Rebecca Travers?
— A fost extrem de supărată. Pe mine. Nu prea mult pe Megan.
Privirea lui Cahill devenise sfredelitoare. Mendoza atinsese un punct

sensibil.
— Dacă-ncerci să spui că Rebecca are vreo legătură cu dispariţia lui
Megan, nu-i nicio şansă în privinţa asta.
— De unde ştii? întrebă Rivers.
— O cunosc pe Rebecca. Ea a fost întotdeauna alături de Megan, întotdeauna. Megan poate fi... labilă emoţional... James îşi strânse buzele şi continuă: Rebecca a fost mereu cea calmă, mai echilibrată. N-ar fi făcut nimic, niciodată, ca să-şi rănească sora.
Mendoza încercă să mai obţină detalii în privinţa asta, însă Cahill se ţinu tare. Susţinea ferm că între surorile Travers nu existau resentimente. Rivers înclina să-l creadă, dar părea clar că partenera lui era de altă părere.
— Cum ţi-ai descrie relaţia cu Megan? a întrebat detectivul.
Cahill surâse slab.
— Nu chiar solidă ca piatra.
— Ea a mai plecat de acasă, nu? zise Mendoza. De două ori, nu? Ai depus sesizări privind persoane dispărute.
— Da.
Dintr-odată a devenit bănuitor.
— Şi atunci au fost episoade violente? continuă femeia.
— Ne-am certat, da. Vreau să-nţelegeţi clar un lucru: până la acel moment nu se ajunsese niciodată la violenţe fizice.
— Totuşi, ai fost arestat o dată, interveni Rivers.
— De mult, în urma unei încăierări într-un bar. De atunci nu s-a mai întâmplat. Şi n-a fost vorba niciodată de o femeie.
Rivers nu mai insistă. I-au mai pus câteva întrebări referitoare la cearta din seara aceea, dacă în casă mai fusese cineva, sau dacă Megan fusese însoţită de cineva, ba chiar la un moment dat au sugerat că el ar fi putut să fi fost agresorul, însă povestea lui Cahill era bătută în cuie.
în cele din urmă, James a conchis:
— V-am relatat tot ce ştiu. N-am ascuns nimic, dar chiar nu mai am ce să vă spun, iar acum trebuie să mă-ntorc la treabă.

S-a ridicat, punând practic capăt conversaţiei, iar Rivers fu nevoit să admită că nu ajungeau nicăieri.

— Dacă-ţi mai aminteşti altceva, telefonează-ne, i-a zis Mendoza. Şi-a luat telefonul şi s-a uitat rapid prin SMS-urile primite, oprindu-se la unul dintre ele, pe care l-a citit, apoi a ridicat ochii. Laboratorul a terminat cu maşinile dumitale. Sunt la garaj şi le poţi lua oricând doreşti. Băgă telefonul în buzunar. Noi ne-ntoarcem în oraş şi, dacă vrei, te putem duce cu maşina.

Cahill clătină scurt din cap.

— Mă descurc eu, a rostit el, dorind, în mod vădit, să scape de ei. Cum rămâne cu telefonul meu?

— Am terminat şi cu el, răspunse Mendoza. îl poţi lua când îţi recuperezi şi maşinile. O să am grijă să fie pregătit.

— Perfect.

— Repet, dacă-ţi mai aminteşti ceva…

Femeia puse o carte de vizită pe birou.

— Am înţeles.

Cahill ignoră cartea de vizită şi se îndreptă spre uşă, urmat îndeaproape de ciobănesc. Mendoza pricepu aluzia şi o luă şi ea spre uşă, la fel şi Rivers, care, atunci când trecu pe lângă biroul lui Cahill, înşfacă o pereche de ochelari de soare şi-i strecură în buzunar. După aceea, se grăbi spre scară. Avea deja mănuşile de lucru ale bărbatului, totuşi Cahill era figura centrală a cazului său şi încă unul dintre obiectele lui personale nu putea să strice. Acela era motivul, îşi spuse Rivers. în niciun caz nu putea fi vorba despre faptul că simţise un val de surescitare când şterpelise ochelarii.

îi ajunse pe ceilalţi la baza scării şi Cahill îi conduse afară din clădire. Reîncepuse să ningă cu fulgi mari şi leneşi, care coborau din cerul sur de parcă ar fi fost nişte porumbei. Acolo s-au despărţit şi el s-a întors în clădirea cu mult mai caldă, exact în momentul în care, în parcarea cu pietriş, apărea o maşină mică, şofată de o blondă.

— Sophia Russo, zise Mendoza.

Femeia coborî din maşină şi se îndreptă către clădire.

— Ce ştim despre ea? întrebă Rivers.

— Nu destule...
Mendoza a urmărit-o cu privirea pe blondă. Aceasta s-a strecurat rapid printre uşile mari şi a pornit-o direct către scara ce ducea la biroul lui James Cahill.

CAPITOLUL 1

— Nici pe de parte destule.Pentru numele lui Dumnezeu, James, cel puţin dă-mi voie să te duc eu acolo! insista Sophia, urmându-l pe bărbat afară din biroul său şi apoi în jos pe scară.
— Mă descurc eu.
Nu dorea s-o implice în problemele lui şi adevărul era că începea să fie iritat de insistenţa Sophiei.
Bobby, care adusese o încărcătură de ghips-carton şi revenea acum la camioneta sa, li se alătură.
— Te-ai externat foarte recent, a continuat femeia. Eu pot să am grijă de tine.
— Nu.
James se gândi o clipă la scena lor de dragoste. Ispititor, dar nu! Bobby îl aţinti cu un deget.
— Pentru câteva zile, ar fi bine să faci aşa cum zice ea, fiindcă altfel ar putea s-ajungi înapoi la spital, şi ştim toţi cât de mult ţi-a plăcut acolo.
— Nu cred, zise Cahill, oprindu-se în faţa uşii atelierului.
— Iisuse, arăţi ca un rahat. Bobby clătină îndurerat din cap. Cu ce crezi că ne poţi ajuta aici?
— Mă simt perfect.
— Doar câteva zile, a repetat Sophia, aruncându-i lui Bobby o privire care-l avertiza să nu se mai bage peste ea. Până te vei simţi mai în putere.
— Merg acasă.
— La tine acasă este un haos, îi reaminti managerul ranch-ului.
— Atunci, în seara asta mă duc la hotel. Dacă şi când vei putea să aranjezi o echipă să m-ajute să fac ordine, mă-ntorc acasă.
— Şi dacă o să cazi pe scară şi-o să-ţi rupi gâtul?
— N-o să se-ntâmple asta. James îşi ridică gulerul şi porni spre camioneta Silverado ponosită a lui Bobby. Dacă vrei să m-ajuţi, mă poţi duce la garajul poliţiei. Se pare că, în sfârşit, Explorerul a fost eliberat din custodie.
— Ai de gând să şofezi? întrebă celălalt.

Da, chiar asta voi face.James devenea tot mai nervos de la o clipă la alta. Niciodată nu-i plăcuse să primească ordine, iar acum, aproape toţi considerau că ştiau mai bine decât el ce ar fi trebuit să facă în continuare.

— Şi camioneta companiei? întrebă Bobby.

— Ah, fir-ar...

S-a oprit înainte să se lanseze într-o tiradă de înjurături, deoarece Knowlton avea dreptate. Poliţaii aveau atât Explorerul, cât şi camioneta GMC.

— O să facem două drumuri, a zis el.

— Sau ne poate ajuta ea, arătă Bobby din cap spre Sophia. Eu o să fiu primul în camioneta mea, tu o conduci pe a companiei după mine, şi ea vine cu SUV-ul după noi.

— N-am nevoie de aşa ceva, zise James sec.

Managerul ranch-ului se opri să-şi aprindă o ţigară cu filtru, aplecându- şi capul şi palmând flacăra brichetei în mijlocul ninsorii care începuse să se înteţească.

— Dacă se-ntâmplă ceva, noi suntem acolo şi putem da o mână de ajutor. Asta-i tot.

Ţigara i se mişca în sus şi în jos între buze în timp ce vorbea, apoi se aprinse. Bărbatul trase adânc fum în plămâni.

— Bine, a mormăit James deloc încântat, însă nerăbdător să-i dea drumul, să-şi repună viaţa pe şine.

Urmaţi îndeaproape de Ralph, au trecut toţi trei pe lângă o furgonetă de livrare de la un magazin local de materiale, care dădea cu spatele către uşile deschise ale atelierului. Semnalul de avertizare din spate al vehiculului piuia insistent, în vreme ce roţile răscoleau zăpada şi pietrişul. Bruce Porter, un om bun la toate, stătea în uşă şi dirija furgonetă.

Traversară parcarea spre camioneta lui Bobby şi James se trezi din nou înghesuit între Knowlton şi o femeie frumoasă, cu câinele la picioare.

Ar fi trebuit să accept ajutorul Sophiei, gândi el în vreme ce Bobby băga în viteză. De ce oare mă tot împotrivesc?

Aruncă o privire în direcţia ei şi văzu că Sophia îl privea cu un surâs uşor, aproape jucăuş, pe buze.

De asta, *tipule! Habar n-ai ce se petrece-n mintea ei.*
— Ce este? întrebă ea, cu ochi scânteietori.
— Nimic.
Sophia îşi lipi toată lungimea coapsei de piciorul său şi, în ciuda încercării de a-şi reprima orice dorinţă, James a simţit cât de uşor putea fi aţâţat de ea, cât de aţâţat *era,* deşi în ultimele zile petrecuse prea mult timp gândindu-se la Rebecca şi nu era pe deplin convins că putea avea încredere totală în Sophia... Ceea ce reprezenta o sinteză destul de bună a prăbuşirii sale încă de când începuse să fie atras de sexul frumos. în cazul lui, călcâiul lui Ahile nu avea nimic de-a face cu călcâiul în sine, ci cu blestematul lui de mădular.
încerca să ignore semnalele corpului său, în timp ce Bobby conducea pe aleea de acces, îndepărtând de zor zăpada şi gheaţa cu ştergătoarele şi lucrând cu dejivratorul în suprasarcină; în răstimpuri, ramuri din tufele dintre cele două drumuri atingeau flancul Chevroletului.
Odată ajunşi pe drumul de pământ ce ducea către oraş, Sophia a reînceput:
— Eu cred totuşi că cel mai bine ar fi să ai pe cineva care să se ocupe de tine în următoarea săptămână.
— Am mai discutat despre asta.
— Dar...
— Nu, Sophia.
Femeia a dat ochii peste cap.
— O să stau în hotel. Acolo e tot timpul cineva de serviciu. Ajunge să pun mâna pe telefon.
— Toate camerele din han au fost rezervate, insistă ea.
— O să găsesc eu o soluţie.
— O să dai afară un client care plăteşte? îl privi Bobby nedumerit.
— Da, dacă va fi nevoie. Sunt capabil să iau şi singur decizii, a adăugat James pe un ton tăios.
Ceea ce a pus capăt campaniei de presiuni în următoarele patruzeci de minute, până ce au ajuns la garajul poliţiei. James

a semnat actele necesare pentru ambele vehicule şi, aşa cum îi promisese Mendoza, şi-a recuperat şi telefonul.
După ce a ieşit din garaj, i-a întins Sophiei cheile Explorerului.
— Tu o să vii după mine, i-a reamintit.
Uşor iritată, femeia a răspuns:

O să-l las la han, unde-i şi maşina mea, fiindcă trebuie să revin în oraş. Am fost anunţată telefonic că peste o oră trebuie să fiu la secţia depoliţie. Se pare că detectivul Rivers vrea să discute cu mine.

Cabana izolată Munţi Cascade Statul Washington
15 decembrie

Aştept.

Aşezată pe canapeaua hand made.

înarmată şi pregătită.

Am nu numai două bucăţi de plastic ascuţite ca nişte lame, ci şi vergeaua metalică pe care am izbutit s-o deşurubez de pe dosul uşiţei din cabina de baie. Este grea. Va putea cauza un alt soi, mai profund, de rană.

La gândul ăsta, simt un ghem în stomac. Mă imaginez rotind arma şi simţind bufnetul surd când izbeşte carnea, apoi scoţând iute plasticul ascuţit şi spintecând beregata sau scoţând un ochi.

Cum de s-a ajuns la aşa ceva?

Este adevărat ce se spune despre izolare şi singurătate - că pot da naştere la paranoia, care, uneori, este copleşitoare. Eu încă sunt suficient de lucidă ca să nu cad victimă valurilor de panică. Pentru că, atunci când panica începe să crească, totul devine sufocant şi covârşitor. Trebuie să mă stăpânesc în momentele acelea, să aştept şi, până la urmă, teroarea se destramă lent. Astfel de atacuri sosesc de obicei noaptea, imagini întunecate, tulburătoare şi violente, care mă lasă tremurând şi icnind, însă odată cu venirea zorilor, de obicei, îmi pot regăsi calmul, pot reveni la realitatea deprimantă a captivităţii mele. Şi, atunci, îmi plănuiesc răzbunarea.

Mă uit prin ferestrele prea mici şi aflate prea sus, în timp ce ninge din cerul plumburiu, dar privirea îmi este întoarsă spre interior.

Voi putea oare să-mi pun în aplicare planul brutal?

Voi putea oare să găsesc forţa, tăria sufletească necesară pentru a spinteca faţa şi gâtul unei persoane pe care am iubit-o cândva atât de mult? Pare imposibil...

CAPITOLUL 2

Nu uita că aici ai fost închisă de persoana aceea pe care ai iubit-o cândva. Ea te-a întemniţat. Sub ameninţarea armei.
Lacrimile se adună. Simt un ghem în stomac. Şi un gust acru de la fiere mi se ridică pe gât şi-mi arde nările.
Trebuie s-o fac. Trebuie să mă eliberez. Nu mai pot continua aşa!
încet, stăpânindu-mi lacrimile trădătoare, expir, mă străduiesc să mă calmez privind în interiorul cabanei micuţe, care, deşi îmi este celulă, în aceeaşi măsură este şi casa mea - parchet din lemn de esenţă tare perfect lustruit, focul care pâlpâie, o sofa extensibilă din piele artificială, până şi o pătură pufoasă. Deasupra, mansarda pentru dormit este confortabilă, cu o saltea groasă şi pilotă.
Luxuri accesibile pentru spiritul aventurier.
O reclamă dintr-un pliant.
însă nimic altceva decât o temniţă blestemată.
Stomacul mi se strânge la gândul acesta.
Lanţurile nu te ţin în sclavie
Şi nici zăbrelele în colivie.
Am auzit asta undeva - tata mi-a citit-o, nu?
Da, ce să zic - haide, tată, vino şi trăieşte-n temniţa asta şi vezi dacă mai crezi atunci la fel! Poate că nu-i construită din ziduri de piatră şi gratii de fier, dar ce părere ai de mulurile individualizate, de granitul lustruit şi de cărămizile din sticlă sclipitoare, de ivărele decorative, dar robuste şi perfect funcţionale, care sunt acţionate din exterior? *Ştiu că poemul are de-a face cu libertatea spiritului sau a minţii, sau posibil a dragostei, ceea ce face ca situaţia mea să fie cu atât mai ironică, ţinând seama de trădare.*
Aşezată pe sofa, mă uit la peretele opus, construit din lemn de cedru solid şi riguros finisat, pe care ar fi trebuit să fie montat un televizor extraplat. Bineînţeles, spaţiul acela este gol acum. Nu sunt admise televizoarele, telefoanele sau computerele. în locul lor mi-a fost lăsat un munte de cărţi, ficţiune şi nonficţiune, dar fără ziare, fără reviste, fără legături cu lumea de afară.

Viaţa mi se scurge. Oră după oră. îmi spun că n-a trecut chiar atât de mult timp şi totuşi mi se pare o eternitate.
Mă duc la bucătărie Şi mă uit în chiuveta mică în care se află un sandviş pe jumătate mâncat - pâinea este mucegăită şi uscată -, iar pe o farfurie din carton pătat zace friptura de porc coaptă şi tocată, sleită.
Stomacul îmi chiorăie, apoi se încleştează.
Nu se poate să vomit. N-o *să vomit*

.Dar imediat după aceea se-ntâmplă. Conţinutul stomacului mi se ridică în gură.
Mă reped disperată spre baia micuţă, unde, instantaneu, deversez ultima mea masă - sandvişul - într-o toaletă de compostare ultimul răcnet al tehnologiei.
Doamne Dumnezeule!
Lacrimi îmi răsar în colţurile ochilor şi gura mi se umple de salivă cu gust acru, greţos. Captivitatea asta trebuie să se termine!
Tremurând din tot corpul, fără a fi sigură că nu voi vomita din nou, mă îndrept şi-mi privesc mâinile. Palma stângă mi-e plină de sânge, întrucât am ţinut în ea una dintre bucăţile de plastic ascuţit, pe care am strâns-o atât de tare, încât m-am tăiat.
Rahat, *murmur, dar reacţionez în cele din urmă, lăsând deoparte durerea, şi iau un prosop ca să opresc hemoragia.*
Cât de uşor mi-a tăiat plasticul pielea!
În clipa aceea, îmi pot imagina muchia tăioasă ca briciul crestând pielea netedă a unei beregate şi pătrunzând apoi adânc, prin carnea moale şi în cartilagiul dur al laringelui.
Trosc!
Stomacul îmi icneşte brusc şi vomit restul sandvişului, doar pe jumătate digerat, şi fiere.
Scuip, mă îndrept, mă şterg la gură şi mă întreb: Chiar pot eu să fac asta? Pot să spintec un gât dezvelit cu plasticul ăsta ca un cuţit?
Pentru o clipă, mă uit fix în oglinda ovală montată deasupra chiuvetei mici şi surâd slab către reflexia mea palidă.
Bineînţeles că pot!

5 decembrie

Sophia Russo arăta extraordinar, Rivers nu putea contesta asta.

Femeia fusese de acord să se întâlnească la secţie, nu în apartamentul ei, iar acum intra împreună cu Mendoza în camera mică de anchetă. După o prezentare scurtă, ea îşi scoase haina tivită cu blană artificială şi căciula tricotată plină de paiete. O coadă de cal blondă îi căzu pe umeri.

CAPITOLUL 2

— E frig rău afară, rosti ea, simulând că se înfioară din tot corpul când Rivers s-a ridicat de pe scaun.

— Ţi le iau eu, a zis detectivul.

înainte ca ea să se poată împotrivi, i-a luat haina şi căciula, pe care le-a atârnat într-un un cuier situat lângă uşă, poziţionându-se cu spatele spre masa unde se aşezaseră cele două femei şi spre videocamera aflată sus, pe perete. Prefacându-se că netezeşte cutele hainei şi-i pune căciula într-un buzunar, Rivers a băgat braţul mai adânc, pentru a scoate dinăuntru orice ar fi putut găsi - în cazul de faţă, un tub mic de ruj, pe care-l palmă, neobservat nici de Mendoza, nici de Russo, nici de obiectivul videocamerei.

După ce reveni pe scaunul său, îl trase mai aproape de masă şi, pe sub tăblia ei, strecură rujul în buzunar.

— Doreşti cafea? o întrebă Mendoza pe femeie. Sau un pahar cu apă?

— Dacă aveţi cumva Diet Coke.

Mendoza dădu un telefon, apoi înclină din cap spre Rivers, care umplu două căni cu cafea din cafetiera ce fusese lăsată pe o tavă în mijlocul mesei.

în mai puţin de două minute, în uşă s-a auzit un ciocănit discret şi Dorrie Kahn, recepţionera şi secretara poliţiei, şi-a făcut apariţia, în stilul ei eficient, chiar dacă precipitat, i-a întins lui Mendoza o cutie de Pepsi Cola fără zahăr.

N-avem decât Pepsi, anunţă ea cu obişnuita-i expresie dezgustată; în lumea lui Dorrie, pur şi simplu, nu existau zile bune. Am încercat mereu să- i conving să ia Coke, dar şefii n-ascultă. Ţuguie buzele şi aruncă o privire încruntată către Rivers, de parcă acesta ar fi avut vreo vină. Ei n-ascultăniciodată, a insistat recepţionera.

— Pepsi e foarte bun, spuse Sophia.

Dorrie surâse forţat şi plecă la fel cum intrase din camera de anchetă. Pe coridor, a răsunat o vreme ţăcănitul sonor al tocurilor ei înalte.

Mendoza întinse cutia Sophiei, care o deschise imediat.

— Niciodată n-am înţeles războiul ăsta între Pepsi şi Coca, rosti ea zâmbind, înainte de a sorbi o gură.

Aparent, lăsa impresia unei persoane inocente. Dacă, în realitate, era neliniştită fiindcă urma să fie anchetată de poliţişti, atunci se stăpânea perfect.

— Să-i dăm drumul atunci, a zis Mendoza.

începu cu preliminariile obişnuite, tastând pe iPad şi luând notiţe, deşi videocamera înregistra toată discuţia. După ce a rugat-o pe Sophia să-şi spună numele, a întrebat:

— Adresa de domiciliu?

Sophia i-a dictat adresa, adăugând:

— Un apartament din Cascadia Apartaments.

— De cât timp eşti în Riggs Crossing? urmă Mendoza.

— De şase... ba nu, acum s-au împlinit şapte luni.

— Ce te-a adus aici?

— Serviciul. Vreau să spun că, da, ştiu că pare o nebunie. Eu trăiam în Portland şi...

— Portland, statul Oregon? a clarificat Rivers, sorbind din cafea.

Era călduţă şi slabă. Apoi puse cana deoparte.

— Da, acolo există din plin atmosfera aia „să menţinem Portlandul fantezist", iar mie mi-a plăcut ideea, plus că toţi umblă pe biciclete. Părea cool, înţelegeţi? Pe de altă parte, ploaia... Practic, burniţa întruna. Aşa că, până la urmă, fantezismul Portlandului s-a dus naibii, eu am văzut postul ăsta

la o pepinieră de brazi de Crăciun - de fapt, era un job de hostess la han - şi m-am gândit că suna interesant, o schimbare de ritm, plus că-mi place iarna, ştiţi? Aşa că mi-am trimis CV-ul.

— Şi cum ai aflat despre job? întrebă Mendoza.

— Online, răspunse femeia cu indiferenţă, de parcă în prezent numai aşa s-ar fi petrecut lucrurile. Pe undeva însă chiar avea dreptate.

— Acolo l-ai cunoscut pe James Cahill? întrebă detectiva, mutându-şi privirea de la ecran la ea. La serviciu?

— Da, încuviinţă Sophia din cap, chiar el m-a intervievat pentru angajare.

Oare ochii i-au strălucit puţin mai intens când vorbise despre bărbat?

— în săptămâna următoare am început ca hostess, dar am sfârşit prin a lucra la bar şi la recepţia hotelului, plus chelneriţă în cafeneaua din spate în vârf de sezon - practic, am intervenit oriunde era necesar. După aceea, parcă amintindu-şi ceva, adăugă: Am dat o mână de ajutor chiar şi în birou, pentru căsuţe.

— Ca recepţioneră? întrebă Mendoza.

— Da. De asemenea, am urmat doi ani de contabilitate la colegiul comunităţii, aşa că pot face şi altele. Practic, pot să fac orice ar fi nevoie, nu numai să fiu barmaniţă, ori chelneriţă.

— Un fel de femeie bună la toate? întrebă Mendoza înainte de a sorbi din cafea.

Sophia s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Ai avut o ascensiune destul de rapidă, comentă Rivers.

— Sunt inteligentă, zise ea. Ştiu că sună ca o laudă de sine, dar ăsta-i adevărul. Şi sunt loială. Mulţi vin şi pleacă la han şi la pepinieră, ceea ce este cumva de aşteptat, deoarece multe activităţi sunt sezoniere şi oamenii îşi caută de lucru după aceea altundeva. Lor li se alătură cei care, pur şi simplu, pleacă în altă parte. Fără aviz, fără nimic. Pe mine se poate pune bază oricând.

în ochii ei albaştri nu exista nicio urmă de duplicitate, cel puţin nimic din ceea ce Rivers ar fi putut detecta, totuşi ceva suna fals.

— Când ai început relaţia cu James? întrebă Mendoza.

Sophia a tras aer adânc în piept şi ochii i-au sticlit, părând, într-un fel, că e gata să se lanseze într-o relatare plină de intimităţi a relaţiei cu James Cahill

— Vrei să zici...

— Când aţi devenit un cuplu? a întrerupt-o Mendoza.

Dintr-odată, blonda s-a arătat de-a dreptul iritată.

— Cred că s-a-ntâmplat acum câteva luni... Cumva, a venit de la sine. Lucram împreună, eram din ce în ce mai apropiaţi... Privirea i-a alunecat într-o parte. Practic, s-a născut o atracţie între noi, căreia nu ne-am putut împotrivi niciunul. După care am făcut dragoste. Nu m-am simţit niciodată atât de... împlinită ca femeie.

Expresia lui Mendoza era indescifrabilă. înainte ca Sophia să se poată lansa în detalii, Rivers întrebă:

— Şi Megan Travers?

Tânăra a oftat prelung, înălţând din umeri.

— între ei se terminase totul.

— Megan ştia asta?

— Bineînţeles. Femeile *ştiu* când se întâmplă astfel de lucruri.

Mendoza a insistat.

— Totuşi, James nu-i spusese.

— Nu cred... ba nu, sunt sigură că n-o făcuse.

Pentru prima oară, Sophia nu mai părea în apele ei; ridică o mână şi începu să se joace cu o şuviţă blondă, mimând indiferenţa.

— Ne poţi spune unde ai fost în ziua de joi? zise Mendoza, decisă să ajungă la datele care o interesau.

— Sigur că da. Altă înălţare din umeri, urmată însă de o înghiţitură de Diet Pepsi. Am lucrat până la şase seara la birou, după care m-am întors cu maşina în oraş şi m-am dus acasă - ba nu, nu m-am dus direct acasă. Clătină încet din cap şi părul blond îi atinse uşor umerii. Mai întâi, am mers la benzinărie şi

am făcut plinul. Indicatorul îmi arăta roşu de o zi sau două. Practic, mergeam pe vaporii din rezervor, aşa că m-am oprit la benzinăria de pe Sixth. După aceea, am cumpărat o salată de la Charlie's Deli şi m-am dus acasă. Mă gândisem să merg la cursul de yoga, dar deja întârziasem, aşa că am făcut duş şi m-am uitat la o suită de trei episoade din *Burlacul*, pe care le înregistrasem.
îl privi pe Rivers, apoi reveni cu ochii la Mendoza.
— O viaţă excitantă, ştiu.
Mai excitantă decât recunoşti. Cel puţin asta suspecta detectivul.
— L-ai văzut pe James?
Sprâncenele Sophiei se arcuiră şi sorbi iarăşi din Pepsi.
— La serviciu.
— Şi după aceea?
Ea clătina deja din cap.
— Nu l-am mai văzut până când m-am dus la spital. Am auzit despre cele întâmplate a doua zi, la muncă. Bobby Knowlton spusese câtorva angajaţi, aşa că până la urmă am aflat toţi. M-am furişat acolo ca să-l vizitez.
— Chiar în ziua aceea?
Mendoza sorbi din cafea, continuând să tasteze.
— Nu. Adică, de fapt, da. M-am dus, dar nu l-am putut vedea, fiindcă era în comă. Cred că prima oară când l-am văzut cu adevărat şi am stat şi de vorbă a fost duminica trecută. Şi nici atunci nu era într-o stare prea grozavă.
— Ţi-a spus ce păţise? întrebă Rivers.
— Nu-şi putea aminti, dar era clar că Megan fusese cauza.
— Era clar? a repetat Mendoza.
— Păi, da, a zis Sophia, aruncându-i o privire de parcă ar fi avut în faţă o idioată. Zgârieturile alea de pe faţa lui nu puteau fi făcute decât de o femeie.
Rivers era de acord cu asta.
— M-am gândit că el îi spusese în cele din urmă despre relaţia noastră sau că ea aflase cine ştie cum şi că avuseseră o ceartă zdravănă. Ea l-a atacat!

— Deci, n-a fost invers? a insistat Mendoza.
— James n-ar lovi niciodată o femeie.
— Ştii dumneata asta? a intervenit Rivers.
— Păi... nu...
Sophia ridică o mână, ca şi cum adevărul ar fi fost evident.
Rivers se lăsă pe spate în scaun.
— Prin urmare, ce s-a întâmplat cu Megan?
— De unde să ştiu eu?
— Dacă ar fi să formulezi o ipoteză, urmă detectivul.
— N-aş putea s-o fac şi nici nu intenţionez. Credeam că poliţia lucrează cu date concrete, nu cu speculaţii. Tot ce ştiu este ce am auzit - că, după atac, Megan a plecat furioasă din casa lui James şi că şofa ca o nebună, fiind gata-gata să lovească un plug de zăpadă, sau aşa ceva. Se pare că a plecat la sora ei, care locuieşte în Seattle, sau în Tacoma, aşa cred, dar n-a mai ajuns acolo.
— De la cine ai auzit asta? întrebă Mendoza.
Lui Rivers i-a vibrat telefonul în buzunar, însă bărbatul l-a ignorat.
— Aşa spun toţi cei care lucrează pentru James. Bobby, Leon, Zena... Ştiţi cum e, bârfe de serviciu.
Mendoza îşi notă ceva.
— Când ai văzut-o ultima oară?
— Pe Megan? Sophia s-a încruntat. Sprâncenele ei adunate sugerau că încerca să se concentreze. Nu sunt sigură.
— în ziua aceea? continuă Mendoza.
— Nu mai ţin minte... Cred... cred că am văzut-o în oraş. Se străduia într-atât să-şi reamintească, încât sprâncenele i se contopiseră. Megan lucrează la clinica de lângă Main, nu? McKay Clinic?
Mendoza aprobă din cap.
— McEwen Clinic.
— Am văzut-o acolo - nu înăuntru, ci afară, rosti încet Sophia. Era în parcare şi se urca în maşină. Ningea viscolit, dar am văzut-o. Cel puţin sunt destul de sigură că era ea.

Rivers era convins că nu exista nicio îndoială. Sophia părea genul de persoană care ştia exact ce se întâmplă. Mai ales când era vorba despre o femeie care avea o relaţie cu un bărbat de care era şi ea interesată.

— Când a fost asta? întrebă Mendoza.

— Cu câteva zile în urmă... Ah, staţi aşa! Acum îmi amintesc! A fost marţi după-amiază. Eu mă duceam la cursul de yoga, care se ţine în demisolul bisericii prezbiteriene. Şedinţele sunt marţi şi joi la şase, de aceea sunt mereu pe fugă, pentru că, în majoritatea zilelor, nu termin treaba înainte de cinci şi jumătate. Câteodată întârzii şi ratez primele exerciţii de stretching. Detest aşa ceva.

— Aşadar, n-ai văzut-o pe Megan miercuri sau joi?

— Nu.

Sophia bău o înghiţitură din cutia de Pepsi, şi celor doi detectivi li s-a părut că mâna îi tremură uşor. Oare ce ascundea?

— N-a fost la hotel?

— Eu n-am văzut-o.

— Sau cu James?

— V-am spus, n-am văzut-o.

Femeia şi-a încrucişat braţele la piept şi i-a privit cu un aer oarecum sfidător. Le-a spus că de fapt ea nu făcuse niciodată cunoştinţă cu Megan în mod oficial şi că, ţinând seama de situaţie, nici nu fusese interesată s-o facă. Apoi şi-a ridicat privirea către ferestrele aflate sub plafon şi a oftat.

— Ştiam *despre* ea, dar nimic mai mult. Şi, înainte să mă întrebaţi despre asta, am să vă spun chiar eu - da, ştiam că se întâlnea cu James şi că formau „un cuplu”.

Schiţă în aer ghilimele cu degetele ambelor mâini. Rivers nu părea convins.

Probabil că Sophia a simţit asta, fiindcă şi-a umezit buzele cu vârful limbii, potrivindu-şi banda care-i ţinea părul în coadă de cal.

— Poate că am evitat-o în mod subconştient, adăugă ea, sau poate că Megan mă evita pe mine.

— Iar faptul că ei doi formau un cuplu nu te-a împiedicat să... te apropii de James? întrebă Mendoza.
— Nu erau căsătoriţi, nu erau logodiţi, nici măcar nu locuiau împreună!
— Aşadar, era abordabil?
Ea se foi puţin în scaun.
— Cred că, dacă aş fi fost pornită să pun mâna pe el, atunci, da, putem spune asta. însă cum am zis, lucrurile n-au stat aşa. Am fost atraşi unul de celălalt şi...
S-a întâmplat de la sine, termină Rivers în minte gândul tinerei. Umbre ale explicaţiei neconvingătoare a lui Astrid, fosta lui soţie, despre afacerea ei sentimentală.
Continuară aşa încă cincisprezece minute, fără să mai scoată de la ea ceva important. După care Sophia şi-a îmbrăcat haina, şi-a pus căciula şi a părăsit secţia. După plecarea ei, Rivers a constatat că nu aflase absolut nimic în plus faţă de ceea ce ştiuse înainte de venirea femeii.
— Ai crezut-o? l-a întrebat partenera sa, închizându-şi iPadul.
— Juriul încă deliberează.
— Este niţel prea perfectă. Prea organizată. Prea frumoasă.
Bărbatul şi-a împins scaunul înapoi, privind spre uşa camerei care rămăsese deschisă; încă se mai simţea aroma parfumului pe care Sophia îl lăsase în urma ei.
— Nu-i vina ei.
— Poate că nu, dar n-am încredere în ea.
Şi pe el îl încercase aceeaşi senzaţie. Au ieşit amândoi din cameră, îndreptându-se spre separeurile lor.
Mendoza îl întrebă:
— Crezi că ea l-a vizat pe James Cahill?
— Adică dinainte să fi venit în Riggs Crossing?
— Crezi că a venit în Riggs Crossing special pentru Cahill? Că ştia că este tânăr şi burlac şi că va moşteni o avere?
— Sunt mulţi bărbaţi tineri, burlaci şi bogaţi. Nu trebuie să vii tocmai până în Riggs Crossing ca să găseşti unul. Detectivul căzu pe gânduri. De unde-i ea de origine?
Mendoza îşi propti tableta pe birou, o deschise şi tastă iute.

— Din California.
— Un stat mare.
— Hmm. Aşa-i. Ce zici de San Mateo?
— Ce-i cu el? a replicat bărbatul.
Ştia că oraşul era situat la vreo treizeci de kilometri la sud de San Francisco, în peninsulă. Când locuise în Bay Area, el fusese acolo de zeci de ori.
— Nu ţi se pare o coincidenţă faptul că ea provine din apropierea locului pe care familia Cahill îl numea „cămin”?
— Şi eu provin din aceeaşi zonă. Mulţi alţii sunt de acolo. Inclusiv Megan şi Rebecca Travers.
— Ştii ce vreau să spun.
— Da, ştiu, totuşi James Cahill este din Oregon. Mi se pare că ai lui s-au mutat acolo imediat după ce s-a născut el.
— Pe de altă parte, familia Cahill este originară din San Francisco şi tot acolo se află majoritatea averii ei. Poate c-ar trebui s-o luăm pe urma banilor.
— Nu pe urma femeilor, vrei să zici?
Dintotdeauna, una duce la alta, i-a replicat Mendoza, pe un ton uşor sarcastic.Visul era real.

El era cu Rebecca. Stăteau întinşi pe malul cald al unui lac, într-o zonă pustie, fără oameni în jur, cu palmieri mărginind o plajă cu nisip sclipitor. Hăt departe, la orizont, se vedea o ambarcaţiune care, în timp ce Rebecca începea să-l sărute şi să-i mozolească urechea, pe măsură ce se apropia devenea tot mai mare.

Membrul i se trezi la viaţă şi se întări ca răspuns. Buzele femeii erau calde şi moi, iar James gemu şi închise ochii pentru o secundă, îi deschise apoi şi văzu că ambarcaţiunea se apropiase, că părea să fie o navă după dimensiuni şi că intra în Golf, avansând rapid, neagră şi masivă.

Deşi excitat, bărbatul era încercat de un fior de spaimă, care i se prelingea pe şira spinării - ceva nu era în regulă aici, şi exact în clipa aceea nava a lovit malul, iar plaja a început să se prăbuşească într-o râpă uriaşă, întunecată şi rece ca o noapte

de iarnă, în timp ce el, simţind că alunecă odată cu nisipul, s-a agăţat de Rebecca.

Ea continua totuşi să-l sărute, fără să-i pese de pericol, de faptul că ei doi se prăbuşeau în hăul uriaş şi căscat al...

Femeia îşi lăsă picioarele să alunece pe lângă ale lui, cuprinzându-l, şi începu să se mişte, iar el intră în ritmul ei, în timp ce pământul se dezintegra în jurul lor.

James icni.

Avu un spasm.

Ochii i se deschiseră larg.

Sophia îl călărea din nou.

Bărbatul o prinse de şolduri şi se sili să n-o azvârle de pe el. încăperea era în semiîntuneric, iar Sophia ţinea ochii închişi şi capul lăsat pe spate, cu părul blond coborându-i pe lângă umeri. Avea spinarea arcuită, sânii goi îi luceau de transpiraţie şi sfârcurile erau întărite de excitare.

— Oh, Doamne, şopti ea răguşit. James, oh, oh, ohhh...

După aceea, se încordă şi scoase un strigăt de extaz sau de durere, sau poate de amândouă.

Doamne Dumnezeule, se întrebă el, de ce i se băga întruna în pat? Cu

mse tot întâmpla asta? Şi de ce nu se trezea el? Cum intra ea şi...
Femeia se lăsă să cadă în faţă şi rămase întinsă peste el, respirând precipitat.
— Sophia, ce faci aici?
îşi desprinse mâinile de pe şoldurile ei. Ea îl cuprinse cu braţele după gât.
— Fac dragoste cu tine.
— Asta nu se poate întâmpla mereu.
— Ba da, a rostit Sophia, şi răsuflarea ei caldă răvăşi firele de păr de pe pieptul bărbatului. M-am întors să-mi iau brăţara, te-am văzut şi nu m-am putut abţine.
— Ai cheia de la cameră?
— Am luat-o de la recepţie.
Bineînţeles. Ea lucra ocazional la recepţie şi avea acces la computer şi la toate modalităţile necesare pentru a emite un alt card-cheie.
James îi desprinse braţele şi o împinse uşor de pe el, într-o parte.
— Nu poţi continua să intri aici în felul ăsta.
— De ce? îl privi ea cu ochi luminoşi, părând uşor rănită.
— Dintr-un milion de motive.
— îţi faci prea multe griji.
— Iar tu nu-ţi faci nicio grijă.
Femeia se ghemui mai aproape, lipindu-şi capul de umărul lui.
— Ţine-mă-n braţe, a murmurat ea. Oh, James, mai ţine-mă doar puţin în braţe...
El a rămas tăcut şi nemişcat, privind spre tavan, încă torturat de râpa fără fund din visul său.
***
Willow aştepta în întuneric.
Aşa cum obişnuia să facă mereu.
Hotelul era tăcut în orele de dinaintea zorilor, când majoritatea ocupanţilor săi dormeau. Puţinul personal din schimbul de noapte era la posturi: un recepţioner în birouaşul din spatele

tejghelei, uitându-se probabil la filme porno pe telefon, şi un om de serviciu în cămăruţa lui de la subsol.
Uşile camerelor erau închise, încuiate peste noapte, coridoarele erau pustii.

Ea era singură şi ştia perfect unde se află videocamerele.

Ajunsă la etajul al doilea, s-a uitat la uşa apartamentului destinat VIP- urilor, în care acum stătea James Cahill, aflat în convalescenţă, şi în care, aşa cum ştia, intrase Sophia Russo. Willow se gândise să se apropie mai mult de uşă, ba chiar să-şi folosească paspartuul ca s-o întredeschidă, dar înăuntru se afla şi câinele, care ar fi făcut gălăgie dacă apărea un intrus, şi probabil că James oricum nu dormea.

Ea îşi putea imagina ce se întâmpla în apartamentul acela. în ciuda rănilor sale, în ciuda recentei internări în spital, în ciuda faptului că presupusa lui prietenă dispăruse, James păcătuia trupeşte.

Cu Sophia.

Un păcat care nu putea fi uitat şi, cu siguranţă, nu putea fi iertat.

* * *

Paisprezece ore pe drum.

Charity ar fi trebuit să poposească undeva peste noapte.

Se gândise să stea la mătuşa ei, apoi renunţase la idee, întrebările la care ea n-ar fi dorit să răspundă erau prea multe.

De aceea intră în parcarea unui motel oarecare din imediata vecinătate a Oakland-ului şi ceru o cameră tocmai când începuse să se crape de zori, iar femeia robustă din mica recepţie reumplea cafetierele. în mod sigur, o doză de cafeină ar fi putut-o ajuta şi pe ea, deoarece căsca întruna în vreme ce aranja în coşuleţe plicurile de zahăr şi de înlocuitor, precum şi cutiuţele cu frişcă artificială. Lângă ele, se afla un şir de pahare din carton, dintre care unul era plin cu beţişoare pentru amestecat.

— O clipă, te rog! strigă recepţionera peste umăr când Charity, cu geanta de voiaj în mână, se opri la tejgheaua laminată cu imitaţie de lemn. îşi termină treaba şi se întoarse.

— Cu ce te pot ajuta?

Vorbise în maniera aceea intimă care o irita la maximum pe Charity şi reportera se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine s-o fi sunat totuşi pe mătuşa Maureen, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i suporte toate întrebările indiscrete şi insistente. „De ce nu te-ai măritat?”, „Nu vrei să ai copii?”, „Chiar aşa, asta-i meseria ta? Reporter de investigaţie la capătul lumii? Mă iei peste picior?”

Nu, nu, era mai bine să doarmă aici.

— O cameră pentru două nopţi, a răspuns ea. Posibil trei.

— Cu două paturi? a întrebat recepţionera în timp ce îşi aşeza ochelarii cu lentile înguste pe vârful nasului, după care începu să tasteze la un computer vechi.

— Da, sigur. Orice.

Charity tocmai voia să precizeze că era singură, dar îşi ţinu gura, semnă şi primi o cheie pentru o cameră la primul etaj, care se dovedi a fi exact aşa cum îşi imaginase: două paturi cu cuverturi ţipătoare, draperii asortate la ferestre, un birou pe care era un televizor extraplat şi un dulap fără uşă. Camera de baie era micuţă, însă destul de curată. Beneficia, de asemenea, de Wi-Fi, în care nu avea încredere, dar nici nu-i era necesar. îşi adusese propriul ei hotspot.

Deşi se simţea obosită, petrecu următoarea jumătate de oră despachetând, instalându-şi laptopul şi creând o zonă de lucru.

Satisfăcută, s-a gândit apoi să se întindă pe pat, dar stomacul ei făcea gălăgie, aşa încât coborî la parter, ieşi pe uşa din faţă şi traversă patru benzi de şosea până la un local care făcea reclamă la plăcinte „proaspăt gătite” şi la bufet non-stop „mănânci cât poţi”. Nu era vreo minunăţie gastronomică, dar nu conta. Şi-a luat un sandviş pe care l-a devorat cu lăcomie în camera de hotel, apoi a făcut un duş rapid şi s-a trântit pe unul dintre paturile deformate, ca să doarmă câteva ore, după care avea să-şi înceapă investigaţiile. Pe aproape toată durata

călătoriei spre sud se gândise la cum să abordeze familia Cahill. Până la urmă, decisese să înceapă cu o vizită la Cahill House, căminul pentru adolescente rămase gravide, iar apoi să se ducă la reşedinţa familiei. După ce îşi forma o idee generală, urma să încerce să contacteze prieteni şi cunoştinţe de-ale lui James. Iar după aceea avea să vină rândul lui Megan. Mama femeii dispărute locuia tot în zonă.

Deocamdată, Lenora Travers nu-i răspunsese la niciunul dintre apeluri.

Charity nu-şi făcea griji în privinţa asta. Mulţumită internetului şi abilităţilor ei detectivistice bine perfecţionate, ea ştia exact unde locuia Lenora. Dacă nu-i răspundea la telefoane, atunci avea să se întâlnească faţă în faţă cu ea, ceea ce ar fi fost oricum probabil mai bine. Emoţiile puteau fi ascunse în SMS-uri şi conversaţii telefonice, însă era mult mai greu să-ţi controlezi reacţiile atunci când priveai pe cineva direct în ochi. Iar Charity se considera o maestră în a-i citi pe oameni.

Totuşi, cum şi de ce ar fi fost mama lui Megan implicată în dispariţia fiicei sale?

Gradul de probabilitate era foarte redus.

Ea ar fi putut oferi însă răspunsuri despre cunoscuţi de-ai lui Megan, despre locurile unde s-ar fi putut ascunde tânăra şi despre cine ar fi dorit să- i facă rău - mici informaţii utile despre dispărută. Poate că, graţie lui Charity Spritz, avea să apară ceva care să ducă la rezolvarea cazului. Oh, da!6 decembrie

De ce naiba mai stătea ea aici?

Trecuse mai bine de o zi de când fusese anchetată de poliţie, dar Rebecca tot nu plecase din Riggs Crossing. Petrecuse o noapte fără să poată închide ochii, fixând ceasul cu privirea, lovind cu pumnul în pernă şi dorindu-şi să poată adormi, însă amintirile legate de sora ei continuau să nu-i dea pace. Megan plângând în prima ei zi la grădiniţă. Megan căzând de pe bicicletă şi julindu-şi genunchiul. Megan prinsă la fumat în gimnaziu. Prima ei dezamăgire sentimentală, când un puşti din

clasa a opta o abandonase, după care urmaseră incredibilele suişuri şi coborâşuri ale anilor de liceu, melodramele acute ce făcuseră mereu parte din viaţa ei.
Iar apoi, desigur, trădarea lui James Cahill.
Pleacă.
Toţi ştiu că-ncerci s-o găseşti pe Megan. Poliţia. James. Până şi idioţii din presă. Aşa că abandonează totul. Pleacă şi gata. Ţi-ai afirmat punctul de vedere şi ai făcut tot ce trebuia să faci, tot ce poţi să faci.
Aşa că pleacă naibii de-aici.
N-o poţi ajuta pe Megan.
Domnul ţi-e martor c-ai încercat.
În mod repetat.
Şi cu ce rezultate?
Pentru ca ea să-ţi poată face rău? Să te-njunghie pe la spate? După care să vină în goana mare la tine ca să-i rezolvi problemele?
Recunoaşte, Rebecca: Tu n-o poţi îndrepta pe Megan. Nimeni nu poate.
Şi ea nici nu vrea să fie îndreptată.
Indiferent unde ar fi şi indiferent ce i s-ar fi întâmplat.
Pentru o clipă, Rebecca simţi o durere în inimă, dar apoi o alungă, aşa cum făcuse toată viaţa.
Aşa cum făcuse când tatăl ei biologic plecase.
Aşa cum făcuse când tatăl ei adoptiv, Donald, divorţase de Lenora.

Aşa cum făcuse când Megan i-l furase pe James

.Totuşi, nu putea să renunţe.

Nu încă.

Trebuia să facă o declaraţie publică, să implore eliberarea lui Megan, dacă era ţinută împotriva voinţei sale, chiar dacă deocamdată nu apăruse nicio cerere de răscumpărare. Uneori, femeile erau răpite pentru alte motive, erau exploatate de răpitorii lor. Pielea i se făcu de găină gândindu- se la sclavele sexuale despre care citise sau la persoanele atrase în secte.

I se uscase complet gâtul.

Trebuia să facă ceva. Telefonul i se încărca pe biroul mic din camera de hotel; îl luă şi se uită la apelurile recente. O mulţime de reporteri îi lăsaseră SMS-uri, cea mai insistentă fiind Charity Spritz, însă aceasta lucra la un ziar, iar Rebecca era de părere că apelul ei trebuia să fie televizat.

Se imagină privind în obiectivul camerei TV şi implorându-l pe răpitorul lui Megan s-o elibereze pe sora ei, dacă mai era vie.

Aşa ceva ar fi fost eficient.

Toţi, inclusiv James, aveau să fie mişcaţi de rugăminţile ei intense.

Dar oare ea ar fi fost în stare să le formuleze?

De ce simţea că pentru ea ar fi fost doar un fel de simulacru?

Nu era ca şi cum n-ar fi iubit-o pe Megan, însă era sătulă de melodramă, era obosită până peste cap de tot ce se învârtea în jurul mezinei. Când Donald plecase, nici măcar nu-şi luase rămas bun de la Rebecca. După aceea, nu-i telefonase niciodată. însă păstrase legătura cu Megan.

Iar Lenora ţinuse ca ochii din cap la Megan în perioada aceea dificilă. „Ea este foarte sensibilă, ştii?" îi spusese propria-i mamă, negândindu-se că şi Rebecca era rănită şi că suferea.

în anii ce urmaseră, Megan îşi bătuse adesea joc de propria-i viaţă, pierzând slujbe şi prieteni şi contracte pe apartamente într-un ritm ameţitor. Totuşi, de fiecare dată ea apelase la Rebecca, aşteptându-se ca sora ei mai mare, calmă şi cu capul pe umeri, să aranjeze situaţii, s-o ajute să-şi lipească din nou fragmentele vieţii sfarâmate, considerând, în mod subconştient, un lucru firesc ca viaţa Rebeccăi să treacă pe un loc secundar.

Rebecca îi venise în ajutor când Megan fusese prinsă în propria-i capcană emoţională, iar bărbatul cu care trăia pe atunci golise conturile lor bancare comune, lăsând-o cu leasingul unui apartament scump neachitat şi fără niciun ban. Rebecca găsise pe cineva care să preia contractul de leasing, un cuplu care urma să se căsătorească în curând, clienţi ai companiei A Vision în White pentru mirese, unde lucra ea. îi îngăduise, de asemenea, lui Megan să se mute la ea, să locuiască împreună până ce avea să-şi lingă rănile şi să treacă peste şocul emoţional. Rebecca o ajutase cu facturile şi-i oferise surorii ei tot sprijinul emoţional de care era capabilă. Megan profitase din plin de sprijinul acela, după care, în cele din urmă, se mutase.

Episodul respectiv avusese loc cu aproape doi ani în urmă, înainte ca Megan să-l fi întâlnit pe James, totuşi nu fusese izolat. De fiecare dată, viaţa sfarâmată a lui Megan îi era adusă pe tavă Rebeccăi, care se străduia din răsputeri să culeagă toate bucăţelele şi să le lipească la loc, cum putea ea mai bine.

Până acum... Până ce Megan o înjunghiase pe la spate, intrând într-o relaţie cu James Cahill. Ea nu uitase ziua când Megan recunoscuse că se întâlnea cu James.

Se aflau în apartamentul Rebeccăi din Seattle. Afară burniţa şi picăturile se prelingeau pe geamul bucătăriei, aflat deasupra chiuvetei. Megan fusese agitată, îşi umezea buzele şi-şi curăţa întruna scame invizibile de pe mâneci, iar ochii ei albaştri erau înceţoşaţi. Venise să transmită un mesaj şi refuzase să ia loc.

— Trebuie să-ţi spun ceva, i-a zis ea atunci, şi văzuse limpede întrebările din ochii Rebeccăi.

— în regulă.

— Tu... ăăă, ai zis că ţi se pare că James îşi pierde interesul faţă de tine.

Aşa zisese? Nu era chiar corect sută la sută.

— Cred că am zis: „James a fost distras în ultima vreme”. Rebecca zărise indecizia de pe chipul surorii ei. De ce?

— Ei bine... vreau să ştii că mă mut în Riggs Crossing.

— în Riggs Crossing? a repetat Rebecca, întrebându-se despre ce era vorba. Pentru că James locuia acolo şi...

Ah! Inima i s-a transformat instantaneu într-un bolovan. Nu! Megan n-ar fi... nu putea... însă vedea adevărul în ochii surorii ei.

— Din cauza lui James...

— Da, aprobase Megan din cap. Uite ce-i, n-am vrut să se-ntâmple aşa - sincer, n-am vrut - dar...

— *Ce anume* să se-ntâmple? a întrebat-o Rebecca.

însă ştia prea bine! O ştia, la naiba! Cumva, într-un fel care ei îi scăpa,
Megan se strecurase în sufletul lui James!

— ...însă James şi cu mine... ne-am îndrăgostit unul de celălalt, recunoscuse Megan cu răsuflarea întretăiată şi cu ochi scânteietori, de parcă ar fi crezut cu adevărat în minciunile pe care le îndruga. Mă mut în Riggs Crossing ca să fiu aproape de el.

— Te-ai îndrăgostit, a îngânat-o Rebecca, simţind cum pârjolul îi urca pe gât. De prietenul meu!

— N-ar fi trebuit să se întâmple asta.

— Aici ai spus un mare adevăr.

— N-are nicio legătură cu tine!

— Are o *foarte mare* legătură cu mine şi tu o ştii. Rebecca era furioasă şi, în acelaşi timp, tristă. Asta-i o greşeală, Megan.

— Ştiu că eşti rănită şi...

— Ba nu, nu ştii nici pe jumătate ce simt eu.

— Noi doi ne iubim.

— Bine, nu mai vreau s-aud niciun cuvânt! Du-te. Du-te în Riggs Crossing. Du-te să fii cu James. O să vezi adevărul, dar atunci să nu mai vii în fuga mare la mine să repar lucrurile. Nu şi de data asta. Pentru că n-o s-o mai fac, i-a spus ea în timp ce Megan pornise spre uşă. De data asta eşti complet pe cont propriu!

Iar după ce Megan ieşise în burniţa neprietenoasă din Seattle, Rebecca trântise uşa după ea, o încuiase, apoi trăsese şi zăvorul de siguranţă. îi tremurau genunchii din cauza durerii ce-i sfâşia inima şi se lăsase să lunece pe blatul uşii, până ce se oprise pe podea. Dar îşi jurase atunci ca nici Megan şi nici James să nu ştie vreodată cât de dureroasă fusese trădarea lor.

Acela avea să fie secretul ei, crucea pe care avea s-o poarte în tăcere.
Da, ziua aceea însemnase punctul de răscruce.
I se umplură ochii de lacrimi şi, furioasă pe ea, Rebecca şi le-a şters cu un gest apăsat. Apoi s-a dus la baie, a deschis robinetul de apă rece şi s-a stropit pe faţă.
— N-o lăsa să-ţi facă asta, se adresă ea reflexiei din oglindă. N-o lăsa!
Avea să stea de vorbă cu mass-media.
Avea să-şi facă publică rugămintea pentru eliberarea lui Megan.
Iar după aceea avea să plece.
Şi James?

I-a rememorat figura, cu barba nerasă de aproape o săptămână, cu obrazul zgâriat şi cu acel bandaj ce-i acoperea o parte a capului. Era mai slab decât şi-l reamintea, iar conturul pometilor şi al maxilarelor erau mai clar definite. Mda, cam asta îţi putea aduce relaţia cu Megan.

Rebecca bănuise că ea depăşise de acum obsesia faţă de bărbat, îşi spusese că trădarea lui era ceva ce ţinea de trecut, aşadar un lucru bun. Aproape că se convinsese că avusese noroc că nu se implicase prea mult în povestea cu el înainte ca James să-şi fi dezvăluit adevărata fire şi să fi sfârşit în braţele lui Megan.

Dar se înşelase.

Se înşelase rău de tot.

Avea să lase Riggs Crossing în urmă cât putea mai repede. Avea să-şi vadă de viaţa ei.

Telefonul îi piui pe undeva, în vălmăşagul de pături aruncate pe pat. îl ridică, văzu că era numărul mamei şi simţi o strângere de inimă. Nu avea dispoziţia necesară pentru a răspunde la întrebările Lenorei, care o făcea mereu să se simtă ca şi cum ar fi fost supusă unui interogatoriu, dar nici să nu-i răspundă la apeluri nu era o soluţie. Luă telefonul, se duse la fereastră şi privi strada de dedesubt. Felinarele străluceau, iar zăpada şi gheaţa reflectau razele luminoase. Traficul se scurgea încet prin intersecţia din apropiere, iar câţiva pietoni, înfofoliţi - scurte, căciuli, mănuşi şi fulare - mergeau grăbiţi pe trotuar. Fulgi mari

ca din dantelă coborau lent, parcă plutind, din norii suri. Telefonul a sunat din nou în mâna ei.

Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

Continuând să privească prin geam, a răspuns cu o clipă înainte ca apelul să fie trimis spre căsuţa vocală.

— Bună, mamă.

— Am crezut că eşti ocupată. Sau că nu vrei să-mi răspunzi.

Asta era mama. Asta era Lenora Travers. Niciodată nu rata vreo ocazie de a o zgândări.

— Eram la baie, minţi Rebecca.

Uită-te la tine, minţi ca să eviţi conflicte cu propria-ţi mamă.

— Nu te ţin mult. Voiam doar să ştiu dacă ai mai primit ceva de la Megan.

Rebecca şi-o imagină pe mama ei, înaltă şi zveltă, cu pielea bronzată şi părul vrâstat de şuviţe blonde după orele petrecute sub soarele Californiei, cu ochii deschişi la culoare vizibil îngrijoraţi.

— Nu crezi că, dacă m-ar fi sunat sau ar fi apărut, ori mi-ar fi trimis un SMS, te-aş fi anunţat?

— Da, da, sigur că da, însă... pur şi simplu, sunt prea departe. *Asta a fost opţiunea ta,* gândi Rebecca, ceea ce nu era însă adevărat. Ea şi Megan fuseseră cele care plecaseră.

— Da, ştiu.

Pe stradă, o camionetă cu platforma acoperită de o prelată trecu prin intersecţie, iar trei fete, aflate în pragul adolescenţei, cu căciuli roşii identice, chicotind şi ţinându-se de braţ, intrară sub o copertină lată, apoi în cafeneaua-cofetărie situată pe colţ, în diagonală faţă de hotel.

— Şi nicio cerere de răscumpărare?

— Crezi c-a fost răpită? Mamă, Megan este femeie în toată firea.

— Tu nu citeşti ziare sau postările de pe Facebook? Sunt răpiţi întruna şi oameni, nu numai fetiţe. Ei - răpitorii - pretextează că au o problemă şi tu te opreşti, sau te lovesc cu maşina în bara din spate, iar tu ieşi ca să constaţi dauna şi - *bam!* Te ameninţă cu arma şi te silesc să intri în maşina lor, după care

te duc într-un loc uitat de Dumnezeu. De aceea nu s-a găsit maşina lui Megan!
— Ea n-a fost răpită.
— De unde ştii?
Nu, gândi Rebecca, într-adevăr nu ştia.
— Este foarte frustrant, continuă Lenora. I-am lăsat SMS-uri detectivului ăluia… cum îl cheamă? Aşa, Rivers, mi-am amintit. Dar după o discuţie iniţială, el nu mi-a mai telefonat.
Rebecca se gândi la Brett Rivers, la felul cum îl găsise în apartamentul lui Megan, stând pe întuneric, complet singur, de parcă ar fi fost în transă, cu mintea la ani-lumină depărtare. Şi la felul cum o privise atunci când dăduse declaraţia la Departamentul Şerifului. Un individ bizar.
— Probabil că este foarte ocupat.
— Mi-a spus c-o să mă ţină la curent, dar nu ştiu dacă o va face. Poate, la fel de bine, să-l sune pe taică-tău şi ştii ce se va-ntâmpla. Glasul Lenorei deveni acid şi tăios, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îl pomenea pe fostul ei soţ. Donald şi nevastă-sa aia sunt fericiţi să mă ţină-n beznă...
— Dacă aflu ceva, te anunţ imediat, a intervenit Rebecca, sperând să stopeze altă diatribă plină de ură despre Donald Travers. Ea avea propriile-i probleme legate de tatăl ei, şi nu avea chef să pornească pe drumul respectiv. îţi promit!
— Bine... a fost de acord mama ei, împăcată pentru moment doar pe jumătate. Vreau doar să fiu ţinută la curent, Becky.
Nimeni, cu excepţia mamei ei, nu-i mai spunea aşa, iar Rebecca detesta numele acela.
— Tu eşti acolo, iar eu nu pot s-ajung prea repede şi… îmi fac o mie de griji în legătură Megan. Pentru prima oară de la începutul convorbirii, glasul păru să i se înmoaie puţin. încă de când era mică, ea a fost mereu prea emotivă, prea exagerat de melodramatică, prea... în fine... prea „Megan” - aşa obişnuiam eu să spun. Toată viaţa a făcut nişte tâmpenii absolut incredibile.
— Crezi că acum a procedat aşa în mod deliberat? a întrebat Rebecca, uluită că mama ei avea un spirit atât de

pătrunzător în ce priveşte caracterul excentric al mezinei, ba şi mai surprinsă că o spunea chiar faţă de ea.

— Ah, nu... vreau să zic... nu ştiu, dar sunt foarte îngrijorată şi, dacă aş putea pleca, aş veni acolo imediat. Ştii şi tu asta. Am însă multe pe cap din cauza sărbătorilor, ştii cum e. O să fiu una dintre hostess la balul de Crăciun şi la campionatul de bingo, după care o să răspund, adică o să fiu coordonatoare, de banchetul de Valentine's Day - facem un eveniment local de caritate pentru săraci şi strângem deja donaţii, dar avem o problemă cu cateringul şi... Lenora îşi stăvili un oftat. Pur şi simplu, sunt foarte îngrijorată.

— O să te anunţ imediat ce aflu ceva. Mamă, uite ce-i, trebuie să mă- ntorc la treabă. Vorbim mai târziu.

Rebecca a închis imediat după minciuna aceea, azvârlind telefonul pe pat. N-avea avea absolut niciun chef să lucreze, dar se întoarse ca să vadă unde-şi lăsase laptopul şi constată că era deschis la site-ul A Vision în White, după care reveni cu atenţia către stradă. Ca într-o străfulgerare, recunoscu zulufii de păr blond ai Sophiei Russo, care intra în cafeneaua aflată vizavi.

Inima i-a tresărit.

Nu se întâlnise până acum cu femeia, o văzuse doar în fotografiile pe care Megan i le trimisese pe telefon cu câteva zile înainte de dispariţie. Dumnezeule, numai o săptămână era de atunci? I se părea că trecuse o veşnicie. După ce ajunsese în Riggs Crossing, Rebecca o zărise de două ori pe Sophia în orăşel: prima oară - purta o haină lungă şi avea o căciulă de blană - pe când ieşea dintr-un mic complex comercial care găzduia o brutărie, un magazin universal, un magazin de arme şi o consignaţie ce vindea produse „folosite cu grijă”; a doua oară, în timp ce Rebecca aştepta cu maşina la stop, iar Sophia, aflată pe trecerea de pietoni, se îndrepta spre maşina ei parcată în următorul cvartal. Rebecca se uitase după ea până ce se urcase în vehiculul cenuşiu şi ar fi zăbovit şi mai mult, dar şoferul camionetei care aştepta în spate claxonase furios, silind-o să apese pe acceleraţie şi să traverseze intersecţia. A simţit atunci un neaşteptat imbold de a o urmări pe blondă, pentru că,

indiferent dacă voia sau nu s-o recunoască, Sophia o fascina. A ocolit rapid cvartalul şi, văzându-i Fordul care dispărea după un colţ îndreptându-se în direcţia opusă, a întors cu o sută optzeci de grade, pornind după automobilul cenuşiu, spre Aspen Street şi Cascadia Apartaments, o clădire banală cu un etaj şi cu ziduri făcute din bolţari. Sophia oprise maşina, coborâse şi, în cizmele ei înalte până la genunchi, cu cheile într-o mână înmănuşată s-a îndreptat spre apartamentul aflat în capăt. Ca şi cum ar fi simţit că era urmărită, a privit peste umăr înainte să descuie uşa şi ochii ei au fixat-o pe Rebecca, pentru o clipă paralizantă, când aceasta a trecut cu maşina pe stradă.

Sophia nu trădase nicio surprindere când privirile li se întâlniseră. Ulterior, Rebecca ar fi fost gata să jure că blonda chiar schiţase un zâmbet, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie filată.

însă asta era o nebunie, nu? Sau, în cazul cel mai bun, era paranoia.

Acum, Rebecca se întoarse cu spatele la fereastră şi se concentră la pagina deschisă pe laptop, totuşi nu putea găsi energia necesară de a se ocupa de nunţi sau de mirese, sau de orice altceva asociat ideii de romantism, fericirii şi viitorului însorit. închise capacul laptopului şi reveni la fereastră. Stomacul îi dădea semnale sonore şi a privit spre restaurantul situat în următorul cvartal, poziţionat în diagonală faţă de hotel. Ar fi trebuit, într-adevăr, să părăsească orăşelul acesta şi să revină în Seattle dar la gândul revenirii în apartamentul ei pustiu a simţit un fior neplăcut. Şi, la urma urmelor, putea să lucreze de oriunde în lume atâta timp cât avea o conexiune decentă la internet.

Poate că ar fi trebuit să plece definitiv din Seattle.

Să plece cât mai departe de haosul care era viaţa ei şi departe de burniţa şi amintirile din Seattle.

întrucât buticul pentru mirese se extindea pe pieţe din California, putea să părăsească foarte uşor Seattle. Poate că, într-adevăr, avea nevoie de o schimbare de decor.

Şi cum rămâne cu Megan?

Gândul la sora ei îi strânse stomacul.

Apoi, mai era şi James...

Nu te mai gândi la el! Te-a trădat. Ai uitat?

Rebecca privea pe geam, prin reflexia chipului ei oval, la pietonii care mergeau grăbiţi sub ninsoare, pe trotuare sau printre maşinile parcate, unii împovăraţi cu pachete, toţi înfofoliţi împotriva gerului. Un băiat pe skateboard luneca prin mulţime, un domn în vârstă îşi ajuta soţia să urce într-o camionetă parcată şi... Deodată îi atrase atenţia o siluetă solitară, retrasă faţă de restul - o femeie, i se păru, cu un fular înfăşurat în jurul gâtului, care-i acoperea şi partea inferioară a feţei. Stătea mai într-o parte, însă capul îi era uşor îndreptat în sus, ca şi cum s-ar fi uitat direct la Rebecca.

Şi ce dacă, a fost primul ei gând, dar apoi, de parcă şi-ar fi dat seama că fusese observată, femeia s-a întors brusc şi a intrat pe o alee, iar coada lungă în care-şi strânsese părul negru flutură în urma ei. Nu, nu era blonda Sophia, care intrase în cafenea. Dar cine să fie atunci?

— Ce naiba? a rostit cu voce tare Rebecca.

Tocmai încerca să se convingă că nu era nimic când telefonul a ţârâit, făcând-o să tresară. Aproape că-l ignoră, deoarece vorbise deja cu mama ei, şi aproape toate celelalte apeluri fuseseră de la numere necunoscute despre care se dovedise că aparţineau unor reporteri. Ar fi putut să-i lase un mesaj în căsuţa vocală, gândi ea, totuşi luă iarăşi telefonul din talmeş-balmeşul aşternuturilor, însă acum recunoscu numărul - era al lui James Cahill.

Inima începu să-i bată mai repede şi primul ei gând a fost să lase apelul să intre în căsuţa vocală.

Dar dacă el aflase ceva nou despre Megan?

încercând să fie tare, a răspuns.

— Bună, James, rosti ea direct, fără niciun preambul, sperând ca vocea să nu-i trădeze vreo emoţie.

— Bună, Becca.

Inima femeii tresări, amintindu-şi cum el îi scurtase mereu numele. Nu Becky, ci Becca... şi cât de mult îi plăcuse.

— Sunt jos, urmă James.

— Jos? Aici? întrebă ea, după care, înainte ca bărbatul să poată răspunde, continuă: De ce?
O pauză de o secundă.
— Mi-am amintit, a spus el.
— Ce?
— Seara aceea. Cu Megan. Mi-am amintit-o.
Rebecca înghiţi nodul mare care i se pusese în gât.
— Ah.
— Mi-am zis că ar trebui să ştii.
Inima ei porni să bată mai repede.
— Spune-mi.
— Nu pot s-o fac prin telefon.
— Nu ştiu ce să zic... începu ea.
Aruncă o privire rapidă prin camera mică de hotel: patul ne făcut, laptopul peste pături, hainele pe care le purtase mai devreme puse de-a valma pe spătarul unui scaun. Gândul ca James să vină în camera ei - în spaţiul ei - o speria. începu să strângă obiecte şi să netezească aşternutul.
— Nu aici...
— Unde vrei?
— Nu ştiu, dar nu aici.
— Bine, o să găsim un loc.
Glasul era al unui om foarte sigur pe sine. Inima Rebeccăi bătea parcă şi mai iute. Trebuia să vorbească cu el. *Dorea* să vorbească cu el. Nu acesta era, de fapt, motivul pentru care venise tocmai în Riggs Crossing? Să afle ce ştia el, ce-şi amintea?
Sau motivul era altul? Acum că Megan dispăruse...
— O să cobor, rosti ea cu răsuflarea întretăiată, alungând ideea aceea.
— Te aştept la recepţie.

CAPITOLUL 1

— Femeia a închis telefonul, întrebându-se dacă nu cumva era pe punctul de a comite cea mai gravă greşeală a vieţii ei.Haideţi, doamnă, daţi-i drumul.
Agentul de pază, un bărbat voinic a cărui uniformă era prea strânsă pe corp, îi făcu semn lui Charity să plece de pe veranda din faţă, în vreme ce o pâclă fină, vizibilă în lumina lămpilor stradale, devenea tot mai deasă în jurul lor. în nordul Californiei se lăsa noaptea şi aerul era la fel de dens pe cât era de geros.
— Nu faceam nimic! protestă ea când agentul încercă s-o prindă de braţ.
Se smulse şi o fulgeră din priviri pe Lenora Travers, care stătea în pragul
locuinţei sale. Ce scârbă afurisită! Şi o ştia prea bine!
Lenora, într-un halat lung, strâns cu cordonul în jurul taliei ca de viespe, şi în papuci de casă, afişa o expresie îndurerată.
— încălcaţi o proprietate privată, a rostit agentul, suficient de tare pentru a fi auzit de Lenora.
Charity a înţeles că el dorea să arate că avea situaţia sub control. După aceea, bărbatul rosti mai încet, pentru a fi auzit numai de ea:
— Haideţi, vă rog. Suiţi în maşină şi plecaţi. Să nu fiu nevoit să chem poliţia.
— Poliţia *adevărata!* nu-i veni să creadă lui Charity. Ai chema poliţia pentru aşa ceva?
Agentul de pază se întinse din nou spre ea şi, de data asta, reuşi să-i apuce un umăr, iar degetele lui groase se închiseră peste mâneca trencicotului femeii.
— Dă-mi drumul! şuieră ea. Nu voiam decât să-i pun câteva întrebări.
— Da, foarte bine, însă doamna Travers nu doreşte să vă răspundă la întrebări. Aţi înţeles?
Da, atitudinea Lenorei Travers era cât se poate de clară. Cu braţele încrucişate arogant peste piept, mama lui Megan stătea semeaţă şi cu bărbia ridicată, conturată pe fundalul luminii din interior. Privind-o pe Charity de parcă ar fi fost un gândac de bucătărie, ea anunţă:

CAPITOLUL 2

— Nu ai fost invitată aici.
— V-am spus că sunt de la ziar.

— Lenora şi-a întors privirea către agentul de pază.Hank, văd că stăpâneşti situaţia. Eu am intrat.
Dădu să se întoarcă.
— Sigur că da, doamnă Travers. Nu sunt probleme aici.
Răsuflarea lui Hank forma vălătuci de aburi în aer şi avea mirosul ultimei ţigări pe care o fumase, amestecat cu un soi de aromă de mentă. Ceva oribil!
— Staţi puţin! strigă Charity în urma Lenorei. Vreau doar să vă pun câteva întrebări despre fiica dumneavoastră. Haideţi, doamnă Travers. Nu vreţi să aflaţi ce i s-a întâmplat?
Lenora s-a oprit, corpul i s-a încordat şi a privit peste umăr.
— Sunt sigură că poliţia face tot ce se poate.
— Dar poate că şi eu aş reuşi să dau o mână de ajutor. Ştiţi bine ce putere are presa, insistă Charity disperată.
După câtă cale bătuse până aici, nu intenţiona să accepte să fie dată la o parte.
— în privinţa asta am îndoieli serioase.
Lenora intră în casă şi închise uşa după ea, cu un zgomot surd şi definitiv, iar Hank o împinse pe reporteră de pe verandă.
— La naiba, a mârâit Charity.
Abia atunci îi observă pe ceilalţi vecini, care ieşiseră curioşi pe verandele lor mici şi acoperite ca să privească spectacolul. Văzu o femeie de vreo şaptezeci de ani, cu haină lungă, care ţinea un căţeluş sub braţ, şi un cuplu de peste şaizeci de ani, cu soţia ţinându-se speriată de braţul soţului. Căţeluşul - un teckel miniatural - mârâia şi lătra fără oprire şi toţi o priveau de parcă ar fi avut în faţă un specimen odios de criminal.
— Sunt ziaristă, da? a strigat Charity spre ei.
— Haideţi. Vă rog să plecaţi de aici, a insistat agentul de pază, împingând-o treptat spre minivan.
— îmi fac doar meseria!
— Dacă ştiţi ce-i bine pentru dumneavoastră, plecaţi. Dacă n-o s-o faceţi, datoria mea este să chem poliţia, aşa cum v-am spus.
Bărbatul privi către casa Lenorei, care acum se uita afară printre jaluzele. în caz contrar, o va face chiar doamna Travers. Credeţi-mă, a mai facut-o atunci când căţeluşul vecinei - arătă cu degetul

mare spre patrupedul care lătra frenetic - i-a intrat în grădina cu azalee ca să-şi facă nevoile. Nu-i trebuie prea mult ca să-şi iasă din fire.

— Eu nu-ncercam decât să dau o mână de ajutor.

— Spuneţi asta poliţiştilor.

— Rahat, rahat, rahat!

Agentul înaintă spre ea iar Charity porni spre minivan.

— Aveţi două minute să ieşiţi de aici, o avertiză bărbatul.

Fără chef, femeia a urcat la volan. Făcând încă un pas, paznicul i-a închis portiera, după care şi-a privit ostentativ ceasul de la mână.

— Mai aveţi un minut şi cincizeci şi două de secunde, a anunţat-o el.

Ha, ha! Avea de gând să facă o numărătoare inversă! Foarte amuzant.

Idiotule.

Charity porni motorul. Ştia că era inutil să argumenteze ori să facă şi mai mult scandal în comunitatea aceasta cu gard şi poartă de acces, aşa încât călcă acceleraţia şi se desprinse de lângă trotuar. Hank s-a retras cu un pas şi totuşi a fost cât pe-aci să-l şteargă cu aripa. în semn de răzbunare, Charity se gândi pentru o secundă ce minunat s-ar fi simţit, apoi însă alungă ideea aceea care nu i-ar fi adus decât necazuri. Nu trebuia să rănească pe nimeni şi nici să intre în vreun bucluc, ba chiar nici nu trebuia să atragă atenţia asupra ei. Răbufnirea în faţa vecinilor fusese o eroare. Ea mai avea încă treabă aici, în California, şi era evident că trebuia să folosească o metodă indirectă. Să nu se lase condusă de sentimente personale.

Trecând pe lângă casele ale căror ferestre identice străluceau de la luminile interioare, porni ştergătoarele de parbriz. Acestea începură să fâşâie, îndepărtând pelicula formată de picăturile de ploaie, iar Charity îşi plănui următoarea acţiune. Prin internet făcuse deja tot ce putea să facă. în continuare, avea să stea de vorbă cu Cissy Cahill Hoit, cineva care ştia în mod intim toate secretele întunecate, ascunse cu grijă de prestigioasă familie Cahill, dar cu o existenţă scandaloasă.

Zâmbindu-şi în barbă, depăşi ghereta paznicului, pe unde intrase în forţă intimidându-l pe Hank, apoi viră pe o stradă mărginită de copaci, după care se alătură traficului rutier destul de rarefiat - în faţa ei străluceau stopurile automobilelor, iar faruri goneau în direcţia opusă.

Cât despre Lenora Travers, era sigură că scârba avea să şi-o capete cu vârf şi îndesat. *Se-nvârte roata.*

Iar dacă nu, Charity avea să aibă ea grijă în privinţa asta.

* * *

Rebecca izbuti să-şi controleze accesul de panică.

Bun, deci avea să se întâlnească cu James - şi ce dacă?

La urma urmelor, ea forţase momentul acesta, ea dăduse buzna în rezerva lui din spital, iar apoi se furişase în casa lui, doar ca să fie descoperită, însă nu era pregătită pentru atacul emoţional al unei întâlniri cu James şi cu urmările trădării lui, şi...

— La naiba, a murmurat.

Un gând perfid i se insinua în minte. Da, ea începuse totul, iar acum ar fi fost bine să termine ce începuse. Dacă-şi juca bine cărţile şi îşi asigura ajutorul lui James în găsirea lui Megan, el şi-ar fi putut da seama că intrase în relaţie cu sora nepotrivită.

— Termină! s-a răstit cu voce tare, încercând să alunge gândul periculos.

Indiferent ce anume crezuse ea cândva că împărtăşise cu James, acum se

terminase! SE TERMINASE.

— Nu uita asta niciodată, a atenţionat chipul care o privea din oglindă, în timp ce-şi prindea părul într-un simulacru jalnic de coc.

Reflexia din oglindă continua să pară scofâlcită, de parcă nu dormise de o săptămână, totuşi ignoră trusa de farduri.

— Realitatea este fix aia pe care o vezi!

îşi trase cizmele, îmbrăcă scurta, îşi luă portofelul şi ieşi pe uşă. Aşa cum spusese, James o aştepta la recepţie, imediat lângă uşile duble ale hotelului; o pălărie Stetson îi acoperea aproape în totalitate părul şi bandajul, iar braţul rănit era ascuns sub scurtă, astfel că oferea oarecum imaginea unui erou dintr-un film de acţiune, în blugi ponosiţi şi neras de o săptămână.

Ignorându-şi bătăile inimii nesupuse, Rebecca a înaintat mai încrezătoare decât se simţea. Exact în clipa aceea, bărbatul a ridicat ochii.

— Hei, o salută el.

— Bună. Eşti gata?

înainte ca el să poată răspunde, Rebecca îl împinse în stradă.

— Ştii unde vrei să mergi? întrebă James, supunându-se.

— E un restaurant vizavi.

— Acolo vrei? într-un restaurant aglomerat?

Este mai bine decât alternativă, îşi zise femeia, imaginându-şi ce ar însemna ca ei doi să fie singuri în camera de hotel. Despre holul recepţiei nici nu putea fi vorba. îşi dăduse seama de asta când îl traversase. Era ticsit. Pe sofaua circulară de lângă bradul de Crăciun două persoane erau aplecate cu ochii peste telefoane, un cuplu în jur de treizeci de ani discuta pe ton ridicat cu un recepţioner; erau înconjuraţi de bagaje, iar cei trei copilaşi ai lor se jucau de-a v-aţi ascunselea printre ghivece cu plante şi scaune, ţipând cât îi ţineau gurile, în vreme ce frânturi de *Jingle Bells* se adăugau în răstimpuri forfotei generale.

— Mă-ndoiesc că vom găsi o masă, a spus James.

Rebecca se uită pe ferestrele restaurantului de vizavi şi văzu că era aglomerat. Toate separeurile erau ocupate, iar în faţa zonei de recepţie, imediat dincolo de intrare, se formase deja un grup. în plus, n-o văzuse pe Sophia Russo intrând acolo cu nici cincisprezece minute în urmă? Chiar intenţiona să dea nas în nas cu blonda în timp ce era cu James?

— Şi-atunci, unde? a întrebat ea.

— La tine în cameră?

La naiba, nici vorbă! Rebecca se gândi la patul ne făcut şi la absenţa scaunelor. Şi la ultima oară când fusese cu James într-un dormitor. Clătină din cap şi rosti:

— Nici să nu te gândeşti. Am crezut c-am fost clară-n privinţa asta.

— Şi-atunci...?

— Tu eşti de-al locului. Vino tu cu o propunere.

— Bănuiesc că nu vrei să te-ntorci la mine acasă.

Ea şi-a amintit de haosul care domnea peste tot, în mansardă, atunci când se ascunsese acolo.

— Ai pus-o în ordine?

— Este în curs.

— Trebuie să existe şi vreun loc mai aproape.

James privi înjur, adunându-şi sprâncenele.

— La două intersecţii mai departe este un bar. Dacă avem noroc, nu ne va vedea niciun reprezentant al presei.

— Ăsta-i un orăşel destul de mic. Nu cred că afară aşteaptă zeci de reporteri sau paparazzi.

Bărbatul îşi arcui o sprânceană.

— Nu te-a contactat nimeni din presă?

— Bine, în regulă. Rebecca se simţea agitată şi voia să termine cât mai repede totul. Barul acela sună foarte bine.

Nu suna foarte bine, dar nu prea mai aveau opţiuni. James ţinu uşa deschisă pentru două femei care, chiar în acel moment intrau grăbite în
hotel; una avea o haină lungă până la glezne şi ţinea strâns în lesă un buldog francez cu hăinuţă roşie. Cea mai înaltă dintre ele, o roşcată de vreo cincizeci de ani, trăgea două rollere, iar un fular îi acoperea jumătatea inferioară a feţei. Cea din urmă se îndreptă către recepţie, unde cuplul îşi continua discuţia animată cu bărbatul din spatele tejghelei, în timp ce unul dintre copiii lor se dădea pe balustrada scării.

— Haide.

James atinse cotul Rebeccăi cu braţul sănătos şi o îndepărtă de intrarea hotelului.

Aerul era curat şi îndeajuns de rece pentru ca răsuflările oamenilor să ridice aburi. Pe când mergeau pe stradă, Rebecca privi spre locul unde o zărise pe femeia cu coadă lungă, însă nu mai era nimeni acolo care să privească spre hotel. Poate că, pur şi simplu, îşi imaginase că cineva îi cerceta fereastra camerei; poate că femeia aceea admirase hotelul în sine.

Şi atunci de ce s-a întors atât de brusc când te-a zărit?

— E ceva în neregulă? întrebă James când ajunseră la un colţ.

Totul, fir-ar al naibii!

— Nu.

Era pur şi simplu cu nervii în pioneze după ce, mai întâi, o văzuse pe Sophia, apoi pe femeia aceea necunoscută, iar acum pe James.

El i-a zâmbit, însă Rebecca şi-a întors privirea. Nu. Nimic. Nicio tensiune sexuală. *Nada.* Doar conversaţie.

Cu mâinile vârâte în buzunare - uitase să-şi ia mănuşile - încerca să ţină pasul cu James. Au traversat strada, au cotit după un colţ, iar apoi, după ce au mai străbătut două intersecţii, au ajuns la o clădire din cărămidă roşie, cu o copertină dungată deasupra intrării.

Brass Bullet Bar arăta de parcă ar fi fost construit la sfârşitul secolului trecut şi, cu excepţia câtorva televizoare extraplate pe pereţi, părea că nu mai fusese actualizat de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial. Tejgheaua din lemn de nuc a barului se întindea pe toată lungimea interiorului, iar în spate avea oglinzi din podea până în tavan, în care scânteiau zeci de sticle aşezate pe rafturi înguste din sticlă. Pe peretele de vizavi se înşiruiau mai multe separeuri cu canapele cu spătare înalte.

Grămăjoare de talaş încă mai erau pe podea, amestecate ici, colo, cu coji de alune, iar mirosul lemnului proaspăt tăiat se combina cu izul de bere.

James a condus-o printre cele câteva mese din centrul încăperii până la un separeu situat în apropierea unei uşi din spate. Rebecca s-a aşezat pe bancheta aflată vizavi de bărbat şi-l văzu strâmbându-se uşor când a luat şi el loc.

— Cel mai bun din Riggs Crossing, rosti el cu sarcasm vădit. înainte ca ea să poată răspunde, sosi barmaniţa, ale cărei bucle dese şi sure erau prinse la spate cu o bandană roşie, asortată la cămaşa cu croi western.

— Ce-ţi pot aduce? întrebă ea, cercetând-o din priviri pe Rebecca.

— Ceva cald. Irish coffee.

— Şi tu? s-a întors spre James.

— Budweiser la draft.
— Ceva de mâncare?
Deşi îşi simţea stomacul gol, Rebecca a scuturat din cap.
— Nu, mulţumesc.
— Doar de băut, a completat James.
După plecarea barmaniţei/ospătăriţe, a împins către Rebecca un castronaş cu alune, însă ea l-a ignorat.
— Să trecem la treabă, a rostit ea, aşezându-şi braţele pe masă. Ai zis că ţi-ai amintit - te ascult.
El nu şovăi, ceea ce a surprins-o uşor, dar a apreciat. începu să-i povestească despre cearta cu Megan şi despre cum îl atacase când aflase de Sophia. Cât de rănită se simţise şi cât de furioasă. îi aruncase în faţă un bilet pe care i-l scrisese, după care se repezise spre ochii lui.
Barmaniţa a sosit cu băuturile, aşa că James s-a oprit şi a sorbit din bere, dar pauza a durat doar cât ospătăriţa fusese în preajma lor; de îndată ce ea se îndepărtă, el a continuat. în timp ce vorbea, Rebecca îi cerceta chipul în căutarea oricărui semn ce ar fi putut indica minciuna, apoi sorbi şi ea din cafea, a cărei frişcă groasă şi dulce forma un contrapunct plăcut cu whisky - ul cald.
— Ar fi trebuit să-i fi spus, încheie James. A avut dreptate. înainte să am o relaţie cu Sophia, ar fi trebuit să-i fi spus lui Megan că se terminase. Se lăsă pe spate, rezemându-se de peretele separeului. Asta a fost. Asta-i tot ce ştiu.
Rebecca se abţinu să-i spună că acela era stilul lui de operare, de a trece la altă femeie înainte să fi încheiat legătura cu cea de dinainte, nedorind să-i amintească faptul că la fel procedase şi cu ea.
Oare gelozia să fie cea care ţi se strecoară prin vene, îţi înfierbântă sângele şi-ţi otrăveşte inima? Doamne... te rog... nu... Nu după atâta timp.
— Continuă, îl îndemnă ea pe un ton sec.
— Asta-i tot. Tocmai ţi-am zis...
— Nu-i tot.
James o privi scrutător.
— Vorbim despre... altceva?

— Vorbim despre Megan.
El miji ochii. Trecură câteva secunde bune. Rebecca aproape că putea auzi ticăitul lor. Ea forţa nota. Pretindea, fără să formuleze cererea. Furioasă. Dorea să ştie, dar nu era în stare să-l întrebe. *De ce... De ce? De* ce, *Megan?*
Fie că citise ceva pe faţa ei, fie că-i percepuse starea, James a rostit:
— îmi pare rău.
Idiotul! Credea că asta va fi suficient?
Rebecca încercă să surâdă, dar muşchii feţei păreau să n-o asculte.
— Poţi să spui că eu sunt nebună. Am crezut mereu că va exista o explicaţie. Că... nu ştiu, că iubirea te-a orbit şi ai fost neajutorat în faţa ei. Apoi însă ai înşelat-o şi pe Megan. La fel cum m-ai înşelat pe mine cu ea.
— Ea mi-a spus că te vezi cu altcineva. Cu un doctor.
— Poftim? îl pironi ea cu privirea. Ce tot zici?
— Megan mi-a spus că tu te întâlneai cu altcineva, a repetat el. Mincinosul!
— Nu-i adevărat. Bărbatul nu răspunse.
— Oh, Doamne... Te referi la Michael Dent? întrebă ea.
— Nu ştiu cum îl cheamă.
— Nu am ieşit niciodată cu el. Megan lucra pentru el, la clinica lui. Pe atunci era în divorţ, sau aşa ceva, cred că era separat de soţia lui. *Megan* ieşea cu el. Eu n-am ieşit niciodată. Eu eram cu tine.
Expresia lui era indescifrabilă. Pe faţă nu i s-a clintit niciun muşchi. Oare simţea acelaşi şoc uriaş ca şi ea?
— Megan mi-a arătat fotografii cu voi doi.
— Aşa... şi?
— Fotografiile nu mint, Rebecca. Erai cu el. Voi doi. Ea l-a privit, nevenindu-i să creadă.
— Am cinat odată cu el şi cu Megan. Şi... Atunci înţelese. Vrei să-mi spui că atunci când Megan s-a dus la baie ne-a fotografiat pe mine şi pe Michael împreună la masă? Ca şi cum

am fi ieşit doar noi doi în oraş? Şi tu ai crezut asta? Şi nici măcar nu m-ai întrebat despre ce-i vorba?
Cum el n-a răspuns imediat, femeia s-a încruntat.
— Faci mişto de mine? Simţi cum îi îngheaţă inima. Ai crezut-o pe Megan. Pe mine nici măcar nu m-ai întrebat ce-a fost.
Sprâncenele lui s-au unit, exprimând starea lui de perplexitate.
— Pe bune... Ai crezut-o pe *Megan!* Aha, acum înţeleg. A fost mai uşor. Era calea de ieşire cea mai uşoară. De fapt, tu *doreai* s-o crezi.
James părea gata s-o contrazică, din fericire însă n-a facut-o. Pentru că, dacă se ajungea la o situaţie atât de rea, nu mai conta. Trecuse mult de atunci... şi aşa mai departe. Rebecca îşi reaminti că unicul motiv pentru care ea se afla aici era acela de a o găsi pe Megan.
— Bun, deci am fost un idiot, admise el în cele din urmă.
Ea rămase tăcută.
— Ai putea cel puţin să mă contrazici, propuse James.
— Aş putea.
în tot acel timp, Rebecca simţea cum ochii lui scormonitori o cercetează minuţios. Nu bătu în retragere, ci-l ţintui şi ea cu privirea.
— Dar n-o s-o fac.
— Mi se pare corect.
Bărbatul a părut că vrea să mai spună ceva. Era clar că fusese bulversat de ceea ce tocmai aflase.
— Nu vreau să discut despre ceea ce ar fi putut să fie, rosti ea prevenitor.
— Bine.
— Bine, îl îngână Rebecca pe un ton răstit.
Ochii lui insistau să-i caute pe ai ei.
— Ar fi... ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.
— Da, aşa ar fi trebuit să faci.
Ea n-avea să se înmoaie. Dacă s-ar fi înmuiat, ar fi cedat.
— Să trecem mai departe.
— Aşa este, a zis James.
Dădu halba peste cap şi făcu semn pentru încă una.

— îmi povesteai ce s-a-ntâmplat în seara aceea, îi reaminti Rebecca.
Dorea să revină cu conversaţia la subiectul curent, refuzând să-i vadă linia fermă a maxilarului, camuflată acum parţial de barbă, umerii lăţi şi felul în care părul, acolo unde nu-i fusese ras, i se cârlionţa înapoia urechii.
De asemenea, nici nu avea să admită că inima îi bătea ceva mai repede.
— Spuneai că ea te-a atacat.
— Aşa a fost.
— Şi nu te-ai putut apăra? De atacul unei femei cu puţin peste cincizeci de kilograme?
— M-a luat prin surprindere şi n-am vrut s-o rănesc. îşi ieşise practic din minţi. Era incredibil de furioasă. S-a repezit la mine cu dinţii dezgoliţi, agitându-şi unghiile. Am încercat s-o evit, dar am căzut amândoi. îmi amintesc asta.
îşi frecă bărbia cu palma, în timp ce ospătăriţa îi luă halba goală şi-i puse alta plină în faţă.
— Şi te-ai lovit la cap.
El a încuviinţat în tăcere.
— Şi apoi ţi-ai pierdut cunoştinţa.
— Da.
— Şi te-ai trezit în spital cu amnezie.
Rebecca nu-şi putu ascunde sarcasmul din glas. Ce naiba făcea ea aici, ascultând rahatul ăsta? Se săturase până peste cap.
— Şi, atunci, ce s-a-ntâmplat cu ea - cu Megan?
A sorbit din cafeaua care se răcise, fără să-i simtă gustul. Ochii ei îl ţintuiau în continuare pe James, căutând cea mai mică reacţie.
— Am auzit că a plecat cu maşina de la mine. Bobby crede c-a văzut-o plecând atunci când el s-a întors... Şi, din câte mi-au zis poliţaii, pornise spre tine, dar n-a mai ajuns...
Rebecca revenise de unde plecase.
— Tu unde crezi că este?
întrebarea bărbatului a surprins-o.
— Nu ştiu, de asta mă aflu aici.
— Dar trebuie să ai o teorie.

James o privea peste marginea halbei în timp ce sorbea încă o gură.
— Nu ştiu. Când mi-a telefonat, mi-a spus că era pe drum. După cum vorbea, era foarte tulburată. Şi am aşteptat-o.
— Dar n-a mai apărut.
— Nu.
— Şi n-ai habar ce s-a-ntâmplat cu ea.
— Bineînţeles că nu.
Una dintre sprâncenele lui negre s-a arcuit din nou, întrebător.
— Crezi că eu ştiu ceva şi nu spun? a rostit Rebecca.
— N-ar fi prima oară când surorile se aliază între ele.
— Hai, termină! în ce scop? a zis ea, crescând intensitatea tonului. Ca să-ţi *înscenăm* ceva? Asta vrei să zici?
— Fiecare dintre voi avea motivele ei.
— Glumeşti? pufni Rebecca. Din ce ungher al iadului îţi ies ideile? Dacă aş fi ştiut, de ce aş mai fi venit aici şi aş sta pe termen nedefinit?
— Asta-i o întrebare bună. Una la care chiar ai putea să-mi dai un răspuns.
Femeia sări în picioare, pe jumătate furioasă, pe jumătate neîncrezătoare.
— Pentru că, urmă el, cum ar fi părut dacă tu nu ai fi venit şi n-ai fi început să exerciţi presiuni asupra poliţiei?
— E imposibil să crezi asta cu adevărat.
în clipa aceea, Rebecca văzu că el îşi schimbase dispoziţia, devenise puţin mai vesel şi îi făcea plăcere s-o tachineze. Asta o scoase realmente din sărite.
— Haide să punem lucrurile la punct, da? Eu *nu* am venit până aici ca să „par" cinstită... ca să... să abat poliţia de pe pistă, sau ce vrei tu să insinuezi. Simţi cum ochii i se îngustează când s-a aplecat peste masă, astfel încât nasurile lor aproape s-au atins. Să nu faci aşa ceva, James. Să nu- ncerci să-mi arunci asta-n spate. Eu am venit aici să ajut la găsirea lui Megan. Ăsta-i singurul motiv.
Bărbatul o privi fix şi întrebă încetişor:
— Chiar singurul?

Pentru o fracţiune de secundă, Rebecca şi-a amintit cum făcuse dragoste cu el, pielea lui perfect întinsă peste muşchii încordaţi, apăsarea gurii lui... A simţit că i se taie respiraţia.

— Eşti un ticălos de clasa-ntâi, a rostit ea, şi faptul că a vorbit în şoaptă nu a diminuat în niciun fel intensitatea cuvintelor.

Apoi a ieşit din separeu şi a luat-o spre uşă, călcând peste talaş şi peste cojile de alune, lăsându-l pe el să se ocupe de nota de plată.

CAPITOLUL 1

La urma urmelor, şi-o putea permite fără griji.San Francisco, California 7 decembrie

Fusese lăsată cu ochii-n soare.

După noaptea în care, fără niciun fel de menajamente, fusese îndepărtată de casa Lenorei Travers, de data asta, Charity aştepta pe cheu, clocotind de furie. în jur, întunericul era dens, în ciuda fascicolelor de lumină pe care zgârie-norii din oraş le trimiteau prin ferestre, strălucind pe fundalul serii reci, ca de cerneală.

„Contactul" pe care-l stabilise, o persoană care îi telefonase cu o seară în urmă şi sugerase să se întâlnească la Dana 39, nu sosise nici acum. Bineînţeles, ea fusese suspicioasă, dar apelantul, al cărui număr de telefon era ascuns, insistase că el sau ea - Charity nu-i putuse determina sexul -, ştia „mizerii" despre James Cahill, inclusiv motivul pentru care era considerat oaia neagră a familiei sale şi ce anume stătea în calea lui spre moştenire.

Pentru urechile femeii sunase ca o muzică. în timp ce se îndrepta către locul de întâlnire, pregătise o mulţime de întrebări pentru informator. James Cahill mai fusese vreodată acuzat de violenţă împotriva unei femei? în adolescenţa lui se întâmplase ceva, iar dosarul de la tribunal fusese trecut la „secret"? Tăcerea vreunei victime fusese cumpărată cu o parte din averea Cahill? în minte i se perindau, succesiv, cel puţin o duzină de întrebări despre Cahill.

Şi ce aflase Charity din toate astea până acum?

Nada!

Era incredibil de frustrant. Instinctiv, ea simţea că în trecutul lui Cahill exista ceva legat de relaţiile sale cu familiile vechi şi bogate din San Francisco, care contribuise la misterul din jurul lui Megan Travers. Ceva mai profund şi mai întunecat. Dar asta să fi fost cu adevărat? Sau era doar exact ceea ce părea să fie? Gelozia că o altă femeie îi sucise capul lui James o silise pe Megan să plece? Să fie oare atât de simplu?în timp ce aştepta în noaptea rece din San Francisco, Charity examină ideea ca Megan, binecunoscută pentru temperamentul furtunos şi înclinaţia ei spre melodramă, să-şi fi regizat ea însăşi dispariţia. Dar dacă o făcuse, de ce nu reapăruse? Oare James ştia mai multe decât spunea? Şi, dacă era aşa, despre ce putea fi vorba?

Urmau apoi pe listă surorile Rebecca şi Megan Travers, care fuseseră ambele înşelate şi trădate. Charity abia începuse să le examineze trecutul, însă îşi propusese să sape mai adânc, să descopere mai multe despre ele şi despre legăturile lor cu James. în plus, şi ele aveau conexiuni cu oraşul acesta.

Prin urmare, nu era totul pierdut.

Apoi, mai era şi informaţia aceea pe care o primise de la Cissy Cahill, rudă cu James Cahill şi cu aproape cincisprezece ani mai mare decât el. Dumnezeule, ce mai poveşti avea femeia aia!

Destule cât să umple o carte, dacă nu chiar două.

Aşa că, realmente, nu era totul pierdut. Chiar dacă nemernicul ăsta îşi bătuse joc de ea şi o făcuse să aştepte în zadar.

Charity mai trebuia doar să facă nişte săpături suplimentare despre fiica Măriei Cahill - cealaltă fiică, adevărata nebună a unei familii plină de ciudaţi. Perfectă pentru o carte despre cazuri criminalistice autentice sau chiar pentru un scenariu...

Aşa că, să-i ia naiba pe toţi cei care credeau că ea nu putea da lovitura!

Privind apa întunecată a Golfului şi traficul rarefiat de pe podul San Francisco-Oakland Bay, reportera îşi imagină viitorul ei, cum avea să le arate tuturor, inclusiv imbecililor de la *Clarion,* din ce material era croită. Aveau să vadă gură mare de Earl Ray şi libidinosul de fiu-său cine era ea.

Să-ţi pui asta peste coculeţ Gerry!

îşi imagină un contract pentru o carte sau pentru un film. N-ar fi fost extraordinar? Cât de surprins avea să fie ratatul ăla de Seamus O'Day. Toţi aveau să fie aşa. Toţi cei de la fiţuica aia de doi bani!

S-o ia însă pe rând, şi-a reamintit ea.

Mai întâi, povestea în sine.

Mai aşteptă cinci minute, apoi renunţă. Deşi era târziu după miezul nopţii, în jur încă mai puteau fi văzuţi trecători. Nu mulţi, doar câţiva, unii care ieşeau clătinându-se din baruri, alţii urcându-se în vehicule parcate sau aşteptând la câte un colţ de stradă, în lumina slabă a felinarelor, vreun taxi.

Dar niciun informator gata să-şi reverse sacul despre familia Cahill.

Din fericire, nu era chiar totul pierdut, ţinând seama de informaţiile pe care le căpătase de la Cissy şi asistentă, totuşi spusele lor nu erau decât vârful aisbergului - simţea asta.

Pe Charity n-o caracterizase niciodată răbdarea, aşa că nu se prea bucura de magia despre care se spune că ar exista în San Francisco. Era frig şi ceaţă, vântul biciuia Golful, vălurind apa neagră şi ridicându-i coame înspumate, iar ţipetele obsedante ale leilor de mare păreau c-o urmăresc.

Şi totuşi trebuia s-o mai intervieveze pe mama lui Megan, într-un fel sau altul.

Deşi, până acum, tentativele îi fuseseră zădărnicite, Charity ştia că hoaşca avea mâine la club o şedinţă de fitness cu instructorul ei personal, urmată de o şedinţă de masaj - aceasta era rutina Lenorei Travers la mijlocul săptămânii. Intenţiona s-o aştepte atunci când avea să iasă pe uşa de la Club Fit îndreptându-se spre maşină. Atunci avea să intre în acţiune. Luată prin surprindere, Lenora ori avea să facă o scenă, ori, aşa cum Charity era dispusă să pună prinsoare, avea să accepte o discuţie pentru a nu risca un spectacol stingheritor în faţa prietenelor de la club. Perfect! Aşa poate că avea să se aleagă cu ceva. Poate că Lenora avea să-i ofere o informaţie preţioasă despre Megan sau despre sora ei - pe care James o abandonase în

favoarea lui Megan - şi chiar o listă de contacte, prieteni şi cunoştinţe, care s-o ajute să afle mai multe din preferinţele dispărutei. Totul, desigur, sub masca speranţei de a o localiza pe Megan. Ceea ce, de fapt, chiar avea să facă, s-a justificat reportera în sinea ei.

Mai exista, de asemenea, şi Cahill House. Până acum nu izbutise să aibă acces la arhiva ei, însă după ce o vizitase ieri după-amiază şi fusese respinsă, primise un pont anonim de la o femeie care susţinea că lucrase acolo cu ani în urmă ca asistentă. Refuzase să-şi dea numele, iar numărul de telefon era ascuns, dar susţinea că aflase de la o prietenă care continua să lucreze în Cahill House despre vizita eşuată a lui Charity. După care sugerase că familia Cahill nu-şi limitase implicarea doar la finanţarea instituţiei pentru femeile însărcinate, ci că cineva din familie o folosise în mod direct. Asistenta nu spusese mai multe, rămâneau doar aluziile acelea foarte interesante.

— Copii nedoriţi, spusese Charity, iar asistenta se oprise.

— N-am spus asta şi n-ai aflat-o de la mine.

— Nu ştiu nici măcar cine eşti. Sau dacă povestea ta e autentică.

— Este, crede-mă.

— Mi-ar plăcea s-o cred, dar am nevoie de date concrete.

— Ajunge să ştii că eşti pe pista cea bună. Continuă să sapi.

După care închisese, refuzând să-i mai răspundă la telefon când reportera încercase s-o apeleze din nou, dar şi la SMS-ul pe care i-l expediase.

Şi care ar fi fost acea „pistă bună”? se întrebase Charity, întorcând discuţia pe toate părţile, după care decisese că merita să pornească pe urmele ei. Peste câteva ore primise apelul care dusese la stabilirea acestei întâlniri. Iar totul se petrecuse în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Prin urmare, atrăsese în mod clar atenţia cuiva.

Acum, Charity pornise spre minivanul ei, strângându-şi scurta vătuită Kate Spade pe lângă ea - în realitate, o copie mai

ieftină, dar nimeni nu-şi putea da seama -, când o rafală de aer rece se rostogoli peste Golf.

Se gândi că poate acţionase în mod greşit, că poate ar fi trebuit să fi rămas în Riggs Crossing, totuşi acolo fusese împiedicată în demersurile ei. De asemenea, poate că de acolo n-ar fi descoperit legătura cu surorile. Nu, nu, se afla pe pista cea bună. Atât doar că trebuia să continue, să insiste.

Lătrăturile stranii, guturale, ale leilor de mare pluteau peste apă, în timp ce aerul rece îi biciuia faţa. Femeia a privit în jur, nervoasă, gândindu-se dacă nu cumva „contactul" ei o urmărea şi dacă nu fusese atrasă aici cu un motiv. Dacă aceasta era o cursă? s-a întrebat ea, şi nu o făcea pentru prima oară...

Nu fi proastă. Te-ai uitat la prea multe filme de groază. în plus, tu eşti înarmată. Ai în buzunar un spray cu piper, iar 911 este la o singură atingere de tastă în telefon. Nu te lăsa cuprinsă de panică.

însă un alt geamăt gros şi aproape dureros al unui leu de mare nevăzut îi zbârli firişoarele de păr de pe ceafa. Era timpul să plece, în mod clar, contactul ei nu avea să apară.

Iuţi pasul, rumegând diversele idei şi motive care o sâcâiau. în ceaţa sumbră, tocurile cizmelor ei răsunau straniu.

Dar nu erau doar tocurile cizmelor ei, a înţeles brusc Charity, şi inima aproape i s-a oprit.

Oare nu auzise un alt set de paşi, cumva ca un ecou al paşilor ei? Ca şi cum cineva ar fi urmărit-o? Privi peste umăr, dar în aceeaşi clipă o maşină care venea încet din spate a orbit-o pentru moment cu farurile.

Exista oare o siluetă neagră acolo, ascunsă de razele de lumină ale farurilor?

Simţi un nod în gât.

Un bărbat? O femeie?

Şoferul a ambalat motorul şi maşina, un sedan negru, a ţâşnit pe lângă ea. Reportera a clipit de câteva ori, însă în spatele ei strada era pustie. Nu se vedea ţipenie.

Simţea totuşi furnicături de spaimă pe şira spinării, iar adrenalina îi gonea prin vene. Traversă strada, aproape fugind,

spre parcarea supraetajată în care-şi lăsase minivanul. Era o nebunie! La ce se gândise oare când fusese de acord să se întâlnească cu un necunoscut în toiul nopţii? Da, avea sprayul cu piper într-un buzunar din faţă şi ţinea telefonul în mână, totuşi... Urcă treptele, pentru că nu mai voia să aştepte ascensorul până la nivelul al treilea şi... Iisuse, nu cumva auzea zumzetul liftului, anunţând că şi cabina suia?

Cu inima bubuind, Charity a încercat să nu intre în panică, a continuat să alerge în sus pe scară şi a ieşit la nivelul al treilea, constatând dintr-o privire cât de pustie era parcarea. Doamne, cât de proastă putuse fi să se lase ademenită aici? Ea, care fusese şefa de promoţie la absolvirea liceului Fremont High! O luă la fugă. în ciuda nopţii friguroase, acum transpira şi gâfâia.

Minivanul era parcat aşa cum îl lăsase, dar dispăruseră Porsche-ul şi SUV-ul care-l flancaseră. Acum era singur, iar în jur existau cel mult o mână de vehicule parcate pe betonul care începuse să îmbătrânească.

Auzi uruitul liftului, care continua să urce.

Gâtul i s-a uscat dintr-odată.

Inima îi bătea cu putere.

A vârât mâna cu disperare în buzunar şi a apăsat butonul telecomenzii pentru a-şi descuia maşina. Imediat i-a auzit bipul şi farurile şi stopurile au început să clipească.

Aproape c-ajunsese!

Ascensorul s-a oprit la nivelul ei exact când Charity ajunsese lângă portiera minivanului.

Urcă în maşină exact când uşile ascensorului se deschiseră.

Speriată, băgă cheia în contact şi-şi încuie prompt portierele.

Motorul a prins viaţă chiar în clipa în care din lift ieşea un bărbat în
blugi negri, cu o geacă de camuflaj şi cu o căciulă trasă mult peste urechi. Se uită spre Charity, care se puse în mişcare.
Ochii li se întâlniră.
Inima ei tresări.
Bărbatul îşi vârî o mână înmănuşată în buzunarul de la geacă.

După o armă.
Oh, Doamne, nu!
Charity simţi că tot conţinutul stomacului i se lichefiază.
Băgă în marşarier.
Dădu cu spatele în scârţâit de roţi şi apoi vină nebuneşte.
Bărbatul ajunsese acum în lumina farurilor ei şi reportera schimbă viteza şi călcă pe acceleraţie.
El ridică braţul.
O aţinti cu mâna înmănuşată.
Nu, Iisuse! Avea s-o-mpuşte! Chiar aici! Chiar acum!
Inima i se ridică în gât.
Nici vorbă! N-avea să fie aşa!
Ea nu avea să-ngăduie ca viaţa să i se încheie în felul ăsta.
Apăsă pedala acceleraţiei până la podea.
Minivanul se năpusti înainte, iar în apropiere o Toyota clipi şi piui.
Şocat, bărbatul deschise larg gura.
Ţipă şi sări înapoi, scăpând arma.
Ba nu. Nu era o armă, ci o nenorocită de telecomandă pentru maşină.
Nici pe departe un pistol.
Nimic periculos.
Charity trase de volan, minivanul se legănă ameninţător şi-l rată la mustaţă pe necunoscut.
— Ce mama mă-sii! răcni el, împleticindu-se, palid ca moartea. Idioata naibii!
Doamne Dumnezeule, fusese cât pe-aci să calce un nevinovat, doar pentru că nervii ei întinşi la maximum o trădaseră!
— Iisuse, murmură Charity şi călcă frâna pentru o secundă.
Se gândi chiar să se oprească şi să-şi ceară scuze, să încerce să explice, dar ce rost ar fi avut? în oglinda retrovizoare laterală îl văzu pe bărbat căutându-şi telecomanda, care zburase peste pardoseala pătată a parcării. O găsi şi se îndreptă de spate, cu o privire ce arăta că ar fi fost în stare s-o omoare cu adevărat dacă ar fi putut. Nu mai era speriat, ci de-a dreptul furios, cu chipul

schimonosit într-o grimasă de aprigă mânie, cu ochii aţintiţi spre spatele minivanului. Spre plăcuţa de înmatriculare!
— Hei! strigă el. Hei, opreşte!
îşi scoase telefonul şi-l îndreptă spre ea ca să fotografieze.
Charity nu avea nicidecum intenţia să-l lase s-o facă.
Apăsă acceleraţia, continuând să-l privească în oglindă.
— Era să mă omori! urlă bărbatul.
începu să alerge după ea şi reportera fu surprinsă de un nou atac de panică.
— Rahat!
în fracţiunea aceea de secundă, Charity a decis s-o şteargă naibii de- acolo. în mod evident, necunoscutul nu era rănit. Niciun prejudiciu înseamnă că nu s-a comis nimic rău. Şi nu avea deloc intenţia să oprească şi să-i îngăduie bărbatului s-o facă albie de porci, ori chiar s-o amenințe cu acţionarea în judecată, sau şi mai rău. Mai bine să-şi vadă de drum. A dat să schimbe viteza, şi abia în momentul acela a văzut stâlpul! Era foarte aproape şi drept în calea ei!
— Rahat!
Trase din răsputeri de volan ca să-l evite, totuşi îl atinse cu oglinda retrovizoare, care se rupse, rămânând atârnată în fire. Oglinda crăpase, dar Charity nu se opri. Coti, iar în reflexia distorsionată de fisurile subţiri, văzu că bărbatul continua să alerge după ea, agitându-şi cu disperare braţele.
— Hei! Opreşte! Fir-ar să fie!
Inima lui Charity bubuia absolut nebuneşte, răsufla sacadat şi mâinile îi tremurau pe volan. Fusese convinsă că el avea să tragă cu un pistol prin parbrizul ei, rănind-o, astfel încât, scăpând minivanul de sub control, derapând prin parcare şi izbind probabil un stâlp, sau un alt vehicul, în mod clar, totul s-ar fi sfârşit prin moartea ei.
Dar se înşelase.
Nici gând.
N-avea să se-ntâmple aşa.
Ştiind că bărbatul ar putea s-o prindă, coborî în viteză maximă cele două niveluri până la ieşire, privind frecvent în oglinda

retrovizoare, îi plăti îngrijitorului şi nu mai aşteptă să-i dea restul, ci ţâşni afară din clădire în clipa în care bariera s-a ridicat.

Intră în trafic, abia schiţând o privire spre stânga, salutată imediat de claxonul strident al unei camionete care fu silită să frâneze şi apoi s-o ocolească. Şoferul flutură pumnul spre ea, dar lui Charity nu-i păsa.

— Mai du-te naibii! mormăi ea, totuşi se abţinu să-i imite gestul.

Mai bine să nu-l irite suplimentar. încă nu scăpase complet cu faţa curată. Fără doar şi poate, în parcare existau videocamere de supraveghere, iar dacă necunoscutul pe care fusese gata să-l calce ar fi vrut să-i facă necazuri, nu i-ar fi fost greu deloc. Exista dovada oglinzii ei rupte, însă deocamdată avea s-o ignore. Se va ocupa de consecinţe doar în cazul în care acestea vor apărea, până atunci, avea să urmeze sfatul bunicii ei de a nu se gândi la rău. „Oricum, răul te va găsi, şi-ncă destul de repede, îi spunea adeseori Grandma Jean. Mai bine să nu-ncepi tu să-l cauţi".

Amin, fiindcă avea dreptate! gândi Charity în timp ce conducea către Bay Bridge, care se întindea peste apa întunecată, spre luminile sclipitoare din Oakland, grăbindu-se să ajungă în camera ei mică, aproape sărăcăcioasă, de motel, unde tariful zilnic era totuşi mult prea mare pentru pereţii jalnici, subţiri ca hârtia, şi saltelele deformate de pe paturi, nemaivorbind de serviciul de internet atât de prost. Dacă şi-ar fi putut permite în oraş ceva care să-i ofere panoramă de la înălţime, cu servicii de spa... Dumnezeule, până şi room-service-ul ar fi însemnat un lux faţă de automatul cu snacks-uri, parţial umplut, din holul lui Good Bay Motel, unde nimic nu era, de fapt, „good", iar Bay se găsea la aproape un kilometru distanţă!

Ieşi cu maşina de pe pod şi se strecură pe străzile din Oakland. Bătăile inimii i se potoliseră în cele din urmă, aşa că acum şi-a relaxat degetele pe volan. Pentru moment, alungă din minte imaginea bărbatului din parcarea etajată, încercând să nu se mai gândească la faptul că fusese gata să-l calce. Se terminase. Cel puţin pentru moment.

Când zări reclama de neon de la Good Bay, răsuflă prelung.

— Casă, dulce casă, şopti Charity, iar în clipa aceea chiar credea ce spune.

Intră în parcarea motelului, hurducăind minivanul peste o groapă din asfalt.

Clang!

Ceva zăngăni în spatele ei în interiorul maşinii.

Rahat!

Probabil unul dintre echipamentele ei slăbise din legături şi se mişca acum, lovindu-se de pereţi. Doamne, te rog, să nu fie vreunul dintre aparatele foto scumpe!

Parcă pe locul ei şi întinse mâna după chei.

Prin oglinda retrovizoare a văzut o umbră întunecată care a trecut fulgerător, acoperind fereastra din spate şi obturând vederea lui Charity asupra parcării pustii.

Ce naiba?

Un fior de spaimă i s-a prelins pe spate.

Nu-i nimic!

îşi umezi buzele cu vârful limbii şi opri motorul, dar rămase cu degetele pe cheia din contact.

A aşteptat câteva secunde, apoi a deschis portiera şi, în clipa următoare, a simţit ţeava rece a unei arme lipindu-i-se de ceafa.

Era cât pe ce să facă pe ea.

Oh, Doamne!

Panica i-a inundat tot corpul.

— Nu mişca, ordonă un glas şoptit.

Pe naiba!

Charity smulse cheia din contact şi lovi orbeşte spre spate cu mâna dreaptă. Un strigăt de surpriză răsună în minivan.

Arma se mişcă.

Femeia apucă mânerul portierei.

— Să nu faci asta! o preveni glasul.

Brusc, Charity deschise larg portiera.

Căzu afară. încercă să se ridice.

Necunoscutul aflat în interior sări peste scaunul şoferului şi se rostogoli peste ea, apăsând-o brutal de pavajul dur şi rece.

Reportera dădu să ţipe, dar bărbatul îi apăsă o mână înmănuşată peste gură. Charity întoarse capul şi, în lumina slabă a singurei lămpi de securitate, îi zări ochii scrutându-i pe ai ei.
Cu răutate.
Ochi pe care Charity îi mai văzuse.
Un alt val de frică a izbit-o.
în timp ce se zbătea, l-a văzut pe atacator ridicând cu mâna liberă patul pistolului.
NU!
Ţipătul, înăbuşit de mâna apăsată pe gură, reverberă doar în creierul ei, în timp ce se smucea şi se zbătea în zadar
Pistolul o lovi în faţă.
O rafală de durere i-a explodat în nas.
în clipa următoare i-a ţâşnit sângele.
Charity nu înceta totuşi să se lupte, căutând să se elibereze de sub greutatea acestui dement, pe când asfaltul aspru îi sfâşia haina. Picioarele îi erau inutile - doar lovea aerul cu ele, fără să izbutească să atingă ceva, deoarece agresorul se aşezase călare pe ea.
Dă-te jos de pe mine! Dă-te jos!
Muşcă palma apăsată peste buzele ei şi gustul pielii de la mănuşă îi inundă gura. Pistolul se ridică din nou, însă acum de pe el picura sânge.
Nu venea nimeni? Nu apărea nimeni care s-o salveze? Pe stradă, traficul se scurgea nestingherit prin faţa motelului. Nu se putea ca nimeni să nu vadă că ea era atacată! *Vă rog!*
Arma coborî iarăşi.
Brutal.
Trosc!
Charity auzi un pocnet sinistru şi oasele unuia dintre pomeţii ei se sparseră.
Zbieretul îi fu înăbuşit şi simţi cum o străbate o durere agonizantă.
Aproape că nu mai vedea din cauza durerii.
Nu!

încerca să răspundă la lovituri, agitându-şi cu disperare braţele, zgâriind aerul cu degetele, dar nu reuşea să atingă nimic.
Şi, din nou, a văzut arma oribilă ridicându-se deasupra ei.
De ce? De ce ar fi vrut persoana asta s-o omoare?
Pentru că, Charity înţelesese deja, acesta era ţelul final.
Cu vederea înceţoşată de durere, văzu coborând iarăşi patul pistolului pătat de sânge. Cu o forţă născută din mânie.
Trooosc!
O rafală de lumină izbucni înapoia retinei. Durerea îi explodă în creier. Orbită, mușcă sălbatic prin mănuşa din piele, strângând din falei cât putea. Atacatorul ei icni de durere.
— Auuu! Iisuse!
Perfect!
Reportera a simţit gust de sânge şi a încercat să muşte din nou, mai violent, însă vederea începea să i se înceţoşeze din ce în ce mai tare, simţea cum alunecă în beznă, iar în jurul ei lumea se îndepărta ca luată de un vârtej...
Agresorul ei mârâi:
— Eşti ca *moartă,* căţea!
Şi era adevărat.
Charity s-a înmuiat din tot corpul, apoi întunericul a acoperit-o.

După care n-a mai fost nimic.8 decembrie

În ziua următoare, Rivers, aşezat în faţa biroului, tocmai terminase ultimele înghiţituri din sandvişul cu brânză şi şuncă. Mototoli punga albă în care îi fusese livrat de la un magazin local şi o azvârli *la* coş. Ghemotocul ricoşă din marginea coşului, reamintindu-i de aruncarea pe care o ratase în liceu, exact cu o clipă înainte de fluierul de sfârşit, care, în caz de reuşită, le-ar fi asigurat nu numai victoria, ci şi un loc în turneul final al statului. Mda, fusese rău de tot.

Îşi aminti că în seara aceea el fusese ţapul ispăşitor şi, în ciuda tuturor victoriilor pe care le obţinuse echipa sa - Hillside Hornets - înfrângerea aceea în faţa rivalei Eagles îi dăduse coşmaruri adolescentine vreme de săptămâni, şi iată că-l obseda şi după douăzeci de ani.

Acum, scuturându-se de amintire, s-a ridicat şi s-a întins cât era de lung, auzind cum îi trosneau vertebrele spatelui după atâtea ore petrecute în faţa biroului. A rotit lent capul într-o parte şi în alta, a privit la ceas şi a văzut că era timpul să plece. Dacă doreau să ajungă până la ora 15 la Marysville, era cazul să nu mai întârzie. S-a îndreptat către vestiar. Mendoza era deja acolo, îşi îmbrăca scurta pe care o scosese din dulapul personal.

— E timpul, a rostit bărbatul.

Semnară amândoi de plecare din secţie, apoi ieşiră în aerul rece şi înviorător; cerul - fără nici urmă de nori - era de un albastru sclipitor.

— Şofez eu, anunţă detectivul.

Mendoza se îndrepta deja spre un SUV al poliţiei când maşina unui echipaj cu două ajutoare de şerif s-a oprit pe un loc gol din parcare.

— Ai cheile? întrebă ea.

Bărbatul o privi sfredelitor peste capota Jeepului.

— Da, mami.

Muşcându-şi buzele, s-a aşezat pe scaunul din dreapta lui. După ce maşina ieşi din parcare, l-a întrebat:

Ai avut o zi proastă

— ?Nu atât proastă, cât lipsită de rezultate, a mormăit el. Şi am stat numai la birou.

— Eh, uite că acum ai plecat, l-a încurajat ea.

Asta măcar era adevărat. Mergeau să se întâlnească cu Jennifer Korpi şi, pentru o vreme, avea să fie departe de telefon şi de monitorul computerului. Petrecuse ore în şir examinând rapoarte şi declaraţii ale martorilor şi privise tone de imagini filmate de videocamerele stradale şi de cele de pe clădirile comerciale din zonă căutând un indiciu, sperând să întrezărească Toyota neagră a lui Megan Travers. Existase un licăr de speranţă când un cuplu din Tacoma, care la momentul respectiv se îndrepta către est, anunţase că văzuse o maşină ce ar fi putut să fie a lui Megan. Fereastra de timp corespundea şi întâlnirea avusese loc imediat înainte a ajunge în zona de vârf a muntelui, pe versantul estic, iar şoferul fusese silit să tragă mult spre dreapta drumului atunci când apăruse ca o furtună Toyota, care mergea spre vest şi era în urcare. însă pontul acela nu dăduse deocamdată niciun rezultat.

Şoferul plugului de zăpadă în faţa căruia se băgase Megan când plecase de la reşedinţa Cahill, Bud Francisen, venise la secţie şi stătuse de vorbă cu Rivers. Francisen era un bărbat înalt şi voinic, cu şapcă de baseball, care abia aştepta pensia şi care conducea pluguri de zăpadă de aproape treizeci de ani. Când a fost întrebat cine era la volanul autoturismului care ţâşnise de pe drumul de acces la reşedinţa lui James Cahill, şi-a aranjat şapca pe cap şi a răspuns:

— A trebuit să calc atât de tare frânele, încât aproape c-am patinat. Pot spune cu siguranţă doar că maşina era o Toyota neagră.

— în afară de şofer, înăuntru mai era cineva?

— Nu ştiu, da' nu cred, a spus el.

Când îi arătase fotografia lui Megan Travers de pe permisul auto, la întrebarea dacă era posibil ca ea să fi fost la volan, bărbatul clătinase fără grabă din capul său masiv.

— Poate că da, poate că nu. Eu încercam să ţin plugul pe şosea şi- njuram ca la uşa cortului. Parcă pentru a sublinia şi mai mult, a adăugat: în tot cazul, era un cretin. Puteam să mor.

Rivers nu aflase mai multe nici de la Olga Marsden, o femeie ce se apropia de optzeci de ani, care-şi plimbase câinele în seara dispariţiei lui Megan. Subţirică şi cu părul sur, cu ochii negri, plini de vioiciune, înapoia ochelarilor cu rame albastre, mari, doamna Marsden era văduvă şi avea o minte extrem de ageră. în seara aceea, ea îşi scosese căţeluşul terrier scoţian la plimbare prin Riggs Crossing, aşa cum, potrivit declaraţiei sale, făcea în fiecare seară.

— Ieşim din casă după ora şapte şi ne-ntoarcem până la opt, ca să-mi pot vedea emisiunile. Ştii, îl informase ea pe Rivers, înregistrez *Roata norocului* şi *Jeopardy!*- după ştiri. După aceea îl plimb întotdeauna pe Bitsy. Este un terrier, ştii, al cincilea pe care l-am avut, şi din experienţa mea le place să aibă rutine zilnice. în tot cazul, lui Bitsy îi place. Dacă schimbi ceva, imediat este mai ţâfnos.

Deşi nu fusese sută la sută sigură, Olga Marsden credea că la volanul maşinii închise la culoare fusese o femeie.

— Gonea de parcă scăpase din iad! Chiar pe Main Street, dacă-ţi vine să crezi. Vai de mine! I-am făcut semn să mai încetinească, ştii - uite aşa.

îi arătase detectivului cum mişcase ambele mâini simultan, cu palmele orientate spre sol.

— Dar nici nu m-a băgat în seamă. Şi-a văzut de drum. Ba chiar, continuase bătrâna ridicând un deget mustrător, cred c-a accelerat, dacă-ţi vine să crezi.

Când Rivers o întrebase dacă şoferiţa fusese singură în maşină, doamna Marsden se gândise pe îndelete, încruntându-se sub buclele sure.

— Aşa cred, totuşi n-aş putea băga mâna-n foc. S-a întâmplat foarte repede, iar eu eram îngrijorată pentru Bitsy, ştii? Mi-era frică să nu iasă în stradă. E un scump. Numele ăsta-i o prescurtare de la Bitteroot's Scion, este înregistrat. Are pedigri, rasă pură. Atât că noi îi zicem Bitsy.

Aşa se terminase întâlnirea respectivă.

Relatarea doamnei Marsden avea să fie confirmată ulterior. Două videocamere, una de la o staţie de service, alta montată deasupra parcării unui restaurant, arătaseră imagini ale unei Corolla întunecate care gonea, în jurul orei precizate de proprietara căţelului.

Intervalul indicat de Olga coincidea şi cu declaraţiile celor doi colegi de muncă ai lui Megan, cu care Rivers vorbise la telefon. Ramone Garcia, secretara unui medic, o văzuse pe Megan plecând ca de obicei, imediat după ora 17, iar colega ei, Andie Jeffries, asistentă medicală la McEwen Clinic, era de aceeaşi părere. Videocamera din parcare o filmase pe Megan plecând de la muncă şi suind în Toyota la ora 17.09. Doctorul care deţinea clinica,
Thomas McEwen, fusese la spital în după-amiaza aceea, dar n-avea ce să mai adauge, i-a spus el, ci doar să confirme că toţi cei din clinică erau demni de încredere şi că Megan făcuse o treabă bună în calitate de contabilă care lucra cu companiile de asigurare. Cu excepţia faptului că avea dificultăţi în a sosi la timp la serviciu, Megan Travers era „un atu important pentru echipă”.

Rivers s-a întrebat atunci ce putea să însemne asta, dar îşi ţinuse gura. Şi a cerut echipelor de investigare ale poliţiei locale şi statale să examineze cu atenţie zona de dinainte şi de după vârful muntelui. Se părea că Megan ajunsese cel puţin până acolo, dar ce se-ntâmplase după aceea?

De asemenea, el şi Mendoza au mai verificat o dată înregistrările apelurilor telefonice pe numărul lui Megan şi extrasul plăţilor şi încasărilor de pe cârdul de credit al femeii. Contul asociat cârdului era neatins - nu exista niciun fel de activitate după ce nu mai fusese zărită de nimeni. Dacă Megan nu avea o identitate secretă, mulţi bani-gheaţă depozitaţi undeva sau un prieten care o ascundea şi-i oferea acces la finanţele sale, atunci nu ar fi avut cum să nu cheltuie bani pe benzină, alimente şi cazare.

Frustrarea lui Rivers creştea. Trecuse mai mult de o săptămână de la dispariţia lui Megan, iar el nu avea absolut nicio idee ce se întâmplase cu tânăra. Mai era vie? Se ascundea? Fusese răpită? Suferise un accident teribil şi rămăsese prinsă undeva? Sau murise?

— Ceva noutăţi de la poliţia statală? întrebă din nou, privind spre Mendoza, care, ca de obicei, era cu ochii în telefon.

Femeia clătină din cap.

— Nu crezi că ţi-aş fi spus?

— Poate să le dăm un ghiont.

— Am facut-o şi ieri, şi alaltăieri.

Rivers s-a uitat prin parbriz spre cerul albastru-strălucitor.

— E senin azi - ar putea trimite un elicopter pe munte.

Ea îşi arcui o sprânceană şi-l privi ca şi cum n-ar fi fost în toate minţile.

— Cred că se ocupă de caz.

— Mai verifică, te rog.

Detectivul băgă mâna în buzunar şi-şi luă ochelarii de soare, deoarece reflexiile luminii pe zăpadă erau orbitoare. Şoseaua era curată, dar drumul care ducea spre poalele muntelui, unde plugurile nu fuseseră în stare să ţină pasul cu ninsoarea, era plin de gheaţă, zăpadă şi, în unele locuri, presărat cu
bolovăniş.

Se întrebă ce se întâmplase cu micuţa Toyota. Şi ea dispăruse. Era oare ascunsă într-un garaj, pe undeva? Sau părăsise deja ţara, deoarece graniţa cu Canada se afla la numai câteva ore de mers spre nord? Ori, poate, era îngropată adânc sub zăpada de pe fundul unei râpe abrupte din munţii aceştia colţuroşi? Videocamerele de trafic fuseseră examinate, acolo unde existaseră, dar bineînţeles, ele nu existau şi în munţi. Când a ajuns pe vârf, unde coniferele acoperite de omăt străjuiau şoseaua, Rivers s-a întrebat dacă şi Megan ajunsese atât de departe. Sau oare nici nu ieşise din oraş?

îşi reaminti conţinutul biletului mototolit pe care-l azvârlise femeia:

J,
Te părăsesc.
De data asta definitiv.
N-o să mă mai vezi niciodată!
M

Să fi fost oare biletul unei sinucigaşe? Sau doar un mesaj de despărţire?

Sau un ţipăt disperat de atenţionare al unei femei care dorea să-şi zgâlţâie iubitul? Părea improbabil, dar cât lucrase la poliţia din California el văzuse şi lucruri mai rele. De două ori până atunci poliţia fusese anunţată de dispariţia lui Megan şi ambele sesizări îi aparţinuseră lui James Cahill. De data asta el fusese în spital. Oare, dacă n-ar fi fost în starea aceea, ar fi anunţat autorităţile? Tot cazul plutea într-un soi de ceaţă, era greu de definit prin multitudinea de întrebări şi prea puţinele răspunsuri. Asta trebuia să se schimbe.

Bărbatul miji ochii spre soarele hibernal care cobora pe cer şi Mendoza îl informă că, da, poliţia statală făcea deja o cercetare aeriană.

— Şi tu te-ai îndoit de ei, chicoti femeia.

— Nu fac decât să mai verific o dată.

— Aha. Ea privi pe geam şi schimbă subiectul. E frumos pe-aci.

Şi posibil letal, gândi Rivers, dar nu dorea să-i strice bucuria în faţa frumuseţii naturii.

***

— Îţi spun că femeia aia, Charity, mă scoate din minţi!

Cuvintele Lenorei erau enunţate la fel de scurt şi apăsat ca în vremea în care Rebecca, adolescentă fiind, dăduse de bucluc. Sunau ca şi cum în acel moment ar fi condus maşina - peste cuvintele ei, care îi trădau tulburarea, putea fi auzit clar un zgomot ambiental.

— Este hărţuire, să ştii că asta este. Hărţuire!

— Evit-o şi gata.

Rebecca luă puţinele obiecte pe care le atârnase în dulapul micuţ şi le aruncă pe patul camerei de hotel. Părăsea în cele din urmă Riggs Crossing, ceva ce ar fi trebuit să facă cu câteva zile în urmă.

— E imposibil. Reportera asta mică şi afurisită a găsit aseară o cale să se furişeze pe lângă agentul de pază şi aproape c-am dat-o pe mâna poliţiei. Intrase neautorizată pe o proprietate privată şi mă tulbura atât pe mine, *cât şi* pe vecini. O ştii pe June? Locuieşte la două case mai departe de mine. Ea a văzut-o pe reporteră, exact în acelaşi minivan, dând ocol clubului de fitness chiar a doua zi după ce a încercat să intre aici. M-a urmărit! îţi poţi imagina?

Rebecca îşi putea imagina. Ea însăşi avusese de-a face cu Charity Spritz şi ştia cât de decisă şi de iscoditoare era reportera.

— Nu ştiu ce să-ţi spun... M-a bătut şi pe mine la cap.

Totuşi, în ultimele două zile, apelurile lui Charity se reduseseră, apoi încetaseră. Probabil pentru că era în California şi o sâcâia acum pe Lenora.

— Ţin să-ţi spun că l-am sunat pe şeful ei, un ins de-a dreptul josnic, Earl Dean nu-ştiu-cum...

Rebecca ştia că pe bărbat îl chema Earl Ray Dansen, dar nu-şi corectă mama.

Se uită la biroul din camera de hotel, de fapt o masă simplă, pe care pusese laptopul la încărcat; făcuse de acum teanc însemnările, iar lângă ele se găsea un exemplar din ziarul local, pe care-l împăturise după ce îl citise complet şi cu mare atenţie.

— ...spus ce gândesc eu. Nu mă deranjează dacă a trimis pe cineva să- ncerce să afle ce s-a-ntâmplat cu Megan, bineînţeles că nu. Cu cât sunt mai multe ajutoare, cu atât e mai bine, însă femeia aia mă hărţuia, iar eu sunt mama lui Megan, n-am călcat niciodată în orăşelul ăla, aşa că de ce naiba... Oh, bat câmpii, aşa-i?

— E-n regulă, minţi Rebecca.

Era mai simplu decât s-o contrazică.

— Dacă o pot evita pe reportera aia, eu pornesc spre club. După ce termin cu fitnessul şi masajul, o să cinez cu Mei. Ţi-am spus despre el, nu?

— Da, mamă, mi-ai spus.

De zece ori. Dacă nu chiar de douăzeci. Mei Davis, brokerul sexy ieşit la pensie cu care Lenora făcuse cunoştinţă la clubul de bridge şi care acum insista să se mute cu ea.

— Este un bărbat foarte drăguţ. E chiar posibil ca el să fie „acela", dacă- nţelegi ce vreau să spun.

Acela...

Câte miliarde de oameni trăiau pe planetă? Şapte? Sau opt? Ce probabilităţi erau de a-l găsi pe „acela", care tocmai se întâmplase să se înscrie în acelaşi club cu ea? „Acela" care mai fusese însurat de patru ori până atunci.

Pentru o clipă, gândurile i-au fugit spre James, dar le-a stopat imediat. Nu se putea gândi la el fără ca întrebările cu „ce-ar fi fost dacă" ce i se roteau prin creier să n-o înnebunească. Bărbatul ar fi putut ajunge la ea, era de ajuns ca el doar să fi dorit asta... şi nimic altceva.

Nu mai există întoarcere.

— Mei a fost de mare ajutor în toată perioada asta, spunea Lenora, şi se părea că maşina i se oprise, deoarece zgomotul caracteristic traficului dispăruse. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Acum vocea chiar îi tremura. El m-a convins să nu vin acolo, în Briggs Crossing.

— Riggs, mamă. Riggs Crossing.

— Mă rog, în fine. Oricum, dă-mi voie să-ţi spun că Mei a fost sprijinul meu, ancora mea.

— Mă bucur.

— Ca şi tine, scumpo. Nu-ţi pot spune cât de liniştită mă simt ştiind că tu eşti acolo, căutându-ţi sora şi punând presiune pe poliţie.

Rebecca a auzit un clic, ca şi cum Lenora tocmai şi-ar fi deschis portiera Cadillac-ului. Privindu-şi valiza care stătea deschisă pe pat, a rostit:

— Nu ştiu cât mai pot sta aici, mamă.
— Păi, trebuie să stai. Până va fi găsită Megan.
— Este posibil ca asta să nu se întâmple.
— Rebecca, să nu-mi spui că abandonezi. Nu poţi s-o abandonezi pe Megan...
— Nu-i vorba despre asta.
— Te rog... doar... să mai stai. Eu am văzut seriale cu detectivi în care familia pune mereu presiune pe poliţie şi face propriile ei investigaţii, ştii? Nu permite răcirea cazului. întotdeauna este de mare folos.
— Am o slujbă, mamă.
— Şi ce-nseamnă asta prin comparaţie cu găsirea surorii tale? Nu mi-ai zis chiar tu că poţi să-ţi faci munca de oriunde, prin internet?
— în mare parte, da, a admis Rebecca fără chef.
— Atunci nu renunţa. Ştii bine că, dacă aş putea, aş fi şi eu acolo, dar pur şi simplu nu pot. Cel puţin, deocamdată. Nu mi-am închipuit niciodată că vreun reporter ar putea veni aici tocmai de-acolo. Şi, că tot veni vorba, de ce nu te duci la televiziune? Poate că ştii-tu-cine ar putea oferi o recompensă. Eu aş face-o, ştii bine, dar sunt strâmtorată. Of, ia uite, mă apelează altcineva... ca să vezi! Vorbeşti de lup... E Mei!
Glasul ei deveni dintr-odată vesel, părea aproape îmbătată de fericire şi Rebecca scrâşni din dinţi auzind-o.
— Scumpo, te sun mai târziu, bine? Te iubesc!
Apoi închise, ca să preia apelul de la „acela". Rebecca a strâns din buze. Era imposibil să-l sune pe Donald Travers şi să-i ceară vreun bănuţ.
Dar este pentru Megan, şi ea are nevoie de asta.
Glasul sâcâitor şi iritant, care-i răsunase în minte imediat după ce Megan dispăruse, i-a revenit acum. Rebecca simţea că era cu adevărat de datoria ei să-şi ajute sora, însă fusese exploatată de atâtea ori, păcălită atât de des de Megan, încât chiar ar fi dorit să i se poată împotrivi.
De data asta, nu prea mai ai de ales.
De data asta, se poate ca ea să fi dat de un necaz serios.

A scrâşnit iarăşi din dinţi, cu o senzaţie de frustrare. Implicarea era instinctul ei natural şi îşi iubea sora, dar uneori era al naibii de greu. Iar participarea lui James Cahill agrava şi mai mult situaţia.

Tot gândindu-se şi contrazicându-se în minte, Rebecca a îndesat telefonul în buzunarul lateral al poşetei. Terminase pe jumătate de împachetat şi era gata să se întoarcă în Seattle şi să-şi reia viaţa. Ce-ar fi putut face mai mult aici?

Să faci o declaraţie publică. Te-ai gândit şi tu la asta, iar Lenora este de aceeaşi părere.

Să anunţi o recompensă - ai şi tu ceva economii puse deoparte.

Este vorba despre Megan, Rebecca. Despre Megan!

îşi aminti de fetiţa blondă, de patru ani, care o privea cu ochi adoratori, şi a simţit un nod în gât exact când îşi spunea că este o proastă şi jumătate. Totuşi, trebuia s-o facă. Şi, da, avea s-o facă. Avea să discute din nou cu poliţia, să pună mai multă presiune, deşi simpla prezenţă a detectivului Rivers o tulbura. El nu numai că stătuse în livingul întunecat al lui Megan, ca un hoţ în noapte, dar şi discuţia din secţia de poliţie semănase cu un interogatoriu. Acolo, Rebecca se simţise ca şi cum ar fi călcat pe coji de ouă, de parcă bărbatul i-ar fi întins o cursă în care ea ar fi putut să cadă în orice clipă printr-o trapă ascunsă.

Fii calmă.

Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Toţi cred că te afli aici ca să ajuţi la găsirea lui Megan.

Aşa este, nu?

— Bineînţeles, zise ea cu glas tare.

Aşa că, relaxează-te.

Dar nu putea s-o facă. Nu încă. Nu până ce...

Telefonul îi sună din nou. îl ridică şi văzu pe display numele Angelicăi. Şefa ei. Grozav! Exact ceea ce avea nevoie. A simţit cum i se strânge stomacul ca într-o menghine.

— Bună, a rostit ea.

— Rebecca? a zis Angelica, ca şi cum n-ar fi ştiut pe cine sunase. Dumnezeule, cum merge? S-a aflat ceva despre Megan? M-am uitat şi în ziare şi online, dar n-am văzut nimic.

Angelica se născuse undeva pe lângă Milano şi, cu toate că părinţii ei se mutaseră în SUA pe când era adolescentă, mai păstra o urmă de accent italienesc.

— încă nimic.

— Of, asta nu-i bine.

Angelica oftă prelung. Era o femeie expresivă, cu păr negru, ondulat, şi avea nişte ochi albaştri precum cerul verii. Pielea ei măslinie era perfectă, iar silueta minionă se potrivea de minune rochiilor de mireasă pe care le crea şi, adeseori, le şi prezenta.

— îmi pare rău...

— Şi mie.

— Ei bine, ţi-am telefonat cu nişte veşti proaste. Două nunţi din februarie au fost anulate şi clientele nu mai vor rochiile. Poţi să-ţi închipui
aşa ceva? Cu aşa puţin timp înainte! Un ginerică s-a speriat şi a rupt relaţia, iar ceilalţi clienţi au pierdut localul şi trebuie să reprogrameze evenimentul, iar acum vor ca el să aibă loc în perioada estivală, şi rochia asta nu-i potrivită. Nu mai zic că mireasa s-a-ngrăşat cu douăzeci de kilograme de la prima probă, iar acum susţine că rochia o face „să pară grasă” şi dă vina pe mine. îţi zic - cine-i slab de înger să nu intre în meseria asta cu miresicile. *Per l'amor di Dio!*

„Pentru numele lui Dumnezeu”, a şoptit pentru sine Rebecca - era una dintre expresiile favorite ale Angelicăi. Mai ales atunci când era frustrată. Ceea ce se întâmpla destul de frecvent.

Dar Angelica nu terminase încă.

— Bineînţeles, amândouă vor avansurile înapoi, însă rochiile sunt aproape gata şi ce şansă aş avea să le vând - mai ales că au măsuri specifice şi sunt destinate clar unor mirese?

A rostit apoi mai multe cuvinte în italiană despre care Rebecca bănuia că puteau fi înjurături, deşi nu era sigură.

— Va trebui să le vând cu reducere... dacă o să pot. Aşa c-o să le termin şi-o să-ţi trimit fotografii, ca să le pui pe site şi să pui accent pe partea cu reducerea, da?

— Nicio problemă. De altfel, mă pregăteam să mă-ntorc.

— Aici? în Seattle? Când sora ta n-a fost încă găsită? a întrebat Angelica pe un ton aproape acuzator. Nu, nu, nu. Familia este mai presus ca orice. Ar trebui să mai stai.

— Nu cred că aş mai putea face mare lucru.

— Nu? Totuşi, trebuie să fii acolo, pentru când va apărea ea...

Nu-şi termină fraza dar Rebecca a înţeles că voise să adauge „ *dacă* va apărea”.

— Cineva din oraş trebuie să ştie ceva, urmă şefa ei. întotdeauna există cineva care ştie ceva ce nu spune, dar poţi să afli! Şi ar fi bine să te interesezi de băieţii cu care a fost prietenă. Să ştii că ei sunt implicaţi întotdeauna.

Rebecca se gândi imediat la James, întrebându-se dacă ar putea fi adevărat. Atitudinea lui păruse nepăsătoare. N-ar fi trebuit oare să fi fost mai îngrijorat în privinţa lui Megan? Bărbatul îi povestise Rebeccăi despre cearta lor, însă fără doza cuvenită de emoţie, de parcă ar fi vorbit despre altcineva sau ca şi cum ar fi recitat replici dintr-un scenariu. Cu toate acestea, el fusese găsit învineţit şi cu coastele rupte, cu cicatrice care puteau să nu se mai vindece niciodată.

Sau toate astea erau doar în mintea ei? Oare reacţia lui James fusese cea corectă, pe când ea, care fusese atât de aproape de situaţie, era, pur şi simplu, oarbă înaintea adevărului?

— Poate c-a avut un iubit secret, a sugerat Angelica.

— Nu ştiu de aşa ceva, a răspuns Rebecca, dar totul era posibil, şi-a spus ea.

Pentru a mia oară, întrebarea despre relaţia dintre Megan şi James i-a revenit în minte. Cum începuse? Cum se derulase? Era posibil să nu afle niciodată, totuşi continua s-o frământe. Probabil că aşa avea să fie pe vecie. Sora ei şi bărbatul pe care ea îl iubise cândva. Oare ei doi discutaseră vreodată despre ea? Râseseră pe seama ei? Oare James îi povestise lui Megan despre cum făcuseră dragoste? Chiar şi acum gândul acela o făcea să roşească.

Află, o instrui Angelica. Poţi să lucrezi şi de acolo, nu-i nicio problemă, ştii foarte bine. O să-ţi trimit tot ce ai nevoie, după care o să plec la Los Angeles, să văd un spaţiu de lângă Rodeo Drive. Ar fi ceva extraordinar dacă ne-am putea extinde. Ţinem legătura, dar tu rămâi acolo. Sora ta merită asta!Ceva nu mirosea a bine.

Phoebe Matrix trăise destul ca să ştie când ceva nu era bine. Ea îngropase un soţ şi divorţase de alţi doi, toţi nişte afemeiaţi care nu-şi puteau ţine scula în pantaloni. Fusese o proastă că se îndrăgostise de ei, deşi, ca să spună adevărul, meritase s-o facă. Acum deţinea complexul ăsta de apartamente, care nu mai era grevat de nicio datorie. Ceea ce era perfect. Nu te puteai bizui pe ajutorul social să te susţină la vârsta de aur.

Vârsta de aur?

Ha!

Asta fusese un hohot de râs.

Oricine trecuse de şaptezeci de ani ştia că ideea unor ani fabuloşi de pensionar era o utopie. Phoebe ar fi dat orice, inclusiv Cascadia Apartaments - cu totul - ca să mai poată avea din nou douăzeci sau treizeci de ani. Iar atunci nu s-ar mai fi măritat tot cu Marvin, Steve sau Charles... mă rog, poate cu Marvin s-ar mai fi măritat. Şi-ar fi jucat însă complet diferit atuurile şi nu l-ar fi lăsat niciodată să şofeze singur spre Yosemite, unde, la sud de Bend, statul Oregon, maşinuţa lui, Chevy Nova, fusese izbită în plin de un trailer. Nu, nu, ea nu l-ar mai fi lăsat să plece în călătoria aceea fatală.

La gândul acesta, şi-a făcut semnul crucii peste sânii mari şi s-a îndreptat spre living, unde Larry, care se dovedise mai loial decât oricare dintre soţii ei, stătea pe spătarul sofalei. Năsucul îi era lipit de geam şi mârâia, iar blana lui albă şi pufoasă era practic complet zbârlită.

Probabil că spre blonda din garsonieră: Sophia Russo. Ea venea

şi pleca mereu, niciodată nu stătea locului. Sau poate mârâia la prietena ei - ori era vreo rudă, posibil soră sau verişoară? - femeia cam de aceeaşi vârstă cu Sophia care rămânea uneori peste noapte, o brunetă mai plinuţă, cu ochi negri şi ochelari. Exagera niţel cu regula „musafirului temporar”. Phoebe o văzuse de mai multe ori, ba chiar se ciocnise o dată de ea când făcea curăţenie într-un apartament care tocmai fusese eliberat. Nu-i reţinuse numele şi era destul de sigură că nu locuia totuşi cu Sophia, fiindcă aşa ceva ar fi însemnat o încălcare a contractului de închiriere. Nici Jame

sCahill nu locuia în clădire, totuşi fusese în apartament de câteva ori şi rămăsese peste noapte. Phoebe îl zărise plecând înaintea zorilor de cel puţin două ori înainte ca prietena lui, Megan Travers, să fi dispărut. El avea totuşi casa lui şi Phoebe se întrebase de ce ei doi nu stăteau acolo, la pepiniera de brazi pentru Crăciun? Ar fi fost mai intim. Sigur că da, asta dacă nu apărea prietena când el era cu Sophia.

Totul era foarte ciudat. Şi interesant. într-un mod scandalos.

Poate că Sophia şi James acţionaseră împreună ca să scape de Megan? Era oare posibil? Sau, poate pentru că urmărise atâtea episoade din *Dateline* despre femei dispărute ori ucise, exagera puţin? Aşa considera răposatul ei soţ, Charles „Casanova", care ajunsese să-i şteargă episoadele pe care Phoebe le înregistrase.

— De ce te excită atâta crimele astea vechi? o întrebase el pe tonul lui de atotcunoscător.

Charles încercase mereu să-i spună ce să facă. Ei bine, divorţaseră de mult. Bine că scăpase de un gunoi!

Acum, Phoebe privea cu multă atenţie spre apartamentul Sophiei, unde jaluzelele erau mereu trase. Şi asta era ciudat, gândi bătrâna. Ca şi toate venirile şi plecările alea... Totuşi, ăsta era stilul de viaţă al tinerelor, nu? Ea însăşi nu stătuse o clipă locului la douăzeci de ani. Fusese o vreme când Phoebe era şefa majoretelor Tri-City Twirlers în liceu, o frumuseţe care putea să arunce bastonul de twirling la şase metri înălţime şi să-l prindă în timp ce se rotea, fără să-şi atingă între ele cizmele albe ce făceau parte din uniforma echipei de twirling. Pe atunci, ieşea întruna când cu un băiat, când cu altul. „Un fluturaş monden, cu viteza unui vârtej", cum o numise mama ei. Cine s-ar fi gândit că Phoebe O'Malley va rămâne singură şi mulţumită să tricoteze ore în şir, ba chiar să aştepte cu nerăbdare să se dovedească mai isteaţă decât idioţii ăia de concurenţi de la *Jeopardy?*

— Nebuniile tinereţii, zise ea, scărpinându-l pe Larry înapoia urechilor lui mari şi uitându-se iarăşi în parcarea înzăpezită. Of, pentru Dumnezeu!

Asfaltul era acoperit cu o pătură de zăpadă, iar chiriaşul ăla nepriceput de la apartamentul 4, Phil Dabrowski, căruia îi scădea lunar câte o sută de dolari din chirie ca să cureţe parcarea de frunze, pietriş, gheaţă, zăpadă şi orice gunoaie purtate de vânt, nu ieşise să dea la lopată şi să arunce sare.

Acum Sophia a apărut din nou, intrând cu maşinuţa ei cenuşie în parcare. A derapat uşor, apoi a oprit în faţa garsonierei. Abia plecase de o
jumătate de oră şi se întorsese. Ce avea de gând?

Larry se încordă şi emise o serie rapidă de lătrături ascuţite atunci când fata - de fapt, o femeie în toată puterea cuvântului - a descuiat uşa şi, după ce a intrat, a tras-o cu putere în urma ei. Deşi lucra la pepiniera de brazi a lui Cahill şi la hotelul de lângă aceasta, Sophia nu părea să aibă program regulat de muncă. însă aşa se proceda în ziua de azi, mulţi lucrau chiar de acasă, pe laptopuri, mâncând Cheetos şi uitându-se la *Burlăciţa,* sau la cine ştie ce alte emisiuni TV, în vreme ce „lucrau". Lumea se schimbase.

Phoebe se aşează cu tricotajul în scaunul ei favorit, Queen Anne, cu un ochi mereu îndreptat spre fereastră. îl zări pe Dabrowski traversând parcarea, cu căciula de vânătoare cu clapele ridicate şi legate pe creştetul capului rotund, purtând o scurtă groasă cu model de camuflaj, care părea să- i adauge încă zece kilograme la burdihanul deja proeminent. într-o mână înmănuşată ţinea o pungă cu sare, pe care a început s-o scuture pe asfaltul îngheţat exact în clipa în care uşa de la garsoniera Sophiei Russo s-a redeschis. Femeia se schimbase iute, lăsându-şi blugii şi jacheta cenuşie lungă şi îmbrăcând o fustă scurtă, colanţi, cizme şi un pulover ca o tunică. Pe un braţ purta o haină lungă, iar pe celălalt braţ legăna o sacoşă mare.

Pe sofa, Larry se zbârli şi mârâi, iar nasul lui lăsă cerculeţe de aburi pe geam.

— Gata, gata, zise Phoebe şi se întinse după coşuleţul de tricotat în care ţinea o pungă din plastic cu fermoar ce conţinea delicatese pentru căţel.

Dar în dimineaţa asta Larry nu avea chef de bucăţelele cu aromă de ficat. Cu tot trupul încordat ca un arc, se uita fix pe fereastră la Sophia, care se urcă în maşină şi dădu cu spatele, trecând la nici treizeci de centimetri de Dabrowski.

Foarte grăbită.

Ca întotdeauna.

în cele din urmă, căţelul luă delicatesa dintre degetele ei şi se instală din nou pe spătarul sofalei, continuând să privească afară cu atenţie, dar mult mai relaxat. Phoebe îşi îngădui şi ea luxul unei mici trataţii din bolul cu bomboane pe care-l ţinea pe o poliţă, prea sus ca să poată fi ajuns de Larry, şi-şi băgă cinci M&M în gură.

în timp ce ciocolata i se topea încetişor pe limbă, bătrâna şi-a luat andrelele şi a reînceput să tricoteze - era o altă păturică pentru bebeluşi pe care o dona bisericii, care avea s-o distribuie nevoiaşilor, alături de alte articole terminate de ea: botoşi, căciulite şi pulovere. Degetele i se mişcau iute, andrelele clicăiau, păturica roz creştea, dar ea era în continuare frământată de Sophia Russo.

Poate că ar fi trebuit să mai facă nişte investigaţii suplimentare despre blonda cea drăguţă. La urma urmelor, ar fi putut să intre fără greutate în apartamentul ei şi să arunce o privire pe-acolo. Ca să fie sinceră, n-ar fi fost prima oară şi probabil nici ultima. Iar dacă ar fi fost cumva găsită, putea să pretindă, şi pe bună dreptate, că verifica dacă nu îngheţaseră ţevile.

Phoebe considera că făcea parte din sarcinile ei să se asigure că totul funcţiona perfect în Cascadia Apartaments.

Aici nu existau şmecherii. în niciun caz cât timp ea era la datorie.

în plus, ceva legat de Russo nu era tocmai în regulă.

Phoebe o simţea până în măduva oaselor.

La fel ca Larry, micul şi dragul de el.Stând la volanul SUV-ului său care torcea cu motorul în ralanti, James Cahill privea spre trotuarul opus, spre Main Street Hotel, sperând s-o zărească pe Rebecca Travers. Ca un prostovan sentimental, îndrăgostit până peste urechi.

— Idiotule, murmură el, dându-şi seama că maşina femeii se găsea tot în parcare. Şi totuşi continua să se întrebe cum ar fi putut s-o revadă.

Era ridicol.

Până în acest moment, el ştiuse mereu ce dorea.

Şi-şi urmărise neabătut ţinta. De obicei, cu încăpăţânare fermă. De când începuse să meargă, James nu umblase, ci alergase pentru a obţine ceea ce dorea şi, de cele mai multe ori, cel puţin potrivit afirmaţiilor părinţilor săi, intrase direct în bucluc, aşa cum o dovedeau nenumăratele încălcări ale legii din adolescenţă. Mai rău încă, îşi dezamăgise teribil părinţii când abandonase colegiul şi începuse să lucreze în construcţii. În ciuda decepţiei lor, James manevra cu pricepere ciocanul şi ferestrăul, ştia să înţeleagă rapid planurile arhitecturale şi schemele de instalaţii şi oferea prompt idei şi soluţii inovatoare la probleme. Economisise la sânge, împrumutase şi folosise banii pe care-i moştenise deja, o mică parte din ceea ce urma să-i revină într-o bună zi, pentru a cumpăra douăzeci de hectare de teren aici, la poalele Munţilor Cascade, unde îşi începuse afacerea în domeniul construcţiilor, în câţiva ani ajunsese la situaţia actuală. Realizat prin forţe proprii - şi mândru pentru asta.

însă acum toate lucrurile acelea pentru care se străduise nu mai erau suficiente.

Din cauza Rebeccăi.

Aceea fusese o greşeală.

Chiar dacă nu putuse fi evitată.

Iar asta îl rodea şi mai mult.

Aşa că stătea în Explorer, cafeaua se răcea în paharul aşezat în suport, iar el pianota cu degetele pe volan.

Şi se gândea la ce dorea sau nu să facă.

La naiba! a exclamat brusc, iar Ralph
a pufnit parcă aprobator de p

escaunul din dreapta sa.

James plecase de la cabinetul doctorului şi se îndrepta spre casă, când îl sunase mama lui. Din nou. Gândindu-se că nu-i răspunsese deloc până atunci, a tras pe dreapta în zona de încărcare a unui magazin de mobile şi a vorbit cu ea zece minute, răspunzând la întrebările despre viaţa lui şi punând, la rândul său, întrebările cuvenite despre surorile sale. Abia după ce a închis şi a pus telefonul în suportul pentru pahar, îşi dăduse seama că magazinul de mobile se afla vizavi de spatele hotelului în a cărui parcare se afla Subarul alb al Rebeccăi.

Oare aceea fusese o decizie subconştientă?

Luă iarăşi telefonul şi se pregăti s-o sune, când aparatul îi vibră în mână şi văzu numărul unui post TV din Seattle.

Nu răspunse, ci lăsă apelul să se ducă în căsuţa vocală. După care, înainte să se poată răzgândi, tastă numărul Rebeccăi.

Ea nu răspunse.

James nu-i lăsă un mesaj… Mai exact, nu-i mai lăsă *alt* mesaj. O făcuse deja, lăsându-i în căsuţa vocală rugămintea să-l sune. Nu primise niciun telefon. Şi nici vreun răspuns la cele două SMS-uri expediate.

Nu trebuia să fie vreun geniu ca să înţeleagă că femeia nu dorea să aibă de-a face cu el.

Iar asta îl durea.

Cu cât se gândea mai bine, toată povestea îi apărea ca o ironie a sorţii, iar pe de altă parte, la naiba, cu cât Rebecca îl respingea, cu atât îi stârnea mai mult interesul.

Mai era apoi problema cu Megan. Unde naiba era? James devenea tot mai îngrijorat cu fiecare zi care trecea. Amintirile lui despre ultima lor ceartă erau teribile. Cât de furioasă fusese ea… Cât de violentă! Cât de scoasă din minţi!

Şi totul numai din vina lui.

De fapt, el n-ar fi trebuit să se încurce niciodată cu Megan, n-ar fi trebuit să-i creadă niciodată minciunile.

„O să regreţi asta „.

Cuvintele ei îl urmăreau.

Şi James s-a întrebat cum i-ar fi putut explica, dacă tânăra ar fi reapărut, ceea ce el spera din toată inima, interesul său faţă de Rebecca, ce renăscuse dintr-odată? Desigur, asta nu era o problemă curentă, luând în considerare atitudinea Rebeccăi faţă de el, totuşi Megan urma să explodeze când avea să afle.

Dacă avea să afle, şi-a reamintit el.

Exista posibilitatea ca ea să nu mai apară niciodată.

Iar odată cu trecerea timpului, gândul că Megan ar putea fi moartă i se întipărea arzător în minte.

închise ochii.

Ce naiba se-ntâmplase cu ea? Era tot mai convins că dispariţia ei nu era o farsă. Se temea că i se întâmplase ceva teribil.

Şi Sophia? Ea continuă să creadă că formaţi un cuplu. Nu trebuie să faci mare lucru ca s-o convingi că nu-i adevărat. Şi Jennifer? Nu uita de ea. Nu te-a sunat cu o săptămână înainte ca Megan să dispară? În ciuda amneziei tale, n-ai uitat asta, este?

— Rahat!

Alături, Ralph îşi apăsă nasul de geam şi scânci.

Era timpul să plece. James bău restul cafelei pe care o cumpărase de la chioşcul drive-thru aflat la o intersecţie de clinică. Nu fusese declarat complet refăcut, totuşi doctorul Monroe îi spusese că putea să renunţe la bandulieră în majoritatea timpului şi-i sugerase că ar fi fost bine să se tundă, pentru ca tot părul să aibă aceeaşi lungime; rana i se vindeca aşa cum era de aşteptat.

S-a examinat în oglindă şi a decis că arăta groaznic. O tunsoare militărească, periuţă, era singura care ar fi putut aduce „tot părul la aceeaşi lungime”. Perfect, atunci aşa să fie!

A strivit paharul de cafea, l-a aruncat pe podeaua maşinii şi s-a mai uitat o dată spre hotel.

Atât de aproape şi-n acelaşi timp atât de departe.

La ani-lumină depărtare.

Ar fi trebuit să renunţe.

Să renunţe la *ea.*

Aşa cum făcuse şi înainte.
Totul pentru Megan. Iisuse, ce idiot fusese! îşi trecu o mână prin păr, întrebându-se, a câta oară? ce se putuse întâmpla cu sora Rebeccăi.
Şi fu cuprins de un sentiment de vinovăţie. Pentru că nu-şi dăduse seama de gravitatea gestului ei de a pleca. Chiar şi după ce-şi recăpătase memoria, el crezuse că Megan făcuse doar o scenă, un acces de isterie, după care se ascunsese să-şi lingă rănile şi să-l determine pe el să înţeleagă cât de multă nevoie avea de ea... cât de mult o dorea.

însă acum înţelegea că se înşelase.

Şi era speriat şi îngrijorat de soarta ei.

Unde putea să fie?

Ar putea fi moartă, Cahill.

De când devenise convins că dispariţia ei nu era o farsă, Megan era ca un spectru, hărţuindu-i subconştientul, jucându-i feste, apărându-i în minte în momentele cele mai neaşteptate.

Un ciocănit în geamul din stânga îl smulse din reverii. Un bărbat voinic cu şapcă de baseball şi geacă de blugi îşi lipise faţa de sticlă. James coborî geamul, iar individul ridică o mână înmănuşată spre indicatorul cu semnul zonă de încărcare.

— Nu ştii să citeşti? s-a încruntat el.

Abia atunci James a zărit camionul cu remorcă ce aştepta pe stradă în spatele lui. La volanul său, alt tip voinic îl sfredelea cu privirea.

— Scuze.

— Auzi, nu eşti tu...?

James nu mai aşteptă restul cuvintelor, ci ridică geamul, băgă în viteză şi ieşi din zona respectivă. Situaţia se înrăutăţea. Publicitatea ce înconjura dispariţia lui Megan se intensifica. La asta se adăuga suspiciunea sa că poliţia credea că el minţea - dar în ce scop? Că o rănise sau poate chiar o omorâse pe Megan, după care îşi înscenase rănirea, deşi martori o văzuseră plecând cu maşina de la locuinţa lui?

Nu, ei cred că ai înscenat totul, că ai avut un complice care a făcut treaba murdară, iar tu aveai un alibi pregătit.

Strângând din falei, a oprit maşina la o intersecţie atunci când o femeie cu un cărucior de copil a coborât de pe trotuar, lansându-se pe trecerea de pietoni. James a aşteptat, mijind ochii din cauza soarelui strălucitor, după care s-a întins să-şi ia ochelarii din torpedo. Nu-i găsi şi se gândi că poate poliţiştii îi luaseră sau îi puseseră altundeva când îi scotociseră prin vehicul, după care îşi aminti că-i lăsase la birou.

Coborî parasolarul, luă telefonul şi, după o secundă de şovăială, tastă un număr familiar, apoi trecu pe Bluetooth, aşteptând ca Rowdy Crocker să răspundă. A durat destul de mult până ce, în sfârşit, a răspuns.

— Alo, Cahill? rosti bărbatul, în timp ce James trecea prin intersecţie.

— Eu sunt.

— M-am gândit c-o să-mi telefonezi. Te-am văzut la ştirile de seară. Frate, da' de data asta chiar că te-ai băgat în bucluc.

— Asta-i şi motivul pentru care am decis să te sun.

— Ce vrei să fac?

— S-o găseşti pe Megan Travers.

În ureche îi răsună un hohot de râs.

— Pentru că n-o poate face poliţia?

— Exact. James intră pe autostrada care ducea spre sud şi ieşea din oraş şi călcă acceleraţia. Poliţaii par să creadă că am o legătură cu asta.

Urmă o pauză.

— Sper că n-ai.

— Iisuse, Rowdy, altfel ţi-aş mai fi telefonat?

— Se zice că amintirile tale despre cele întâmplate în seara aia nu-s tocmai sigure.

— N-am făcut altceva decât să mă cert cu ea şi am sfârşit prin a o încasa, a replicat James iritat.

Rowdy era, şi fusese mereu, o scârbă. Dar o scârbă inteligentă şi foarte abilă, care lucrase în serviciul de informaţii al armatei, ceea ce-l ajutase să scape din belele în adolescenţă, când fusese hacker. Acum, uneori era detectiv particular, uneori surfer, iar alteori dispărea complet de pe ecranul radarului.

— Nu sunt ieftin, i-a reamintit Rowdy, în timp ce James gonea pe lângă câmpuri acoperite cu zăpadă, ce sclipea sub soarele de decembrie.
— Nu-mi pasă.
— E bine atunci, pentru c-o să capeţi exact atât cât plăteşti.
— Ajută-mă doar să ies din chestia asta.
— Bine, o să-i dau drumul. O să aflu ce pot, te sun şi-ţi zic dacă am nevoie de mai multe informaţii.
— Perfect.
După care, Rowdy i-a pus o serie de întrebări despre Megan, la care James i-a răspuns cât putea mai bine.
— Şi altcineva? Eventuale informaţii despre... alte prietene, poate?
James şovăi, apoi recunoscu că avusese relaţii cu Sophia şi că mai
existaseră şi alte femei, printre care sora lui Gus, Jennifer, şi, ei bine, da... Rebecca.
Un fluierat prelung veni spre el ca o răsplată.
— Auzi, da te-ai gândit vreodată s-o iei mai încet cu femeile? l-a întrebat Rowdy.
— O dată sau de două ori, i-a replicat James sec.
— Era doar o sugestie...
— N-o s-o uit.
— E bine atunci. încă ceva.
— Zi.
Urmă o pauză.
— Eşti nevinovat, da?
Muşchii de pe ceafa lui James s-au încordat în vreme ce îşi imagina surâsul cinic al lui Rowdy, ascuns parţial de o barbă nerasă de trei zile.
— Repet - da, sunt nevinovat.
— în regulă.
— Tu fa tot ce poţi.
— Exact.
Apoi legătura s-a întrerupt şi James a rămas pe gânduri, fixând cu privirea spatele unui camion al distribuitorului local de

propan. Ajuns la atelier, a parcat între o dubă de la Riggs Crossing Electric şi camioneta veche a lui Bobby. în spatele frunţii începea să se instaleze o migrenă, dar a ignorat-o, a oprit motorul şi a coborât din maşină.
Ralph sări şi el imediat şi se repezi după o veveriţă, care s-a căţărat iute într-un molid, aşa încât ciobănescul a început să scheaune de lângă tulpina copacului, pe când veveriţa chiţăia mustrător de sus.
— Las-o, i-a comandat James, ştiind că veveriţele erau mereu evazive.
La fel ca Rebecca.
Ba nu, Rebecca nu era evazivă. El avusese o şansă cu femeia, dar îi dăduse cu piciorul.
Când pătrunse pe uşa deschisă fu izbit de căldură şi de vacarmul dinăuntru. Undeva, dinapoia bâzâitului fierăstraielor, al ţăcănitului sacadat produs de pistoalele cu cuie şi al şuieratului unui compresor, se auzea refrenul din *Roxanne*[m]-, cântat de The Police.
Echipele lucrau de zor - bărbaţi şi femei cu căşti şi ochelari de protecţie, care treceau de la un post de lucru la următorul, muncind la trei case aflate în diverse etape de construcţie. Cea ultramodernă, care avea la bază un container de expediţie maritim, era aproape terminată. A doua,
cabana pentru schi, se afla pe platforma ei şi-şi aştepta ţigla, iar a treia, o căsuţă cu „atmosferă de coastă", după cum ceruse clientul, se găsea abia în stadiul de realizare a structurii.

Bobby era adâncit într-o conversaţie cu doi lucrători: un bărbat robust, care ţinea un sul cu planuri în mâinile înmănuşate, şi o femeie micuţă, în blugi, cu o cămaşă de flanel, peste care avea prinsă o centură cu scule. Erau prinşi în discuţie, aproape de limita unei dispute la care James nu dorea să participe. îi prinse totuşi privirea lui Bobby, care-l salută scurt din bărbie. James sui scara spre birou. Până ajunse sus, Ralph îl depăşise ca fulgerul şi acum aştepta în faţa uşii.

— Ghinion? l-a întrebat şi s-a aplecat pentru a-l scărpina înapoia urechilor. Crede-mă, ştiu sentimentul ăsta.

Deschise biroul şi privi de sus către căsuţele aflate în construcţie, aşa cum făcuse de o mie de ori, întrebându-se dacă lucrurile aveau să revină, în sfârşit, la normal.

Da, cum să nu? Pe cine prosteşti tu, Cahill? Până nu va apărea Megan, nu va mai exista normalitate.

Brusc, i-a apărut în minte, limpede ca lumina zilei, chipul ei... îşi aminti surâsul jucăuş, care uneori putea deveni crud, şi pistruii ce-i presărau nasul atunci când machiajul i se ştergea...

Pentru o fracţiune de secundă, o frântură de gând, la fel de diluat, îl străbătu ca un fulger. Deşi ideea ţâşnise la suprafaţă, intuind că era ceva important, se afundă din nou, la fel de repede. Muşchii gâtului i se încordară. Deşi majoritatea amintirilor sale erau clare, de pildă atacul lui Megan în cursul ultimei lor certe, unele rămâneau neclare, frânturi umbroase ce se ascundeau în adânc şi care, deocamdată, nu voiau să iasă în prim-plan. El simţea că erau importante, totuşi nimic pe care să poată pune degetul, şi tocmai asta era problema. Şi se plictisise până peste cap să încerce să pună totul cap la cap, aproape în aceeaşi măsură în care-l plictiseau reporterii ce-l sunau întruna sau îl acostau pe stradă.

Misterul din jurul dispariţiei lui Megan depăşise nivelul unui subiect local, devenind un subiect de interes statal, ba chiar naţional, iar campania „Găsiţi-o pe Megan” de pe reţelele sociale îi determinase pe toţi susţinătorii teoriilor conspiraţiei să comenteze, să scrie mesaje pe chat şi pe Twitter şi aşa mai departe; mulţi dintre ei păreau să creadă că James nu era doar un simplu individ implicat în caz, ci chiar creierul din spatele dispariţiei
prietenei sale. Scotociseră prin trecutul lui, aflaseră despre averea familiei şi despre toate scandalurile în care membrii ei jucaseră vreun rol, aşa că-l etichetaseră rapid la fel ca pe psihopaţii Cahill, ucigaş. El simţea că presa îl judecase şi îl condamnase deja, iar afurisita de Charity Spritz era cea mai rea dintre toate.

Apoi mai era şi Sophia.

Trebuia să termine cu ea.

Indiferent că îi plăcea sau nu, viaţa lui devenise rapid parte dintr-un circ mediatic, care se transforma în propriul lui coşmar. James însă trebuia să meargă înainte... deşi cel mai bine ar fi fost să aştepte până primea o veste din partea lui Rowdy.
Aruncă cheile pe birou şi văzu că ochelarii de soare nu erau acolo unde crezuse că-i lăsase. Se uită după ei câteva clipe, totuşi nu putea pierde timpul cu ceva atât de banal.
Se aşeză la birou şi îşi controlă mesajele care i se adunaseră în telefon cât timp acesta fusese în custodia poliţiei. Făcu o grimasă la gândul că poliţaii îi scotociseră prin datele personale. Nimic nu conta ca fiind prea intim pentru ochii lor iscoditori.
Cu maxilarele încleştate, şterse câteva apeluri de la reporteri şi prieteni, separându-le pe cele legate de afaceri, apoi trecu la e-mailuri, dar în clipa următoare un zbieret se auzi de jos:
— Aaah! La naiba! La naiba! *La naiba!* Fir-ar să fie! Dobitocule...
Ce era?
James sări în picioare.
Ocoli biroul.
Privi pe fereastră, către atelier.
Toţi lucrătorii îşi abandonaseră posturile de lucru. Câţiva săriseră de pe trailerul cu cabana de schi şi se repeziseră către partea îndepărtată a sălii. James îşi îndreptă privirea într-acolo. Spre maşina de tăiat gresie.
Rahat!
Un bărbat îndoit din mijloc se găsea în centrul agitaţiei.
Gus Jardine.
Cu chipul pământiu şi schimonosit de durere, el îşi susţinea mâna dreaptă cu cealaltă. Printre degete îi curgea sânge şi fâşiile de carne zdrenţuită lăsau osul la vedere.
— Iisuse!
James a coborât în goană scara... în interiorul atelierului vacarmul fierăstraielor, ciocanelor şi pistoalelor cu cuie încetase. Acum, în jur se auzeau numai glasuri alarmate şi *Livin' on a Prayer,* cântată de Bon Jovi.

— Să sune cineva la 911! a ţipat o femeie.
— Sun deja! a anunţat Bobby Knowlton cu telefonul lipit de ureche.
— Hristoase, cât sânge! a strigat altcineva.
— Gus, ţin-te tare!
James s-a strecurat prin mulţimea care se strânsese în jurul rănitului.
— Ce s-a-ntâmplat?
— Eşti orb, Cahill? Ce naiba, nu vezi?! Mi-am tăiat mâna, fir-ar să fie! zbieră Jardine, panicat, cu părul negru intrat în ochi. Iisuse!
Betsy Idalgo, o electriciană care lucra la una dintre case, apăru cu un prosop curat.
— Lasă-mă să curăţ rana. Uite ce am! Lasă-mă să văd.
— Şterge-o de-aici! Chemaţi ambulanţa! urlă Gus.
îi smulse prosopul şi-l înveli strâns peste braţul lui, dar nu-i îngădui să se uite la rană.
— Am fost sanitar la urgenţă, rosti femeia cu chip deschis şi ferm. Pot să te-ajut.
— Las-o să te-ajute, i se adresă James lui Gus.
— Dispari, Cahill! Asta-i numai din cauza ta!
Dincolo de uşile deschise ale atelierului s-au auzit scrâşnete de cauciucuri.
James a ridicat ochii şi a văzut oprindu-se un model mai vechi de Chevy Tahoe. Şoferul, Leon Palleja, s-a aplecat peste scaunul din dreapta sa şi a deschis portiera.
— Suiţi-l aici! răcni el. Conduc eu!
— Bobby sună la 911, i-a spus James.
— Rahat, până vin ăia trece o oră.
Ţinându-şi lipit de piept braţul însângerat, Gus s-a năpustit prin mulţime, urmat îndeaproape de James.
— Vin şi eu, i s-a adresat lui Leon.
— Ţi-am spus să dispari! mârâi Gus. Oh, fir-ar ce doare!
Aproape că se prăbuşi pe scaunul din dreapta şoferului.
— Sângerează rău, comentă Leon, ajutându-l pe James să-i fixeze centura de siguranţă.

Gus transpira abundent. Gâfâia. Avea în ochi o privire sălbatică.
— Dă-i drumul odată!
James trânti portiera şi se urcă pe bancheta din spate. Bobby Knowlton ieşi în goană din clădire.
— Ambulanţa a pornit încoace.
— Anuleaz-o. Spune-le că n-avem nevoie de ea, a zis James. Dup-aia vino la spital, ca să m-aduci înapoi. Ajungem acolo în douăzeci de minute.
— în cincisprezece. Leon călcă acceleraţia, iar James trase portiera, închizând-o. Ţineţi-vă bine!
A întors maşina într-un cerc strâns şi a demarat pe aleea de acces, împroşcând pietriş de sub roţi. Vehiculul a trepidat când a trecut peste gropi, în timp ce, pe scaunul din dreapta sa, Jardine gemea şi înjura. Până ce James şi-a prins centura de siguranţă, Leon intrase deja pe şosea şi gonea spre oraş. Câmpurile acoperite de zăpadă zburau pe lângă ei, iar stâlpii gardurilor se contopiseră într-o pâclă.
— E numai vina ta, acuză Gus, răsucindu-şi capul ca să se uite la James cu ochii îngustaţi de durere.
— Ai mai zis-o o dată.
— Ai o protecţie a muncii de tot rahatul!
— Eu respect...
— Respecţi un rahat! scuipă Jardine spre el, apoi se răsuci către Palleja. Iisuse, Leon, nu mai ajungem odată? Mor cu zile. îl privi sfredelitor pe şofer, deşi acesta depăşise de mult limita de viteză, iar Chevy Tahoe gonea nebuneşte, derapând în curbe şi depăşind, atunci când putea, vehiculele care se mişcau mai încet.
— M-ai nenorocit, Cahill, se întoarse Jardine către James, şi-o să te dau în judecată de n-o să te vezi.
Leon mormăi în barbă ceva în spaniolă, de genul *imbécil desagradecido,* care într-o traducere aproximativă însemna „cretin nerecunoscător". Gus fie că nu l-a auzit, fie nu a înţeles expresia, fiindcă s-a mulţumit să geamă, rezemându-se de geam, cu mâna învelită în prosopul alb, care devenise roşu.

Suferea acum de dureri prea mari şi era prea speriat ca să mai fie raţional.
Aşa că, mai bine, îl lăsa să blesteme şi să delireze.
După ce au trecut podul, în faţa lor s-a deschis oraşul şi Leon a intrat pe
o stradă laterală, a cotit de două ori şi a intrat pe o alee, recurgând la o scurtătură ca să evite traficul extrem de lent din centru.

Spitalul era chiar în faţa lor.

Gus gemu când Leon a încetinit ca să pătrundă pe aleea ce se oprea sub copertina intrării la Urgenţă şi se grăbi să deschidă portiera, deşi maşina nici nu se oprise.

— Hei, stai aşa! strigă Leon călcând frâna. Chevroletül se opri brusc. Ce naiba? Vrei să te sinucizi? *Dios!*

— Scoate-mă de-aici! ordonă Jardine, părând să nu-i pese de rănile pe care şi le-ar fi putut cauza dacă centura de siguranţă i-ar fi cedat şi el ar fi căzut pe pavaj.

— L-am prins.

James sări imediat de pe bancheta din spate şi încercă să-l ajute când intrau în spital. Gus nici nu voia să audă de asta.

— Nu ţi-am zis să mă laşi naibii în pace? mârâi el.

Era complet alb la faţă. Susţinându-şi mâna rănită, prinsă în prosopul îmbibat de sângele care îi mânjise deja cămaşa şi blugii, păşi nesigur prin uşile glisante ale Urgenţei, anunţând:

— Am nevoie de ajutor! Imediat!

— E clar. Imediat, a zis o femeie aflată în spatele unui birou mare şi curbat, după care a ridicat receptorul telefonului.

în câteva secunde, un sanitar care se apropia de treizeci de ani, în uniformă albastru-deschis, a intrat grăbit în recepţie. Era înalt, dar zvelt, cu părul şaten tuns periuţă şi cu ochi extrem de vioi.

— Haide să te ducem înăuntru, i-a spus lui Gus, după care i s-a adresat lui James: Dacă vă puteţi ocupa de acte...

— El n-are habar de mine! bolborosi Gus, privindu-l plin de ură pe James, ca şi cum acesta l-ar fi rănit personal. O să te dau în judecată, ticălosul naibii, repetă el, şi mai mulţi oameni

aflaţi în sala de aşteptare au ridicat ochii spre ei. Ai auzit? răcni Jardine. O să te dau în judecată de n-o să te vezi! N-o să scapi tu!

A ridicat mâna validă, îndreptând spre James un deget însângerat, după care dispăru printr-o uşă largă, condus de sanitar.

James a văzut ochii celor care priviseră scena aţintindu-l curioşi: un bărbat de vreo treizeci de ani, aşezat pe o canapea scurtă, care se străduia să-l ţină ocupat pe un ţânc plin de energie, o femeie trecută de şaizeci de ani, aflată pe un scaun din apropiere, care privea când la el, când spre recepţie, dar şi un cuplu cu feţe îngrijorate, de pe două scaune alăturate, situate lângă un ficus. Cei doi stătuseră aplecaţi unul spre celălalt, în timp ce femeia îşi tampona ochii, însă conversaţia lor încetase când Gus începuse să urle.

Rămas lângă James, cu un aer nesigur, Leon l-a întrebat:

— Vine Bobby să te ia?

— Da, poţi să te-ntorci la treabă.

— Bine. Bărbatul îşi muşcă buza. Cred c-ar fi bine să ştii ceva.

— Ce anume?

Ochii negri ai lui Leon se mişcau dintr-o parte în alta.

— E vorba despre Gus. L-am văzut niţel mai devreme, înainte de a se duce la maşina de tăiat, şi...

Leon îşi frecă fruntea cu palma, ca şi cum n-ar fi fost sigur că ar trebui să continue.

— Şi...?

— Şi... nu ştiu. întâmplător, i-am văzut mâna, doar în trecere, e adevărat, dar cred că era belită înainte de a se fi dus la maşină.

— Ce vrei să spui?

— Că n-arăta tocmai bine. Părea umflată sau învineţită, aşa că poate n-ar fi trebuit să lucreze - înţelegi ce vreau să spun? Poate că s-a tăiat fiindcă nu putea să strângă bine cu ea... *Oh, qué carajo...* Ce naiba!

— Aşa crezi? întrebă James.

— Nu ştiu sigur, dar după cum vorbea acum pare că vrea să dea vina pe tine.
— Şi de ce ar face-o?
— L-ai auzit. Ca să te dea în judecată. Un câştig uşor. După care, ca şi cum ar fi spus prea multe, Leon adăugă: Atunci, cred că e timpul să plec...
Porni spre uşile glisante în vreme ce James reflecta la cuvintele lui, când auzi o tuse discretă.
— Buuun, a rostit recepţionera, atrăgându-i atenţia. Ce-ar fi să dăm drumul la acte? Putem începe cu datele lui personale. Cât de multe ştiţi. Ulterior, le voi verifica pentru confirmare.
Ecusonul care-i atârna la gât, prins de un şnur, anunţa că se numea Sharon Nader, însă fotografia nu semăna aproape deloc, deoarece femeia îşi scurtase părul şi îl vopsise, astfel că din şaten devenise roşu-flacără, se mai îngrăşase vreo cincisprezece kilograme şi purta ochelari cu rame ochi-de- pisică.
— Luaţi loc.
— Avea dreptate, în sensul că nu ştiu foarte multe despre el, a recunoscut James.
— Care este legătura între dumneavoastră?
— Sunt şeful lui. Accidentul s-a petrecut în atelierul meu.
— Spuneţi-mi atunci orice informaţii ştiţi, iar el va completa datele lipsă. Femeia ridică ochii şi adăugă: Părea destul de vocal.
James a încuviinţat încet din cap.
— Cum v-am spus, lucrează pentru mine. La Cahill Industries, în departamentul căsuţelor.
în acel moment s-a produs declicul. Recepţionera a ridicat, în sfârşit, ochii de la monitorul computerului, suficient pentru a pune informaţiile cap la cap. Sprâncenele i s-au arcuit peste ramele ochelarilor când i-a privit tunsoarea ciuntită într-o parte, copcile de la cap şi zgârieturile de unghii încă vizibile sub barbă.
James nu fu surprins. Tot oraşul ştia că el fusese ultimul care o văzuse pe Megan Travers în Riggs Crossing înainte să fi

dispărut şi, de asemenea, presupunea că tot personalul din spitalul Valley General ştia că fusese recent pacient acolo.

Bine, domnule Cahill, zise femeia pe un ton ceva mai rece şi cu un surâs vizibil forţat. Haideţi să-ncepem cu numele lui.Călugăriţa bătrână care se prezentă ca fiind sora Rosemarie era, după părerea lui Rivers, atât paznic, cât şi director la şcoala elementară St. Ignatius din Marysville. Expresia chipului ei era la fel de severă ca şi furtuna care se apropia. Purta o fustă lungă bleumarin, un cardigan de aceeaşi culoare peste o bluză albă şi ghete solide şi practice. Le studie legitimaţiile cu ochi bănuitori şi reci, apoi îi examină pe rând peste marginea superioară a lentilelor înguste ale ochelarilor, cocoţaţi pe nasul coroiat, de care era prins un lănţişor din mărgele trecut în jurul gâtului.

— Doamna Korpi vă aşteaptă? îi întrebă ea.

— Da.

— Bine. Vă voi conduce atunci la camera ei. Pe aici.

Cu capătul unui rozariu atârnându-i dintr-un buzunar al fustei voluminoase, i-a condus cu pas iute pe lângă o statuie a sfântului după care fusese numită şcoala, apoi au urmat-o pe o scară scurtă, continuând pe un coridor cu podeaua uzată, lăsând ecouri în urma paşilor lor.

Călugăriţa s-a oprit lângă uşa deschisă a camerei nr. 8.

— Aici, a zis ea, introducându-i într-o încăpere aproape sufocată de birouri mici, machete, gadgeturi şi tablouri. Doamna Korpi?

Între o măsuţă ticsită şi tabla albă care se întindea pe un perete au văzut o femeie de vreo treizeci de ani. Versete din Biblie erau scrise pe toţi pereţii, din tavan atârnau clopoţei şi peste tot se vedeau lucrări de artă. Îmbrăcată în pantaloni gri şi cu un pulover roz, femeia ţinea telefonul la ureche şi i-a privit scurt când au intrat, ridicând un deget.

— Of, Doamne, rosti ea în telefon. Şi el?... Dar altfel e bine?... Când va ajunge acolo?

S-a uitat la ceas, în vreme ce Rivers examina interiorul. Ferestrele, aflate pe un perete, erau decorate cu îngeraşi decupaţi şi cu zăpadă artificială. Pe peretele opus, lângă o chiuvetă, se găsea un terariu, iar în apropierea uşii, lângă un şir de cârlige, fusese instalat un brăduleţ de Crăciun, decorat cu ornamente din hârtie.

Jennifer tocmai îşi încheia conversaţia telefonică

— .Sigur că da. Mai am câteva lucruri de terminat, şi după aia o să vin, da... bine. Sigur că da... o să sun înainte... Mersi, Tabby, vorbim mai târziu.

închise şi băgă telefonul în buzunarul pantalonilor.

— Scuze, rosti ea.

— Totu-i în regulă? întrebă sora Rosemarie.

— Aşa cred. Sau poate nu. Nimeni nu ştie. în mod vădit, femeia era tulburată. Sora mea... Ea era la telefon - Tabitha - a sunat în legătură cu fratele nostru, Gus. Se pare c-a suferit un accident de muncă. Un accident destul de urât - şi-a prins mâna într-un fierăstrău. Se crispă, vizibil. Cred că mâna i-a fost afectată, e posibil să fi suferit leziuni ale nervilor şi e posibil să-şi piardă un deget sau două. Spitalul local îl trimite la un specialist din Seattle, un ortoped. S-a uitat din nou la ceasul montat deasupra uşii. I-am promis c-o să mă duc la el.

— O să-l amintesc în rugăciunile mele, a zis călugăriţa şi a îndreptat instinctiv degetele spre mărgelele rozariului care-i atârna din buzunar, apoi, de parcă şi-ar fi amintit care-i era misiunea, a spus: Dânşii sunt detectivii Rivers şi Mendoza. Au spus că-i aşteptai.

— Da. Korpi privi ceasul de deasupra uşii. Da, îi aşteptam.

— Vrei să mai stau? întrebă directoarea.

— Ah, nu... nu, sunt bine, rosti Korpi, deşi aducea cu o căprioară prinsă în farurile unui camion ce se apropia rapid.

— Atunci o să fiu în birou.

— Mulţumesc.

Azvârlind o ultimă privire nemulţumită spre detectivi, sora Rosemarie ieşi din încăpere şi ecoul paşilor ei, ca şi zornăitul uşor al rozariului răsunară o vreme pe hol.

— Scuze... a zis Korpi. Ei nu-i place să aibă niciun fel de probleme.

— Nu, nu sunt probleme, o asigură Mendoza.

— Oricum, sunteţi de la poliţie şi pentru sora Rosemarie asta înseamnă probleme. V-ar putea vedea unul dintre părinţi. Oh, ce scandal ar ieşi! Uitaţi că am zis asta, adăugă ea repede, se duse la uşă şi o închise cu un gest ferm. îmi cer scuze, sunt puţin...

Nervoasă, gândi Rivers şi îşi aminti că unul dintre firele de păr găsite în dormitorul lui James Cahill aparţinea unei brunete. Părul lui Korpi era cu o nuanţă mai închisă decât culoarea cafelei cu lapte, iar ochii ei mari erau căprui.

— ... distrasă din cauza lui Gus. Vreţi să luaţi loc? arătă ea spre mesele micuţe. Imediat însă, examinând înălţimea de aproape 1,90 în a lui Rivers, continuă: Dacă vreţi să luaţi loc, putem merge în bibliotecă.

— Este foarte bine aşa, o linişti bărbatul.

Dorea ca ea să se simtă cât mai destinsă şi credea că sala de clasă ar asigura mai multă intimitate.

— în regulă, atunci. Ştiţi, mi se pare ciudat că aţi venit să discutăm despre James, iar Gus lucrează pentru James şi s-a accidentat şi... este o lume mică, ce să mai... Uneori mă gândesc că universul încearcă să-mi spună ceva. Sau poate Dumnezeu, adăugă, parcă amintindu-şi că se afla într-o şcoală parohială.

— Cum aşa? întrebă Mendoza.

— Păi, mi se pare straniu, ce să mai! Aţi venit acum tocmai din Riggs Crossing ca să puneţi întrebări despre James Cahill, iar Gus s-a rănit în atelierul lui chiar înainte să ajungeţi aici. Atelierul lui din Riggs Crossing. Adică, ce... mai... coincideeenţă!

Poate că da, a gândit Rivers, totuşi el nu credea prea mult în coincidenţe.

— Aşadar, ce vreţi să ştiţi? s-a repliat Korpi. A revenit la biroul ei şi s-a rezemat cu şoldul de el. Ah, da, despre „relaţia" mea cu James. Schiţă cu degetele ghilimele în aer - unghiile ei

aveau aceeaşi nuanţă cu puloverul. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea.

— De ce? a întrebat Mendoza, ţinând telefonul în mână, şi Rivers avu bănuiala că ea înregistra totul.

Korpi privi către detectivă arcuindu-şi o sprânceană.

— L-aţi văzut. El este ceea ce Gus numeşte „un magnet pentru gagicuţe", ceea ce cred că, de fapt, înseamnă necazuri. Noi doi n-am fost împreună chiar aşa mult timp şi, în tot cazul, n-a fost o relaţie exclusivă, cel puţin nu din partea lui. Mereu apăreau femei pe neaşteptate. Buzele i se strâmbară într-un rictus dispreţuitor. Nu numai că-i mult prea arătos ca să nu-l observi, ci are şi bani şi... da, ştiu că-i o prostie, dar are atitudinea aia de băiat rău pe care unele femei o consideră foarte atrăgătoare.

— Asta te-a atras pe dumneata? a insistat Mendoza.

— Nu. A tăcut puţin, apoi a continuat: Sau poate că da. Oftă, clătinând din cap. Realmente, nu ştiu. Era altfel decât ceilalţi bărbaţi cu care mai ieşisem şi, da, atitudinea lui generală de felul „mă doare-n cot" era revigorantă. Părea mult mai real, ştiţi, însă privind retrospectiv, poate c-am fost manipulată. Oricum, n-a durat prea mult.

— Din cauza Rebeccăi Travers?

Korpi ridică din umeri.

— Poate că ea a fost un simptom, nu cauza. James nu pare genul de bărbat dedicat unei singure femei.

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă Rivers.

— Le-am povestit deja poliţiştilor din Marysville.

— Ştiu, încuviinţă Mendoza, dar fa-ne şi nouă plăcerea asta.

Korpi a luat de pe birou o minge antistres purpurie, apoi şi-a dat seama de gest şi a lăsat-o să cadă la loc repede. Mingea ateriză între un teanc de hârtii şi unul dintre cele trei pahare de cafea.

— Noi doi ne ştiam din copilărie, de când taică-meu lucra pentru ai lui şi el venea în vizită la noi, apoi ne-am

reîntâlnit anul trecut, când Gus s-a angajat la atelierul lui. Pe atunci, credeam că a fost mâna sorţii, a recunoscut ea încruntată, dar acum îmi dau seama că n-a fost decât o greşeală mare şi prostească. Tonul îi era plin de amărăciune şi, probabil simţind asta, a adăugat: Nu-mi doresc decât să se termine totul mai repede. Pur şi simplu, detest să fiu implicată.

— Totuşi, cum v-aţi reîntâlnit?

— Ah... Am crezut că vă e clar. Gus ne-a făcut prezentările. Mă rog, teoretic, ne-a *refăcut* prezentările. Am ieşit toţi să bem ceva, iar James şi cu mine ne-am înţeles şi... ştiţi cum e... una a dus la alta, înainte de-a mă gândi mai bine, am început să avem o relaţie şi, da, am visat că sunt îndrăgostită. După care a apărut Rebecca Travers şi - îşi lovi palmele între ele - pac! Asta a fost. Cum se zice? „S-a terminat înainte să fi început cu adevărat”?

Lui Rivers i se părea că, de fapt, femeia era mai afectată decât recunoştea şi a decis să insiste.

— Unde ai fost în seara dispariţiei lui Megan Travers?

Jennifer Korpi clipi, surprinsă.

— Credeţi că am avut vreo legătură cu asta? Serios? Nu Megan a fost cea care ne-a despărţit, ci sora ei - Rebecca. Am crezut că am fost clară acum o secundă. Glasul îi era destul de iritat şi pufni dezgustată. în sfârşit... să vă răspund. în seara dispariţiei lui Megan am fost cu Gus - am cumpărat pizza de la Mărio's şi am mâncat-o la el acasă în timp ce ne-am uitat la meci. Juca Hawks.

Rivers ştia că Seahawks avusese meci cu Forty-Niners. Văzuse el însuşi cum echipa din Seattle deschisese scorul, dar apoi fusese egalată şi învinsă în ultima repriză. însă Jennifer nu terminase.

— Cum am spus, am povestit deja toate astea poliţiei din Marysville. Staţi aşa! Se opri, de parcă îşi reamintise brusc ceva. Gus nu mi-a confirmat alibiul?

— Ba da, încuviinţă Mendoza din cap.

— Şi-atunci...?

Ridică o mână, ca şi cum asta ar fi explicat totul, după care s-a uitat la Rivers, cu o privire care, în mod tacit, îl acuza că era un idiot că nu ajunsese la concluzia ce părea evidentă. Chiar atunci i-a sunat telefonul.

— Scuze, rosti ea, trebuie neapărat să vorbesc.

A răspuns şi s-a retras într-un colţ al încăperii, întorcându-se cu spatele la detectivi. în timp ce Mendoza n-o scăpa din ochi, Rivers a început să se plimbe prin cameră. S-a apropiat de biroul ei şi a văzut un pliculeţ cu ceai încă ud într-un pahar cu cafea. Fără să vrea, auzea frânturi din conversaţie.

— Sunt cu poliţia acum... da, chestia aia cu femeia dispărută... cred că destul de repede...

Rivers a văzut mingea antistres şi s-a poziţionat în aşa fel, încât propriul lui corp să joace rolul unui paravan şi niciuna dintre femei să nu poată vedea ce face el. Luă apoi iute sfera purpurie de pe birou şi o puse în buzunar, după care continuă să se plimbe prin cameră. A ridicat scurt privirea pentru a se convinge că nu existau videocamere de supraveghere - iar presupunerea de mai înainte i s-a confirmat. S-a îndepărtat de lângă ferestre - ploaia stropea geamurile şi banda de pe un îngeraş din hârtie începuse să se dezlipească şi îi atârna o aripă - trăgând cu urechea la discuţia telefonică purtată de Korpi.

— Da, ştiu... zicea Jennifer, nu va dura mult. După aceea trebuie să mă duc la spital. Gus a suferit un accident... dar cred că va fi bine până la urmă. Acum însă nu mai pot să vorbesc. Da, şi eu te iubesc.

Când detectivul a ajuns lângă bradul de Crăciun strâmb, femeia tocmai închidea. Rivers privi şopârla din terariu, care clipea leneş din ochi.

— Scuze, zise Jennifer.

Mendoza se uita pe telefon, iar Rivers s-a strecurat printre măsuţe, până la biroul de la care plecase.

— Trebuia să-l iau eu cu maşina, fiindcă a lui este la reparat, a zis Korpi, apoi, fără să le dea timp să întrebe ceva, a adăugat: Era Harry Sinclaire, prietenul meu. Ne-am cunoscut anul trecut. Ridică puţin bărbia, cu un gest de mândrie - tipic

pentru femeia abandonată care însă nu se lasă înfrântă. Ca o ironie a sorţii, noi doi ne-am cunoscut pe când eram încă cu James. Harry a cumpărat una dintre căsuţele acelea pe care le construieşte James, fiindcă îşi dorea o cabană la munte. Este un tip grozav, apropo. La Harry mă refer. Şi, dacă vreţi să ştiţi adevărul, el este cel care m-a ajutat să trec peste dezamăgirea provocată de James.

Era oare adevărat? Chiar trecuse peste dezamăgirea aceea? Ceva din atitudinea ei nu părea tocmai firească pentru o femeie care-şi refacuse viaţa. Când detectivii intraseră în cameră, ea păruse speriată, totuşi asta se mai întâmpla câteodată în prezenţa poliţiei. Acum însă devenise aproape sfidătoare. Telefonul îi sună din nou.

— Oh, fir-ar să fie. Iar Tabitha. Probabil cu ceva noutăţi despre Gus. Korpi îşi muşcă buza inferioară. N-am ştiut că va dura atât de mult.

— Cred că nu mai avem nevoie de altceva, spuse Mendoza. Se uită spre Rivers, care încuviinţă scurt din cap. îţi mulţumim pentru timpul acordat şi, dacă îţi aminteşti orice altceva despre care crezi că ar putea ajuta investigaţia, sună-ne.

îi întinse o carte de vizită.

— Cum ziceam, eu nici măcar n-o ştiu pe Megan.

— Pentru orice eventualitate, zâmbi Mendoza.

— Bine.

Jennifer a aprobat din cap şi a răspuns la telefon, în timp ce detectivii ieşeau din cameră. Au străbătut holul, trecând pe lângă statuia încruntată a sfântului Ignatius şi pe lângă expresia şi mai dură a surorii Rosemarie, care stătea în biroul directoarei. Când i-a zărit, s-a ridicat imediat ca să le descuie uşile şi i-a însoţit afară, unde se opriră sub portic. Amurgul hibernal cobora mai devreme, lămpile de securitate din parcare începeau să strălucească, o ploaie persistentă cădea din norii joşi, iar Jeepul lor se număra printre puţinele vehicule din parcare.

— Sper că aţi obţinut răspunsurile de care aveaţi nevoie, rosti călugăriţa încruntându-se la SUV-ul cu girofar şi însemne de poliţie.

— Da, e-n regulă, răspunse Mendoza.

Rivers aprobă din cap şi adăugă:

— Mulţumim.

Vântul şfichiuia fusta surorii Rosemarie, iar ploaia se auzea gâlgâind prin rigole.

— Anunţaţi-mă dacă trebuie să vă-ntoarceţi.

— Bineînţeles.

Mendoza îşi ridică gluga scurtei, încercând să ocolească bălţile în timp ce se îndrepta spre Jeep şi, după cum i se păru lui Rivers, murmurând în barbă „Vezi să nu", dar nu putea fi sigur. După ce se aşeză la volan, în timp ce partenera sa îşi prindea centura de siguranţă, o întrebă:

— Ce crezi?

— Nu sunt sigură, recunoscu ea, şi catarama centurii ţăcăni exact în clipa în care Rivers porni motorul. Totul se verifică. îşi muşcă uşor buza inferioară. Nu ştiu...

— E o coincidenţă cam mare că fratele ei lucrează pentru James?

— Ea aşa pare să creadă.

— Dar..'.?

Rivers ieşi pe stradă şi acţionă ştergătoarele de parbriz.

— Dar Riggs Crossing este un oraş mic. James Cahill este un angajator important din zonă. Nu-i chiar atât de ciudat.

Detectivul miji ochii, deranjat de farurile maşinilor ce veneau din sensul opus. Ceva din conversaţia asta îl sâcâia, îi zgândărea un colţişor al creierului, dar nu ştia ce anume. Poate că nu neapărat conţinutul discuţiei, ci mai degrabă felul în care ea decursese.

Coti pe un drum principal ce ieşea spre est din oraş. Simţea un regret că nu reuşise să rămână câteva minute singur în clasa lui Jennifer Korpi, printre zurgălăi, îngeraşi din hârtie şi versete din Biblie, ca să scotocească în adânc şi să găsească orice fel de imagini întunecate ascunse sub veselia Crăciunului. Ceva nu i se

părea tocmai în regulă acolo, dar se îndoia că sora Rosemarie, paznicul şcolii elementare St. Ignatius, i-ar fi îngăduit să intre sau l-ar fi lăsat singur în clasă, iar prin efracţie oricum n-avea intenţia s-o facă...
Nu trebuia s-o facă.
Avea în buzunar mingea ei antistres

.Willow îşi adună toate puterile.

CAPITOLUL 1

După aceea, ţinându-şi răsuflarea, se strecură prin uşa din spate a casei lui James.

Inima îi bubuia şi pulsul i-a luat-o razna când s-a oprit lângă bucătărie, străduindu-se să perceapă orice sunet, cât de mic, orice semn de viaţă din interiorul cufundat în întuneric. Nu din partea lui James; ştia că el era la spital din cauza accidentului suferit de Gus - vestea că bărbatul fusese cât pe-aci să-şi piardă mâna se răspândise iute din atelier la han şi la pepinieră. Dar oare ce se întâmpla cu câinele?

Muşcându-şi uşor buza inferioară, păşi silenţios pe parchetul din lemn de esenţă tare. încă se aştepta ca ciobănescul să apară dintr-un ungher ascuns al casei, totuşi nu auzi niciun zgomot de gheare pe podea, niciun mârâit gros şi ameninţător, ci doar bâzâitul frigiderului şi uruitul slab al unei centrale vechi care sufla aer prin conducte.

Se strecură în bucătărie şi apoi traversă sufrageria.

Treptat, ochii i se acomodară cu semiîntunericul; prin ferestre pătrundea puţină lumină de la becul de pe veranda din faţă, conferind interiorului o strălucire spectrală.

Ea avea dreptul să fie aici.

Ceva mai devreme, Willow şi antipatica aia de Sophia fuseseră aici ca să facă curăţenie - să spele, să frece, să aspire, ba chiar şi să schimbe aşternuturile. Sophia făcuse pe şefa. O trimisese de colo-colo. Dumnezeule, femeia aia putea fi tare a naibii când dorea! Uneori era amabilă, dar dacă o călcâi pe bombeu, te trezeai în faţă cu o scorpie. Şi era secretoasă. Willow o văzuse cu sora ei, când o adusese cu maşina la serviciu într-o zi, totuşi Sophia nu voia niciodată să vorbească despre ea. Cu toate că de obicei era vorbăreaţă, când era vorba de sora ei se închidea în ea. La fel ca dr. Jekyll şi dl. Hyde. Era frumoasă, fără doar şi poate, totuşi Willow nu putea să înţeleagă ce vedea James la ea. Chiar îi spusese asta Zenei, ceea ce fusese probabil o greşeală, pentru că Zena nu-şi ţinea niciodată gura şi mai ales

ştia că Willow îl iubea pe James, în curând însă avea s-o ştie

CAPITOLUL 2

toată lumea.

Pe Willow o îngreţoşa să fie slugarnică faţă de Sophia, să-i permităacesteia s-o conducă şi s-o dirijeze, totuşi îşi spunea că era ceva doar temporar. Trebuia, pur şi simplu, să aştepte momentul prielnic. în plus, Willow avea un secret. Ea mai fusese în casa asta, ba chiar de câteva ori, dar întotdeauna singură. întotdeauna când James şi câinele erau plecaţi.
El nu ştiuse niciodată.
Ea nu dorea decât să petreacă niţel timp singură în dormitorul lui James, să viseze că ar fi iubita lui - ba nu, mai mult decât atât, că ar fi soţia lui. Chiar dacă el abia o cunoştea, asta avea să se schimbe, era convinsă de acest lucru.
Asta se va schimba, iubirea mea.
Şi, de fapt, ea avusese visul ăsta de mai înainte.
Atât doar că acum apăruse altă problemă. Ea trebuia să se ocupe nu numai de Sophia, ci şi de Rebecca Travers. Willow sperase că, întrucât Megan dispăruse, James ar fi putut s-o bage în seamă în cele din urmă, dar efectul fusese cel contrar. Sophia îl sufoca, iar James părea fascinat de Rebecca într-un mod straniu.
Tânăra s-a încruntat la gândul acesta, simţind cum îi vine pe gât un gust amar de la fiere. Sophia lăsase să-i scape că James avusese cândva, pentru foarte scurt timp, o relaţie cu Rebecca. Oare se culcase cu ea? Probabil. La fel cum încă făcea cu Sophia. Asta o scotea din minţi pe Willow, dar îşi reamintea întruna că Rebecca şi Sophia nu erau decât aventuri trecătoare. La fel ca Megan. Odată ce aveau să dispară din peisaj...
Hââârşt.
Inima i-a sărit în gât.
Ce naiba fusese asta?
Aşa aproape!
Aşa al naibii de aproape!
încremeni.
Poate c-ar trebui să plece...
Hââârşt!
Din nou zgomotul acela oribil.
Cu inima bubuindu-i sălbatic, a privit peste umăr şi...

Hââârşt!

De-a dreptul speriată acum, a tresărit violent, apoi a văzut ramura care se mişca lângă fereastră, frecând geamul.

Oh, Doamne!

încercă să se calmeze, apoi şi-a reluat înaintarea, urcând treptele ce păreau să scârţâie sonor sub fiecare pas. Şi dacă se înşelase şi de fapt nu era singură aici? Dacă James se întorsese şi dusese maşina în garaj - ea nu verificase acolo - iar acum se odihnea în dormitor?

Totuşi câinele ar fi simţit-o, şi-a reamintit Willow, cu toţi nervii încordaţi la maximum. Nu, nu, ea era singura persoană din casă. Senzaţia stranie că cineva o privea, că cineva se afla în casă, nu era decât în mintea ei, nu era decât propria-i paranoia la gândul că se furişa aici nepoftită.

Odată ajunsă la etaj, se strecură în camera bărbatului, unde lumina era chiar mai slabă. Câteva frânturi de raze erau filtrate dinspre becul de pe verandă şi se reflectau pe zăpada din curte.

Willow îşi trecu degetele peste pilota de pe patul lui proaspăt înfaţat, pe care Sophia insistase să-l facă ea însăşi.

Perfect.

Şovăi apoi la căpătâiul patului.

Fă-o. Fă-o acum!

Aproape furioasă, a tras pilota la o parte, dezvelind cearşaful. Din buzunarul din faţă al bluzei de trening, a scos arma, pistolul lui James, pe care-l luase cu ocazia unei vizite anterioare în sufrageria sa - nu-l furase, ci doar îl împrumutase împreună cu un încărcător pe care-l găsise în alt sertar.

în tot cazul, avea în mod cert un glonţ în magazie.

A aşezat cu grijă Glockul pe noptieră, apoi şi-a dezbrăcat bluza de trening, puloverul şi pantalonii de schi, îngăduind aerului rece din dormitor să-i mângâie pielea. Şi-a scos după aceea cizmele şi ciorapii, apoi, descolăcindu-şi părul împletit ca o frânghie pe spate, s-a lăsat să cadă pe pat, întinzându-se pe cearşafurile răcoroase, cearşafurile *lui* şi privind tavanul, tavanul *lui*, din această cameră... camera *lui*.

Willow a răsuflat uşurată.

Ce bine era *aici*! Aici, în locul unde se cuvenea să fie.

Şi-l imagină pe James alături de ea, mângâindu-i pielea, lunecându-şi palmele peste abdomenul şi peste sânii ei. Sfârcurile i se întăriră şi, pentru a-şi spori plăcerea, Willow se întinse după pistol, îl cuprinse în mână şi, ţinând arătătorul pe trăgaci, îşi trecu Glockul peste corp. Polimerul răcoros, atât de asemănător cu oţelul, încât atingerea lui se simţea la fel, îi lunecă în sus pe picioare şi peste talie. Teamă şi poftă carnală, excitare şi dorinţă, toate i-au invadat corpul şi a simţit cum sângele îi pulsează în creier.

Broboane de transpiraţie i-au umplut fruntea şi şi-a simţit spinarea umedă. S-a întins, şi-a lins buzele, imaginându-şi senzaţia provocată de gura lui James, dură şi pofticioasă, peste a ei. Răsuflarea i s-a precipitat când s-a unduit din tot corpul şi a coborât din nou ţeava pistolului pe lângă ombilic. închipuindu-şi că era cu James... Aproape că-i putea simţi gustul, aproape că-l putea simţi... ooh!

Când s-a atins acolo, jos, a simţit cum primul spasm de plăcere îi străbate întregul trup.

Apoi următorul...

A lăsat pistolul să-i scape din mână şi şi-a încleştat degetele în cearşafuri.

— James! a strigat, clocotind de dorinţă.

Se zvârcolea, iar corpul îi tresărea spasmodic. Iar apoi... iar apoi... iar apoi... iar apoi, amintindu-şi că era singură a venit frustrarea.

Lacrimile i-au înţepat ochii.

Ce jalnic!

Smiorcăi puţin, refuzând să plângă.

Gata!

Nu avea să-şi îngăduie să mai fie victimă, nu din nou. Niciodată, de acum înainte.

Se rostogoli pe burtă şi-şi îngropă faţa adânc în perna bărbatului, apoi inspiră profund. Totuşi nu-i putea simţi mirosul.

Nici urmă de aftershave sau de mosc masculin. Nimic. Doar parfumul iritant al feţei de pernă curate.
Nimic nu mergea azi aşa cum trebuia!
Visul ei erotic nu era complet.
Iritată, s-a ridicat în capul oaselor şi a observat pe faţa de pernă de un alb imaculat un fir de păr care i se rupsese din coadă şi se vedea perfect. A vrut să-l culeagă, apoi s-a răzgândit şi l-a lăsat acolo.
Aşa, ca James să-l găsească.
Sau Sophia?
Sau Rebecca?
Inima ei răzbunătoare se simţea încântată.
Bineînţeles, interesul lui James faţă de sora lui Megan era trecător, poate simplul rezultat al vreunei nevoi stranii a bărbatului de a o linişti, posibil chiar din cauză că se simţea vinovat de dispariţia lui Megan.
în cele din urmă, el avea să revină însă cu picioarele pe pământ.
în cele din urmă, el avea să înţeleagă că îi era sortit să fie împreună cu Willow.
în cele din urmă, îşi spuse tânăra, avea să fie al ei.
Dar trebuia să fie răbdătoare. Aşa cum fusese în cei douăzeci şi doi de ani ai săi. Mereu trecută cu vederea, mereu în umbră, niciodată în luminile rampei. Mai ales când sora ei se afla în preajmă. încă de la naştere, nu fusese niciodată la nivelul ei, nici la fel de isteaţă, nici la fel de drăgălaşă, ori fermecătoare ca...
Nu merge mai departe!
Ridicându-se pe coate, Willow îşi reaminti că era timpul să plece dacă nu voia să fie prinsă. James putea reveni dintr-o clipă în alta, iar ea ar fi avut probleme mari ca să explice de ce se găsea goală în dormitorul lui.
Asta ar fi distrus totul.
Se aplecă peste marginea patului ca să-şi ia hainele, iar în clipa aceea telefonul îi căzu din buzunarul hanoracului. îl ridică cu un gest automat, pregătindu-se să-l pună la loc, când îi veni o idee. De ce să nu-i lase o amintire?

Un selfie?
Da!
Fără să se gândească de două ori, se lăsă pe spate în pat şi-şi aranjă coada astfel încât să cadă peste unul dintre sânii dezgoliţi, expunându-şi sfielnic un sfârc, doar puţin. După aceea, ridicând bărbia sub unghiul cuvenit, se uită în obiectivul foto şi-şi făcu câteva fotografii în diverse posturi. Una pe spate; alta pe burtă, privind în spate; apoi doar sânii ei, fără faţă, ci lăsând să i se vadă doar vârful cozii; alta cu fesele, din nou cu coada; şi ultima cu sânii, cu pistolul între ei, cu ţeava îndreptată în sus, spre bărbie, cu coada înfăşurată pe plăsele. Oh, Doamne! Cât de falică era chestia asta!
Galeria ei foto privată.
Chicoti.
într-o bună zi - dă, Doamne! - avea să i le arate lui James. Iar după aceea aveau să facă propriile lor fotografii. împreună. Poate chiar să se filmeze făcând sex. Willow se înfioră la gândul de a-l filma pe James cu spinarea sa musculoasă asudată, cu ochii fixaţi asupra ei în vreme ce-i desfacea picioarele care o doreau şi...

Simţi cum inima îi bate mai repede înaintea imaginilor acelora, iar părţile intime îi pulsau... mmm.

Oh, iubitule, în curând!

Deocamdată însă avea să ţină toate astea numai pentru ea. Unica în care ar fi cutezat să se încreadă era Zena, care îi era colegă de muncă şi prietena cea mai bună, dar nu! Nu încă. Zena se schimbase odată cu sarcina şi Willow nu era sigură că putea să aibă încredere în ea, în niciun caz cu aşa ceva.

I-ar fi putut spune surorii ei, bineînţeles, dar dacă ar fi destăinuit adevărul despre James în seara asta, Willow era sigură că s-ar fi ales cu o prelegere, şi Domnul îi era martor că n-avea nevoie de aşa ceva. îi ajungea câte auzise de-a lungul anilor de la sora ei mai mare şi mai - bleah! - înţeleaptă. Nu era nevoie să mai treacă încă o dată prin genul acela de tortură.

Pentru o clipită se gândi să rămână aici, în camera lui James, în patul lui, şi să-l surprindă, dar o dată în plus,

momentul nu era cel mai potrivit. Fără chef, a coborât din pat şi a netezit cearşaful, asigurându-se că firul lung de păr era vizibil pe pernă. Dacă cineva ar fi sugerat măcar că ar fi putut să-i aparţină, Willow ar fi negat, după care, dacă s-ar fi dovedit totuşi că putea fi al ei, ar fi recunoscut, într-un final, că fusese în dormitorul lui când făcuse curăţenie. Asta ar fi explicat totul.

Dar Sophia ar şti adevărul.

— Foarte bine, rosti ea cu glas tare.

Zâmbind, simţind că în sfârşit obţinea un avantaj, s-a întins după bluza de trening şi...

Scââârţ!

Sunetul venea din afara dormitorului, ca şi cum cineva sau *ceva* ar fi fost lângă uşă sau, poate, pe scară.

Cuprinsă de spaimă, Willow a încremenit, ciulind urechile şi abia cutezând să respire, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Poate că se înşela în privinţa zgomotului; poate că era ecoul ramurii aceleia blestemate care se freca de ochiul de la fereastra bucătăriei.

Nu se mai auzea nimic.

Totuşi, îşi simţea stomacul ca un ghem.

Oare toate zgomotele nu fuseseră decât rodul imaginaţiei ei?

Nu! Veneau din *interiorul* casei.

Simţindu-şi gâtlejul ca iasca, s-a îmbrăcat iute, fără zgomot, trăgându-şi cu grijă cizmele, atentă mereu la orice sunete nelalocul lor.

Pe neaşteptate, o lumină intensă pătrunse prin fereastră, dezvelind dormitorul ca în palmă.

Faruri!

Nu... oh, nu!

Apropiindu-se de fereastră cu multă precauţie, dintr-o parte, Willow a privit îngrozită cum fasciculele gemene de lumină au trecut mai întâi peste trunchiurile copacilor care mărgineau aleea, ca apoi să mătur pătura de zăpadă ce acoperea curtea.

James revenea acasă, Explorerul lui se apropia într-un vuiet!

Fir-ar să fie!

— Nu, nu, nu, murmură ea şi trase iute fermoarul cizmelor. Ieşi apoi din odaie, mai îngrijorată de posibilitatea de a fi prinsă de James decât de orice ameninţare pe care i s-ar fi năzărit c-o auzise în casă.

Nu dispunea de prea mult timp, probabil că nu suficient. Simţindu-şi inima în gât, a coborât scara cât putea de repede. Pe ultima treaptă, a călcat greşit şi a alunecat, răsucindu-şi glezna.

— Rahat! şuieră Willow.

S-a ridicat, iar durerea i-a săgetat ca un fulger piciorul. A icnit, respirând şuierat printre dinţi. Indiferent ce ar fi fost, nu putea fi prinsă. Nu aici!

Hââârşt!

Blestemata de ramură.

Ea trebuia să fie.

Willow îşi alungă sentimentul oribil care continua s-o sâcâie. Senzaţia că cineva o privea. Că o urmărea.

Termină cu asta! Sunt numai nervii tăi. Pentru Dumnezeu! Mişcă! James o să ajungă acuşi. Şi o să aibă cu el câinele ăla idiot.

Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!

Şchiopătând disperată prin bucătărie, reuşi să iasă pe uşa din spate, încuind-o repede după ea. Durerea îi ardea piciorul când a străbătut veranda lungă şi întunecată, după care coborî o treaptă în magazia de lemne. Aici nu existau ferestre, era beznă totală, pe jos era doar pământ, aerul era uscat şi plin de praf şi peste tot erau pânze de păianjen.

Mai repede, mai repede!

împleticindu-se, cu glezna pulsând, Willow se prinse cu o mână de balustrada din lemn negeluit, cu privirea aţintită asupra uşii din capătul opus al magaziei. O lăsase întredeschisă şi prin luftul acela se vedea zăpadă albă.

Perfect.

Dacă ar fi putut să iasă...

Poc!

Fluierul piciorului i se izbi de ceva aflat drept în calea ei.

Un alt soi de durere o străbătu ca un junghi de foc.
Dădu să ţipe dar s-a oprit în ultima clipă.
Ce pi...?'
Buturuga de tăiat lemne! James o adusese din pădure şi o folosea ca să facă scurtături şi surcele pe ea. în partea ei superioară era înfipt un topor.
A simţit că i se taie răsuflarea. Auzea mugetul unui motor puternic, semn că Explorerul lui James continua să se apropie.
Lacrimile i-au invadat ochii.
Nu putea îngădui să fie găsită.
Nu acum. Ar fi distrus totul!
Şchiopătând şi bâjbâind cu braţele întinse înainte prin beznă, ca să evite să se mai ciocnească de ceva, ajunse la uşă şi o deschise larg.
Aerul rece o izbi în faţă.
Willow l-a ignorat şi a început să alerge, lunecând şi împleticindu-se. Durerea era insuportabilă şi, proferând blesteme în minte, a ajuns la livadă, urmând poteca pe care şi-o deschisese mai devreme, în timp ce ramurile despuiate de frunze îi biciuiau faţa.
Razele puternice ale farurilor baleiară peste clădiri.
Tânăra se lipi de peretele îndepărtat al unei barăci pentru echipamente. Cu inima bătându-i în urechi ca un ciocan, se ruga în gând să nu fie prinsă.
Baraca se afla la mai puţin de cincisprezece metri de garaj!
Panicată, s-a uitat după altă rută de evadare, cercetând împrejurimile.
Dumnezeule, oare văzuse o mişcare în gardul viu de tuia?
O umbră care n-avea ce căuta înapoia casei pompelor?
Inima i se opri pentru o clipă.
Nu este nimic. Doar imaginaţia ta.
Totuşi, ramurile încărcate de zăpadă au părut că se mişcă puţin, ca şi cum cineva s-ar fi deplasat pe acolo.
Willow îşi simţea gura complet uscată.
Termină! Dacă trebuie să-ţi faci griji, fă-ţi griji în legătură cu James.

între timp, Explorerul, cu cauciucurile scrâşnind pe zăpadă, a ajuns în capătul aleii şi a virat, inundând cu lumina intensă a farurilor faţada fermei şi a garajului.
Aproape paralizată de spaimă, Willow a scos un urlet în gând. Piciorul o durea, probabil că lăsase şi o dâră de sânge în zăpadă... N-avea ce să mai facă în privinţa asta. Trebuia s-o şteargă urgent de aici.
înainte ca James...
Uşa garajului, separat de casă, s-a ridicat cu un huruit, iar dinăuntru s-a revărsat lumina.
Tânăra nu mai cuteza practic să răsufle.
James îşi duse SUV-ul înăuntru şi opri motorul.
Willow se apropie tiptil de colţul barăcii şi trase cu ochiul, cu grijă.
Auzi portiera Explorerului deschizându-se, apoi închizându-se cu un bufnet surd.
Inima i-o luase razna şi, în clipa în care bărbatul a ieşit din garaj, Willow şi-a muşcat buzele, simţind că i se opreşte răsuflarea. Cât de înalt şi cât de chipeş era! James a traversat curtea şi s-a apropiat de treptele din faţa casei.
Câinele sărise şi el din Ford, rupând-o la fugă în curtea din faţă, iar acum descria cercuri nebuneşti în zăpadă, în timp ce uşa garajului rula în jos, până când atinse solul cu o zdrăngănitură.
Willow îşi îngădui să respire prudent. în câteva minute avea să se poată furişa de aici în întuneric şi...
Trosc!
Ce-a fost asta?
Trosnetul sec se auzise din spatele barăcii.
Cu gâtul uscat de spaimă, cercetă prin beznă locul, apoi îşi mută privirea spre rândurile de brazi ce se întindeau în partea opusă, în afara curţii.
Nimic.
Atunci ce naiba fusese zgomotul ăla?
Un animal? Un coiot? Un lup? O pumă?
Sau zgomotul fusese produs de un om? Cineva care călcase pe o crenguţă uscată?

Din curtea din faţă, câinele schelălăi slab.
Nu!
Willow îşi mută din nou atenţia spre casă.
La zece metri mai încolo, ciobănescul privea drept spre ea, cu ochii aţintiţi spre colţul barăcii după care era ascunsă. Urechile lui întunecate erau ciulite şi aplecate în faţă, botul se ridicase în aer, iar ochii păreau că-i fixează pe ai ei. Oh, Doamne... *Pleacă! Pleacă odată!* Iisuse Hristoase, era înconjurată! Lui Willow i s-a părut că inima stă să-i sară din piept. Ciobănescul începu să scheaune mai tare, înaintând încet, cu coada mult lăsată.
Willow simţi un gol imens în stomac.
Oricum, chiar dacă glezna nu i-ar fi pulsat şi tibia lovită n-ar fi ars-o ca un foc, tot n-ar fi putut alerga mai repede decât câinele. Şi unde ar fi putut să fugă? înapoi, spre pericolul care pândea îndărătul copacilor? *Te rog, cuţule, te rog, lasă-mă!* încercă să se retragă, să se ascundă cumva. Prea târziu! Câinele a ţâşnit.
Mârâind şi dezvelindu-şi colţii, venea în goană drept spre ea.
Nu! Nu! Nu!
Willow s-a proptit zdravăn în picioare. Dintr-odată, un fluierat ascuţit a sfâşiat noaptea. Urmat de o comandă răstită:
— Ralph! Aici!
Tânăra aştepta, tremurând, ca pironită locului.
— Lasă în pace nenorocitele alea de veveriţe, ai auzit? îi ordonă James. Câinele continua să scheaune, dar încetă să mai dea ocol barăcii.
— Aici!
De data asta, mai tare. Mai autoritar. *Oh, te rog...*
Ea aştepta în continuare. Nimic.
înghiţi nodul uriaş care i se pusese în gât în timp ce privea de după colţul barăcii.
James era pe verandă, iar în lumina slabă a singurului bec de acolo,
trupul lui înalt se distingea doar ca o siluetă.
— Am zis să vii imediat! E ger afară.

Willow se retrase.

Câinele mai scheună o dată, rugător.

— Am zis să le laşi în pace! a poruncit bărbatul cu glas ferm.

Inima lui Willow bătea atât de rapid, încât se mira cum de nu-i zboară din piept. Transpiraţia provocată de spaimă i se răcea pe faţă. Ce-ar fi făcut, s-a întrebat, dacă James ar fi decis să investigheze motivul comportamentului ciudat al câinelui său? Dacă ar fi venit încoace chiar acum, şi ea ar fi trebuit să se explice? în cazul în care i-ar fi spus că se întorsese să verifice nişte chestii după ce ea şi Sophia aranjaseră casă, oare el ar fi crezut-o? Pentru o secundă, a strâns puternic din ochi, dar imediat a auzit mai întâi zornăit de chei, apoi scârţâitul unei uşi care se deschidea.

După care, mai încet, peste scheunatul frustrat al ciobănescului, glasul lui James:

— Aşa, băiatu'. Hai în casă acum. Ce-i cu tine?

Uşa se închise cu un bufnet slab.

Oh, slavă cerului!

Willow se rezemă cu toată greutatea corpului de scândurile negeluite ale peretelui barăcii.

Tâmplele îi zvâcneau. A răsuflat adânc... Totuşi, nu mai putea să întârzie aici nici măcar o secundă. Era prea periculos. A aruncat o privire neliniştită în spate, spre şirul de copaci, dar nu zări nimic, şi a privit din nou înspre casă. înăuntru, James aprindea lămpile. Petice de lumină caldă se reflectau pe zăpadă dinspre ferestre.

Du-te!

Adunându-şi tot curajul, traversă în fugă, şchiopătând, parcarea, până la alee. Trecu prin gardul viu, apoi sări cu greutate alt gard, simţind cum piciorul îi pulsa dureros. După ce a ajuns de partea cealaltă, a mers tot şontâcăit în lungul potecii îngheţate, paralelă cu aleea de acces a maşinilor spre casa lui James, urmând fagaşele gemene ce duceau de la drumul de ţară la atelierul unde erau construite căsuţele. Ea îşi lăsase maşina de cealaltă parte a hanului. Dacă ar fi putut

ajunge acolo... A aruncat o privire peste umăr ca să se asigure că nu era urmărită.

Peisajul înzăpezit, pustiu, avea un aspect fantomatic, sinistru.

Willow era singură... aşa cum fusese aproape toată viaţa. A continuat să şchioapete pe potecă până când, în cele din urmă, a zărit în depărtare hotelul şi cafeneaua, cu luminiţele de Crăciun sclipind, cu clienţii continuând să caute bradul perfect, deşi de acum era jumătatea lunii decembrie. Dumnezeule, gândi tânăra în timp ce traversa parcarea din faţa hotelului, dacă ea ar fi avut un soţ şi o familie, imediat după ce ar fi spălat ultimele vase de la Thanksgiving s-ar fi dus la pepiniera cea mai apropiată, ar fi cumpărat un brăduţ şi l-ar fi decorat, ca să prelungească sezonul sărbătorilor.

Nu „dacă”, Willow, ci „când”. Nu uita asta. Când tu şi James veţi fi căsătoriţi şi veţi avea copii...

îşi zări maşina acolo unde o lăsase şi simţi un val de uşurare.

Scăpase!

în ciuda voyeurului fantomatic şi a câinelui nervos.

Nimeni n-avea să ştie niciodată.

Aproape că a zâmbit.

Avea să se ducă acasă, să facă o baie fierbinte, poate chiar să bea un pahar de vin, şi să pretindă că nu fusese niciodată singură în casa lui James, că nu se întinsese niciodată pe aşternutul lui, în patul lui, în dormitorul lui, că nu-i luase niciodată pistolul şi...

Pistolul!

De ce nu-i simţea greutatea în hanorac?

Oh, nu, nu, nu... A băgat mâna în buzunar, cheia de la casa lui James şi telefonul erau acolo, dar pistolul... ?

Neliniştea a reapărut brusc.

Silindu-se să se calmeze, şi-a mai verificat buzunarele de două ori.

Nimic.

Glockul nu era nicăieri.

Simţea cum îi îngheaţă sângele în vene.

Oare nu-l luase? Sau îl scăpase atunci când ratase ultima treaptă a scării?

Nu contează. Tu pleacă de aici. Oricum, e arma lui.

Era posibil ca James să creadă că-l rătăcise pe undeva şi că ea şi Sophia îl găsiseră şi-l lăsaseră, îşi spuse, grăbindu-se către maşină. Avea să-i explice Sophiei că se-ntorsese şi-l pusese...

Eşti nebună? Glasul acela aspru şi sâcâitor care-i tot umbla prin minte a reapărut brusc. *Şi poliţia a căutat pistolul ăla. Iar acum poartă amprentele tale. Cum o să explici asta?*

Evident, n-ar fi putut explica.

S-a aşezat la volan şi a privit în oglinda retrovizoare.

Doi ochi rotunzi şi îngrijoraţi i-au întors privirea.

A pornit motorul, dar glasul din mintea ei nu voia să-i dea pace.

— Recunoaşte, Willow, ai încurcat-o! a sunat acesta sarcastic.Sophia şi-a prins iute părul în coc şi s-a încruntat la reflexia ei din oglinda băii.

James se îndepărta de ea.

Nu putea să-nţeleagă asta.

Dar o simţea, aşa cum simţi nisipul care-ţi fuge de sub tălpi atunci când valul se retrage spre larg. James Cahill o părăsea.

Porni duşul cu un gest furios. Crezuse, prosteşte, că interesul bărbatului faţă de ea începuse să se diminueze după dispariţia lui Megan, că motivul era sentimentul de vinovăţie, de fapt însă nu era aşa. Nu, nu. Nu era deloc aşa. Schimbarea reală în sentimentele lui sosise atunci când Rebecca reapăruse în viaţa sa.

Ca să-şi caute sora.

Da, cum să nu!

De parcă ei i-ar fi păsat vreun pic de Megan.

Ce glumă proastă!

Nu era suficient de neplăcut că Willow trebuia să aibă de-a face cu o soră care-i sucise capul lui James, ci şi cu a doua? Pur şi simplu, nu era drept!

Baia începea să se umple cu aburi, aşa că Sophia a pornit ventilatorul, dar nu auzi nimic. Nici cel mai mic bâzâit. Nu era

totuşi o mare surpriză. Se alegea praful de apartamentul ăsta, iar bufniţa aia bătrână de Phoebe Matrix era prea leneşă şi prea lacomă ca să repare ceva. Ai fi crezut că, fiind proprietara complexului, nu doar administrator, Phoebe ar fi putut acorda mai multă grijă reparaţiilor, însă nu era aşa. Băbătia petrecea ore şi zile întregi uitându-se pe fereastră, spionându-şi chiriaşii, atunci când nu-şi răsfăţa căţelul ăla care lătra întruna sau când nu se plângea de bolile ei: un genunchi şubred, artrită la şold, diabet şi alergia ei la arahide, care putea deveni letală. De parcă i-ar fi păsat cuiva.

Şi-a scos puloverul şi sutienul, apoi şi-a dat jos blugii mulaţi şi lenjeria intimă

.Intră în cabina de duş, doar cât o cabină telefonică de mare, cu panourile din sticlă pătate. Sub jetul anemic de apă, adus prin ţevile care gemeau, şi-a curăţat cu atenţie machiajul de pe faţă, până la linia de demarcaţie a părului, sub bărbie şi pe gât.

Se gândi din nou la James, simţindu-se instantaneu iritată de faptul că-l lăsase să-i scape printre degete. El era „acela” - singurul! Nu doar faptul că era inteligent şi sexy, ci faptul că era bogat. Deşi nu moştenise deocamdată averea pe care urma s-o primească, se bucura de banii obţinuţi din toate afacerile sale. Sophia o ştia. Verificase.

Şi odată ce avea să moştenească…

S-a săpunit, apoi s-a clătit şi a închis duşul, ieşind în baia plină de aburi. După ce a şters oglinda, a întredeschis uşa şi, pe măsură ce baia se golea de aburi, aerul rece îi făcea pielea ca de găină pe tot corpul. îşi lăsă părul să-i cadă pe umeri, acoperindu-i pistruii de pe gât, după care luă halatul de baie din cârligul de pe uşa veche a băii şi-l îmbrăcă, iar ţesătura groasă de prosop alb îi absorbi picăturile rămase pe piele.

Strânse din maxilare. Ea făcuse dragoste cu James, se străduise din răsputeri să fie sexy şi dulce şi... of, pur şi simplu, nu mergea!
Totuşi, Sophia avea un plan...
A coborât decisă s-o sune pe Julia.
Sora ei avea să ştie ce trebuia făcut.
Ea ştia întotdeauna.
Totuşi, Julia n-avea să facă altceva decât s-o avertizeze să nu se descurajeze.
Ei bine, era prea târziu pentru asta!
Julia avea să-i reamintească Sophiei cât de importantă era miza emoţională şi că trebuia să fie calmă şi detaşată.
De parcă ar fi putut!
Strângându-şi bine cordonul în jurul taliei, o sună pe Julia pe apelare rapidă. Abia atunci văzu data pe display-ul telefonului şi surâse în barbă. Mai erau numai două săptămâni până la Crăciun...
A simţit un fior cald de anticipare... Şi-a mângâiat abdomenul cu degetele, peste ţesătura moale de prosop.
Lucrurile aveau să se schimbe.
* * *
Willow ajunse acasă. Cu glezna şi fluierul piciorului zvâcnindu-i de durere, sui treptele scârţâitoare ale scării exterioare către apartamentul ei micuţ. Parterul era pustiu, brutăria care existase aici dăduse faliment. Sweet Scents trăsese obloanele de mai bine de un an; cuptoarele, mesele, scaunele şi tejgheaua se acopereau de praf, iar în vitrina murdară anunţul DE ÎNCHIRIAT se decolora.

Ea ar fi trebuit să se mute de aici.

Deşi era mult zgomot de la brutărie - brutăreasa sosea cu mult înainte de crăpatul zorilor şi începea să zăngănească recipiente, punea radio pe un post cu muzică clasică, iar toate zgomotele suiau prin ventilaţie - ei îi plăcuse. Datorită aromelor de pâine proaspăt coaptă şi de prăjituri, de drojdie, scorţişoară şi cafea, care pluteau în locuinţa ei sărăcăcios mobilată, tânăra se simţise ca şi când ar fi făcut parte dintr-un întreg mai mare

şi valoros. La aproape orice oră, Willow putea intra în brutărie prin uşa din spate, unde era salutată de brutăreasă. Elsa Nottingham era o văduvă dolofană şi rotundă la faţă, care purta veşnic un şorţ prăfuit de făină şi nu uita niciodată să-i păstreze lui Willow o brioşă sau o prăjiturică de la o zi la alta, pe care i le întindea veselă şi însoţite de sfaturi de bunicuţă, pe care însă ea le ignorase întotdeauna.

Numai că zilele acelea apuseseră de mult şi în iarna asta locuinţa lui Willow era mohorâtă şi rece, păturile ei erau subţiri, radiatorul era insuficient şi, de altfel, toată clădirea avea aerul unui loc pustiu şi uitat de lume.

în prezent, era singură în clădire, celălalt apartament, care fusese ocupat de un bătrân, era de mai bine de şase luni gol, astfel încât Willow era unica persoană în aproape patru sute cincizeci de metri pătraţi de construcţie neglijată.

Una peste alta, era deprimant.

Dar asta avea să se schimbe.

Odată ce James avea să-şi dea seama...

Oh, Doamne - şi pistolul? Dacă el găsea Glockul în dormitor...

A alungat furioasă gândul acela şi a descuiat uşa.

Imediat ce a intrat a pornit radiatorul şi abia apoi a început să se dezbrace, aruncând hainele în coşul pentru rufe murdare din baie.

Glezna îi era deja umflată şi se învineţea rapid, iar sângele făcuse crustă pe julitura de pe fluierul piciorului. Curăţă locul, decise că nu era nimic grav, după care aplică loţiune antiseptică şi un plasture. în dulăpiorul de medicamente, a găsit un flacon aproape gol de Tylenol şi a înghiţit fără apă ultimele două capsule. După aceea, tacticos, şi-a îmbrăcat pijamaua de flanel pe care o cumpărase de atâţia ani, încât imprimeurile cu pudeli francezi roz şi turnuri Eiffel gri aproape că nu se mai distingeau.

Paris.

Oraşul Luminilor.

Oare avea să ajungă vreodată acolo?

Bineînţeles! Avea s-o ducă James.

Poate în luna lor de miere.

Simţindu-se ceva mai bine, Willow a aprins luminiţele de pe brăduţul artificial, şi-a preparat o ceaşcă cu ceai de plante şi, aşezată în faţa televizorului vechi, în timp ce sorbea din ceai a început să schimbe posturile. Rămase până la urmă pe un canal de filme, care difuza o comedie romantică banală. După aceea s-a urcat în patul dublu pe care-l avea de la vârsta de opt ani şi s-a rezemat cu spatele de perne. îndată ce comedia s-a terminat, a trecut pe canalul care difuza pelicule sentimentale de Crăciun pentru familie, pline de paiete şi de speranţe, în care cei răi erau întotdeauna pedepsiţi, iar eroul şi eroina erau sortiţi să găsească fericire, iar viaţa lor să fie un veşnic Crăciun...

S-a lăsat atrasă în lumea filmelor, unul după altul, aşa că a stins televizorul abia după ora 1 noaptea. îi venea însă greu să adoarmă. Ascultând vântul, a rămas apoi cu privirile în tavan şi, răsucindu-şi inelul de pe deget - inelul de logodnă al mamei ei, cu diamantul său micuţ şi scânteietor -, a reînceput să ţeasă la visul ei cu James, cu care era măritată şi urma să facă cu el Crăciunul la ferma pe care ea avea s-o decoreze de sus până jos.

Zâmbind la gândul acesta, începu să moţăie şi până la urmă fu cuprinsă de somn. în noaptea asta avea să-l viseze pe James şi să se gândească la mâinile lui mari pe pielea ei.

— în curând, iubire, murmură ea înainte de a adormi.

Somnul o purtă într-un loc fericit, lipsit de griji, atât de sigur, încât nu auzi paşii pe treptele exterioare şi nu se trezi când încuietoarea era forţată cu grijă, iar intrusul se strecură înăuntru. Willow era atât de adâncită în vis, încât abia dacă s-a mişcat când ţeava pistolului s-a lipit de tâmpla ei dreaptă.

Bang!

Totul se termină într-o secundă.

O apăsare scurtă pe trăgaci.

Corpul lui Willow tresări ca al unei marionete.

Şi apoi n-a mai fost nimic.

* * *

Lui James nu-i plăcea.

Casa lui... totul era curat şi sclipitor de lustruit.

îşi aruncă cheile şi portofelul pe o masă de lângă uşă şi examină vestibulul de la intrare, apoi trase cu ochiul în living, unde toate revistele fuseseră puse în suportul lor, nu exista niciun fir de praf şi papucii îi erau aliniaţi perfect lângă şemineul unde încă se întrezărea vag urma petei de sânge.

Urmat de Ralph, se duse la bucătărie, unde îşi scoase scurta cu mai puţină dificultate decât cu patru zile în urmă şi o agăţă, alături de pălărie, în cuierul de lângă uşa spre veranda din spate.

Deşi fusese de acord ca Sophia să facă curăţenie şi ordine, femeia nu-l aşteptase s-o ajute, aşa cum sugerase el. Acţionase pe la spatele lui când el era la muncă, deşi s-ar fi putut aştepta ca el să ajungă acasă mai devreme.

Cine ar fi putut prezice accidentul din atelier?

Poate Leon, care credea că era posibil ca Gus să fi înscenat totul.

Şi Bobby, care avea propriile lui bănuieli.

Knowlton venise şi el la spital ca să-l ia pe James, să-l aducă înapoi la atelier. în timp ce şofa, cu ţigara între buze, Bobby îl avertizase:

— Ţi-aş zice să-l concediezi naibii pe Jardine, dar asta n-ar da prea bine chiar acum, fiindcă e-n spital şi tot restul, şi fiindcă ţipă-n gura mare că vrea să te dea-n judecată. Să ştii însă că s-a cam lăsat pe tânjală. Ştiai că azi a venit mai târziu? Părea obosit rău de tot, de parcă ar fi băut toată noaptea sau aşa ceva.

Intrând pe drumul spre atelier, Bobby îi aruncase lui James o privire atotştiutoare.

— Şi nu-i nici prima oară. Dar... Strânsese din umeri, iar fumul ţigării se învolburase în jurul său în cabina bătrânei camionete Silverado. Ţinând seama de toate, nu-i poţi face vânt. Nu acum. Iisuse, ce mai idiot! Majoritatea oamenilor sunt mai atenţi decât el în jurul unor maşini care au discuri tăietoare. E ca şi cum ori ar fi vrut să se sinucidă, ori ar fi vrut să te dea-n judecată şi să-ncaseze pensie de handicap sau mai ştiu eu ce.

Strivind în scrumieră mucul ţigării Marlboro, încheiase: Cum am zis, dacă aş fi în locul tău, dar nu sunt, aş profita de prima ocazie să-i fac vânt.

Acum era prea târziu pentru asta, gândi James. Discul tăietor de gresie trecuse prin mâna lui Gus Jardine, rupând muşchi şi tendoane şi aproape retezându-i două degete, care era posibil să fie amputate; se vorbea, de asemenea, despre leziuni ale nervilor.

Un coşmar.

Şi un accident care ar fi putut să fie evitat dacă Jardine ar fi respectat măsurile de protecţie a muncii, care nu numai că erau scrise în regulament, ci erau şi afişate la toate posturile de lucru, şi care erau pur şi simplu de bun simţ.

în mod cert însă el nu se autoaccidentase premeditat, aşa cum sugerase Leon. Ce nebun ar fi riscat să facă asta cu un disc tăietor ca de flex?

James înjură în barbă, apoi umplu vasul cu apă al lui Ralph, deschise o cutie de hrană pentru câini, adăugă câteva cronţănele dintr-un recipient de pe tejghea şi puse cutia pe veranda din spate.

înainte să fi fost dus în sala de operaţii, Jardine ţipase în gura mare că-l va acţiona în judecată pe Cahill. Gus nu fusese concentrat asupra rănii şi operaţiei, ci asupra unui proces, şi părea gata să meargă până-n pânzele albe pentru a-l face să plătească.

James nu putea să nu se gândească la faptul că aici nu era în joc doar accidentul în sine, că Gus era iritat de despărţirea dintre James şi Jennifer, care se petrecuse însă de ceva vreme. Nu putea totuşi să neglijeze acest aspect.

Revenit în living, a văzut că pe sofa fuseseră plasate strategic perne. De cealaltă parte a scării, flori proaspete erau într-o vază pe masa din sufragerie, sticle noi cu scotchul lui favorit străluceau pe servantă, iar geamurile ferestrelor erau mai curate decât fuseseră în ultimele luni.

Se gândi că ar fi trebuit să fie recunoscător, totuşi Sophia era prea insistentă sub masca ajutorului pe care i-l dădea.

Era sufocantă.

Şi trebuia să-i pună capăt.

în ciuda episoadelor de sex.

Care, trebuia să recunoască, erau excelente.

Atât doar că... niţel fără suflet. Cel puţin pentru el.

Sau se autojustifica? Din cauza Rebeccăi?

începuse să-l doară capul când a urcat scara, al cărei covoraş fusese recent aspirat şi a cărei balustradă strălucea. A strâns din falei când a văzut că şi la etaj erau vizibile aceleaşi transformări ca la parter, în dormitor, patul era făcut, praful fusese şters, ba până şi toate obiectele din baie sclipeau aşa cum nu le mai văzuse de când se mutase aici.

Şi-a trecut un deget peste rama superioară a televizorului şi nu a găsit nicio urmă de praf.

Totul părea ca o pereche nouă de pantofi de gală, impecabil lustruiri, dar prea strâmţi, când el nu dorea decât nişte papuci confortabili şi deja purtaţi. Deschizând dulapul, îşi găsi cămăşile aranjate după culoare, pantalonii ordonaţi la fel, pantofii în rânduri perfecte şi lustruiţi.

Asta - organizarea în dulap - era ceva ce Rebecca n-ar fi făcut niciodată.

Iat-o că apăruse din nou. îi invada gândurile. îl determina să facă comparaţii. Rebecca era sursa iritării lui faţă de Sophia. Nu doar faptul că Sophia era insistentă, ci faptul că Rebecca nu insista deloc. Mai mult chiar, ea părea să-l creadă ca fiind de cea mai joasă speţă existentă pe Pământ.

Poate că aşa şi era.

Furios, James aruncă perna de pe scaunul de lângă dulap, după care îşi scoase cizmele. Umărul îl înţepă puţin, dar îl ignoră şi coborî la parter. în sufragerie, deschise o sticlă de scotch şi-şi turnă o porţie zdravănă.

Ralph se instalase deja în patul lui când James a luat telecomanda şi a deschis televizorul. Sorbind fără grabă, a început să treacă de pe un canal pe altul, căutând noutăţi sportive. în loc de aşa ceva, zări chipul lui Megan. Se opri şi, văzându-i imaginea zâmbitoare, stomacul i s-a contractat într-

un spasm şi a simţit că lumea se prăbuşeşte peste el: ochi albaştri scânteietori, buze întredeschise, sclipiri de raze de soare în părul şaten.

în apartamentul ei, bărbatul văzuse exact fotografia asta.

— ... dacă cineva a văzut-o pe Megan Travers sau are informaţii despre locul unde se află, vă rugăm să contactaţi Departamentul Şerifului din Ţinutul Riggs, rostea un glas de femeie în timp ce numărul de telefon al departamentului respectiv era afişat pe ecran sub poza lui Megan.

Lui James îi tresări puţin inima la vederea femeii care-i sucise capul; cândva, el crezuse că s-ar putea îndrăgosti de ea.

în fotografie, părul ei era mai drept decât şi-l reamintea, pistruii îi erau ascunşi sub fard iar ochii îi erau la fel de luminoşi ca întotdeauna.

Unde naiba era Megan? Ce se întâmplase după ce plecase exact din încăperea asta? James fusese atras de ea fiindcă o crezuse mai amatoare de distracţie şi mai veselă decât Rebecca, ale cărei sclipiri din ochi sugerau plăceri mai întunecate. Iar el - prostul naibii! - fusese mişcat, în mod stupid. Pe când Rebecca era fermă şi nemişcată ca o stâncă, Megan era în permanentă mişcare, un puzzle pe care el îl găsise misterios. în scurt timp însă aflase că spiritul acela liber şi mereu schimbător putea să involueze cu uşurinţă în nestatornicie şi răutate.

Cu un gest absent, îşi atinse cicatricile de sub barbă. Memento-uri constante ale temperamentului lui Megan. Când fotografia dispăru de pe ecran şi o femeie de vreo douăzeci de ani cu chip ascuţit începu să prezinte buletinul meteo, James a închis sonorul. Apoi şi-a îndreptat privirea spre şemineul întunecat. Pe un colţ încă mai era vizibilă urma unei pete de sânge decolorate, pe care Sophia nu reuşise s-o elimine.

Iniţial, el crezuse că dispariţia lui Megan fusese o farsă, o cale prin care femeia să poată reveni la el. îi putea auzi vocea acum de parcă ar fi fost în aceeaşi cameră.

Vezi cum e viaţa dacă am plecat? Nu-i prea grozav, este? Dar dacă aş fi moartă? Cum te-ai simţi atunci?

Moartă.

Cuvântul cu care nu dorise să se confrunte părea că atârnă în aer.

Trecuse totuşi atât de mult timp de când Megan dispăruse, încât era momentul s-o facă.

îşi termină restul scotchului dintr-o înghiţitură, stinse televizorul şi refuză să mai speculeze despre soarta ei. Nimeni nu ştia ce i se întâmplase. Cu alt pahar la îndemână, a petrecut apoi câteva ore la computerul pe care poliţia i-l sechestrase atâta vreme, încercând să se cufunde în muncă.

Avea de examinat proiecte pentru căsuţe viitoare, ba chiar şi o propunere din partea unui contractor care-l dorea partener la clădiri mai mari din zonă... Sau, cel puţin, fusese interesat *înainte* ca Megan să dispară iar James să devină persoana non grata. Notorietatea lui creştea - el observase asta atât în spital, când fusese în camera de gardă, cât şi ulterior, când cumpărase o pizza. Făcuse comanda prin telefon, dar când sosise s-o ridice de la tejghea, zărise privirile piezişe ale clienţilor de la puţinele mese din pizzerie, oameni care-l recunoscuseră şi care imediat se întorseseră, temându-se să-i întâlnească ochii. Dacă altă dată fusese răsfăţatul Riggs Crossingului, un angajator important din zonă, un bărbat despre care se ştia că făcea donaţii generoase pentru multe cauze caritabile, acum era considerat otrăvitor sau cel puţin periculos.

Acesta era un oraş mic. El avea nevoie de relaţii bune şi de încrederea
rezidenţilor.

James se întrebă dacă modul cel mai bun de a combate publicitatea negativă şi speculaţiile era să le confrunte direct. Să stea de vorbă cu unul dintre reporterii care-l urmărise cu insistenţă şi să-i spună totul din punctul lui de vedere.

Sorbi din al doilea scotch. Decise să aştepte până după ce avea să-l sune Rowdy - cel pe care James se bizuia să-i dovedească nevinovăţia.

Sau nu... Nu uita că nu eşti sută la sută sigur despre cele întâmplate în seara aceea.

Răpăind cu degetele pe masă, a încercat să alunge ideea sâcâitoare că era posibil ca vina să-i aparţină cumva lui - dacă nu direct, cel puţin indirect.

— La naiba!

Şi-a împins scaunul înapoi, s-a ridicat şi a intrat în bucătărie. A terminat ce mai era în pahar, după care l-a pus în chiuveta strălucitoare.

El nu avea nimic de ascuns. Avea să-i telefoneze unui reporter şi să-i spună varianta lui despre caz - şi la naiba cu consecinţele! Scoase telefonul din buzunarul de la spate al blugilor şi derulă iute prin apelurile la care nu răspunsese. Ultimul reprezentant mass-media care-i lăsase un mesaj fusese Charity Spritz, reportera pe care aproape c-o aruncase de pe verandă. Ea era o localnică. Ea avea s-o facă.

Era după ora 22, dar femeia, în mod cert, avea să saliveze ascultându-i relatarea.

— Azi e ziua ta norocoasă, a mormăit James tastând numărul. Apelul lui se duse direct în căsuţa vocală.

Nu dorea să lase un mesaj, aşa că a închis. Căzu pe gânduri. Putea să încerce din nou mâine dimineaţă. Dacă nu se răzgândea până atunci. Poate că, între timp, avea să apară Megan. Sau poate că, între timp, îl va suna Rebecca.

Şi poate că, între timp, avea să vină Pastele cailor.

Telefonul i-a ţârâit pe când încă îl ţinea în mână. S-a uitat la display. Nu era Charity Spritz, aşa cum se aşteptase, ci Sophia.

Involuntar, strânse din maxilare. Nu voia să vorbească cu ea. Nu era sigur că mai dorea s-o vadă vreodată. Era timpul să pună capăt acestei relaţii. Ba chiar, timpul respectiv trecuse de mult.

A răspuns totuşi la telefon, dar n-a apucat să scoată vreun cuvânt, fiindcă Sophia a întrebat

— :Eşti acasă, da? Vin acolo.

— Da, sunt acasă, dar nu cred că asta-i...
— Am pornit.
— Nu, Sophia, nu veni.

Era însă prea târziu. Ea închisese deja

— .Mi-am gândit că ar putea fi de folos, se auzi glasul Rebeccăi Travers în telefon.

Ţinând telefonul între ureche şi umăr, cu o pungă de băcănie într-o mână, Rivers a deschis cu mâna cealaltă uşa apartamentului său şi a intrat.

Rebecca îl sunase ca să-i spună că dorea să susţină o conferinţă de presă televizată, în cadrul căreia să facă un apel pentru revenirea lui Megan. Şi, continuase ea, familia ei era dispusă să ofere o recompensă pentru informaţii care ar fi dus la revenirea în siguranţă a surorii sale. Deoarece ancheta nu mai înaintase, Rivers era de acord, deşi ştia prea bine ce bătăi de cap aveau să apară când urmau să sosească toate ponturile false şi trebuia să le verifice pe toate. Era remarcabil cum câteva sute de dolari dezlegau limbile oamenilor, iar Rebecca oferea cinci mii de dolari. Suma aceea ar fi putut determina pe cineva să contribuie cu ceva util, totuşi Rivers n-ar fi mizat pe asta.

— Bine, a încuviinţat el, o să aranjez cu ofiţerul nostru de presă, care va lua legătura cu dumneata.

— Mulţumesc.

Detectivul închise şi lăsă punga de hârtie pe blatul de lângă frigider, iar sticlele de bere dinăuntru zornăiră, gata să se răstoarne.

— Uşurel, zise el şi scoase o sticlă, după care le puse în frigider pe celelalte cinci şi sucul de portocale.

După ce-şi dezbrăcă scurta, deschise berea şi desfăcu ambalajul unui sandviş luat tot din pungă. Examină conţinutul - era cu şuncă - îi mai adăugă muştar, apoi o sună pe Roxy O'Grady şi-i lăsă un mesaj care includea rugămintea Rebeccăi Travers şi numărul ei de telefon.

Abia după aceea a muşcat din sandviş, a înghiţit şi a tras un gât lung din sticla de Heineken. în timp ce mânca, se gândea la Megan Travers, întrebându-se cum de putuse să dispară fără urmă.

— O să afli tu, a rostit cu glas tare, însă fără prea mult optimism, studiind obiectele mici pe care le „împrumutase” şi care acum erau întinse pe blatul ce delimita bucătărioara de livingul apartamentului său.

Mănuşile de lucru şi ochelarii de soare ai lui James Cahill

.Lănţişorul din apartamentul lui Megan Travers.
Un tub de ruj din buzunarul hainei Sophiei Russo.
Mingea antistres a lui Jennifer Korpi.
Pixul Rebeccăi Travers.
Da, bineînţeles, era niţel nebunesc - ei bine, poate *foarte* nebunesc - dar el se simţea împins întotdeauna să atingă obiecte personale dintr-un caz, să simtă o conexiune fizică cu cei implicaţi, indiferent dacă erau suspecţi, victime sau făptaşi. însă cel puţin îl menţinea focusat.
Odată, pe când era încă însurat cu Astrid, ea îl găsise cu obiectele pe care Rivers le luase pentru un caz macabru din San Francisco, unde un ucigaş în serie străpungea cu un ţăruş inimile victimelor sale, ca şi cum ar fi crezut că erau vampiri. Ulterior, ucigaşul fusese declarat nebun, bineînţeles, dar Astrid, după ce descoperise colecţia alcătuită de soţul ei din gadgeturi culese de la victime, păruse cu adevărat alarmată.
— Iubitul meu, depăşeşti o linie periculoasă, rostise pe un ton de amuzament combinat cu îngrijorare atunci când intrase în camera lui, cu un pahar de vin într-o mână. Tu ai micile tale „comori", la fel cum ucigaşul îşi păstra suveniruri, da?
îl privise cu ochi curioşi, apoi se aplecase peste colţul biroului său şi luase un cercel de la o victimă. Frecându-l între degetele ei cu manichiură perfectă, continuase:
— Ştii bine că aşa ceva nu-i doar neobişnuit, ci la limita perversităţii. Ca să nu mai amintesc de aspectul cu totul ilegal.
Se mulţumise doar s-o privească de pe scaun, fără să-i răspundă.
— Ţi-ai putea pierde slujba.
Astrid se uita la el peste marginea paharului, iar lumina veiozei de birou se răsfrângea în părul ei scurt şi decolorat de la soare.
Nu, dacă nu voi fi prins. Nu, dacă nu mă deconspiri tu.
— Sau ai putea fi... trimis într-un azil de boli mintale. Când adaugi astea la chestia aia cu transa ta - cum altfel s-o descriu? - când intri în mintea victimei sau a criminalului, te afli periculos de aproape de balamuc.

Rivers a simţit atunci cum fălcile i s-au încleştat dureros, însă nu rostise un cuvânt.

— în fine, urmase femeia, probabil că-ţi semnezi singur sentinţa, dar te rog, nu mă târî şi pe mine.

Nici n-aş visa la asta, „ iubito „.

— Brett, trebuie să recunoşti că ai o problemă. Şi este o problemă majoră. Astrid pusese cercelul înapoi pe masă şi făcuse o grimasă. Unele secrete este mai bine să fie ţinute încuiate.

Bătuse cu o unghie în tăblia biroului, lângă şiretul unui pantof din piele veritabilă al altei victime, şi rostise, aruncând scântei din ochii verzi:

— Să ştii că ăsta nu-i un joc, ci e viaţa ta. Şi viaţa *mea.* Viaţa noastră.

Şi avusese dreptate, gândi bărbatul acum.

în anii care trecuseră de atunci, se întrebase de nenumărate ori dacă pentru el era într-adevăr un joc - să ia câte ceva de la cei implicaţi într-o crimă.

Sau era o anomalie psihologică mai profundă?

Indiferent care ar fi fost motivul, în seara asta era neabătut. Şi-a şters faţa şi palmele cu un prosop de hârtie, apoi l-a aruncat la coş împreună cu ambalajul sandvişului.

S-a aşezat pe unul dintre taburetele înalte de la barul din sufragerie şi a început ritualul.

Mai întâi a ridicat lănţişorul lui Megan Travers, frecând între burice zalele sale delicate şi prefirându-le printre degete, apoi a atins cruciuliţa sclipitoare ce-i atârna la capăt. A închis ochii şi a aşteptat să sosească o imagine. S-o simtă pe ea. Să-i perceapă emoţiile.

Crezuse că imaginile vor apărea lent, dar se înşelase.

într-o explozie bruscă, în faţa ochilor îi răbufni un caleidoscop de imagini ale lui Megan. Aşezată pe scaun în clinică, pipăindu-şi nervoasă cruciuliţa. Vorbind la telefon, repede, cu inima bătându-i accelerat, îngrijorată de... un prunc nenăscut? Plină de speranţe? Sau nu?

Era oare însărcinată?

Rivers simţi un pic din fericirea ei, din sentimentul ei de anticipare. Dar şi altceva. îngrijorare? Sau dezamăgire?
S-a concentrat, direcţionându-şi gândurile spre seara când ea dispăruse, spre confruntarea ei cu James Cahill.
A închis ochii, încetinindu-şi ritmul respiraţiei.
Şi iat-o - Megan, panicată şi furioasă, agitându-se prin apartament. *îl omor. Pe cuvânt. Să mai mă-nşele şi altă dată, nemernicul!*
îşi aruncă pantofii din picioare, îşi loveşte degetul mare de un colţ al patului, înjură, apoi se opreşte. *O să-l fac să sufere. Pe toţi o să-i fac să*
sufere. O să plec şi n-o să-i spun unde mă duc. Să-mi simtă lipsa. Să-mi simtă toţi lipsa! Dar Rebecca? Şi mama?

— Parcă lor le-ar fi păsat vreodată, rosteşte cu voce tare; degetul mare continua să-i zvâcnească.

Mama are viaţa ei. Pe tata îl doare-n cot şi Rebecca... o să se descurce ea. în plus, nu m-a iertat niciodată că i l-am furat pe James. Va fi bucuroasă dacă va crede că sunt moartă... asta e. Toţi vor crede că sunt moartă. Mi-ar plăcea să-i pot observa nevăzută, când îşi vor da seama c- am dispărut. Dar nu mă pot trăda - ei trebuie să aştepte ca să mă revadă.

Fuge în living, scotoceşte într-un sertar după un pix şi un bloc notes adeziv, apoi scrie iute un bilet pe măsuţa pentru cafea, îl rupe din bloc şi-l bagă într-o poşetă. Continuând să fie nervoasă, îşi dezbracă uniforma de la clinică, ia lănţişorul de la gât şi-l aruncă pe marginea comodei, unde lăsase un sertar deschis. Şi apoi... şi apoi... nimic...

Bineînţeles. Ea nu-l purtase când se dusese la James acasă.

Rivers expiră încetişor şi puse lănţişorul pe blat, care se strânse într-o grămăjoară de argint, apoi trase o duşcă din sticla de bere. Prin urmare, Megan plănuise să dispară, cel puţin în momentele în care el pătrunsese în mintea ei. Nu era totuşi o informaţie demnă de încredere - fusese obţinută dintr-o viziune în timp ce ţinea în mână o bijuterie abandonată.

Periculos de aproape de balamuc.

în clipa asta, împunsătura lui Astrid părea mai degrabă o profeţie.

— Unde merge mia, merge şi suta, şi-a spus bărbatul, ridicând rujul Sophiei.

îl pipăi între degete, răsucindu-l pe toate părţile, îl deschise şi văzu că luciul aproape îi dispăruse; părea că era un ruj favorit, utilizat de atâtea ori, încât se tocise pe exterior. în ochiul minţii sale, Rivers o zări pe Sophia într- un bar întunecos, în care barmanul agita un shaker cu gheaţă. Privind-o cu coada ochiului, bărbatul aşază în faţa ei paharul cu Martini frapat. Sophia îi oferă rujul unei prietene, care-l aplică pe buze.

Rivers trase uşor cu rujul roz o dungă de-a curmezişul palmei, îl simţi lunecos şi cald, iar când închise ochii văzu buzele Sophiei, foarte de aproape, ca într-o oglindă care măreşte.

Trebuie să fie perfect.

Clipi scurt din ochi. Era ca şi cum auzise în minte glasul unei femei.

Nu pune prea mult. Doar o tuşă scurtă. Ruj puţin şi fard mai mult.

Aplică machiajul peste tot. Nu poţi lăsa să se vadă nicio imperfecţiune. Niciun coş, nicio urmă de pistrui.

Răsuci tubul între degete şi-l privi fix. îi scoase capacul şi-l puse la loc. Ceva era straniu, atât în privinţa rujului, cât şi a glasului pe care-l auzise. Despre ce era vorba?

De fapt, despre ce era vorba în tot cazul ăsta?

Bună întrebare.

A lăsat rujul pe blat şi a luat mingea antistres a lui Jennifer Korpi. Era flexibilă şi se deformă între degetele lui când o strânse în palmă, apoi a închis din nou ochii. Pentru o secundă, nu simţi nimic, după care... după care percepu nelinişte, teamă. Cu cât strângea mingea mai mult, cu atât senzaţia era mai intensă. Jennifer era îngrijorată, da. Şi mai exista ceva legat de... o soră? Nu, nu, de fratele ei. Era foarte îngrijorată în privinţa lui, nu voia să fie implicată... totuşi era. Rivers o simţea

în teama ce-i pulsa prin sânge, în sentimentul de vinovăţie ce-i dădea târcoale inimii.
Vinovăţie?
S-a concentrat, strângând din falei. Strângea şi lăsa să se destindă sfera flexibilă, o strângea şi o lăsa să se destindă, dar în minte nu-i sosea nicio imagine definită... totuşi... exista ceva.
— Ce este? întrebă el cu glas tare şi tresări auzindu-şi vocea.
Jennifer aflase că fratele ei fusese accidentat în timp ce el şi Mendoza o vizitaseră la şcoală, totuşi ea nu atinsese mingea antistres după aflarea veştii, aşa că nu putea să fie asta. Fusese îngrijorată de Gus Jardine *înainte* să fi aflat de accidentul lui.
Rivers continua să ţină mingea în mână şi în minte îi apăru chipul lui James Cahill. Simţi fierbinţeala lacrimilor femeii, tristeţea copleşitoare pe care i-o lăsase Cahill, ruşinea că fusese păcălită, durerea adânc înrădăcinată.
Detectivul rulă mingea între ambele palme, ca şi cum ar fi fost o bilă de
lut.
Simţi o scânteie de furie.
în direcţia unei femei.
Rebecca?
Megan?
Altcineva?
Cu fălcile tot încleştate, a mai strâns câteva minute, dar nu mai obţinu nimic concret. Doar impresii fulgurante de sentimente.
Se pare că n-avea să obţină prea mult. A aşezat mingea pe blat, privind-o în vreme ce-şi termina Heinekenul. în ciuda protestelor ei, Jennifer Korpi nu-l uitase complet pe James Cahill. Atunci de ce minţea în privinţa asta?
Din mândrie?
De ruşine?
Sau era vorba despre altceva?
Nu căpătase niciun răspuns, aşa că flexă degetele de câteva ori, apoi se întinse către pixul luat de la Rebecca Travers.
Nu simţi nimic.
A închis ochii.

S-a concentrat.
Simţi ceva vag.
Un fior de emoţie.
Ce era oare?
Mânie?
Tristeţe?
Dezgust?
Rulă pixul între degetul mare şi arătător.
Imaginile erau neclare.
O ceartă?
Durere.
Zări chipul Rebeccăi, apoi altul... Chipul lui Megan, palid şi uşor estompat, ca printr-un geam peste care plouă. Ea ţinuse pixul acesta, chiar dacă numai o dată, pentru că imaginea ei nu era bine conturată. Detectivul a simţit că i se opreşte răsuflarea. Oare cu el scrisese în grabă bileţelul adresat lui James? Anticipând, inima lui şi-a iuţit bătăile. Rebecca fusese oare acolo? în apartamentul ei? Rebecca Travers ştia oare mai multe decât recunoscuse despre seara când dispăruse sora ei? Simţea prezenţa unui bărbat - James Cahill - dar nu-i putea distinge chipul.
— Haide, haide, şopti, şi dinţii i se înfipseră în buza inferioară. Ce faci?
însă imaginea păli, şi doar urma unei emoţii profunde mai dăinui o secundă. Prăpastia dintre cele două surori era mai adâncă decât spusese Rebecca. Oare ea venise aici şi o căuta pe Megan mânată de îngrijorare reală sau presiunile pe care le exercita pentru găsirea surorii sale nu erau decât o mască? A studiat cu ochii mijiţi pixul. Sentimentele Rebeccăi pentru sora ei erau amestecate.

Dar cele pentru James Cahill?

Ură?

Iubire?

Timpul avea s-o dovedească.

Rivers a pus pixul jos şi a privit mănuşile de lucru şi ochelarii de soare ai lui James Cahill. Oare bărbatul îi purtase

recent, când raze puternice reflectau orbitor albul zăpezii, sau stătuseră pe biroul lui încă de astă-vară, când fuseseră abandonaţi acolo şi deveniseră o parte niciodată observată a decorului?

Acum era cel mai bun moment pentru a afla.

Mai întâi, Rivers a luat ochelarii polarizaţi, a pipăit plasticul între degete, încercând să găsească imagini. L-a văzut pe James la volanul SUV-ului, cu câinele pe scaunul din dreapta sa, ca de obicei. James este îngrijorat. Din cauza afacerilor, a finanţelor, a femeilor. Trebuia să termine cu una, din cauza alteia… Dar niciuna dintre ele nu era potrivită pentru el. Ştia asta şi, probabil, o ştiuse de mult. Prin ochii lui Cahill, Rivers vede imagini ale femeilor, dar cel mai clar focalizată este Rebecca Travers, iar cuvintele *cea care a plecat îi* stăruie în minte.

Imaginile cu Megan sunt încărcate de furie şi vinovăţie.

Nu există nicio amintire despre Jennifer Korpi, însă Sophia este prezentă mereu.

Sophia îl excită pe James, şi imagini sexuale îi fulgeră detectivului prin faţa ochilor: părul ei blond, ud, când iese de la duş, picioarele lungi când se apleacă şi încalţă o cizmă, prea strâmtă din cauza degetului ei mare rupt, fundul perfect rotund şi cu piele mătăsoasă, pistruii de pe şaua nasului şi de pe ceafa. Apoi, din nou, revine imaginea Rebeccăi.

Odată cu chipul ei soseşte un regret profund şi pârjolitor, urmat de alte imagini sexuale: părul castaniu-roşcat, uşor ondulat de la picăturile fine de apă de după o ploaie, sânii perfecţi şi curbura spatelui, aluniţa de sub un omoplat pe care el o sărută de fiecare dată când fac dragoste şi ea este cu faţa în jos pe pernă, felul cum buzele femeii se întredeschid când el o atinge sub un sân.

Rivers îşi smulse ochelarii de pe nas. îi aruncă pe blat.

Se simţea ca un voyeur.

Ba chiar ca un hoţ şi un voyeur.

Şi, în acelaşi timp, pervers - invada gândurile cele mai intime ale altora, în vreme ce propriu-i puls gonea.

— încetişor, iubitule, păru să-i şoptească Astrid în ureche. Vei fi prins, iar atunci... vai-vai. Abia atunci va izbucni adevăratul scandal. Trebuie s-o recunoşti, Brett, eşti bolnav. Râse după aceea în felul ei ascuţit şi răutăcios. Te excită chestiile astea? Te simţi bine? Cum ţi-am zis: „Bolnav, bolnav, bolnav!”

— Pleacă, a rostit bărbatul cu glas tare, dându-şi seama că transpira şi că inima îi bubuia.

Asta i se mai întâmpla câteodată.

Rivers nu se născuse cu talentul acesta... sau, mai precis, cu blestemul acesta. El nu avusese niciodată intuiţii până spre sfârşitul liceului, când se îmbolnăvise de pneumonie şi avusese variaţii foarte mari de febră. Petrecuse aproape o săptămână în spital şi speranţele pentru recuperarea sa fuseseră extrem de rezervate. Timp de şaptezeci şi două de ore fusese semiconştient, iar când îşi revenise, aflase că ratase două meciuri importante de baschet şi că prietena lui, Belinda Sommers, începuse să iasă cu Juan Martinez, cel mai rapid atacant pe care-l avusese vreodată echipa de fotbal Eagles şi unul dintre prietenii cei mai buni ai lui Rivers.

După ce Brett revenise acasă, Belinda se despărţise de el, dar nu-i spusese că începuse să se întâlnească cu Juan. îi restituise un inel simplu de absolvire, pe care-l purtase pe un lănţişor în jurul gâtului, iar la momentul acela niciunul dintre ei nu ştiuse că inelul fusese mai mult de atât. Când Rivers îl pusese iarăşi pe deget, fusese stupefiat de viziunile cu Melinda făcând sex cu Martinez pe bancheta din spate a maşinii Dodge Charger a prietenului său. Rivers simţise pasiunea fetei, teama ei de a fi prinsă, excitarea că era cu Martinez, dar nici cel mai mic sentiment de vinovăţie că- 1 înşela pe prietenul ei aflat pe patul de spital.

Rivers concluzionase că era mai bine fără ea şi aruncase inelul pe geamul dormitorului.

Inelul acela însemnase însă intrarea lui într-o lume nouă. Primul său contact cu ea, dar nici pe departe ultimul, iar în

prezent detectivului îi era aproape imposibil să nu utilizeze în avantajul său orice i-ar fi spus instinctul.

Acum se mai calmase şi transpiraţia de pe frunte îi dispăruse.

Respirând prelung şi apăsat, detectivul a ridicat mănuşile de lucru, cândva piele tăbăcită, acum pătate în palme, cu cusăturile întinse la maximum şi cu o gaură lângă arătătorul de la mâna dreaptă. Şi le-a tras pe mâini şi a închis ochii, apoi i-au apărut imagini cu James conducând un tractor primăvara, ridicând brazi împachetaţi pe un trailer în timp ce ningea, călărind un cal prin pădure, cu alt cal alături, pe care se afla o femeie, care râdea pe când traversau malurile îngheţate şi curentul lent al unui pârâu. Nu putea totuşi desluşi chipul femeii, nici culoarea părului ei - practic, mai nimic.

Imaginea s-a deplasat şi acum Rivers simte mânie, întunecată şi clocotitoare, vede toporul ridicat mult şi apoi coborât cu putere, despicând lemn, împroşcând surcele în jur. Altă scurtătură este aşezată pe buturugă. Altă lovitură feroce. *Crac!* Aşchii din lemn despicate şi zburând în toate părţile de sub tăiş. Şi din nou. Şi din nou. Detectivul simte sudoarea, încordarea muşchilor când toporul este ridicat şi coborât rapid şi puternic, simte furia ce arde prin sângele celui care îl mânuie.

Furie îndreptată către o femeie.

Ură. Mânie. Furie oarbă.

Chipul lui Megan apare plutind, dar nu mai este o fată zâmbitoare cu părul de culoarea mierii şi surâs sexy. Acum... este roşie la faţă, cu dinţii dezgoliţi şi urlă:

— Nu mă iubeşti. Nu m-ai iubit niciodată!

Cei doi sunt în aer liber, lângă un grajd, unde caii privesc peste pereţii boxelor în care stau. Femeia ridică ceva - o ţesală? - şi azvârle obiectul spre James. Ţesala ricoşează din perete lângă uşa unei boxe, iar murgul dinăuntru se trage îndărăt şi se cabrează, nechezând de frică.

— Eşti nebună? o întreabă James.

în timp ce el calmează animalul, Megan pleacă în fugă, pierind în noapte. Era iarnă. Solul era acoperit de zăpadă. Nu era însă seara dispariţiei.

Rivers şi-a strâns puternic ochii, mutându-şi gândurile spre seara disputei, în care dispăruse femeia. Nu reuşi să vadă nimic, nu simţi nimic. Dacă mănuşile cunoşteau secrete despre seara aceea, le ţineau pentru ele.

Le scoase, întorcându-le pe dos. *Asta-i ceva demonstrabil ştii prea bine.*

Atunci observă pata, o mânjitură roşu-închis pe interiorul palmei stângi. Sânge. Al lui Cahill sau al altcuiva?

— La naiba.

Nu le putea duce la laborator fără să admită că le luase fără respectarea protocolului, fără înregistrarea lor ca dovezi. Şi, oricum, prezentau acum şi ADN-ul lui. Chiar dacă puteau fi asociate cu o crimă, chiar dacă sângele era al lui Megan, ceea ce era aproape improbabil, un avocat bun l-ar fi desfiinţat prin întrebări despre felul cum obţinuse mănuşile. Era imposibil să explice. Furios pe sine, aruncă mănuşile pe blat, se duse în bucătărie şi scoase altă sticlă de bere din frigider. Era transpirat şi sufla greu, de parcă ar fi ridicat toporul din prima viziune şi l-ar fi folosit el însuşi, din nou şi din nou, despicând lemne.

— Idiotule, a mormăit, după care a deschis sticla şi a tras o duşcă prelungă, rece.

A închis ochii şi a numărat până la cincizeci. Apoi, până la o sută. Ritmul bătăilor inimii a început să încetinească, continua totuşi să simtă picături de transpiraţie la rădăcina firelor de păr.

Alungându-şi toate imaginile din minte, s-a dus cu berea la fereastra din living şi a privit peste curticică, spre stradă. Ningea cu fulgi mari şi deşi, care dansau în strălucirea albastră a felinarului stradal. De cealaltă parte a fundăturii, unul dintre vecinii săi ieşea cu spatele, în vreme ce uşa garajului rula în jos, iar stopurile stacojii se aprinseră când roţile din spate ale Cadillac-ului bătrân ajunseră la trotuar. Rivers coborî jaluzelele, îşi frecă ceafa cu un aer absent, apoi îşi termină berea.

Ştia că rata ceva, ceva ce nu putea *să simtă* în obiectele personale. Ceva aflat cu doar puţin dincolo de atingerea sa.

La naiba!

Poate că Astrid avusese dreptate.

Poate că era bolnav. Sau pervers. Sau nebun de legat.

Şterpelea obiecte personale, încerca să le folosească pentru a-i înţelege pe proprietarii lor, le scotocea prin gândurile cele mai intime, încerca să afle mai multe despre un caz aflat în derulare, riscându-şi reputaţia şi slujba... Aşa ceva nu era definiţia sănătăţii mintale.

După niciun standard existent.

Avertismentul lui Astrid îi reveni în minte.

Unele secrete este mai bine să fie ţinute încuiate.Ce

CAPITOLUL 1

spusese James?

„Nu, Sophia, nu veni”.

Cuvintele oribile i-au răsunat în urechi când a pornit motorul, dând cu spatele ca să iasă de pe locul ei de parcare din complexul de apartamente.

Să nu vină? Adică, el o respingea?

— Ridicol, a murmurat tânăra, scoţând aburi din gură în interiorul friguros.

A deschis încălzirea la maximum, moment în care a întrezărit o mişcare în apartamentul situat în diagonală faţă de al ei, un apartament mai mare, în formă de L, pe două laturi ale parcării: cel al proprietăresei. Perdelele erau trase de-o parte şi de alta, luminile aprinse, iar rahatul ăla de căţel îşi arăta colţii de pe spătarul canapelei lui Phoebe Matrix.

Ca întotdeauna.

Proprietăreasa era o băgăcioasă şi un ghimpe-n coaste. Trăgea cu ochiul. Mereu trăgea cu ochiul. Uneori mai venea şi pe la hanul lui James. Odată, când Sophia vindea în magazinul cu ornamente de Crăciun ataşat cafenelei, Phoebe avusese tupeul să intre şi să cumpere ghetuţe de zăpadă pentru căţel: Tot timpul cât zăbovise în magazin ţinuse sub braţ javra, care purta un pulover tricotat manual, în vreme ce ea examina ornamente pentru brad, răsfoia felicitările de Crăciun şi la un moment dat atinsese un oraş miniatural în care un trenuleţ se plimba în jurul căsuţelor. Bineînţeles, aruncase permanent priviri spre Sophia, ba chiar întrebase o colegă despre ea.

Ca şi cum hoaşca ar fi ştiut ce intenţiona Sophia.

Ba chiar încercase să flecărească cu ea la tejghea, în timp ce-şi deschisese poşeta şi căutase suma exactă, până la ultimul cent. Sophia izbutise să arunce o privire în poşeta aceea: şerveţele, ruj, carneţel de însemnări, bonetă de ploaie şi EpiPen. Pentru o secundă, fusese vizibil şi un etui de ochelari.

După ce a ieşit din parcare, Sophia şi-o alungă din minte pe bătrâna indiscretă, cel puţin pentru moment. Se putea ocupa de ea mai târziu. în clipa asta avea lucruri mai importante la care să reflecteze: mai exact, laJames. Ce naiba era în mintea lui?

Strânse tare volanul cu mâinile înmănuşate.

Ştia că James o dorea.

O ştiuse dintotdeauna.

De când se întâlniseră prima oară.

însă alţii păreau mereu că se bagă între ei, îşi spuse ea cu amărăciune. Se îndrepta spre ieşirea din oraş, pe parbriz erau încă petice de gheaţă şi ştergătoarele scârţâiau luptându-se cu ninsoarea necontenită, iar degetul mare care-i fusese rupt cândva începu să-i pulseze în cizma prea strâmtă. Ar fi trebuit să le fi pus pe cele din piele de antilopă, însă astea erau mai sexy şi James ar fi apreciat efortul - îl apreciase de fiecare dată.

La radio se cânta o melodie veche de Crăciun, care-i reamintea de copilăria ei singuratică în Fresno, totuşi nu era momentul să se gândească la asta acum.

„Nu, Sophia, nu veni".

— Pe naiba, mârâi tânăra şi acceleră ca să treacă pe galben printr-o intersecţie.

Telefonul îi ţârâi şi văzu că era Donna, şefa ei de la han, care o chema probabil să suplinească la bar pe cineva. Să fie sănătoasă. Ignoră apelul. Nu răspunse.

Trebuia să fie foarte concentrată, să se asigure că nu comitea nicio greşeală. James oscila. Ea o simţea şi nu putea îngădui asta. Respiră prelung. în clipa de faţă se părea că toţi erau împotriva ei, ridicându-i obstacole în cale. La muncă, observase uităturile piezişe. Atât Zena, cât şi Donna o priveau când prepara cocteiluri. Le surprinsese, şi nici mizerabilul ăla de Knowlton nu-i era prieten. Sophia văzuse cum o urmărea din ochi şi n-o făcea în modul de obicei apreciativ al multor bărbaţi. Nici vorbă - era suspicios.

Apoi, bineînţeles, Rebecca Travers.

Sophia călcă acceleraţia, iar maşina derapă uşor la virajul pe care îl făcu pentru a ieşi din oraş. Din păcate, James era în mod clar interesat de sora lui Megan, ceea ce constituia o problemă. Ba chiar o problemă serioasă. Mai rău încă, se părea că şi Rebecca era interesată de James. Pe bune? Deşi el îi dăduse papucii pentru Megan şi era probabil principalul suspect în dispariţia ei. Iar Rebecca tot îl mai dorea? Ce era cu femeia aia? Oare avea şi ea un plan secret? în cazul acesta, trebuia să-i pună capăt, şi asta cât mai repede. în cele din urmă, interiorul Fordului Escape începea să se încălzească, iar ochii Sophiei se îngustară când, pentru o clipă, îşi zări reflexia în oglinda retrovizoare, cu şuviţele de păr blond ieşindu-i de sub căciulă. Abia atunci îşi dădu seama că nu fusese la fel de atentă ca de obicei cu machiajul, că folosise mai puţin rimei şi deloc fard de obraz; în plus, îşi pierduse şi rujul favorit. Ba chiar uitase să se asigure că machiajul îi acoperise defecţiunile minore, printre care se numărau pistruii de pe şaua nasului şi de pe ceafa. Eh, asta era! Continua să arate bine. Mai mult decât bine. Sophia ştia că era superbă. Atât doar că avea o problemă cu încrederea în sine. îşi îndreptă spatele în scaun.

— Poţi face asta, se încurajă ea. El te iubeşte. *Ştii* că te iubeşte. De câte ori ţi-a spus: „Sophia, te iubesc din toată inima”?

Ca să fie sinceră, nu chiar de foarte multe ori.

Poate chiar niciodată.

însă ea ştia asta, la naiba! O femeie poate să simtă chestiile astea!

A strâns apăsat volanul între degete, continuând să nutrească gânduri negre despre Rebecca, apoi, în sfârşit, a zărit luminile hanului strălucind prin ninsoare. Perfect, aproape că ajunsese! Şi-a încleştat ferm maxilarele. Era timpul să folosească absolut toate trucurile femeieşti pe care le avea în arsenal.

***

După ce ştirile locale s-au terminat, Rivers a închis televizorul. Oscila între a face duş şi a mai bea o bere, şi exact

când a decis să aleagă berea, a sunat telefonul. Display-ul arăta un număr necunoscut cu prefix de San Francisco.

— Detectiv Brett Rivers, Departamentul Şerifului, Ţinutul Riggs, a rostit
el.

— Mă bucur că te-am găsit. Sunt Jasmine Tanaka, detectiv la poliţia San Francisco.

Glasul femeii suna serios.

— Cu ce te pot ajuta?

— Avem un cadavru aici. Femeie, în jur de treizeci de ani. Nu are poşetă, telefon sau act de identitate. Vehiculul în care a fost găsită este înregistrat în statul Washington pe numele lui Charity Spritz, cu domiciliul în Riggs Crossing.

Rivers a simţit un fior rece.

— Eşti sigură?

— Am primit copia permisului auto al domnişoarei Spritz şi în mod clar ea este victima. Adresa ei este în Riggs Crossing, iar după ce ne-am interesat puţin, am aflat că e reporteră. Numele şi numărul tău de telefon apăreau pe nişte hârtii pe care le-am găsit în maşina ei, aşa că m-am gândit să te sun.

— Da, noi doi ne-am întâlnit recent. Era foarte interesată de un caz de dispariţie pe care-l investigăm noi.

îi povesti pe scurt lui Tanaka despre dispariţia lui Megan Travers.

— De ce crezi că era în San Francisco?

— Habar n-am, a răspuns bărbatul, apoi s-a corectat: Ar exista totuşi o conexiune aproximativă. în San Francisco trăieşte familia lui James Cahill, prietenul despre care ţi-am spus.

Tanaka ştia totul despre familia Cahill; fostul ei partener, acum pensionat, Anthony Patemo, avusese de-a face cu două cazuri bizare care implicaseră membri ai familiei lui James.

— Ce s-a-ntâmplat acum? a întrebat Rivers, deşi ştia deja răspunsul, iar firişoarele de păr de pe ceafa i s-au zbârlit.

— Nu sunt sigură. Ea se cazase la un motel din Oakland şi a fost acolo acum două zile, potrivit declaraţiei unei

recepţionere care a văzut-o intrând în cameră. Corpul i-a fost găsit la aeroport, în minivanul Hyundai model 2006, înregistrat pe numele ei. Este cam ciudat - avea în maşină echipamente de filaj şi supraveghere, de care ne ocupăm chiar acum. în tot cazul, corpul i-ar fi putut fi găsit după multe zile sau chiar săptămâni, dar cel care a dus minivanul acolo a utilizat cârdul de credit al lui Spritz ca să plătească anticipat parcarea, însă a parcat prost, a blocat altă maşină, iar proprietarul acesteia a reclamat. Securitatea aeroportului a verificat, a văzut corpul şi a sunat la 911. Se pare că a fost ucisă în altă parte - în maşină nu-i suficient sânge şi acum încercăm să găsim locul crimei, punând detaliile cap la cap. Un lucru este sigur: domnişoara Spritz n-a şofat ea însăşi în drumul spre aeroport şi, de asemenea, n-a murit din cauze naturale. în mod clar, e vorba de omucidere. A fost atacată - prezintă răni defensive. I-am recoltat probe de pe mâini, cu speranţa să-i găsim ceva sub unghii - eventual ADN - şi tehnicienii au ridicat probe pentru amprente şi ADN din minivan, dar este încă prea devreme pentru rezultate. Peste o zi sau două, vom şti mai multe. Deocamdată, tot ce ştim cu certitudine este că, dintr-un motiv necunoscut, aleatoriu sau premeditat, ea a fost ucisă.

***

Acum ori niciodată.

Phoebe Matrix o urmărise pe Sophia Russo suind în maşinuţa ei cenuşie şi apoi până ce ieşise din parcare. Singura problemă era că nu ştia cât va lipsi chiriaşa ei. Dar asta nu conta, îşi spuse bătrâna. Avea să se mişte iute. îşi trase cizmele de cauciuc şi jacheta groasă, după care, spunându-i lui Larry să aibă grijă de casă, ieşi în grabă pe uşa din faţă, închizând-o înainte să poată scăpa căţelul.

Cu mai multă dexteritate decât ar fi crezut majoritatea celor care o cunoşteau, Phoebe a mers pe sub streaşină clădirii în formă de L, îndreptându-se spre apartamentul lui Russo, pe care l-a descuiat cu cheia ei.

Interiorul era destul de ordonat, ba chiar mai mult decât se aşteptase Phoebe; livingul era aerisit şi aranjat, doar o jachetă şi un pulover fuseseră lăsate pe spătarul unei sofale

mici. în bucătărie, blaturile erau curate şi în chiuvetă se găseau doar câteva pahare nespălate. Phoebe era surprinsă, pentru că apartamentul era micuţ, de fapt, doar o garsonieră cu mansardă şi, de cele mai multe ori, chiriaşii cu aşa puţin spaţiu îl ticseau cu tot felul de lucruri, nu însă şi Sophia Russo.

Ea nu ştia ce se aşteptase să găsească, poate nimic; atât doar că Sophia reprezenta un soi de mister pentru bătrână.

La care se adăuga şi implicarea tinerei în povestea cu James Cahill. Asta era de fapt principalul. întrucât cealaltă tânără - Megan - dispăruse, iar Sophia se încurcase cu James *înainte* ca Megan să dispară în mod atât de convenabil, totul părea mai mult decât suspect.

Phoebe s-a uitat prin baie, unde era ceva mai multă dezordine. Foarte multe produse pentru machiaj, ceea ce era ridicol! Fata era superbă, o bombă blondă, aşa cum ar fi spus tatăl lui Phoebe - odihnească-l Dumnezeu! - dar rafturile şi etajera chiuvetei erau ticsite cu farduri lichide, corectoare şi fond de ten, rujuri într-o mulţime de culori, rimeluri, creioane dermatografe, pensule... Părea ridicol pentru o fată care dispunea de atâta frumuseţe naturală. Pe de altă parte, Phoebe văzuse multe la viaţa ei. Femeile drăguţe erau şi cele mai vanitoase, cele mai preocupate de aspectul exterior şi petreceau cel mai mult timp în faţa oglinzii, străduindu-se să acopere imperfecţiuni.

Nu se zărea totuşi nimic anormal... deşi, ia stai! Ce era asta? Uşa dulapului înalt din camera de baie era întredeschisă, de parcă nu s-ar fi putut închide, de parcă ar fi fost umplut până la refuz.

Phoebe a deschis uşa şi a văzut doar teancuri de prosoape, apoi...

Ce naiba?

Pe raftul de deasupra prosoapelor, ascuns înapoia unor cearşafuri, se găsea un cap omenesc din plastic, cu trăsături feminine, care purta o perucă cu păr de culoarea cafelei, ondulat şi lung până la umeri. Bătrâna îl atinse cu grijă şi decise că era natural. Ea se pricepea niţel la peruci, întrucât

avea două prietene care făcuseră chimioterapie; ambele îşi cumpăraseră peruci - una cu păr artificial, iar cealaltă cu păr natural. Aceasta era dintre cele scumpe, cu păr natural.

— Să fiu a... a şoptit Phoebe.

Lângă perucă era un etui în care se afla o pereche de ochelari ca de bufniţă, foarte asemănători cu cei pe care văzuse că-i purta vizitatoarea Sophiei. Peruca maroniu-cafea avea exact culoarea şi lungimea părului acelei prietene.

Bătrâna exploră mai departe, deplasând prosoapele, şi descoperi altceva - un soi de pernuţă groasă pe care o puteai îmbrăca, astfel încât o siluetă subţire să pară cu multe kilograme în plus. Dar cine să dorească să facă aşa ceva? Doar o persoană care voia să-şi ascundă identitatea.

Inima lui Phoebe a început să bată mai repede şi a simţit că începe să transpire. în ce Dumnezeu era băgată Sophia? Atinse iarăşi firele subţiri de păr ale perucii şi examină ochelarii. Descoperi că nu aveau dioptrii, ci erau cu sticlă simplă. în mod clar, foloseau pentru deghizare. Asta însemna oare că Sophia ducea o viaţă dublă? Dar de ce? Oare asta avea vreo legătură cu dispariţia celeilalte fete? s-a întrebat. încetişor, a pus obiectele la loc şi a decis să plece.

Deocamdată.

Nu se putea duce la poliţie - ce dacă chiriaşa ei avea ochelari şi o perucă? Mare scofală!

Nu era însă chiar aşa, Phoebe o simţea în adâncul inimii.

Intră din nou în living. Avea senzaţia că e privită şi, dintr-odată, s-a panicat la gândul că Sophia instalase videocamere de supraveghere. în ziua de azi se puteau cumpăra tot felul de echipamente sofisticate pentru securitatea casei. S-a uitat rapid la cele câteva obiecte de artă de pe pereţi şi de pe mese, totuşi nu i-a atras atenţia nimic din ce ar fi putut să fie considerat suspect. Şi, chiar dacă ar fi existat videocamere, ce rău făcuse ea? Ca proprietăreasă, avea anumite drepturi, chiar dacă în răstimpuri le mai extindea nițel.

A ieşit trăgând uşa după ea, apoi a încuiat-o.

S-a grăbit spre apartamentul ei şi a alunecat pe un petic de gheaţă. A decis pe loc să-l muştruluiască pe Dabrowski. Cât de greu era să menţină aleea curată?
După ce a intrat în propriu-i apartament, şi-a scos haina şi cizmele, apoi a privit înjur. Unde era căţelul?
— Larry? a strigat ea, şi imediat un val de nelinişte i-a invadat corpul.
Oare câinele reuşise să iasă? Oare intrase cineva în locuinţa ei? Luă din
suportul pentru umbrele vechiul ei baston de twirling din liceu, o armă utilă pe care o păstrase atâţia ani şi începu să cutreiere apartamentul, strigând:
— Larry?
Inima îi bătea tot mai frenetic, văzând că nu-l găseşte nicăieri.
— Larry? Aici, băiatu'! Haide, băiatu'!
Nimic.
Simţindu-şi inima în gâtlej, continuă să caute, uitându-se sub pat şi în spatele fotoliului ei favorit.
— Larry?
Era tot mai copleşită de spaimă şi respira cu greutate din cauza problemelor ei, când auzi un scheunat înăbuşit. Inima îi tresări.
— Unde eşti...?
Alt lătrat sec.
Din bucătărie! Bătrâna deschise uşa cămării, iar căţelul sări dinăuntru, lătrând nebuneşte.
Phoebe a simţit o mare uşurare, s-a aplecat şi Larry i-a sărit în braţe.
— Prostuţule, cum de te-ai băgat acolo?
Se îndreptă de spate, cu căţelul la piept, care o răsplăti lingând-o pe nas, ceea ce o făcu să chicotească.
— Ştii c-ai fost ştrengar ascunzându-te de mine, da?
Era însă numai vina ei. Probabil că lăsase întredeschisă uşa cămării, iar Larry, mereu curios, intrase cumva şi rămăsese prins înăuntru, fiindcă uşa se închisese.
Şi totuşi era ciudat, gândi Phoebe, revenind în living.

— Totu-i bine când se termină cu bine, declară bătrâna, deşi nu putea scăpa de o senzaţie neplăcută, care o făcea să se simtă agitată.
S-a aşezat apoi pe locul ei obişnuit de pe canapea şi s-a uitat afară, în parcare. După aceea şi-a îndreptat privirea către apartamentul 8. Totul era încuiat.
De ce oare se deghiza Sophia?
Straniu...
Hotărî să ţină bastonul lângă ea.
Larry lătră ascuţit şi, înainte să se apuce de tricotat, Phoebe se întinse către delicatesele lui.
— Şezi! porunci ea, şi căţelul se supuse, cu ochii fixaţi spre mâna ei. Bravo, băiatu'!
îi dădu o bucăţică, pe care câinele o hăpăi lacom, după care începu să se rotească în jurul ei, sperând la mai multe.
— Bine, bine.
îi mai dădu câteva bucăţele cu aromă de ficat, apoi îşi şterse degetele pe bluza de trening.
— Acum e rândul meu.
Deşi ştia că n-ar fi trebuit s-o facă, a băgat mâna în bolul cu bomboane, a numărat cinci M&M şi le-a vârât pe toate odată în gură. Ciocolata era delicioasă, i se topea realmente pe limbă şi luneca pe gât, şi...
Nu!
Ochii i s-au deschis larg, simţind gustul de arahide... unt de arahide? *Poftim??!!*
Nu se putea aşa ceva.
Agitată, simţind cum gâtul i se congestionează pe interior, s-a împleticit până în bucătărie, şi-a găsit poşeta şi a deschis-o.
EpiPenul. Unde era? Ca să nu mai scotocească orbeşte, a vărsat conţinutul poşetei pe blat. Câteva monede s-au rostogolit, căzând pe podea, au urmat şerveţelele şi rujul, ochelarii şi portofelul ei. Nu şi EpiPenul!
Stiloul autoinjector era întotdeauna acolo. Trebuia să fie! Dar nu era. Şi telefonul ei... unde naiba era telefonul?
Oh, Doamne!

Plămânii îi erau atât de congestionaţi, încât abia mai putea să respire, nu mai putea gândi.
Horcăind din lipsă de aer, a deschis dulăpiorul unde ţinea medicamentele, dar dispăruse şi EpiPenul de rezervă.
Panica a cuprins-o acum ca un torent şi s-a îndreptat împleticindu-se către uşă. A deschis-o larg spre parcare şi a încercat să strige, însă beregata îi era prea contractată... S-a clătinat, vag conştientă de Larry, care o zbughise prin zăpada ce acoperea parcarea, şi cu greu a ajuns la uşa lui Dabrowski. Izbuti să apese butonul soneriei şi a auzit-o sunând în interior, dar apoi a alunecat şi a căzut cu un bufnet, lovindu-se cu capul de betonul rece, plin de crăpături.

* * *

— Ce cauţi aici? întrebă James.
Sophiei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era adevărat, el o respingea!
Bărbatul stătea nemişcat în pragul casei sale, blocând intrarea. Şi nu era încântat. Deşi cu faţa în penumbră - lumina din interior îi cădea în spate - Sophia îi simţi nemulţumirea.
— Voiam să te văd, i-a răspuns tremurând pe verandă, deşi purta haină, mănuşi şi cizme.
Era ger, iar vântul care sufla de după colţul verandei îi biciuia tăios obrajii.
— Parcă ţi-am spus să nu vii.
— Da, însă a trebuit să vin.
Sophia îi zâmbi, sub ninsoarea deasă ce cădea din cerul ca de cerneală. Se străduia să-şi ascundă propria iritare la gândul că James minţea. O minţea, purtându-se ca şi cum nu i-ar fi păsat, ca şi cum între ei totul s-ar fi terminat; stătea în cadrul uşii, arătând incredibil de sexy, cu blugii decoloraţi atârnându-i pe şolduri, cu cămaşa cu mâneci lungi pe jumătate descheiată. Dar desigur, femeia îi vedea ochii. Deşi adumbriţi, ochii aceia erau reci ca noaptea aceea de iarnă. Şi la fel de neînduplecaţi.
— Eu nu mai pot face asta, a rostit James. Noi n-o mai putem face.
— Ce nu putem face?

Desigur, ea ştia la ce se referea bărbatul, dar nu intenţiona să-i uşureze situaţia, ci avea să-l facă să rostească cuvintele, practic să le scuipe.

— Ştii bine, a zis el privind-o fix.

— Nu ştiu, i-a replicat Sophia cu încăpăţânare.

— Nu ne mai putem vedea.

— Faci mişto de mine?

După toate la câte renunţase ca să fie cu el? Chiar vorbea serios, chiar intenţiona să pună capăt relaţiei?

— De ce? întrebă Sophia, ridicând bărbia. După câte am făcut pentru tine... Am petrecut toată ziua curăţind în casă, Willow şi cu mine, dar a fost ideea mea ca să fac locuinţa asta perfectă pentru tine. Noi doi am împărtăşit multe. Nu pot să cred... De ce, James?

— Amândoi ştim foarte bine că nu se cuvine. Megan continuă să fie dispărută...

— Faptul că... ea... a dispărut... n-are nicio legătură cu noi, a spus cu hotărâre tânăra, simţind deja în inimă prima înţepătură adusă de disperare.

— Poliţia pare să creadă că este posibil ca eu să am o legătură cu dispariţia.

— Şi este adevărat?

El o privi de parcă Sophia şi-ar fi pierdut minţile.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, care-i îngrijorarea? urmă ea, încercând să-şi domolească furia ce începea să pună stăpânire pe ea. O să trecem noi şi prin asta.

Vorbea cu calm, deşi îşi încleştase pumnii, iar furia că bărbatului îi trecuse prin cap să se despartă de ea o ardea. Nu-şi putea totuşi îngădui să- şi piardă cumpătul. Se întinse să-l atingă pe braţ.

— Toate cuplurile au parte de suişuri şi coborâşuri.

Sub privirea lui împietrită, Sophia a lăsat să-i coboare braţul, abia sesizând că o şuviţă de păr îi scăpase de sub căciulă, din coada împletită.

— Crede-mă, James, putem trece prin asta.
Oare el şovăise puţin? Oare cuvintele ei îi atingeau sufletul? Dumnezeule, aşa spera. La urma urmelor, ea îşi mizase tot viitorul pe James Cahill. El era alesul. El era unicul ales.
— Nu-i doar atât, a rostit bărbatul.
— Atunci ce mai este?
— Cred că-i timpul ca amândoi să trecem mai departe, Sophia, să lăsăm relaţia asta în urmă.
— Dumnezeule, a şoptit ea. Chiar ai de gând să rupi legătura cu mine?
El nu răspunse.
însă femeia înţelese. într-un final. Şi furia o străbătu ca un arc electric.
— Din cauza Rebeccăi Travers! a zis, ca şi cum i-ar fi scuipat numele. Ţi-a sucit capul, aşa este? Toate grijile despre soră-sa... Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Ce nenorocită! Cred că-ţi dai seama că nu-i nimic real, da? Ei nu-i pasă de Megan. Nu i-a păsat niciodată!
— De unde ştii?
— Haide, James! Tu şi Megan vă întâlneaţi pe furiş, nu-i aşa? Pe când tu „încă erai" cu Rebecca?
îl fulgeră din priviri, sub rafala de vânt rece care biciuia veranda, zgâlţâind crengile unui copac din apropiere şi suflând zăpadă peste balustradă. Şuviţa aia idioată de păr îi intră iarăşi în ochi. Furioasă, şi-a scos căciula, îndesând şuviţa în coada împletită.
La naiba! Oare el chiar nu vedea? Nu ştia că ei doi erau sortiţi să fie împreună? Sophia ar fi vrut să urle la James, dar îşi impuse să-şi controleze mânia.
— Nu face asta acum, l-a sfătuit, în timp ce-şi punea căciula, după ce-şi asigurase părul rebel. Ai trecut prin multe. Ridică braţul şi atinse uşor urmele încă vizibile de zgârieturi de sub barba lui. Totul e... ciudat în clipa asta. Straniu. Dar va fi mai bine. Se sili să surâdă, însă buzele îi tremurau. Eu pot face ca totul să fie mai bine.

El i-a îndepărtat mâna înmănuşată, iar când Sophia a făcut un pas mai aproape, intenţionând să pătrundă în holul din spatele lui, James s-a mişcat, astfel încât i-a blocat complet intrarea. Disperată, tânăra a zărit câinele din spatele său, care o privea prin spaţiul îngust rămas între James şi cadrul uşii şi care nu părea deloc mai prietenos decât proprietarul lui.

— James, şopti ea cu inima zdrobită.

— S-a terminat, a rostit bărbatul ferm.

— Nu. Nu cred, a spus ea, aproape înecându-se şi clătinând din cap.

Asta fusese o minciună. Din încleştarea maxilarelor lui, Sophia ştia că
era decis, iar din relaţia pe care o avuseseră până atunci ştia cât de încăpăţânat putea să fie.

— Cred că ne-am spus destule.

Dumnezeule, chiar era de neclintit! Femeia îşi muşcă buza, simţind cum lacrimile îi inundă ochii.

— Nu face asta, i-a spus ea. Nu acum.

El nu i-a răspuns, nu părea dispus să dea niciun pas înapoi.

— Noapte bună, Sophia. începu să închidă uşa şi, înainte de a i-o trânti în faţă, a adăugat: Du-te acasă.

Sophia auzi bufnetul zăvorului.

Umerii i s-au gârbovit brusc.

Până atunci el nu fusese în stare să-i reziste niciodată.

Aşa că îşi îndreptă ţinuta şi ridică pumnul, gata să bată în uşă. Avea să-i arate ea!

Tu încă ai atuul. El n-o ştie deocamdată.

Rămase cu pumnul în aer, încordată, gândindu-se. Trebuia să fie precaută. Nu putea strica totul şi, într-adevăr, avea un as în mânecă. Nu era tocmai sigură când avea să-l folosească, dar acum, în niciun caz, nu era momentul potrivit.

A coborât de pe verandă, aruncând o ultimă privire întunecată peste umăr, cu speranţa că James s-ar fi putut răzgândi, însă uşa rămase ferm închisă.

Ticălosul naibii!

Jigodie mizerabilă şi infidelă!

A simţit cum i se încleştează maxilarele. Şi-ar fi dorit să-i bată cu pumnii în uşă sau, şi mai bine, să folosească propria-i cheie şi să se strecoare înăuntru, să-l găsească din nou în pat şi, cu jocul senzual al buzelor şi al limbii ei pe corpul lui, să-l determine să se răzgândească. Dar nu acum. Trebuia să se retragă. Să-l facă s-o dorească. Dacă în clipa asta s- ar fi comportat ca o isterică, n-ar fi reuşit decât să-l îndepărteze.

Totuşi, furia care-i clocotea permanent în sânge ameninţa s-o copleşească. Cine era el - atât de privilegiat, atât de îndreptăţit - ca să pună capăt relaţiei? James nu avea habar de strădaniile ei, de felul cum fusese silită să economisească şi să se caţăre, cât de dură îi fusese viaţa, cum singurătatea îi fusese unicul prieten, pe când el crescuse ştiind în fundul sufletului că, indiferent ce se va întâmpla, exista o moştenire, o avere care-l aştepta.

Sophia simţi acel mic tic nervos care-i apărea uneori lângă ochi, trădându-i starea, dar era hotărâtă ca James să nu-l vadă niciodată, ca el să nu-i întrezărească niciodată cealaltă latură.

Scrâşnind din dinţi, porni spre maşină, lăsând urme proaspete în zăpadă, în vreme ce-şi repeta că acesta nu era sfârşitul, că *nu* era ultima dată când îl vedea pe bărbat. Ei erau meniţi să fie laolaltă, iar el avea să înţeleagă asta în curând.

Sophia avea să-l facă să-nţeleagă.

însă pentru asta trebuia să-şi aleagă cu grijă momentul.

După ce s-a urcat la volan, a aruncat o ultimă privire spre casă - o clădire veche şi jalnică în realitate, ţinând seama de averea lui James, sau de viitoarea sa avere - apoi a băgat în marşarier. în timp ce rula spre aleea de acces, a văzut lumina de pe verandă stingându-se.

— Ticălosule, murmură tânăra în barbă.

Cu mâinile încleştate pe volan, şi-a făgăduit în gând să-l facă pe James să regrete seara asta toată viaţa lui. în foarte scurt timp, el avea s-o implore să revină, şi nu doar pentru partidele de sex care-i plăceau atât de mult. Avea să stea într-un genunchi, cu inelul într-o mână, declarându-şi iubirea şi rugând-o să se mărite cu el.

Existau mai multe feluri în care putea aborda situaţia asta pentru a se asigura că James nu va renunţa niciodată la ea. Gândul acela o încălzi ca un foc interior.

Aşteaptă tu, James Cahill, numai aşteaptă tu.

Mă vei dori din nou şi va fi foarte dureros, atât de al naibii de dureros, că nu vei putea nici să mai gândeşti.

9 decembrie

Era abia ora 7 dimineaţa şi Earl Ray Dansen avea deja o zi proastă.

De fapt, la naiba, toate erau proaste!

Apogeul presei tipărite trecuse de mult şi era un miracol că el mai putea să publice o ediţie pe hârtie a lui *Clarion.* Stând în birou, cu centrala veche care nu izbutea să facă faţă frigului ce pătrundea prin pereţii subţiri ai uriaşului spaţiu deschis, bărbatul privea la mesele goale ce păreau că se întind pe sute de metri pătraţi în fostul antrepozit, simţind că el însuşi, aidoma ziarului pentru care lucrase mai bine de cincizeci de ani, era o relicvă dintr-o epocă apusă. Jurnalismul fusese înghiţit cu totul de tehnologie, de internet, şi nimănui nu-i mai păsa, practic, de ştirile reale, verificate. Acum, totul era opinie şi manipulare, iar la posturile de ştiri apăreau tot felul de prezentatori isteţi.

Nu ca în zilele de altă dată, în bunele zile de altă dată.

în clipa aceea telefonul i-a bâzâit, mişcându-se pe tăblia biroului ca un uriaş gândac turtit în timp ce vibra.

Ignorându-l, Earl a privit spre masa din lungul peretelui îndepărtat, unde se realiza ediţia digitală, şi observă că Gerry nu era la postul lui de lucru. Din nou. Probabil că era afară şi fuma iarbă, ori se dusese să-şi facă alt nenorocit de tatuaj. Când naiba avea să-i vină mintea la cap? Trecuse deja de treizeci de ani.

Cel puţin, Jeanette era la locul ei şi, aparent, corecta ediţia de mâine. Aşezată pe un taburet înalt în faţa biroului supra-înălţat, cu blugii rupţi

în genunchi şi geaca de camuflaj largă, cu părul blond şi ţepos care lăsa să i se vadă rădăcinile întunecate, cu cercei mari din aur atârnându-i de urechi, tânăra era aplecată peste computerul ei

.Earl şi-a plimbat privirea peste spaţiul mare şi aproape pustiu care găzduia *Clarion.* Charity era în San Francisco şi, desigur, Seamus O'Day nu era la birou la ora asta. De fapt, era posibil să nu apară deloc, preferând să lucreze de „acasă" sau de „pe teren", ceea ce, de obicei, însemna că ocupa taburetul de lângă automatele de pocher din Brass Bullet.

Ar fi trebuit, într-adevăr, să-l concedieze şi să-i dea lui Charity subiectele lui.

Telefonul continua să vibreze şi Earl se întrebă ce se întâmpla cu Charity. Ea fusese, realmente, turbată să lucreze la subiectul Megan Travers, perfect convinsă că James Cahill se afla în spatele dispariţiei fetei, dar când Earl refuzase să-i deconteze o vacanţă în San Francisco, devenise brusc iritată şi spusese că se va duce pe cont propriu. N-o crezuse, dar de atunci ea nu mai dăduse niciun semn şi bărbatul se gândea că, dacă va reveni cu ceva meritoriu, cu o poveste senzaţională, atunci poate că avea să-i deconteze benzina, sau cazarea, sau masa. Deşi, dacă se gândea mai bine, probabil că n-avea s-o facă. Avea să mai aştepte, să vadă ce şi cum, dar într-un colţişor al minţii, apăruse întrebarea dacă Charity se va mai întoarce vreodată. Charity Spritz avea planuri mari, iar Earl nu credea că în planurile acelea figura publicarea de articole emoţionante în *Clarion* pentru tot restul vieţii. De fapt, ea însăşi spusese asta, chiar dacă nu cu aceleaşi cuvinte.

Telefonul îi atrase din nou atenţia.

Poftim - vorbeşti de lup şi... Pe display-ul telefonului era tocmai numărul lui Charity.
Earl a ridicat aparatul chiar în clipa când acesta a încetat să mai sune.
— Rahat!
Sună înapoi.
Niciun răspuns.
Ce naiba mai era şi asta? îi scrise un SMS: „Sunt Earl. Sună-mă”.
L-a expediat şi, aproape imediat, un bip l-a anunţat că primise răspuns.
Bun!
Detesta s-o recunoască, dar simţea lipsa femeii prin redacţie. Era dată naibii. Energică şi plină de zel. Chiar dacă se ciondănea cu O'Day, cel puţin, era plină de viaţă. Privirea lui Earl se îndreptă către uşă, unde apăruse fiul său, în blugi lălâi şi tricou şi cu părul strâns în vârful capului în cocul ăla stupid, îndreptându-se fără grabă spre postul lui de lucru. Probabil că era cu mintea complet prăjită.
Iritat, s-a uitat la telefon, pe al cărui display apăruse SMS-ul de răspuns.
— Ce naiba mai e şi asta?
Imaginea era a unei femei goală-puşcă întinsă pe un pat, privind în sus, cu gura deschisă parcă a surpriză, cu un pistol îndreptat spre cap. Avea părul negru şi împletit, iar coada îi cobora peste un umăr alb şi i se încolăcea pe sân.
Lui Earl i se părea cunoscută, dar nu ştia de unde s-o ia. Ce naiba făcea Charity? Mesajul care însoţea fotografia era simplu: ALTĂ VICTIMĂ.
— Alta? Dar care-i prima? a întrebat el cu voce tare.
Ce mama naibii de joc mai era şi ăsta? apoi zări gaura mică din tâmpla femeii, unde o pată de sânge abia vizibilă îi închegase părul.
— Să-mi bag picioarele, şopti el, simţind adrenalina gonindu-i prin sânge. Ce naiba?

Un subiect! Tastă iute numărul lui Charity, aşteptând o explicaţie. Cine era fata asta? De unde o ştia el? Oare se sinucisese? Sau o omorâse cineva? Cum naiba făcuse Charity rost de fotografie?
Telefonul sună de câteva ori.
— Răspunde! mormăi el.
Ce naiba era cu femeia? Doar ea îl sunase, fir-ar să fie!
Earl începu să umble înainte şi înapoi prin faţa biroului, ascultând ţârâiturile telefonului.
în cele din urmă, glasul înregistrat al lui Charity îi ceru apelantului să lase un mesaj scurt şi numărul de telefon. Pe bune? Să fiu al...!
— Sunt Earl, a rostit el sec când a început înregistrarea vocală. Ţi-am primit mesajul. Sună-mă.
Apoi a închis şi s-a uitat din nou la fotografie, uşor înfiorat şi cu o senzaţie de surescitare, care părea să-i revină încetişor după atâţia ani petrecuţi în meserie. Charity îl incita cu fotografia asta, dar în adâncul inimii, el ştia că femeia dăduse peste un subiect mare. Ceva bubuitor.
— Hei! strigă el spre departamentul online, unde Gerry vorbea cu Jeanette.
Fiul său a ridicat ochii când Earl, pe jumătate alergând, a trecut pe lângă birourile şi separeurile goale spre departamentul internet.
— Ia uitaţi-vă aici.
Când a ajuns lângă Gerry, a poziţionat telefonul în aşa fel, încât el şi Jeanette să poată vedea ecranul mic.
— O ştiţi pe fata asta?
— Tot ce se poate, a venit replica lui Gerry, pierdut în ceaţa lui obişnuită.
— Sigur că da. E Willow. Jeanette sorbea o cola dintr-un pahar extra- large. Ăăă... Willow... şi mai cum? îl întrebă ea pe Gerry.
— Valenţe...? a propus tânărul, cu sprâncenele unindu-se deasupra ochilor injectaţi, în timp ce studia imaginea de pe telefon. Rahat, da, ea este. Da. Aproape sigur. Dar cum... vreau

să zic... e-n pielea goală? S-a uitat la taică-su, ca şi cum l-ar fi surprins pe Earl uitându-se la filme porno. Ce-i asta?
— Nu ştiu. Mi-a trimis-o Charity.
— Din San Francisco? Jeanette făcu o strâmbătură. Ce face acolo Willow Valenţe?
Gerry a scos un sunet gutural.
— Pare că-i moartă, asta face. Păli şi se dădu un pas înapoi. Poate că reuşesc să găsesc ceva pe internet.
îşi trase taburetul şi începu să tasteze grăbit.
— Moartă? repetă Jeanette. Crezusem că era doar în pielea goală. Se aplecă peste ecran şi ochii i se holbară. Dumnezeule, ai dreptate!
Devenise pământie la faţă. A ridicat o mână spre buzele care i se albiseră, iar paharul i-a căzut pe podea, împroşcând mocheta cu băutura, în vreme ce cuburile de gheaţă s-au rostogolit pe jos.
— Ce ma... ce-i asta?
S-a întins prompt după un şerveţel de pe masă, apoi s-a aplecat să şteargă mizeria de jos.
— Habar n-am, a răspuns Earl, însă în mod clar era ceva. Ceva al naibii de important.
Ceva care ar fi izbutit să insufle în *Clarion* viaţă, atât de necesară, în timp ce Jeanette culegea cuburile de gheaţă de pe podea, iar Earl se îndrepta spre biroul său, telefonul acestuia a piuit. Un SMS de la Charity.
— Era şi momentul.
Ar fi vrut totuşi să vorbească cu ea în persoană şi era pe punctul de a-i tasta numărul, când a văzut că SMS-ul conţinea altă fotografie.
— Ce mama mă-sii? a izbucnit editorul când imaginea i-a umplut ecranul.
— Rahat! Doamne! Practic, Gerry intrase în hiperventilaţie. Tată! Trebuie să vezi asta. E despre Charity. Dumnezeule, să fie adevărat?
Jeanette se ridicase şi se uita la monitorul tânărului. Apoi a scos un ţipăt.

— Nu, vai, nu!

însă Earl abia dacă o auzi. Pe telefonul său, apăruse o fotografie a lui Charity. Nu era însă un selfie. Faţa îi era tumefiată şi plină de vânătăi şi...

pentru Dumnezeu... părea la fel de moartă ca Willow Valenţe.

***

La biroul său din secţie, Rivers privea ecranul computerului, studiind informaţiile primite de la detectiva Tanaka din San Francisco, în timp ce sorbea din cafeaua fără zahăr. Fotografii foarte explicite ale femeii moarte confirmau ceea ce ştiau deja: Charity Spritz fusese ucisă. Exista ipoteza că fusese luată prin surprindere în motelul unde trăsese în Oakland şi că tot acolo avusese loc şi atacul, posibil în parcare - deşi nu existau nici videocamere, nici martori. După aceea, corpul îi fusese dus la aeroport şi lăsat acolo. Poliţia din San Francisco analiza materialele videocamerelor de securitate ale aeroportului şi colabora cu companiile aeriene, sperând să afle dacă ucigaşul plecase cu o cursă de noapte sau dimineaţa devreme, dar asta ar mai fi putut dura o vreme.

Tanaka îl asigurase însă că ei lucrau non-stop la cazul cu crima. Rivers ştia din experienţă proprie cum se ocupau poliţiştii din San Francisco de omucideri. Erau eficienţi, dar avea să dureze.

Se întrebă în ce fel uciderea lui Charity Spritz era legată de dispariţia lui Megan Travers. Trebuia să existe o conexiune.

Auzi paşii lui Mendoza înainte ca femeia să apară lângă biroul său. Ea aruncă o privire spre ecran, apoi încremeni.

— Oh, fir-ar să fie! Brutal.

Detectivul era de acord. în ciuda numeroaselor atacuri şi crime violente la care fusese martor, nu avea să devină niciodată imun faţă de sălbăticia sau cruzimea de care erau în stare oamenii.

— Ce căuta Charity Spritz în San Francisco?

— Sper ca la întrebarea asta să-mi poată răspunde cineva de la *Clarion.* L-am sunat pe Earl Ray Dansen, însă deocamdată nu m-a sunat înapoi.

— Cei din lumea presei nu se scoală de regulă foarte devreme, ba chiar cu noaptea-n cap?

— Se pare că nu şi Earl Ray.

— Poate că-i pur şi simplu ocupat.

Cei doi parteneri s-au uitat unul la altul, iar Rivers a rostit:

— Dacă ai uitat cumva, îţi amintesc că vorbim despre *Clarion*, da? Noi doi lucrăm la cazul cel mai mare care le-a căzut în braţe de când Barton
Scruggs a furat trofeul lui Hugh Lambert acum doi ani.

Femeia a surâs scurt.

— Bine, ai dreptate. El o să-ţi telefoneze. Până atunci însă, ia uită-te aici.

îi întinse telefonul ei, pe care un SMS anunţa: TREBUIE SĂ VORBESC
CU TINE. E IMPORTANT.

— De la cine este? Despre ce-i vorba?

— Nu ştiu ce vrea, dar este de la Andie Jeffries.

— Asistenta medicală care i-a fost colegă lui Megan Travers la clinică?

— Exact. Am sunat-o imediat. Am stabilit o întâlnire şi, dacă nu plecăm, o să-ntârziem. M-am gândit c-o să vrei să vii şi tu.

Detectivul îşi împingea deja scaunul înapoi.

— Te-ai gândit foarte bine, a zis el.

Şi-a luat scurta pe care o atârnase pe spătarul scaunului şi, în timp ce se îndreptau spre ieşire, s-a îmbrăcat.

— Apropo, l-a atenţionat Mendoza când au ajuns la SUV-ul bărbatului, să nu faci greşeala să-i zici Andrea. Numele ei este Andie - mi-a atras atenţia de la bun început.

— Am înţeles. Totuşi, despre ce-i vorba?

— Nu ştiu. N-a vrut să spună la telefon şi n-am nicio idee. Probabil că nu voia să fie auzită sau cine ştie ce altceva. Poate c-o să aflăm. Indiferent care ar fi motivul, ea doreşte o întâlnire faţă în faţă, aşa că ne conformăm. Şi nu va dura mult. Trebuie să ajungă la clinică la ora nouă, dar n-a vrut să ne vedem acolo, aşa că am convenit pentru Lucy's Diner.

— Andie nu vrea să fie văzută că vorbeşte cu poliţaii?

— Bănuiesc că nu vrea ca cineva de la clinică să ştie, ori ca presa să afle. Probabil, din acelaşi motiv n-a vrut nici să vină la secţie.

S-a urcat în maşină şi şi-a prins centura de siguranţă, în timp ce Rivers se instala la volan.

— Mulţi oameni sunt rezervaţi, sau speriaţi, sau se comportă ciudat în prezenţa poliţiştilor, zise Mendoza declarând un lucru binecunoscut. Ei par să creadă că noi suntem tipii răi.

— Şi, cu toate astea, ne cheamă atunci când dau de necaz.

— Mda.

— Hai să vedem ce are ea de spus.

Ningea din nou cu fulgi leneşi, ce coborau din cerul gri ca oţelul. Poliţiştii au străbătut distanţa de mai puţin de doi kilometri până la Lucy's

Diner şi, odată ajunşi la destinaţie, Rivers a oprit motorul şi s-au grăbit să intre în local. Valul de căldură care i-a izbit şi aromele de şuncă prăjită şi de cafea proaspăt râşnită umpleau aerul, iar clinchetele paharelor şi zumzetul conversaţiilor acopereau muzica - în principal, melodii din anii '60 - care venea din difuzoare discrete.

Mendoza s-a îndreptat către separeul din colţ în care se aşezase Andie Jeffries. Degetele lungi ale femeii erau ocupate să rupă în fâşiuţe hârtia în care fusese ambalat paiul înfipt într-o sondă înaltă care părea să conţină cola. Privirea ei era fixată asupra paharului, ca şi cum ar fi studiat bulele de gaz ce se ridicau printre cuburile mici de gheaţă. Era atât de cufundată în gânduri, încât aproape că a sărit de la locul ei când detectivii au ajuns lângă masă.

— N-ar trebui să fac asta, a zis Andie, în vreme ce ei se aşezau de partea cealaltă a mesei.

— Ce anume?

— Să risc totul... vreau să zic... probabil că... probabil că oricum nu- nseamnă nimic.

Purta uniforma medicală a clinicii, albastru decolorat, sub o jachetă bleumarin; era o femeie incredibil de slabă, palidă, care încă nu împlinise treizeci de ani, cu ochi căprui-deschis şi

păr blond-murdar, legat la ceafa cu un şiret de piele. Şi era extrem de agitată, continuând să rupă bucăţele din ambalajul alb.

O chelneriţă apăru cu o cafetieră şi umplu două dintre cele patru ceşti care aşteptau pe masă. îi întrebă dacă voiau să consulte meniul, dar o refuzară.

— Sigur că da. Nicio problemă. Aveţi lapte şi frişcă pe masă, a zis ea încuviinţând din cap şi legănându-şi buclele roşii. Anunţaţi-mă dacă doriţi altceva.

Apoi s-a îndepărtat, cu cafetiera în mână, spre un separeu de lângă uşă, unde se aşezaseră trei bărbaţi îmbrăcaţi cu canadiene groase.

— Aşadar, ce era atât de important? a întrebat Mendoza, punându-şi iPadul şi telefonul pe masă, gata să înregistreze.

Andie a clipit repede, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns, apoi a privit afară, pe fereastră.

— Este vorba despre Megan. Ştiu că ar fi trebuit să vă telefonez mai devreme, dar am fost foarte speriată şi n-am crezut că i s-ar fi întâmplat ceva... Sughiţă, duse dosul palmei la gură şi încercă să se controleze. Bruce m-ar omorî dacă ar şti că am fost aici, că am stat de vorbă cu poliţia.

— Ştii unde este Megan? a întrebat-o Rivers, gândindu-se că aceasta putea fi, în sfârşit, pista atât de aşteptată.

— Nu.

Femeia părea speriată, a clătinat din cap, continuând să se smiorcăie. Rivers simţea cum îi creşte pulsul.

— Cine este Bruce? întrebă Mendoza.

— Prietenul meu... Bruce Porter... el... ăăă, el a avut un mic necaz. Cu droguri. Dar acum s-a terminat. A fost la dezintoxicare şi e curat. De şase luni, ba nu, de aproape şapte... în sfârşit, ideea este că el lucrează pentru James Cahill, în atelier. El... ăăă... Vocea i se pierdu o clipă, apoi continuă: James i-a acordat o şansă după ce a dovedit că nu se mai atingea de droguri. La început, doar ca om de serviciu, adică să facă curăţenie şi să aibă grijă de unelte şi... acum l-a promovat cumva, ajută la montarea de ghips-carton, la turnarea şapei sau

ce mai e nevoie. îşi trase iar nasul, gata să izbucnească în lacrimi. Şi are nevoie de slujba aia, înţelegeţi? Amândoi avem nevoie de banii pe care-i aduce.
Părea absolut nefericită.
— S-a-ntâmplat ceva? insistă Mendoza.
Andie scoase un sunet slab şi duse din nou mâna la gură, clipind iute pentru a-şi stăvili lacrimile.
— Vreau să zic că ăsta-i un oraş foarte mic şi că noi toţi suntem legaţi laolaltă. Aşa cum e sora mea. Ea lucrează aici, la Lucy's. E bucătăreasă şi... şi...
Asistenta a suspinat încet şi Rivers a văzut cum Mendoza, de nerăbdare, îşi strânge buzele. Partenera lui părea dispusă să smulgă cuvintele din gâtul ezitant al tinerei.
— Continuă, o încurajă el şi sorbi din cafea.
Andie suspină încă o dată.
— Este... este ceea ce mi-a spus Megan.
A ridicat în cele din urmă ochii pentru a-l privi pe detectiv. Aproape şoptind, a mărturisit:
— A spus că, dacă i se va-ntâmpla ceva, adică, înţelegeţi, dacă va dispărea sau... mai rău...
Mendoza s-a aplecat aproape imperceptibil în faţă.
— ... ea, ăăă, a zis că va fi din cauza lui James Cahill. Andie închise ochii şi lacrimile îi erau vizibile pe gene. Spun asta în mod neoficial, da?
Cam târziu pentru aşa ceva.
— Adică, nu vreau să depun mărturie. Şi-a înghiţit nodul mare care i se pusese în gât şi, printre suspine, a continuat, în timp ce învârtea între mâini sonda: Bruce şi cu mine... o s-avem un copil. Tocmai am aflat săptămâna asta.
— Cum a spus ea, exact? întrebă Mendoza.
— V-am zis. Andie închise ochii o clipă. A spus: „Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James”.
— Şi când ţi-a spus asta? întrebă Rivers, simţind cum telefonul îi vibrează în buzunar.
— Nu ştiu data... acum vreo două săptămâni. Să zicem cu o săptămână înainte să dispară.

— Era furioasă.
— Oho, era pornită rău pe el. Din nou. El nu venise la o întâlnire, sau aşa ceva, şi Megan bănuia că fusese cu altă femeie.
— A spus şi cine era femeia pe care o bănuia?
— Cred... adică el fusese văzut cu Sophia Russo. Iarăşi. Asta se mai întâmplase, dar eu n-o băgasem prea mult în seamă. Sophia lucrează pentru el şi, ştiţi... uneori Megan sare direct la concluzii şi devine foarte furioasă, în ziua aia, era realmente scoasă din minţi, se-mbrăca repede în vestiar, îşi încurca braţele în mâneci. Şi-a aruncat telefonul în geantă şi înjura ca la uşa cortului. Era furioasă, rău de tot. Şi a zis: „Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James. Da? Din cauza lui. E un nenorocit şi o scârbă!" Atât doar c-a folosit cuvinte mult mai urâte.
— Şi după aceea ce s-a-ntâmplat? a întrebat Mendoza.
— Nu ştiu. A plecat şi a trântit uşa în urma ei. Am văzut-o după aia ieşind din parcare. A fost cât pe-aci să intre într-un puşti aflat pe skateboard.
— Nu-ţi aminteşti exact când s-a-ntâmplat asta?
Asistenta clătină din cap.
— Ai mai văzut-o după aceea?
— Sigur că da, a doua zi, la serviciu, dar s-a comportat de parcă nu se- ntâmplase nimic. Roti din nou sonda între palme şi Rivers observă că avea unghiile roase, cu oja cojită la vârfuri. Oricum, i-am povestit totul lui Bruce şi el a spus să nu mă mai gândesc la asta, că nu era important, că Megan era doar supărată. Ştiţi cum e când cineva se-nfurie şi zice „Mi-a venit să-l omor", dar asta-i numai din cauza nervilor - de fapt, n-ar omorî pe nimeni.
Mendoza o privi fix, fără un cuvânt, şi Andie adăugă:
— Aşa că n-am suflat nicio vorbă şi am ţinut totul pentru mine, cum mă sfătuise Bruce. Avea o expresie îndurerată. Dar acum... Dar acum ea lipseşte de mai bine de o săptămână şi am văzut la ştiri că poliţia cerea ajutor, ba chiar s-a înfiinţat un grup „S-o găsim pe Megan" pe Facebook şi pe Instagram, şi nu

mai ştiu pe unde. De aceea m-am gândit că poate ar trebui să vă spun.
Faţa i se boţi de-a binelea.
— Ai procedat corect, a încurajat-o Mendoza.
— Dar este neoficial, da?
Rivers interveni:
— Megan şi cu James se certau frecvent?
— Nu ştiu.
— S-a ajuns vreodată şi la brutalităţi? a insistat bărbatul. Megan a venit vreodată cu vânătăi sau...
— Nu! Nici vorbă de aşa ceva. *Ea* este cea mai temperamentală.
Detectivul se întrebă dacă era chiar aşa.
— Megan a mai spus sau a mai făcut altceva care ţi s-a părut straniu în zilele de dinaintea dispariţiei?
Andie a clătinat din cap.
— Nu tocmai. Poate că era ceva mai încordată ca de obicei, însă cu Megan e greu să fii sigur. Cum ziceam, este o fire destul de emoţională. S-a uitat la ceasul de deasupra vitrinei rotative cu plăcinte din colţul localului şi a icnit scurt. Aoleu, trebuie să plec! începu să-şi încheie jacheta. O să- ntârzii, şi domnul doctor McEwen se enervează şi dacă ajungi mai târziu doar cu treizeci de secunde.
— Dacă îţi aminteşti de orice altceva, sună-mă, a rostit Mendoza, însă Andie ieşise deja din separeu şi se îndrepta cu paşi grăbiţi spre uşile din sticlă.
— Nu-ţi face speranţe.
Rivers şi-a scos portofelul şi a plătit cele trei băuturi. Abia acum observă că Andie nici măcar nu sorbise din sonda ei. Rămase cu gândul la femeie şi la prietenul ei care voia să evite contactele cu reprezentanţii legii.
Ăsta era necazul cu cazul Megan Travers, şi-a spus el când au ieşit din local în rafalele de vânt ce măturau parcarea. Cu cât găsea mai multe răspunsuri, cu atât acestea năşteau mai multe întrebări. Nici nu stătea pe loc şi nici nu se bloca, dar mai degrabă părea că dă cu spatele decât să meargă înainte.

Sui la volan, răsuci cheia în contact şi motorul Jeepului prinse viaţă scoţând un muget. în vreme ce Mendoza îşi prindea centura de siguranţă, detectivul îşi continuă gândul, încercând să revină la esenţă:

Cine ar fi avut cel mai mult de câştigat de pe urma dispariţiei lui Megan Travers? Persoana respectivă era cheia.

Sophia Russo putea fi considerată prima beneficiară. După dispariţia lui Megan, ea putea reveni în centrul atenţiei pentru James Cahill.

Dar Rebecca Travers? Da, părea preocupată de soarta surorii ei, dar dacă era doar o simulare? Ea şi Megan avuseseră destule divergenţe, iar sora ei i- 1 furase pe „Domnul Minunat" - James Cahill.

Ieşi din parcare şi porni către secţie.

Jennifer Korpi era altă fostă prietenă a lui Cahill, cu care împărtăşea un trecut comun şi, în ciuda protestelor ei, nu părea să-l fi scos complet din minte.

Sau greşea total abordând cazul din unghiul femeii abandonate?

Potrivit spuselor lui Andie, Megan considera că James Cahill era capabil de violenţe împotriva ei. *Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James.*

Să fi fost bărbatul un ucigaş? Un ucigaş care avea un complice? Astfel încât el să poată fi rănit în urma unui atac, dar să supravieţuiască, iar complicele să se ocupe de Megan - s-o fileze? S-o urmărească? Părea logic?

Charity Spritz fusese omorâtă în San Francisco. Ce descoperise ea? Poate ceva despre familia Cahill? Un detaliu pe care cineva dorea să-l păstreze ascuns?

Sau descoperise ceva despre Megan? Rebecca şi cu Megan crescuseră în zona aceea. Detectivul se întrebă din nou ce ştiuse Charity Spritz, ce făcuse ea în San Francisco şi dacă exista vreo legătură între moartea ei şi misterul din jurul lui Megan Travers.

Dacă Rivers ar fi pariat - şi-i plăceau pariurile, într-adevăr - el ar fi mizat pe legătura dintre cele două cazuri. De altfel, părea logic. Charity

Spritz descoperise în San Francisco ceva ce dusese la uciderea ei

.La amiază, Rivers numără trei dube TV în parcare şi de două ori mai mulţi reporteri strânşi în jurul treptelor de la intrarea în Departamentul Şerifului. Palidă, dar decisă, Rebecca Travers stătea lângă ofiţerul de presă Roxy O'Grady. La microfon, Travers tocmai adresa apelul ca sora ei să fie eliberată, dacă era prizonieră undeva, şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei; bătea un vânt rece, care zgâlţâia lanţurile portdrapelului şi mişca ramurile tufelor desfrunzite ce înconjurau clădirea din cărămidă.

— ...şi oferim o recompensă de cinci mii de dolari pentru orice informaţii ce vor duce la localizarea lui Megan. Familia mea vrea ca Megan să revină în mijlocul nostru. Vă mulţumesc!

Rivers aprecia că pledoaria ei păruse izvorâtă din inimă, deşi nu lăcrimase, dar Mendoza nu era deloc convinsă.

— Femeia aia are gheaţă în vene, a decretat partenera lui. N-am încredere în ea.

Rivers era indecis în legătură cu Rebecca Travers: nu era convins de inocenţa ei şi nu avea totală încredere în ea, dar, pe de altă parte, era conştient de obiceiul său de a-i suspecta pe majoritatea oamenilor. Femeia îşi termină apelul, după care se retrase un pas, lăsând-o pe ofiţerul de presă Roxy O'Grady să-i roage pe toţi cei care aveau informaţii să sune la Departamentul Şerifului, al cărui număr îl anunţă răspicat.

Din fericire, nici lui Rivers, nici lui Mendoza nu li se ceruse să vorbească ori să pună la curent publicul în privinţa cazului. înaltă de numai 1,57 m, Roxy O'Grady răspunse la întrebările tuturor reporterilor şi se descurcă excelent. Trecută de cincizeci de ani, micuţa O'Grady avea o condiţie fizică similară cu aceea a femeilor care aveau doar jumătate din vârsta ei. Cu

părul scurt, aproape alb, şi cu câteva riduri premature, era o femeie atrăgătoare pentru vârsta ei. Era directă şi formula rapid răspunsuri, până ce informarea a luat o turnură cu totul neaşteptată atunci când un reporter înalt, cu păr şaten, cârlionţat, ce-i ieşea de sub o şapcă verde, ridicând ochii din telefon, a întrebat:

Departamentul Şerifului investighează şi omorârea lui Charity Spritz

— ?Hai că-ncepe, a şoptit Mendoza. S-a aflat.
Până atunci, în Riggs Crossing nu fusese anunţată uciderea reporterei de la *Clarion,* dar situaţia se schimba acum.
Din mulţimea relativ mică strânsă la baza scării s-a auzit un murmur general atunci când ziariştii au început să se consulte între ei sau să tasteze grăbiţi pe telefoane. Rebecca Travers a tresărit vizibil şi şi-a întors privirea întrebătoare spre Rivers.
O'Grady rosti:
— Abia recent am aflat despre posibila ucidere a lui Charity Spritz.
Rebecca a pălit, făcând involuntar un pas înapoi. Reporterul cu şapcă
verde insista:
— S-a anunţat că a fost omorâtă în San Francisco. Puteţi confirma?
— Suntem în curs de a primi detalii de la poliţia din San Francisco, deoarece investigaţia de acolo este în desfăşurare acum.
— Se spune că se documenta pentru un articol despre Megan Travers, a intervenit alt reporter, o femeie în haină galbenă. Uciderea lui Charity Spritz este legată de dispariţia lui Megan Travers?
— Cum am spus, investigaţia este în desfăşurare.
Au început să curgă şi alte întrebări: De ce se afla Spritz în San Francisco? Cine era suspect în cazul morţii ei? Cum murise? Exista deja un cerc de suspecţi? Departamentul Şerifului coopera cu poliţia din California?
în tot acel timp, Rebecca părea să se închidă în ea în faţa acelui asalt de întrebări, de microfoane întinse şi clicuri ale aparatelor foto. O'Grady se ocupa din nou de toate, răspunzând că investigaţia este în desfăşurare, că nu exista nimic care să poată fi anunţat cu certitudine şi că publicul va fi informat când vor apărea date concrete. Apoi le mulţumi tuturor şi se îndepărtă de podium, dând astfel semnalul că a luat sfârşit conferinţa. Pe când reporterii se împrăştiau, Rebecca, cu ochii

ei negri plini de neliniște și cu fălcile încleștate, s-a apropiat de cei doi detectivi.

— Este adevărat? a întrebat ea, părând cu adevărat uluită. Charity Spritz este moartă? A fost ucisă?

Rivers încuviință din cap în tăcere.

— Dar... dar... abia cu o seară în urmă a fost la mama acasă. Mama mi- a telefonat și s-a plâns că o hărțuise! Chemase agentul de pază și-i ceruse s- o scoată din complexul lor de locuințe. Era extrem de agitată.

Asta reprezenta o noutate. Cu coada ochiului, bărbatul văzu că Mendoza făcea deja însemnări pe telefon, în timp ce reporterul cu șapcă verde se apropia de ei.

— Să mergem înăuntru, a sugerat Rivers, invitându-le pe cele două femei s-o ia în sus pe trepte, apoi a trecut înaintea lor și le-a deschis ușa.

Imediat ce au intrat la căldură, Mendoza i s-a adresat Rebeccăi:

— Trebuie să stăm de vorbă cu mama ta.

— Trebuie să stați de vorbă cu mine! a replicat tăios Rebecca. Erau în holul principal, unde geamuri înalte îi despărțeau de polițiștii care lucrau la recepție. Știați despre asta și nu mi-ați spus nimic!

Șocul produs de aflarea veștii aceleia se transformase acum în furie.

— Nu avem nimic de spus, a intervenit Rivers.

— Pe naiba! Nu vă puteți aștepta să cred că-i o simplă coincidență ca tocmai reportera care m-a sunat zi și noapte, și care a venit la casa mamei mele pentru că investiga dispariția lui Megan, să *moară.* Să fie *ucisă.* Asta vreți să cred?

— Eu nu cred în coincidențe.

— Nici eu! Charity era obsedată de dispariția lui Megan, iar acum este moartă! Ucisă! Trebuie să existe o legătură.

— Lucrăm în direcția asta, însă până acum n-am descoperit nicio legătură, i-a spus bărbatul.

— Atunci, găsiți-o! Ochii Rebeccăi scânteiau și a îndreptat spre Mendoza o privire pârjolitoare. Nu puteți face nimic?

— Lucrăm...

— Da, da, ştiu. „Lucraţi în direcţia asta... investigaţia este în desfăşurare... investigaţia de acolo este în desfăşurare”. Am auzit. Faceţi însă ceva concret! Cu buzele strânse, s-a răsucit din nou spre Rivers. Asta miroase, domnule detectiv, şi dă-mi voie să-ţi spun că miroase a putred.
După aceea s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit pe uşa clădirii.

* * *

— Ai auzit ceva despre Gus? a întrebat James, aflat pe scaunul dinapoia biroului său.
Bobby s-a ridicat de pe scaunul său şi s-a întins, iar spinarea îi trosni sonor.
— Câte ceva.
Avuseseră o şedinţă scurtă despre situaţia caselor aflate în construcţie. Ajunseseră la consensul că niciuna dintre cele trei nu putea fi gata înainte de Crăciun: în primul rând, din cauza întârzierilor de livrare a tot felul de dotări, de la mobila interioară, la elemente de canalizare şi iluminare comandate special, şi, în al doilea rând, din cauza modificării programului de lucru datorită apropierii sărbătorilor
— Bruce l-a sunat azi-dimineaţă. Cred că operaţia a decurs bine, a rostit Bobby în timp ce îşi aranja şapca Mariners pe cap. Au reuşit să-l coase şi leziunile nervoase par să fie minime, cel puţin din câte a înţeles Porter, totuşi este greu de spus. Probabil că Gus era îndopat cu calmante când au vorbit şi va dura ceva timp până se va vedea ce posibilităţi de mişcare i-au rămas pentru degete.
— Cât va sta internat?
Bobby a strâns din umeri.
— Bruce n-a zis. Nu ştiu dacă Gus însuşi ştie cu certitudine. îl privi în ochi pe James. Ştii bine că-i o bombă cu ceas.
— Jardine? James rulă planurile pentru casa-container şi le prinse cu un elastic. Da, ştiu.
Bobby părea gata să mai adauge ceva, dar îşi ţinu gura şi întinse mâna spre clanţa uşii.
— Ce este?

— E numai din auzite, să ştii, dar un băiat din atelier - Lloyd - lucra lângă Gus şi el crede... mie tot mi se pare o nebunie... dar el crede că i s-a părut că Gus şi-a băgat mâna direct în flex.
— Poftim?
— Ştiu, ţi-am zis că pare o nebunie. Cine ar face aşa ceva? Managerul ranch-ului se scotoci în buzunarul de la piept al cămăşii de
lucru şi scoase un pachet mototolit de ţigări.
— Dar de ce ar fi vrut să se autoaccidenteze? a întrebat James, gândindu- se la primele comentarii ale lui Leon Palleja, care sugerase acelaşi lucru.
— Cine poate să ştie? E doar ce am auzit.
— De la cine?
— De la Oscar Aaronsen, a recunoscut Bobby, cu o strâmbătură. El, Oscar vreau să zic, lucra la fierăstrăul circular, nu departe de locul unde Gus tăia gresie şi, cu coada ochiului, l-a văzut aranjând o placă de gresie în mod evident greşit... După care, ce crezi c-a făcut? A închis ochii şi a împins înainte placa aia sub unghiul greşit, aşa că flexul i-a intrat între degete, apoi a început să urle şi să-njure şi... în fine, cum am zis, e ceva de domeniul
nebuniei. Poate că nu-i decât un zvon.

Aşa să fi fost oare?

— Mai bine uită c-am zis toate astea, a conchis Bobby. Nu-s decât bârfe.

Părăsi încăperea, însă James căzu pe gânduri. Avea senzaţia că se găsea în mijlocul unui vârtej ciudat, în care nimic nu era aşa cum părea, iar realitatea era înceţoşată.

S-a uitat în atelier, pe geam: activitatea se desfăşura ca de obicei - dulgheri, electricieni şi instalatori mişunau în jurul caselor, fierăstraiele zbierau, şi totul în ritmurile muzicii rock. Părea o zi ca oricare alta, absolut la fel, dar, în acelaşi timp, era cu totul diferită. Extrem de diferită. Sub aparenţa de calm a unei zile de lucru normale, se ascundea acum ceva mai

întunecat - oameni care dispăreau, ori mai rău, sau îşi riscau viaţa şi părţi ale corpului prin automutilare deliberată.

De ce?

Desigur, nu avea niciun răspuns. Deschise televizorul micuţ montat deasupra unui fişet, mări volumul, suficient ca să acopere parţial hărmălaia din atelier, şi începu să se uite pe teancul de facturi de pe birou.

Cifrele îi jucau în faţa ochilor şi constată că-i era imposibil să se concentreze. Şi-a frecat falca. Simţind sub barbă urmele lăsate de unghiile lui Megan, s-a întrebat din nou ce se întâmplase cu ea. Era sfâşiat de un sentiment de vinovăţie. Acţiunile lui, faptul că se încurcase cu Sophia fuseseră scânteia ce declanşase furia tinerei, motivul pentru care-l atacase şi pentru care plecase din Riggs Crossing către o destinaţie necunoscută. James n-o agresase fizic, totuşi faptele lui o determinaseră să plece în noapte. A închis ochii, străduindu-se să-şi amintească ce se întâmplase. Exista ceva suplimentar?

Iar acum, Rebecca reapăruse în viaţa lui.

Ba nu - greşit! Femeia o declarase foarte clar. Porcăria era că el dorea s- o revadă - în ciuda dezastrului din vieţile lor... - şi chiar în clipa aceea îi auzi glasul.

Pentru o secundă, a crezut că-şi imaginează. Ridică prompt ochii, se uită la ecranul micuţ al televizorului şi o văzu acolo, pe treptele din faţa Departamentului Şerifului, cerând ajutor pentru găsirea lui Megan, ba chiar oferind o recompensă. A luat iute telecomanda şi a dat sonorul mai tare, apoi şi-a împins scaunul înapoi şi a ocolit biroul pentru a se propti în faţa televizorului. Simţi o strângere de inimă văzând-o pe femeia în haină lungă şi cizme, cu vântul fluturându-i părul în timp ce vorbea, flancată de poliţişti.

Pentru o secundă, James îşi pierdu concentrarea... cizmele, părul de pe ceafa ei... Apoi gândul necunoscut ce-i apăruse în minte a dispărut şi a privit-o cu atenţie pe Rebecca, cu bărbia ridicată, cu privirea hotărâtă, implorând eliberarea surorii ei. Inima i-a tresărit dureros.

Megan o trădase.

El o trădase.

Totuşi, Rebecca era acum aici, puternică, stăvilindu-şi lacrimile. După ce ea a terminat de vorbit, a urmat o poliţistă scundă, care cerea ajutorul cetăţenilor pentru localizarea lui Megan, a cărei fotografie acoperi pe neaşteptate ecranul: păr drept, aproape blond, lung până la umeri, ochi albaştri scânteietori, un surâs relaxat şi o mână de pistrui vizibili pe nasul mic şi drept.

Dintr-odată gândul i-a alunecat într-o altă direcţie - în fotografia aceea exista ceva care-l zgândărea, care-i şicana memoria şi-i distrăgea atenţia de la ecran. Un lucru important, dar prea evaziv ca să-l poată prinde; ecranul s- a împărţit apoi în două şi a apărut Toyota Corolla neagră, model 2001, a lui Megan şi numărul ei de înmatriculare.

James dădu deoparte facturile la care lucrase. Rezemându-se cu un şold de marginea biroului, se strădui să-şi reamintească gândul care-l sâcâise - ceva care-i atrăsese atenţia pe când se uita la Rebecca aflată pe treptele din faţa Departamentului Şerifului, iar apoi, din nou, când fotografia lui Megan apăruse pe ecran. Ce fusese? Se încruntă. Nu fusese asemănarea dintre cele două surori, pentru că aceea nu exista, nici fizic şi nici ca temperament, dar, atunci... ce?

înainte să fi ajuns la un răspuns, pe ecran apăru un titlu de ultimă oră: REPORTERĂ DIN RIGGS CROSSING UCISĂ ÎN SAN FRANCISCO.

— Poftim? a exclamat el cu voce tare.

Apăru apoi fotografia lui Charity Spritz şi bărbatul simţi un ghem în stomac. Ucisă? în *San Francisco?* Privi fix fotografia, în timp ce un reporter anunţa că trupul fusese găsit în oraş, dar că poliţia presupunea că fusese omorâtă în altă parte.

Ştirea l-a bulversat şi, dintr-odată, în mintea lui James s-au reactivat întrebările pe care i le pusese femeia când stătuse în pragul casei sale.

„Dumneavoastră aţi venit din San Francisco”, îi spusese Charity. Iar

când el negase, ea îi atrăsese atenţia că familia lui era originară de acolo. Ceea ce era adevărat.
James refuzase să vorbească cu ea şi acum... acum ea era moartă? Ucisă chiar în oraşul pe care-l pomenise? Sângele îi îngheţă în vene. *Ce era asta?* Instinctiv, simţea că moartea lui Charity era legată de dispariţia lui Megan.
Trebuia să fie legată.
Telefonul i-a vibrat pe birou.
Pe ecran a apărut numele lui Rowdy Crocker.
James s-a grăbit să răspundă.
— Da?
— „Bună ziua” şi ţie.
James n-avea însă chef de joacă.
— Ai auzit de Charity Spritz?
— Da, Iisuse! Chiar acum mă uitam la ştiri.
— Dumnezeule!
James privea prin ferestre spre atelierul de dedesubt, fără să-i vadă, de fapt, pe angajaţii săi lucrând la acoperişuri, rindeluind scânduri sau montând ghips-carton... O vedea doar pe Charity Spritz, cu ochii ei cenuşii care-l cântăriseră de sub şuviţele negre de păr. Reportera stătuse atât de relaxată pe veranda lui, de parcă ea ar fi fost proprietara casei.
— Alo? zise Rowdy. Eşti bine?
— Nu, nu sunt bine, îi replică James, făcând un efort să se concentreze asupra conversaţiei. Ce-ai aflat?
— Prea multe ca să fie discutate prin telefon. Sunt deja în maşină. Ajung la tine acasă în cincisprezece minute. De acord?
— Da. James întinse mâna către scurtă şi-şi căută cheile. O să fiu acolo.
***
— Avem un răspuns, a anunţat Mendoza când Rivers a intrat în secţie.
Detectivul ieşise, dăduse ocol cvartalului şi revenise cu o cafea pentru el
şi cu „un latte cu lapte degresat, vanilie şi un strop de frişcă”, adică ceea ce o auzise pe Megan comandând de câteva ori când se opriseră la cafeneaua locală.

— Un răspuns?
— în urma conferinţei de presă.
— Ceva serios?
— Poate să fie. A sunat un cuplu din Tacoma - pe speakerul telefonului,
ca să poată vorbi amândoi... ceva foarte obositor - care cred că au văzut maşina lui Megan în seara aceea, dar nu pe şoseaua principală spre Seattle. Ei stăteau la cabana unui prieten şi s-au întâlnit cu o maşină care venea din faţă, iar soţul jura că era o Toyota Corolla neagră, totuşi nu putea fi sigur în privinţa anului de fabricaţie.

— Unde-au fost până acum? a întrebat Rivers, întinzându-i cafeaua, pe când se îndreptau amândoi spre biroul femeii. Vreau să zic, cum pot să locuiască în statul ăsta şi să nu ştie că noi o căutăm?

Dispariţia lui Megan Travers fusese subiectul principal pe toate canalele de ştiri.

— Asta-i chestia - au lipsit din oraş. în dimineaţa următoare au plecat cu avionul într-o vacanţă în Mexic, iar după aceea au petrecut o săptămână cu fiul lor şi familia acestuia în Salt Lake. Au ajuns aseară acasă, au dat pe ştiri, au văzut conferinţa de presă şi au pus lucrurile cap la cap.

— Şi unde au văzut maşina? a continuat Rivers.

— Acum vine partea cea mai interesantă - pe un drum de munte cu o singură bandă, într-o zonă unde oamenii au case de vacanţă. Este mai mult pustiu pe-acolo, aproape nimeni nu locuieşte tot anul. Doar vara se populează. Cabane lângă pâraie şi în pădure - genul ăsta de case.

Sorbind din cafea, femeia s-a aşezat pe scaun, în timp ce Rivers a rămas în picioare, lângă ea, ca să se uite şi el la ecranul monitorului de pe birou. Gândurile lui alergau de zor.

— Vreuna dintre cabanele alea îi aparţine lui James Cahill? a întrebat el, privind atent ecranul.

într-o fotografie aeriană se întrezărea dunga subţire a unui drum de ţară. Poate că asta era într-adevăr ceva.

— Nu. Niciuna.

— Atunci ale cui sunt?

Mendoza a mărit o imagine.

— Am verificat datele pentru toate proprietăţile de acolo şi majoritatea nu înseamnă nimic, însă proprietarul acestui loc - bătu cu unghia în ecran, indicând acoperişul unei cabane, vizibil printre ramuri - este Harold Sinclaire, cunoscut şi ca „Domnul Cumsecade” Harry.

— Harry Sinclaire? Numele i se părea cunoscut lui Rivers. Prietenul lui Jennifer Korpi? întrebă el surprins.

Deşi n-o ştersese pe femeie de pe lista suspecţilor, detectivul nu se gândise totuşi că profesoara agitată cu care James Cahill avusese o relaţie pentru o vreme ar fi fost implicată în dispariţie. Ea nu păruse a fi genul acela de persoană, în ciuda celor simţite atunci când îi ţinuse în mână mingea antistres: tristeţe, mânie, poate chiar o urmă de gelozie. Totuşi, informaţia asta reprezenta ceva şi simţi prin vene furnicătura familiară ce însoţea gândul că aveau în cele din urmă o pistă.

— Da. Actualul „drăguţ” al lui Jennifer, aşa cum spunea bunica mea. Exact el. Mendoza părea foarte încântată de sine. Ce părere ar avea despre asta sora Rosemarie?

Rivers îşi îngădui un chicotit.

— Cred că ar trebui să mergem şi să aruncăm o privire acolo, a conchis Mendoza.

Bărbatul îşi scotea deja cheile şi, peste câteva minute, ieşeau prin vestul oraşului. Mendoza era atentă la GPS în timp ce Rivers urma şoseaua principală, care, în apropierea vârfului, se transformă într-un drum de ţară acoperit de gheaţă şi zăpadă. întâlniră puţine alte vehicule. Pe măsură ce drumul şerpuia în sus, printre copaci bătrâni şi deşi, încărcări de omăt - brazi şi pini ce se înălţau maiestuos către cer -, întâlneau tot mai puţine vehicule.

— Aici! anunţă Mendoza când au luat un viraj larg şi femeia a zărit un pod îngust, cu o singură bandă, ce traversa un pârâu îngheţat.

Drumul nu fusese curăţat cu plugul de zăpadă şi se vedeau doar câteva urme de roţi. Cei doi detectivi au decis să meargă pe jos, înaintând cu greu prin zăpada care, pe alocuri, ajungea până la genunchi, până la a treia casă de pe drum, o cabană rustică cu etaj. Acoperişul avea pante foarte înclinate, iar pereţii erau din scânduri negeluite, care deveniseră cenuşii cu trecerea timpului. Uşile erau încuiate, însă câteva ferestre nu aveau obloanele trase. Au privit înăuntru, aburind geamurile cu răsuflările, dar interiorul era întunecat.

— Nu-i nimeni aici, s-a încruntat Mendoza. Casa asta pare aproape abandonată.

Rivers încuviinţă din cap.

Probabil c-o foloseşte doar vara.Au luat-o pe o potecă acoperită de zăpadă spre garaj, mai degrabă un şopron, separat de casă. Şi uşa acestuia era încuiată, dar exista o ferestruică, iar oblonul era rupt şi atârna pieziş, astfel că descoperea o porţiune lungă şi neregulată de geam. Folosindu-şi lanterna şi ignorându-i reflexia orbitoare din sticlă, Rivers a privit înăuntru. Raza de lumină lunecă peste o stivă de lemne pentru foc şi peste câteva unelte de grădinărit, oprindu-se pe capota unui sedan mic şi negru.

— La naiba, a şoptit el, privind maşina, convins că aceea era Toyota 2010 a lui Megan Travers

.Cabana izolată Munţi Cascade Statul Washington 15 decembrie

Acum, ori niciodată!

Aud maşina apropiindu-se; motorul ambalează când suie panta, roţile trosnesc pe zăpadă şi gheaţă.

îmi stăpânesc cu dificultate teama. Nervii îmi sunt încordaţi, iar emoţiile dau în clocot. Trebuie s-o fac. Şi trebuie s-o fac chiar acum!

Asta-i unica mea Şansă. Dacă dau greş, nu voi mai beneficia niciodată de alta. Dacă dau greş, este posibil să-mi semnez condamnarea la moarte.
O poţi face, o poţi face.
Totuşi încă Şovăi, nu am încredere că voi reuşi. Deşi am bucăţelele de plastic într-un buzunar şi vergeaua metalică în celălalt, simt că hotărârea începe să mi se erodeze când îmi imaginez scena, atacul iminent.
Dar... Of Doamne!
Stomacul mi se strânge ghem.
Am derulat şi rederulat scenariul prin minte, ore la rând. în timp ce mă străduiam să adorm în mansardă, mi l-am imaginat frecvent:
O bătaie sonoră în uşă.
O voce familiară.
Zornăitul de chei.

Uşa deschizându-se brusc.
— Hei! va striga.
Un pas înăuntru.
Şi atunci - atacul!
Iute ca o pumă ce sare de pe o stâncă, eu sar din mansardă, cu armele extinse ca nişte gheare.
Persoana care a intrat ridică privirea.
Prea târziu!
Cu precizie letală, îi lovesc ochii, sfârtecându-i corneea şi retina, şi o orbesc.
Iar apoi atac beregata.
Spintec.
Sângele ţâşneşte.
îmi vine să vomit la gândul acesta.
Simt gustul acru de bilă în gât.
Motorul maşinii se apropie. Urc pe scară, aşa cum am făcut de zeci de ori, şi mă uit prin şirul de ferestruici imposibil de mici de sub tavan. Faruri fulgeră printre copaci şi lumina lor dezvăluie trunchiuri înghеţate.
Dă-mi putere, Doamne, *mă rog, după care simt dezgust faţă de slăbiciunea mea, faţă de implorarea unei divinităţi care m-a abandonat.*
Nu am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a-l răni şi ucide pe răpitorul meu.
Şi nici de ajutorul diavolului.
Trebuie doar să-mi amintesc cine mi-a făcut asta şi de ce.
Iar după aceea sunt pregătită.
Pot să fac asta.
Totuşi, planul îmi este dejucat.
De data asta răpitorul meu nu intră, ci doar împinge o sacoşă cu alimente prin uşa parţial deschisă, apoi o încuie.
Poftim?
NU!
Urlu de frustrare.
Dar este prea târziu!
Aud cum maşina pleacă, luând cu ea visurile mele de evadare
.Rowdy Crocker minţise.

El nu fusese la douăzeci de minute distanţă.

Probabil că nu fusese nici la zece minute, deoarece, când James a ajuns acasă, a găsit vechea camionetă Ford a lui Rowdy pe alee, iar pe bărbat instalat în fotoliul său favorit, cu o sticlă de bere deschisă pe masă, cu ochelarii cocoţaţi pe vârful nasului, în timp ce degetele îi alergau pe tastele laptopului lui James. Părul şaten, lung şi nepieptănat, îi cădea peste frunte, obrajii îi erau acoperiri cu o barbă nerasă de trei-patru zile şi purta pantaloni şi geacă de camuflaj peste un tricou negru cu Megadeth-[1]-[1]-, care văzuse şi zile mai bune.

Ralph lătră scurt când îl văzu.

— Stai cuminte, i s-a adresat Rowdy câinelui, fără să-şi desprindă ochii de la ecran. Puse mâna pe sticlă, trase un gât zdravăn şi rosti: N-ai nimic de mâncare pe-aci?

— Ce naiba faci? a întrebat James.

— Ţie ce ţi se pare că aş face? Rowdy îl privi peste marginea de sus a ochelarilor şi ridică din umeri cu un gest exagerat. Ăăă... te ajut?

— Pătrunzând prin efracţie în casa mea şi...

— ... şi luând o berică pe când îţi curăţăm jaful ăsta de laptop? Da, dacă asta numeşti tu „pătrundere prin efracţie”. Se încruntă la James şi simulă un suspin exagerat. O cheie de rezervă pe pervazul de sus al uşii din spate? Chiar aşa? De ce n-ai pus şi un indicator cu neon - o săgeată pe care să scrie „Căutaţi cheia aici”?

Asta îl alertă pe James; un intrus ar fi trebuit să treacă prin magazia de lemne ori să ocolească complet prin spate, până la altă uşă, doar ca să ajungă la uşa încuiată.

— Ai zis că ai informaţii.

— Am. Ba chiar foarte multe.

Crocker s-a ridicat şi a pliat suportul pentru picioare al fotoliului recliner, apoi a aşezat laptopul pe o măsuţă laterală.

Haide să-ţi aduc o bere şi după aia stăm de vorbă

.îşi luă sticla şi se îndreptă către bucătărie; bocancii grei i se auzeau tropăind pe hol.
Ca şi cum el ar fi fost proprietarul. James l-a urmat.
— Ai găsit-o pe Megan?
— Nu.
— Şi atunci... ce?
Se străduia, fără să reuşească, să-şi ascundă iritarea din glas. îl ştia pe Rowdy din liceu şi se aştepta la una dintre glumele lui uzuale, care făceau parte din pachetul Crocker. Era totuşi al naibii de enervant.
— Ştii că Charity Spritz a fost omorâtă?
James încuviinţă din cap, încă nervos.
— Am auzit la ştiri.
— Ai vreo idee de ce se afla în Bay Area?
Rowdy ajunsese deja la frigider şi scotea două sticle.
— Pot să bănuiesc.
Celălalt l-a privit peste umăr.
— Eu pot face mai mult decât doar să bănuiesc.
Găsi desfăcătorul de capace pe care-l lăsase pe blat şi deschise ambele sticle, după care termină prima lui sticlă şi o lăsă goală în chiuvetă.
— M-am instalat în sufragerie. Acolo ţi-am văzut laptopul şi m-am gândit să-ţi fac curăţenie prin el; apropo, să ştii c-ar trebui să-i pui un sistem de securitate mai bun. Orice hacker ţi-ar putea umbla prin fişiere.
— Tot aşa cum orice spărgător mi-ar putea intra în casă?
Rowdy emise un râs care aducea cu un lătrat.
— Dacă pantoful ţi se potriveşte, e păcat să nu-l porţi.
S-au aşezat la masă, pe care era aşezat laptopul lui Rowdy, lângă iPadul şi cele două telefoane ale lui.
— Rudimentar, ştiu, dar cu asta trebuie să ne descurcăm.
James putea doar să-şi imagineze ce avea Rowdy în propria-i casă, o cabană din pădure care, în mod normal, ar fi trebuit să fie „neconectată”, dar care, de fapt, era echipată cu cele mai recente dotări tehnologice, de la videocamere, la echipamente pentru înregistrare, computere cu multiple niveluri de

securitate şi genul de aparatură pentru spionaj care le-ar fi lăsat gura apă agenţilor CIA - sau, cel puţin, aşa susţinea Rowdy.
Aşezându-se pe scaun lângă el, James a tras un gât din sticlă, în vreme ce amicul său a început să tasteze de zor. Ralph s-a ghemuit sub masă, la picioarele lui.
— Buuun, aşa cum ziceam, n-am localizat-o pe Megan, dar pot să-ţi spun altceva - poliţia i-a găsit maşina.
— Vorbeşti serios? De unde... ?
— Ai uitat regula mea „Nu pune întrebări”?
Crocker pretindea de fiecare dată secretomanie absolută.
— Ai încredere-n mine. Da, au găsit-o. Nu-i ştiu coordonatele exacte, ci doar că este în munţi.
Inima lui James bubuia nestăpânit.
— Şi Megan?
— Ea nu-i acolo. Din câte am înţeles, i-au găsit lucrurile: telefonul, laptopul şi poşeta. Le examinează chiar acum. Rowdy îi aruncă o privire piezişă. Ar fi totuşi bine să fii pregătit. încă n-au început să caute un cadavru.
James trase aer în piept, scoţând un şuierat printre dinţi.
— Vrei să spui că-i moartă?
— Spun că ar fi şi asta o posibilitate.
în mod sigur, nu mai era o glumă. Rowdy era absolut serios.
— Chestia este, urmă acesta, că maşina a fost găsită pe proprietatea lui Harold Sinclaire.
— Sinclaire? repetă James. El a cumpărat o căsuţă de la mine.
— Cabana despre care vorbim nu-i o căsuţă şi e-n locul ăla de o jumătate de secol, dacă nu chiar de mai mult. Conexiunea cu Megan este faptul că Sinclaire este prietenul actual al lui Jennifer Korpi.
— Poftim?
— Este o lume mică, nu?
— Dar Jennifer... vreau să spun că ea n-ar fi fost niciodată implicată în aşa ceva, a zis James. E ilogic. Eşti sigur în privinţa asta?
Crocker l-a privit îndelung.

— Tu ştii cu cine stai de vorbă?
— Bine, am înţeles. Continuă.
— Şi n-ai zis că fratele ei, Gus Jardine, intenţionează să te dea în judecată pentru un accident de muncă?
— Ba da, pufni James. Chestia este că unii dintre colegii lui de muncă cred c-a facut-o în mod premeditat. Cât de nebunesc ţi se pare aşa ceva?
— Poate că nu atât de nebunesc.
— Deci asta vrea el - banii mei? O să mă dea în judecată?
Crocker îşi roti capul, trosnindu-şi vertebrele gâtului.
— Poate că-i mai mult decât atât. Ia uită-te aici.
încă o dată, degetele au început să-i alerge peste taste şi, după câteva secunde, pe ecran a apărut fotografia unei mâini - avea carnea sfâşiată, osul expus şi ligamentele vizibile.
— Dumnezeule, asta-i mâna lui Gus? Cum naiba ai căpătat acces la imaginile astea?
Crocker nu răspunse, se mulţumi să-i arunce o privire cu subînţeles - de aducere aminte - apoi indică ecranul:
— Vezi aici, pe palmă, pe interiorul primelor falange? Rana a fost curăţată, aşa că poţi să vezi tăietura din carne, dar dacă te uiţi mai atent... aici, sub inelar şi degetul mijlociu, sunt alte vânătăi.
— De la flex.
Crocker a clătinat încet din cap.
— Uită-te la urme, sunt mici, dar adânci, aproape semicirculare.
James a privit cu atenţie, mintea i-o luase deja la goană şi a simţit cum muşchii i se încordează.
— Zici că-i urma unei muşcături.
— Mai precis, a unei muşcături de om, îl corectă Crocker.
James vorbi cu glas tare, continuându-i teoria:
— Tu crezi că Jardine s-a accidentat *deliberat* la mână, ca să ascundă faptul că cineva îi muşcase mâna?
Pe neaşteptate, Crocker şi-a împins scaunul în spate, s-a ridicat, l-a ocolit pe James şi l-a prins din spate, acoperindu-i gura cu palma dreaptă.

Bărbatul a reacţionat, şi-a încordat toţi muşchii, gata să-l azvârle pe Rowdy de pe el.

— Hei! strigă el, dar glasul îi amuţi imediat, înăbuşit de palma lui Crocker.

Ralph se sculă brusc, mârâind, cu blana de pe ceafa zbârlită, pregătit să sară asupra lui Crocker exact când acesta îi eliberă stăpânul.

— Ai priceput? l-a întrebat Crocker.

James încuviinţă din cap. „Atacul" fusese o demonstraţie, şi el îi urmărea acum firul gândirii.

— Crezi că Gus Jardine a omorât-o pe Charity Spritz?

— Ar putea fi o posibilitate. Prietenul lui se aşezase iar pe scaun. Am făcut deja nişte investigaţii şi este posibil ca el s-o fi făcut în noaptea respectivă, după care să se fi întors aici, la timp ca să pară inocent.

Ecranul laptopului prezenta acum o persoană care ieşea dintr-un minivan într-o parcare.

— Ăsta-i aeroportul din San Francisco. Tipul ăsta - Rowdy îl indică pe bărbatul în negru care se îndepărta grăbit - seamănă cu Jardine?

— Poate că da, poate că nu.

— Asta cercetez acum.

— Bun.

James privi ecranul pe care Rowdy rula în buclă înregistrarea scurtă provenită probabil de la o videocameră de supraveghere a aeroportului. Insul necunoscut avea aceeaşi constituţie ca Gus Jardine, dar nu i se vedea faţa, iar hainele erau negre şi fără nimic distinctiv.

— Totuşi, de ce ar fi omorât-o Gus Jardine pe Charity Spritz?

— Pentru că ea ştia ceva sau era pe punctul de a afla ceva.

— Despre el? Sau despre sora lui?

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Sau una dintre întrebările respective. De ce crezi tu că s-a dus Charity Spritz în California de Nord?

— Probabil ca să culeagă informaţii despre familia mea. A zis-o chiar

ea.
— Ţi-a spus asta ţie?
— Păi, a venit aici să solicite un interviu şi a amintit că familia mea trăieşte acolo, aşa că, presupun, ar putea fi un motiv pentru care s-a dus în San Francisco.
Crocker trase o duşcă lungă din sticla lui de bere, fără să-şi ia ochii de la ecranul laptopului.
— Ai dreptate. Şi cred că ea a găsit ceva. Ştii şi tu că familia ta a avut destui ţicniţi.
James a părut că se încordează, dar nu l-a contrazis.
— Arborele genealogic al familiilor Cahill şi Amhurst are o mulţime de ramuri şi de rădăcini şi este într-adevăr un dezastru când se ajunge la moştenirea genetică.
Ştia asta foarte bine. Numele lui complet era James Amhurst Cahill; mama lui fusese o Amhurst, născută de una dintre amantele bunicului său. Ea sfârşise prin a se mărita cu tatăl vitreg al lui James, Nick, care era un Cahill. '
— Iar tu, prietene, spuse Rowdy pe un ton de veneraţie, tu eşti unul dintre puţinii moştenitori ai averii Amhurst. Nu cei din neamul Cahill te vor face bogat, deşi vor juca, desigur, un rol important, ci familia Amhurst...
Fluieră prelung şi gros, iar Ralph ciuli urechile de sub masă şi înălţă capul.
— Am surori, spuse James. Şi o rudă în San Francisco, cu doi copii. Şi ei vor moşteni.
— Oare?
James devenea tot mai nervos.
— Mă refer la testamentul bunicului tău, urmă Rowdy. El ţi-a lăsat partea leului dintr-un domeniu uriaş. Aproape pe tot. în custodie. Surorilor tale nu le-a lăsat la fel de mult. Iar sora ta vitregă Cissy capătă şi ea o sumă frumuşică, da, însă tu, prietene, eşti marele câştigător al Potului din Averea Familiei!
— Nu înţeleg ce legătură are moştenirea mea cu Charity Spritz şi uciderea ei?
— Asta-i întrebarea, este? După cum ziceam, există o combinaţie dezastruoasă de gene - tot felul de Cahill şi Amhurst

s-au combinat între ei, cu copii proveniţi din afara căsătoriilor legale, cei care pe timpuri erau numiţi „ilegitimi”, deşi asta nu mai e corect politic în prezent. Ai avut o verişoară de rangul doi, sau pe-acolo, cu minţile duse, care a făcut nişte dezastre majore acum câţiva ani, este? Era fiica secretă a surorii vitrege a maică-tii... sau aşa ceva.

— Da, cam aşa...

— A creat un scandal mare.

— Clar.

Femeia aceea o terorizase pe Cissy, aproape înnebunind-o. Cissy avusese mare noroc că supravieţui se.

— Aşa-i, a încuviinţat Crocker, o nebună şi jumătate. Ia ghici tu ceva!

James a simţit un nod în stomac. Nu ştia ce ar fi putut să urmeze, dar
simţea că era ceva rău. Rău de tot.

— Nu pot să ghicesc.

— încă n-am toate detaliile, recunoscu Rowdy, dar se pare că ea născuse un copil înainte de a declanşa haosul ăla pentru familia ta. Mi se pare că era o fată, deşi deocamdată nu sunt sigur sută la sută. Iar ea a încredinţat copilul acela spre adopţie... bam! bam! prin intermediul cui crezi? Aşteptă cu o expresie întrebătoare şi păru dezamăgit când James nu răspunse. Prin intermediul lui Cahill House, bineînţeles, instituţia din San Francisco care a fost înfiinţată de familia ta pentru adolescente rămase însărcinate.

Senzaţia de neplăcere a lui James se accentua de la o clipă la alta.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi-e clar încă? Cred că Charity Spritz a aflat despre copilul acela şi ştie unde este el... sau ea. A stat de vorbă cu o asistentă care a lucrat în perioada respectivă la Cahill House, dar deocamdată n-am aflat ce i-a divulgat.

— Ştii numele asistentei?

— Nu încă, dar lucrez în direcţia aia.

— N-ar trebui să anunţăm poliţia?

— Poftim? Crocker a întors brusc capul spre el, scrutându-l cu privirea. Nu. N-am încredere-n poliţie şi nici tu n-ar trebui să ai. Nu uita de ce ai apelat la mine. Tu continui să fii principalul lor suspect. Ei n-au nevoie de ajutor. Au tehnologia şi resursa umană necesare pentru a descoperi toate astea. Dacă vrei să te ajut, atunci poliţaii n-au ce căuta aici. Tu decizi. Şi-a privit ceasul, apoi şi-a terminat berea. Trebuie să plec, însă doream să discut cu tine faţă în faţă.

— Crezi că îmi sunt interceptate convorbirile? l-a întrebat James.

— Nu ştiu, dar mai bine să fim prudenţi. Apropo, să ştii că ţi-am scanat casă, să văd dacă gaborii au lăsat în urmă ceva cu ocazia percheziţiei. Pare curată.

— Nu toţi poliţiştii sunt murdari.

— De acord, dar n-ai de unde ştii care sunt cei curaţi. Aşa că... hai mai bine să păstrăm discreţia-n privinţa asta. Rowdy închise capacul laptopului şi-şi împinse scaunul, ridicându-se. O să te anunţ dacă mai găsesc şi altceva. N-ar trebui să dureze prea mult. Iar după aceea o să facem şi socotelile.

Îşi strânse toate echipamentele în valijoara ponosită şi porni spre uşa din faţă a casei.

CAPITOLUL 1

încă ceva, James, a spus el după ce a ieşit pe verandă. Să fii atent, ai înţeles? Reportera aia a murit probabil din cauza ta. Iar o femeie a dispărut, din nou, probabil din cauză că a fost apropiată de tine, aşa că fii cu ochii-n patru, da? Iar un prim pas ar fi să-ţi ascunzi cheia de rezervă într-un loc unde să n-o poată găsi şi un puşti de trei anişori.Până ce echipa de tehnicieni a terminat de examinat cabana lui Sinclaire se lăsase întunericul şi frigul începuse să le intre în oase. Rivers îşi tot freca mâinile înmănuşate, ca să le încălzească măcar puţin, iar Mendoza tropăia în zăpadă.

După ce văzuseră în garaj maşina lui Megan Travers, Mendoza solicitase întăriri şi un mandat de percheziţie. Rivers îi telefonase lui Harold Sinclaire, care, părând şocat, fusese de acord să vină imediat la cabană şi-i dăduse codul de la o cutie cu valori de lângă uşa de la intrare, în care se afla cheia. Având permisiunea proprietarului şi mandatul de percheziţie, cei doi detectivi căutaseră atât în casă, cât şi pe domeniul ei. Maşina din garaj se dovedise a fi, într-adevăr, a lui Megan Travers, iar în ea se aflau telefonul, laptopul şi poşeta femeii.

Megan nu era însă în maşină şi nici în portbagaj sau în casă. Nu găsiseră nici corpul ei şi nici al altcuiva. Totuşi, cineva şofase Toyota până aici, iar cheile maşinii fuseseră lăsate în contact. încă se străduiau să descifreze toate misterele astea, când două ajutoare de şerif au sosit cu o camionetă de remorcare, al cărei şofer a reuşit să manevreze cu spatele vehiculul uriaş, cu girofaruri chihlimbarii, peste podul îngust şi printre copaci, până în faţa garajului.

— Nu sunt haine, remarcă Mendoza. Şi nici vreo geantă de voiaj - nu există trusă de machiaj şi vreo punguliţă cu medicamente. Se încruntă şi plimbă raza lanternei prin interiorul maşinii lui Megan. Ştim că ea era furioasă şi a plecat dintr-un impuls, totuşi şi-a luat nu numai telefonul, ci şi iPadul şi laptopul.

— Poate că astea erau deja în maşină.

CAPITOLUL 2

— Ea ştia că pleacă. A scris biletul ăla în apartamentul ei şi nu s-a mai întors acolo, nu?

— Aşa-i. A venit de la serviciu, s-a schimbat, apoi s-a dus la Cahill şi a intrat în casă. S-au certat, şi cearta a degenerat într-o altercaţie, după care ea a plecat, aproape că s-a ciocnit de plugul de zăpadă şi a gonit ca nebuna prin oraş, şi-a sunat sora, apoi... ce s-a-ntâmplat? Aici pare să nu fi fost...Nu, ar fi venit aici dacă ar fi dorit în mod deliberat să se ascundă, ceea ce mă-ndoiesc.
— De acord.
— Aşa că, fie că plănuia să întâlnească pe cineva aici, fie că a primit un telefon şi a venit ca urmare a telefonului, fie că a fost forţată să conducă până aici.
— Şi ce s-a-ntâmplat după aceea? a întrebat Rivers.
în clipa aceea a zărit luminile altor faruri de automobil care se reflectau din zăpadă şi un Range Rover alb apăru vuind peste podul ce traversa pârâul. Sub ochii detectivilor, SUV-ul opri lângă şanţurile săpate de celelalte vehicule. Portiera şoferului se deschise şi dinăuntru coborî un bărbat robust, nu mai înalt de 1,70 m.
— Ăsta-i Harold Sinclaire, îi zise Rivers partenerei sale.
— Ce naiba-i asta? a întrebat Sinclaire.
Era îmbrăcat din cap până-n picioare în echipament de schi roşu cu negru, iar pe cap avea înfundată o căciulă tricotată în aceleaşi culori, astfel că pe ansamblu părea o bujie umblătoare.
— Faceţi mişto de mine? a continuat el. Maşina lui Megan Travers este aici?
Rivers încuviinţă scurt din cap.
— în garaj. O s-o remorcăm până la garajul poliţiei.
— Dar de ce? a întrebat Harold, cu ochii căscaţi de uimire. Vreau să zic, de ce ar fi venit ea aici... sau cum a ajuns maşina ei aici? Ce... aia a mă-sii se-ntâmplă?
— în privinţa asta sperăm că ne poţi ajuta.
— N-am absolut nicio idee.
Bărbatul şi-a ridicat mâinile înmănuşate cu palmele în sus pentru a-şi arăta starea de confuzie.
în clipa aceea, portiera din dreapta SUV-ului său se deschise şi dinăuntru coborî Jennifer Korpi. Avea o haină lungă şi cizme cu

toc, moderne, dar evident, total nefuncţionale pentru vremea asta.

— Despre ce-i vorba? a întrebat ea, călcând încet prin zăpadă şi privind la camioneta de remorcare, cu girofarurile pâlpâind, în timp ce Toyota era urcată pe platforma sa.

— Ştii bine ce-i, scumpo, a spus Sinclaire. Ţi-am zis că vreau să scap de casa asta. Nu-i decât o bătaie de cap. Plătesc o grămadă pentru întreţinerea
ei peste iarnă şi mi-e frică mereu că s-ar putea prăbuşi acoperişul, sau c-o să-ngheţe conductele, sau că ratonii o să-şi facă cuib în pod - asta s-a mai întâmplat - sau că cineva o să-mi scoată propanul din instalaţie. Se întoarse către Rivers. Cine-ar face aşa ceva - să fure de-aici? Cine naiba ar veni până aici să fure nişte propan nenorocit? Am avut noroc că i-au văzut nişte pasionaţi de drumeţii prin zăpadă, pentru că altfel, dacă veneam aici după Anul Nou, n-aş fi avut nici pic de căldură!

— Când a fost asta? întrebă detectivul.

— Nu mai ştiu. Acum vreo lună, poate...

S-a uitat spre Jennifer pentru confirmare şi ea a aprobat din cap.

— Acum patru-cinci săptămâni. După furtuna aia mare. Care a fost... imediat înainte de Thanksgiving, cred. Femeia îşi muşcă uşor buza. Pur şi simplu, nu-nţeleg care-i rostul. De ce-i aici maşina lui Megan. E lipsit de sens.

— Păi da, încuviinţă Sinclaire. Maşina este aici, dar ea nu este?

— Şi garajul era încuiat, spuse Rivers. Mai ştie cineva codul de la cutia de valori?

— Nu, clătină Sinclaire din cap. Vreau să zic, în afară de noi doi şi de vecin. Arătă cu mâna spre poteca acoperită cu zăpadă. Frank Miller îl cheamă. El vine aici mai des ca noi, aşa că poate să intre dacă i se pare ceva în neregulă. Dar ăştia-s toţi, nu, scumpo? S-a uitat spre Jennifer care nu-l privi în ochi. Scumpo?

Ea a oftat.

— Nu mai ţii minte? I-am dat codul lui Gus, ca să aducă lemne de foc.

— Dar până la urmă n-a mai venit, pentru că a căzut combinaţia lui cu lemnele. Sinclaire a strâns din umeri. Nu contează. Gus nu-i băgat în chestia asta.

Rivers nu era la fel de sigur.

Numele lui Gus Jardine continua să apară. Ici şi colo, mereu colateral.

— îţi zic eu că vând cabana asta, a zis Harold, trecându-şi braţul pe după umerii lui Jennifer. Pur şi simplu, n-avem nevoie de bătaia asta de cap.

Sinclaire şi Korpi au rămas să privească până ce Toyota a fost asigurată pe platforma camionetei, care a plecat apoi, înaintând grijuliu pe podeţul îngust de peste pârâu.

Rivers spera să aibă noroc ca din maşină să fie ridicate amprente sau alte probe care să conducă la descoperirea unui indiciu despre soarta lui Megan Travers, totuşi nu miza neapărat pe un succes.

Trecuse de ora 19 când au părăsit cabana şi s-au oprit la Lucy's, unde s- au instalat într-un separeu de lângă cel în care se întâlniseră cu Andie Jeffries; Mendoza s-a aşezat pe bancheta cu spătar înalt, iar bărbatul vizavi de ea. Localul era plin şi conversaţiile acopereau melodiile *oldies,* câteva chelneriţe alergau de la o masă la alta, iar sfârâitul friteuzei sporea hărmălaia generală. Mendoza şi-a comandat un burger cu carne din soia şi apă minerală. Rivers s-a decis pentru un şniţel cu cartofi prăjiţi şi Cola, deoarece era încă în timpul serviciului. Berea trebuia să mai aştepte.

— Asta-i moarte curată, comentă Mendoza când sosiră comenzile şi sosul gros de smântână ameninţa să se reverse din farfuria bărbatului.

— Şi sunt sigur că nu numai într-un fel, replică el.

Luă flaconul de sos picant şi turnă o moviliţă impresionantă lângă cartofii prăjiţi aburinzi.

— Şi să ştii, urmă Rivers, că nu-i foarte clară nici carnea asta pe care o mănânci tu. Poate fi obţinută cu un soi de imprimantă 3D. Cât de nutritiv poate fi aşa ceva?
— Să ştii că-i foarte gustos. Femeia tăie hamburgerul în două, expunând straturile de murături, roşii, ceapă şi salată, apoi muşcă zdravăn. Nici nu ştii ce pierzi!
— Te cred pe cuvânt.
Rivers luă două îmbucături din şniţel, după care rosti:
— Ai observat cum apare întruna numele lui Gus Jardine? Mereu pe lângă, dar e nelipsit.
— Mda. Iar asta o asociază şi pe Jennifer.
— Poate că da. Rivers căzu pe gânduri şi luă un gât de Cola. Poate că există şi altă asociere.
— Alta decât faptul că sora lui a fost abandonată de James Cahill?
— A fost abandonată pentru Rebecca Travers, nu pentru Megan.
Mendoza a ridicat o mână, balansând-o într-o parte şi în alta ca să indice
că nu era convinsă.
— Poate că-i tot aia. înţelegi - o răzbunare pe femeia care este relaţia lui curentă.
— Slăbuţ. Detectivul tăie o bucată de şniţel şi o băgă în gură.
— De aici văd cum ţi se-nfundă arterele, a zâmbit Mendoza larg, tachinându-l cu ochi scânteietori.
— Eşti pur şi simplu invidioasă, ce să mai...
Ea a pufnit, uitându-se în propria farfurie.
— Nu cred. După aceea a ridicat ochii şi a continuat: Bun, dacă nu eşti de acord cu teoria mea, atunci ce crezi tu că poate fi?
— Deocamdată nu sunt sigur. Poate că Gus Jardine are şi altă legătură cu Megan.
— Care anume? De ce ar fi făcut Jardine... ce? A răpit-o? A silit-o să şofeze până la cabana lui Sinclaire? Şi dup-aia a plecat de acolo... pe jos? îl aştepta altă maşină? Ce să fi făcut Jardine cu Megan?

— Poate că erau împreună în combinaţie, reflectă bărbatul cu glas tare. Ea s-a certat cu Cahill, apoi s-a întâlnit cu Jardine, au adus împreună maşina aici, după care ea s-a ascuns.
— De ce? Pare lipsit de sens. Ce rost ar avea? De acord, Megan s-ar răzbuna, dar Jardine ce ar avea de câştigat?
Mendoza îşi arcui sprâncenele întrebător, după care imită sirena care se aude când un concurent greşeşte răspunsul la o întrebare într-un concurs TV.
— Nu-i convingător, a decis ea.
— Nu prea, a recunoscut şi Rivers.
Apoi n-au mai vorbit până ce n-au terminat de mâncat. Nimic nu era logic, totuşi el simţea că se apropiau de capătul firului. Jardine era implicat şi trebuiau doar să afle în ce fel.
După ce au ieşit de la Lucy's, s-au urcat în maşină şi au pornit spre secţie. Tot drumul, Mendoza a fost preocupată să deruleze prin mesajele şi e-mailurile de pe telefon. Tocmai ajunseseră în parcare, când femeia a exclamat:
— Hopa... ce-i asta?
— Ce anume? a întrebat el, în timp ce parca lângă maşina unui echipaj de poliţie.
Femeia continua să examineze ecranul, cu sprâncenele încruntate.
— Ciudat, rosti ea cu o undă de surescitare în glas. Hai înăuntru. Vreau să mă uit la asta pe computer, să văd imaginea mai mare.
îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise portiera. Rivers o urmă în separeul ei. Partenera lui îşi scoase haina, o agăţă neglijent pe un fişet, după care se instală în scaunul ei cu rotile, trăgându-l mai aproape de monitorul computerului.
— E de la laborator, i-a explicat. ADN-ul firelor de păr găsite în patul lui James Cahill. Degetele îi alergau pe taste şi pe rotiţa mouse-ului. Uite... aici.
Raportul a apărut afişat pe ecran.
— Sunt trei specimene, indică ea, toate diferite, dintre care unul aparţine unui bărbat. Aşadar, James Cahill şi două femei. Un fir este de la Megan Travers - corespunde cu mostrele pe

care le-am luat dintr-o perie de păr din apartamentul ei, iar celălalt... fii atent aici! Tot femeie, necunoscută, dar fii atent - înrudită cu Cahill.
— Poftim?
— O verişoară, probabil, nu de gradul întâi, dar înrudită cu el din partea mamei.
— Mama lui James Cahill?
— Exact. Kylie Cahill, care anterior se numea Kylie Paris, dar care este de fapt o Amhurst. Mendoza îl privi pe Rivers care se aplecase să examineze ecranul. Am făcut nişte investigaţii. Familia Amhurst este chiar mai bogată decât Cahill, sau a fost, iar de-a lungul anilor, membrii celor două familii s-au căsătorit între ei sau au avut doar relaţii sexuale, şi au existat câţiva copii care au fost născuţi de amante.
— Printre care Kylie Paris.
— Exact.
— Prin urmare, James Cahill se culcă cu cineva înrudit cu el?
— înrudit mai pe departe, însă - da! zise Mendoza, strâmbându-se cu dezgust. Mă rog, după cum schimbă el femeile, asta n-ar trebui să fie o surpriză.
— Nu pentru noi, comentă Rivers, dar mă-ntreb dacă nu va fi pentru el.
S-a mai uitat o dată la raportul laboratorului şi la legenda: FEMEIE
NECUNOSCUTĂ.
Mendoza şi-a împins scaunul înapoi şi l-a privit.
— „Femeia necunoscută” este o blondă, sublinie ea.
— Aşadar, Sophia Russo este verişoara lui, rosti detectivul în timp ce rotiţele din minte i se învârteau de zor.
— Ca să vezi! Mendoza a clătinat din cap. Un fel de verişoară. Cum am zis, o rudă „îndepărtată”.
— Mă-ntreb dacă el ştie?
— Poate că nu ştie încă, dar va afla destul de repede.
Telefonul lui Rivers a sunat şi bărbatul a privit display-ul.
— în sfârşit!

— în sfârşit? a repetat Mendoza, care continua să studieze rezultatele ADN de pe monitor.
— în sfârşit, Earl Ray Dansen, i-a răspuns.
Toată ziua Dansen şi detectivul se sunaseră unul pe celălalt şi-şi lăsaseră mesaje în căsuţele vocale.
— Rivers, rosti el acum.
— Earl Ray de la *Clarion.* Mă bucur că te-am prins în cele din urmă.
— La fel şi eu. Ai aflat despre Charity Spritz?
— Da, Iisuse! Nu-mi vine să cred. Editorul părea şocat. Oribil!
— Poţi să-mi spui la ce lucra?
— La cazul Cahill. Dar ăăă... uite ce-i, cred c-ar fi mai bine dacă am vorbi faţă în faţă. Trebuie să-ţi arăt ceva.
Rivers se uită la ceas. Era trecut de ora 19.
— Putem să ne-ntâlnim chiar acum?
— Eu sunt prins aici cu ediţia de mâine. Speram că ai putea veni tu la redacţie.
— Perfect! Am pornit.

***

Cu inima bubuind, Sophia aştepta rezultatele testului de sarcină. Se afla în baia apartamentului, iar mâna îi tremura şi-şi simţea stomacul strâns ca într-un ghem.
Dacă era gravidă?
Şi dacă nu era?
De fapt, nici ea nu ştia ce-şi doreşte.
Inima continua să-i bată ca un percutor, era singură şi o aştepta pe sora ei să se întoarcă.
în ultima vreme Julia se comportase ciudat, fusese nervoasă, dar Sophia n-avea totuşi motive s-o învinovăţească. Totul era straniu. Sophia văzuse la ştiri că reportera Charity Spritz, cea pe care ea n-o înghiţea, fusese omorâtă în San Francisco. Vestea respectivă îi trezise un sentiment extrem de neplăcut.
Şi asta nu era tot.
Mai întâi, Gus fusese implicat într-un accident idiot cu un fel de fierăstrău în atelier. îşi tăiase mâna atât de rău, încât era posibil să n-o mai poată folosi niciodată la toată capacitatea. însă Gus era un idiot, bineînţeles! Era posibil ca el s-o fi făcut în mod

intenţionat, ca să-l învinovăţească pe James şi să-l dea în judecată pentru a câştiga o sumă uriaşă.

După aceea, Phoebe Matrix - proprietara şi administratoarea băgăreaţă a apartamentului - suferise un soi de reacţie alergică, sau criză diabetică, sau aşa ceva, şi fusese dusă cu ambulanţa la spital. Sophia văzuse paramedicii sosind şi discutând cu vecinul ei, tipul mai în vârstă care făcea mereu curat prin curte, cel de la apartamentul 5 - Phil *Nu ştiu-cum.* El povestise că bătrâna ajunsese la uşa sa şi el sunase la 911. Potrivit spuselor sale, era posibil ca Phoebe să nu scape cu viaţă, deoarece era în comă diabetică. Phil era destul de nemulţumit de situaţie, întrucât trebuia să aibă grijă de căţelul mizerabil al lui Phoebe.

Sophiei îi părea totuşi rău de bătrână, chiar dacă era atât de enervantă.

Cu toate acestea, nu se putea gândi acum la asta.

Se întâmplaseră numai nenorociri.

Sigur că da, accidentele de muncă şi comele nu erau o raritate, dar o crimă? Uciderea unei persoane pe care o cunoştea? Asta era altceva.

Tânăra îşi alungă din minte gândul la ea şi privi testul de sarcină. Chiar dacă lumea din jurul ei se rotea ca scăpată de sub control, aşa ceva - un prunc - putea schimba totul.

Şi-a muşcat buza inferioară.

S-a aşezat pe capacul closetului. începea să înţeleagă faptul că făcuse o greşeală. Se îndrăgostise. De James. Asta nu făcuse parte din plan.

Iar acum... Dumnezeule, acum îl pierdea, îl simţea cum îi alunecă printre degete. Din cauza Rebeccăi Travers. O durea inima la gândul acela. Cum se putuse întâmpla? De ce reluase el legătura cu Rebecca? Nu era drept.

Sophia crezuse - ba nu, se rugase - ca bărbatul să se îndrăgostească de ea, să se îndrăgostească cu adevărat, în aşa fel încât nicio altă femeie să nu-i mai poată suci capul.

După care apăruse Rebecca.

Sângele începu să-i clocotească la gândul acela. Pentru că era numai şi numai vina ei. Deşi nu fusese singură în greşeala asta, ci fusese implicată şi Julia. De fapt, toată chestia cu dispariţia lui Megan fusese ideea ei.

Viaţa era afurisit de nedreaptă!

Strânse atât de tare în mână banda de testare, încât senzaţia de durere o trezi la realitate. Observând semnul pe care i-l lăsase în palmă, şi-a reamintit că trebuia să fie calmă şi să-şi ţină nervii sub control.

La urma urmelor, nedreptatea nu era ceva nou sub soare.

Dintotdeauna viaţa fusese nedreaptă cu ea.

Se gândi la copilăria şi adolescenţa ei, cum crescuse solitară şi izolată, singurul copil al unor părinţi cu inimi reci, care în cele din urmă divorţaseră şi o trecuseră de la unul la altul ca pe o mobilă nedorită, de fapt, de niciunul dintre ei.

Iar apoi... minunea minunilor, prin intermediul unei companii de căutare a genealogiei, Sophia fusese pusă în legătură cu Julia şi aflase o mulţime de amănunte despre cine era ea, de fapt. Prima oară când îşi văzuse sora geamănă rămăsese uluită. Era ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă. După ce luaseră legătura pe internet şi fiecare dintre ele văzuse fotografii cu cealaltă, se întâlniseră, în cele din urmă, faţă în faţă într-un bistrou micuţ din San Mateo. Sophia privise cum Julia îşi încuiase maşina, apoi intrase pe terasa restaurantului, care era orientată spre stradă. Pur şi simplu, nu-i venise să-şi creadă ochilor. Cât de mult semănau ele două! De la albastrul ochilor şi părul blond foarte pal, până la gropiţa din obraz. Părul Juliei era tuns mai scurt cu patru-cinci centimetri şi se îmbrăca mai excentric, dar erau, în mod clar, identice. Au comandat mâncare italienească, au vorbit şi au râs atunci, apoi, cu trecerea timpului, gaura din inima Sophiei a început să se închidă încetişor. în sfârşit, după ani de solitudine, se simţea legată de cineva care era, într-adevăr, ca ea - ba chiar, într-o măsură atât de mare, încât părea oarecum ireal. Ele se împrieteniseră, aflaseră totul una despre cealaltă, şi amândouă

au înţeles că fiecare dintre ele se simţise incompletă până atunci. Ca şi cum Julia ar fi putut să vadă înăuntrul minţii Sophiei şi invers. începuseră să iasă împreună, să vorbească despre viitor, iar după o săptămână sau două, Julia îi povestise că a făcut investigaţii despre familia lor biologică şi aflase că erau înrudite cu una dintre cele mai bogate familii din Bay Area. Erau, de drept, moştenitoare ale averii Amhurst şi, petrecând timp împreună, Julia născocise un plan prin care să revendice ceea ce le aparţinea. Implica însă, aşa cum explicase ea, „un picuţ" de amăgire. Se dovedise că nu era nici pe departe doar „un picuţ", iar Sophia se împotrivise, deoarece nu-i plăcea să mintă sau să „manipuleze" un bărbat în felul pe care-l sugerase Julia pentru a ajunge la James Cahill; apoi însă geamăna ei spusese că nu era nicio problemă, că ea va acţiona de una singură. De fapt, nu avea nevoie ca Sophia să facă parte din plan.

— Crezusem doar că şi tu vrei asta, i-a spus într-o zi.

Ele intrau cu maşina în oraş, iar traficul se oprise şi rămăseseră blocate pe Bay Bridge. Ploua întruna, suprafaţa apei din Golf era încreţită de o parte şi de cealaltă a podului şi ambuteiajul era total.

— O s-o fac doar eu! O să-l determin pe James Cahill să se îndrăgostească de mine. Sigur că da, ar fi fost mai uşor dacă m-ai fi ajutat şi tu. Are obiceiul să se uite după femei, dar acţionând împreună, ar fi fost cumva orbit de noi - înţelegi, pur şi simplu, n-ar fi scăpat de noi, ne-ar fi văzut peste tot unde s-ar fi dus, aşa că nu ne-ar fi putut scoate - pe tine... sau pe mine - din mintea lui. Am fi fost peste tot, şi am fi arătat mereu atrăgătoare şi seducătoare, mereu dispuse să fim cu el, înţelegi? în pat, sau în contexte romantice, sau oricum altfel, aşa încât să n-aibă niciodată ocazia să găsească altă femeie. Iar după aceea l-am fi putut determina să se însoare cu *noi.* Chiar dacă alţi bărbaţi se vor uita după noi, nu vom avea ochi decât pentru James!

— Să se însoare? repetase Sophia.

Ochii Juliei aruncau scântei ghiduşe.

— Bineînţeles, prostuţo. Râdea încântată, iar entuziasmul ei era molipsitor. Cum altfel vom obţine ceea ce, de fapt, este pe bună dreptate al nostru?

îi explicase după aceea că mama lor, Deidre, îşi dăduse gemenele spre adopţie şi că ea însăşi se înstrăinase la un moment dat de propria-i mamă, bunica lor, Marla Amhurst, care se măritase cu un Cahill - tatăl lui James!

— Aşadar, el nu-i înrudit cu noi? întrebase Sophia.

Era curioasă şi, într-adevăr, James era un bărbat chipeş. Julia îi arătase fotografii de pe telefonul ei.

— Nu tocmai. Maică-sa este soră vitregă cu bunica noastră, sau aşa ceva. Nu-i nicio chestie. Ideea însă este că el e foarte bogat, superbogat. Va moşteni mega-milioane şi mi-ar plăcea să am acces la averea aia. Mă gândisem că ai vrea şi tu la fel.

Sophia privise gânditoare fotografia lui James.

— Nu ştiu...

— Cum vrei, nu te oblig.

Traficul se pusese din nou în mişcare şi, în timp ce înaintau încet peste apa neagră, Sophia s-a gândit atunci la singurătatea şi pustietatea din viaţa ei şi la faptul că, acum, ea şi Julia puteau fi împreună.

Pentru o vreme, Julia păruse să fi abandonat subiectul, dar pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, iar ele două se apropiau din ce în ce mai mult, treptat, Sophia a decis că sora ei avea dreptate. Julia îi jurase că, în mod cert, nimeni n-avea să sufere. Ele două nu făceau altceva decât să revendice ceea ce ar fi trebuit să primească de la bun început.

Până la urmă, fusese de acord să pună planul în aplicare. Era vorba despre familie, nu? Ea avea, în sfârşit, o soră, şi nu orice fel de soră, ci o geamănă identică! Totul avea să meargă ca pe roate. Entuziasmul Juliei se dovedise molipsitor. De asemenea, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât Sophia devenea o copie a Juliei. Când una începea o frază, cealaltă o sfârşea. Era de-a dreptul straniu, în sens pozitiv însă,

cât de identic gândeau şi simţeau... Aşa încât, în cele din urmă, Sophia ajunsese să aibă aceleaşi păreri ca sora ei. La naiba, da, ele aveau dreptul la o parte din averea familiei!

Iar apoi făcuse cunoştinţă cu James.

Bărbatul din centrul planului lor.

Bărbatul din centrul tuturor evenimentelor.

Cum naiba se-ntâmplase?

După care, mai exista ceva...

Oricât de mult detesta ideea, Sophia bănuia că Julia avea o legătură cu ceea ce păţise Phoebe, totuşi nu dorea să examineze îndeaproape bănuiala respectivă - cel puţin, nu deocamdată. Cu certitudine, sora ei n-ar fi putut să-ncerce s-o omoare pe baborniţă. De acord, era băgăreaţă şi enervantă, dar... serios vorbind, geamăna ei n-ar fi mers atât de departe.

Sau ar fi mers?

Sentimentul neliniştitor persista, pentru că, deşi încercase să se convingă de contrariul, Sophia observase că geamăna ei avea o latură mai întunecată. Refuza să creadă că acea latură a ei ţinea de răutate; nu, nici vorbă de aşa ceva, totuşi Julia se înfuria repede, avea un temperament exploziv şi se irita din fleacuri. Ba, şi mai rău, era mereu suspicioasă şi devenise obsedată de ideea că Phoebe Matrix era pe urmele lor, de parcă ar fi fost o superspioană sau aşa ceva. Julia amintise în nenumărate rânduri că ele ar fi trăit mult mai liniştite aici dacă n-ar fi existat Phoebe... Da, Sophia n-o putea contrazice, şi ce dacă?

Tânăra îşi muşcă buza inferioară şi refuză să se gândească la episodul acela din California, când Julia ocărâse o fată care servea într-un bar fiindcă o stropise cu cafea, ţipase la ea, o numise „idioată” şi ameninţase că va acţiona în judecată cafeneaua, provocând o asemenea scenă, încât fata respectivă, care nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani, izbucnise în plâns şi fugise de la bar sub privirile colegilor şi ale clienţilor. Julia fusese satisfăcută doar după ce o umilise complet pe fetişcană. Cu altă ocazie, o pisică vagabondă comisese greşeala să se furişeze prin geamul deschis al maşinii ei şi să stea

tolănită la soare. Julia o descoperise şi deschisese larg portiera, după care luase o umbrelă şi alungase mâţa slăbănoagă. Ba chiar o lovise, iar pisica se întorsese şi o scuipase, cu urechile lăsate pe spate, dezvelindu-şi colţii ascuţiţi, după care ţâşnise de-a curmezişul străzii, cât pe-aci să fie călcată de o camionetă.

— Păcat c-a ratat-o, a comentat Julia, uitându-se după animalul care dispărea pe o alee.

în următoarele două ore, sora ei fusese într-o pasă proastă. Sau ce se putea spune despre toate ocaziile în care Julia susţinea că viaţa era nedreaptă, că ea trăsese cartea proastă, că avea să se „răzbune" pe oricine îi făcuse vreun rău? Avea în ochi o privire care zbârlea realmente firişoarele de păr de pe ceafa Sophiei. Indiferent de câte ori o avertizase să se „calmeze" sau să se „destindă", Julia n-o ascultase. Ba chiar, odată, când discutau despre nedreptatea situaţiei în care se aflau, Julia, care se afla în bucătărie şi toca ceapă, de furie se tăiase la un deget, sângele începuse să-i picure şi zeama de la ceapă intrase în tăietură. Se răsucise fulgerător şi ridicase cuţitul, ducându-l între feţele lor.

— înapoi! a şuierat ea, şi în clipa aceea Sophia simţise un fior în inimă şi se întrebase cât de departe ar fi putut să meargă geamăna ei şi cât de periculoasă putea fi.

Ochii Juliei s-au îngustat înapoia lamei însângerate şi, ignorând picăturile de pe degetul ei care căDeau pe podea, şi-a prevenit sora:

— Crezusem că dintre toţi, tu vei fi cea mai în măsură să-nţelegi! Ori suntem în asta împreună, ori nu mai suntem deloc!

— Uau, a şoptit Sophia, ceea ce îi stricase şi mai mult dispoziţia Juliei.

Sora ei s-a încordat atunci din cap până-n picioare, şi-a dezgolit dinţii şi,
pentru o clipă, Sophia s-a temut pentru propria-i viaţă. După care Julia murmurase:

— La naiba!

Azvârlise cuţitul în chiuvetă şi se grăbise spre baie, să caute un plasture.

Oare asta o făcea acum să suspecteze că ar fi fost posibil ca Julia să-i fi făcut ceva lui Phoebe Matrix? Părea totuşi improbabil. Sophia simţi un fior rece, încercând totuşi să admită că lăsa prea mult frâu liber imaginaţiei.

Cum de se putuse deteriora într-atât situaţia? Când Julia o contactase anul trecut, Sophia fusese în extaz. Ele se cunoscuseră prin intermediul uneia dintre companiile specializate în testări genetice, apoi se întâlniseră la un bistrou şi rămăseseră amândouă uluite. Nu numai că erau surori, ci erau şi gemene!

Fusese cam straniu, dar extrem de surescitant.

După care, în cele din urmă, Julia îi povestise despre planul ei de a pune mâna pe averea ce le revenea de drept. Deşi la început şovăise, Sophia îmbrăţişase într-un final planul, ba chiar şi partea în care urmau să pretindă că erau una şi aceeaşi femeie. Poate că nişte gemene l-ar fi speriat pe James, dar o singură tânără care apărea mereu în preajma lui l-ar fi menţinut interesat... cel puţin aşa sperau ele. Şi Julia insistase că va fi chiar amuzant. Puteau să transforme totul într-un joc, să-i păcălească pe toţi din Riggs Crossing. Asta i se păruse jalnic Sophiei, dar nu comentase, fiindcă Julia era surescitată şi nu voia să-i tempereze entuziasmul. De asemenea, Julia insistase că ele îşi meritau partea din „averea veche din San Francisco”. La urma urmelor, nu suferiseră amândouă destul? Sophia era copil singur la părinţi, iar părinţii aceia fuseseră preocupaţi de propriile lor vieţi, de căsnicia lor fragilă, iar interesul faţă de copilă pălise după ce ea devenise adolescentă. Iar Julia se alesese cu fraţi mai mici, pe care părinţii ei îi răsfaţaseră. Practic, ea fusese o sclavă care ajutase la îngrijirea lor.

Nici Sophia şi nici Julia nu avuseseră parte de un tratament drept de-a lungul vieţii!

De aceea Sophia dăduse deoparte toate ezitările şi acceptase planul acela.

Urma să se apropie de James Cahill. Să se apropie cu adevărat foarte mult. Să fie mereu în preajma lui, astfel încât bărbatul să nu-şi mai poată imagina viaţa fără Sophia. în cele din urmă, să se mărite cu el. Să obţină ceea ce se cuvenea ambelor gemene! Obiectivul era de a se căsători înainte ca el să-şi moştenească milioanele.

Pe parcurs, a constatat că era o provocare incitantă aceea de a încerca săi atragă atenţia şi să flirteze cu el, să i-l fure lui Megan cea groaznică. Partea aceea nu fusese dificilă. Dificil fusese să încerce să evite să se îndrăgostească de el.

Iar acolo eşuase.

Ba, mai rău încă, ochii mereu alunecoşi ai bărbatului trecuseră mai departe.

Şi se opriseră tocmai asupra Rebeccăi Travers! O femeie căreia îi dăduse deja papucii!

Nici ea, nici Julia nu se gândiseră la aşa ceva.

Dar acum... acum...

Sophia se uită la testul pe care-l ţinea în mână, la ferestruica unde apărea rezultatul şi... da, aşa cum se aşteptase, arăta că era gravidă.

Cu copilul lui James Cahill.

Inima îi crescu de încântare şi un surâs lent, satisfăcut, i se lăţi pe buze. Toate îndoielile legate de existenţa unui prunc dispărură şi, în clipa aceea, lacrimi de bucurie, o bucurie cu totul nouă, îi străluciră printre gene.

Mai răspunde la asta, Rebecca Travers, dacă poţi!

*Jocul s-a terminat!*Rivers nu prea ştia la ce anume să se aştepte din partea lui Earl Ray Dansen, dar în niciun caz nu se aşteptase la cele două fotografii pe care le primise pe telefon şi care arătau două femei moarte. Prima era Charity Spritz, cu faţa tumefiată şi învineţită, ca în fotografiile trimise de detectiva Tanaka. A doua imagine, potrivit spuselor lui Earl, o prezenta pe Willow Valenţe, care zăcea pe un pat, cu o gaură de glonţ vizibilă în tâmplă.

— Iisuse, murmură Mendoza.

— De unde le ai? întrebă Rivers.

Era uluit şi fălcile i se încleştaseră. Stăteau toţi în fosta zonă de recepţie a redacţiei ziarului. Unul dintre tuburile fluorescente de deasupra zumzăia, fiind pe punctul de a se arde, şi toate birourile care se vedeau mai în spate păreau pustii.

— Mi-au fost trimise de pe telefonul lui Charity Spritz.

Earl le arătă celor doi detectivi şi SMS-ul: ALTĂ VICTIMĂ.

— Ce naiba? şuieră Rivers în barbă.

în mod evident, ucigaşul îi luă peste picior... sau, cel puţin, îl lua peste picior pe Earl.

— Va trebui să iau telefonul, deoarece reprezintă o probă, a rostit el.

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Fotografiile a doua femei moarte,

care, în mod evident, fuseseră expediate de ucigaşul lor. Se putea presupune că acesta o omorâse pe Charity Spritz în Bay Area, apoi venise în Riggs Crossing ca s-o lichideze pe Willow Valenţe. Sau poate că fusese invers - deocamdată, nu ştia nimic despre Valenţe.

— Da, m-am gândit că o să vrei asta. Earl s-a încruntat, întinzându-i telefonul. Vreau totuşi să te informez că eu voi publica vestea ambelor omucideri. Sunt exclusivitatea lui *Clarion.*

— Poftim? a intervenit Mendoza. Stai aşa! în niciun caz până nu investigăm. Trebuie să verificăm mai întâi dacă aceasta este cu adevărat Willow Valenţe. Poate să fie o farsă regizată. Nu ştim încă. Este posibil ca ea să fie în viaţă.

Nu este în viaţă, a rostit Earl sigur pe sine. Uitaţi-vă la poză

— .Dacă este moartă, i-a reamintit Mendoza, nu-i poţi publica numele până nu-i anunţăm familia.

— Da, da, ştiu procedura. Dar în clipa în care o veţi face, noi vom publica vestea în ediţia digitală, apoi ca articol principal în următoarea ediţie tipărită.

Rivers nu putea face nimic în privinţa asta.

— Willow Valenţe era prietenă cu Charity Spritz?

Earl a ridicat dintr-un umăr, apoi îşi ţuguie buzele, părând să reflecteze.
— Eu nu ştiu să fi fost. N-am auzit-o niciodată vorbind despre ea.
— A vorbit recent cu ea? a întrebat Rivers.
— N-am zis deja că „nu ştiu”? s-a strâmbat Earl Ray. Făcu un gest iritat prin aer, ca şi cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare. Nu-i nimic ciudat în asta. Nu mă preocupă vieţile personale ale angajaţilor mei. Dacă nu cumva Charity a lucrat la un articol despre Valenţe, n-am niciun motiv să stabilesc o legătură între ele.
— Deci n-a lucrat la aşa ceva? insistă Rivers.
— Asta am spus - că nu ştiu.
— Şi ce ştii despre Valenţe?
Detectivul bănuia că Earl Ray începuse deja unele investigaţii.
— Nu mare lucru. Am făcut nişte cercetări pentru articol. Ştiu doar că are douăzeci şi trei de ani, că a crescut pe aici şi că are o soră mai mare care locuieşte lângă Olympia. Nu-mi amintesc numele ei... ba nu, stai! Pocni din degete. Este... ăăă, Fern, iar numele de familie e Smithe, cu „e” la sfârşit.
— Ai vorbit cu ea? interveni Mendoza, în timp ce introducea informaţiile în telefon.
— Nu.
— Altceva? zise Rivers.

— Ea, Valenţe, are - mă rog, sau avea - două slujbe. în principal, este cameristă la Cahill Inn, dar lucrează şi ca femeie de serviciu la clinica McEwen.
Unde lucrase şi Megan Travers.
— Are prieteni? continuă Mendoza.
— N-am ajuns aşa departe. Nu ştiu.
— Bine.
Nu mai era cazul să piardă timpul, aşa că Rivers s-a îndreptat spre uşă. Mendoza i-o luase înainte şi suna deja ajutoarele de şerif să se deplaseze la
locuinţa lui Valenţe.

— îmi vreau telefonul cât mai urgent, a rostit Earl, îndreptând un deget lung către Rivers. Mâine.

— îl vei primi cât de repede, l-a asigurat detectivul.

Pe când coborau scara din birourile redacţiei, Mendoza îl informă:

— Valenţe locuieşte pe Taylor's Creek Road, într-o clădire veche aflată dincolo de calea ferată. Am harta pe telefon. Ocoliră o dubă Volkswagen veche, cu logoul AUNTIE'S ANTIQUES. Până ajungem noi, ajutoarele de şerif ar trebui să fie deja acolo. Stai aşa... Mă sună ajutorul Brown.

— Să-i dăm drumul.

Rivers urmă traseul spre est, către periferia lui Riggs Crossing, pe lângă centrul oraşului. Oamenii erau încă pe străzi şi toate vitrinele erau ornate cu decoraţiuni strălucitoare de Crăciun. Aşezarea era animată, iar în aer plutea fericirea adusă de febra sărbătorilor.

Totul contrasta cu misiunea sa sumbră. Cu ochii mijiţi, pentru a nu fi orbit de farurile maşinilor ce veneau din faţă, bărbatul se gândea la persoana care fusese fotografiată pe aeroportul San Francisco. Oare ucigaşul se îmbarcase într-un avion, după care aterizase... unde? în Seattle? în Spokane? Iar după aceea, ce făcuse? O căutase pe Willow Valenţe şi o omorâse în mai puţin de douăzeci şi patru de ore? Dacă aşa stăteau lucrurile, putea fi destul de uşor să cerceteze informaţiile oferite de companiile aeriene. Dar pe cine să caute?

Cine ar fi dorit să le ucidă pe ambele femei? Şi de ce? Rivers nu credea că cele două crime erau aleatorii, între ele trebuia să existe o legătură. Primul lui gând s-a îndreptat către James Cahill, totuşi nu-l putea vedea pe acesta zburând cu avionul la San Francisco şi înapoi. Şofatul ar fi necesitat... cincisprezece - şaisprezece ore, poate chiar mai mult, numai dus, şi încă pe atât la întors. Cu toate acestea, fără doar şi poate, Cahill şi dispăruta Megan Travers făceau parte din asta. Şi ce era cu cabana lui Harold Sinclaire, unde găsiseră Toyota Corolla neagră? Cum puteau fi puse toate cap la cap?

— Bine, spunea Mendoza în telefon în clipa în care trecură pe lângă o benzinărie abandonată. N-o lăsa să plece, vrem să vorbim cu ea... da, sunt sigură... oricine ar fi, totuşi trebuie să vorbim cu ea... bine, ajungem acolo- n zece minute, poate mai puţin. închise telefonul şi rosti: Se pare că nu noi am anunţat primii moartea lui Willow Valenţe. O colegă de la serviciu venise deja s-o caute - Brown şi partenerul lui au găsit-o acolo. Au reţinut- o, ca să vorbim cu ea.

— Perfect.

Detectivul aprinse farurile, traversă următoarea intersecţie fără să încetinească şi, după vreun kilometru, coti pe Taylor's Creek Road.

— Ea... colega este serios zguduită.

— Cine n-ar fi? a rostit Rivers.

îşi simţea stomacul prins ca într-o menghine. Riggs Crossing, orăşelul cândva somnolent, apăruse brusc pe harta criminalităţii. Numai în luna decembrie fuseseră ucise două femei, iar o alta dispăruse.

Şi încă nu sosise Crăciunul.

***

Agitată, Rebecca a început să-şi despacheteze lucrurile. A scos din geantă cele câteva pulovere, blugii şi colanţii şi le-a pus înapoi în sertarele comodei mici din camera de hotel. Intenţionase să plece.

După ce terminase cu conferinţa de presă, plănuise să revină acasă în Seattle, să-şi reia viaţa anterioară, să lase în seama poliţiei găsirea lui Megan şi să se îndepărteze cât mai mult de

James Cahill. Bărbatul o făcea să se simtă confuză, iar ea nu avea nevoie de aşa ceva, nu, mulţumesc!
Apoi însă o sunase mama ei.
— Poftim? a ţipat Lenora când Rebecca îi explicase că urma să revină la Seattle. Nu poţi! în niciun caz până nu-i găsită Megan. Becky, trebuie s-o găseşti!
— Asta ar putea dura o vreme.
— Şi va dura şi mai mult dacă nu eşti acolo să-i baţi la cap pe poliţişti!
— I-am bătut destul la cap, îi replicase ea.
Atunci Lenora rostise apăsat:
— Trebuie să faci poliţia să-nţeleagă că nu accepţi răspunsul „nu". Trebuie să fii cât mai vocală, Becky.
Când Rebecca a asigurat-o că Rivers şi Mendoza păreau dedicaţi cazului, mama ei pufnise:
— Mă-ndoiesc în privinţa asta, dar tu asigură-te că nu se lasă pe tânjală.
Rebecca se gândise la cei doi detectivi. Nu era sigură dacă-l plăcea pe
vreunul dintre ei - Rivers părea bizar, iar Mendoza se purta extrem de arogant, totuşi ea simţea că ambii erau profesionişti şi că aveau să facă tot posibilul să-i găsească sora. Şi nu era deloc sănătos pentru Rebecca să stea aici, blocată în camera de hotel, fără să poată face nimic practic, ci doar să se-ngrijoreze în privinţa lui Megan şi să se lase copleşită de temeri.
— Mamă, eu am responsabilităţi în Seattle. Ştii bine că am un job.
— Hai, termină cu asta! De câte ori mi-ai spus că poţi să lucrezi de oriunde atât timp cât ai acces la un laptop?
Rebecca s-a blestemat în gând că fusese atât de sinceră, iar Lenora urmase:
— Eu sunt sigură că Angelica va-nţelege.
Ca să nu mai continue disputa, Rebecca pretextase că o suna altcineva şi întrerupsese legătura.
Da, cum să nu!
O minciunică atât de străvezie, mamă!

Lenora avea totuşi dreptate într-o privinţă. Rebecca putea să lucreze din Riggs Crossing. Atâta vreme cât avea laptopul, o conexiune internet şi curent electric. Şi inspiraţie, bineînţeles. Asta era permanent necesară, iar în ultima vreme o găsea tot mai greu.
încă şi mai rău era faptul că, atunci când îi telefonase, Angelica îşi dăduse acordul ca Rebecca să stea în Riggs Crossing.
— Până-ţi vei găsi sora, acolo este locul tău. Familia e mai presus de orice, îi spusese Angelica aproape gâfâind, fiindcă se pregătea să plece în Los Angeles, unde era convinsă că va deschide următorul magazin Vision în White; era imposibil să te contrazici cu ea când se grăbea. Uite ce-i - tu stai acolo, fa tot ce poţi şi ţinem legătura. Prin e-mail, SMS-uri sau telefon. Chestiile celelalte se vor rezolva. Mă rog cerului s-o găseşti pe Megan, şi cât mai repede. Dacă afli ceva, orice, anunţă-mă.
— Bine.
— Bravo! Acum trebuie să fug, să prind avionul! Să sperăm că săptămâna viitoare pe vremea asta vom avea un magazin în California de Sud! Ţine-mi pumnii. *Ciao!*
— *Buona fortuna a te!* îi urase Rebecca, dar Angelica închisese deja, lăsând-o cu telefonul la ureche şi privind pe fereastra camerei de hotel spre strada, familiară de acum, unde se afla hotelul.
Dintr-odată se simţea foarte, foarte singură în orăşelul acesta de la capătul lumii, unde absolut toţi păreau să se cunoască unii cu alţii... cu excepţia ei.
Megan continua să lipsească.
Charity Spritz fusese ucisă.
Iar James Cahill avea o relaţie cu Sophia Russo. Asta nu era prea grozav. Ceva din femeia aceea o neliniştea, deşi ele nu se întâlniseră de fapt. Desigur, sentimentele îi erau influenţate de opinia lui Megan, totuşi ceva din Sophia părea fals, sau mefient, sau...
— Termină! a rostit ea cu glas tare, întrucât n-o cunoştea pe tânăra aceea.

Adevărul era că interesul lui James Cahill faţă de alte femei, incluzând-o şi pe Megan, o deranja şi acum. Ceea ce era ridicol, dacă te gândeai mai bine.

— Termină cu asta, a repetat ea printre dinţi.

Legătura ei cu James luase sfârşit, slavă Domnului. Acum trebuia să se concentreze asupra lui Megan.

Unde naiba era Megan?

Când sosise în Riggs Crossing, Rebecca era convinsă că se afla în faţa uneia dintre melodramele de primadonă ale surorii ei, dar acum nu mai avea aceeaşi convingere. Niciuna dintre dispariţiile anterioare ale lui Megan nu fusese atât de lungă. Sau atât de îngrijorătoare.

Acum situaţia era altfel percepută.

îşi aminti telefonul disperat pe care-l primise de la Megan, cât de agitată era ea atunci. Rebecca se simţea acum ruşinată că se gândise că fusese manipulată. Ar fi trebuit să înţeleagă că panica lui Megan era reală. Dar cum ar fi putut înţelege când sora ei era o asemenea actriţă, o regină a dramoletelor...

Totuşi, Megan nu jucase teatru când plecase de la James după cearta violentă avută cu el. Fusese furioasă şi, pentru prima oară, Rebecca s-a întrebat dacă nu cumva Megan fusese destul de tulburată ca să facă ceva nesăbuit, să se rănească, sau poate şi mai rău. Nu credea totuşi asta. Ideea suicidului era greu de imaginat, deoarece sora ei avusese întotdeauna poftă de viaţă. Da, era o fire emoţională, avea un temperament coleric, însă nu şi- ar fi făcut rău sieşi. Şi, în tot cazul, n-ar fi facut-o doar pentru a demonstra ceva.

Ultimul care o văzuse pe Megan fusese James Cahill, iar Rebecca îl părăsise brusc cu o seară în urmă. înainte de a căpăta vreun răspuns.

Poate că era momentul să rezolve situaţia aceea.

Bărbatul nu avea să-i întindă covorul roşu, însă Rebecca avea să dea de el. James trebuia să ştie mai multe.

înainte de a se răzgândi, a luat cheile de pe servantă, şi-a pus o geacă şi un fular şi s-a îndreptat spre uşă. Maşina ei Subaru, pe jumătate îngheţată, o aştepta în parcare şi, după ce

a râcâit superficial parbrizul cu racleta, s-a urcat la volan şi a ieşit din oraş.

S-a oprit la locuinţa lui James, dar văzând că nu era nimeni acasă, s-a îndreptat către han. Explorerul, pe care se aşezase un strat de zăpadă, era acolo.

A intrat, aruncând o privire în jur, şi s-a îndreptat spre recepţia împodobită cu panglici, luminiţe, crăciuniţe. Desigur, a văzut şi bradul înalt, pe două niveluri. Lângă şemineul din piatră de râu, citea un bărbat; un cuplu a coborât din lift. Muzică şi râsete se auzeau dinspre bar, unde mai mulţi turişti se adunaseră în jurul măsuţelor, iar alţi câţiva erau cocoţaţi pe taburetele înalte.

Recepţia era însă pustie.

Rebecca aşteptă, uitându-se după o sonerie la care să apeleze un recepţioner, dar nu găsi nimic. Iritată, privi în jur, căutând o persoană care ar fi putut-o ajuta, şi zări două femei adâncite în conversaţie sub un panou luminat de neon aflat la intrarea pe un coridor ce ducea în spatele clădirii. Cea mai vârstnică dintre ele avea talie de viespe, o expresie dură a feţei şi păr şaten coafat permanent; părea agitată şi pe tâmplă îi zvâcnea un muşchi. Pe ecusonul de pe jacheta ei scria: DONNA BUNN, MANAGER. Vorbea precipitat, cu răsuflarea întretăiată:

— ... întâmplat niciodată până acum. Pur şi simplu nu-i stilul ei să nu telefoneze dacă ştie că n-ajunge la timp.

— Da, ştiu, încuviinţă cealaltă femeie.

Era mai tânără şi cu obrajii ca două mere. Pe ecusonul ei scria MARIBELLE EDWARDS, BUCĂTĂRIE. Avea talia groasă, ochelari cu ramă de baga şi păr cu şuviţe purpurii şi părea că plânsese; îşi sufla întruna nasul într-o batistă de hârtie, după care ridica ochelarii, ca să-şi tamponeze ochii congestionaţi.

— I-am trimis un SMS. Nimic. Ba chiar am şi sunat-o. De trei ori. Niciun răspuns. Mă bagă pe căsuţa vocală.

— Poate că şi-a pierdut telefonul.

— Poate, dar nu pot să nu-mi fac griji după ce s-a-ntâmplat cu Charity Spritz, zise Maribelle, smiorcăindu-se

zgomotos. E vecina mea, ştii doar. Sau a fost. Doamne, ce ciudat mi se pare să spun asta! Locuieşte în acelaşi complex de apartamente cu mine, iar acum s-a anunţat la ştiri că e moartă. Ucisă! Pur şi simplu, nu pot să cred. Am văzut-o chiar alaltăieri şi i-am făcut semn cu mâna când suia în minivan. Vai, ce groaznic!

— N-ar trebui să ne gândim imediat la tot ce poate fi rău. Poate că nu s- a-ntâmplat nimic. Poate că are o problemă cu stomacul sau ceva de genul ăsta. Ea telefonează mereu dacă-i bolnavă. Donna ţuguie buzele. Şi dacă a... în fine, o să mă ocup de asta mai târziu. Oricum, tura Zenei s-a terminat acum o oră şi am rugat-o să treacă pe la ea şi să vadă care-i treaba - ele două sunt prietene.

Scoase un telefon din buzunarul jachetei şi se strâmbă spre ecran.

— Bineînţeles, Zena n-a trimis niciun SMS. Ele două sunt ceva de groază. Nu poţi pune bază pe ele! Poate că nici nu s-a dus la Willow.

Apoi, probabil că a zărit-o pe Rebecca fiindcă a aruncat iute „Trebuie să plec", afişând un surâs forţat.

— Ţine-mă la curent!

Maribelle s-a grăbit spre toaleta femeilor, iar Donna, afişând un zâmbet larg pe faţa palidă, s-a întors la recepţie în spatele tejghelei.

— Scuze, rosti ea. Cu ce te pot ajuta?

— îl caut pe James Cahill.

— Proprietarul. Mda. Şi-a adunat sprâncenele perfect pensate într-o grimasă. Este... să fiu sinceră, nu ştiu unde este. Stai să văd.

A tastat un număr de telefon şi a vorbit încetişor, apoi a închis, reluându-şi zâmbetul de mai înainte.

— Ar trebui să fie la brazi, îi zise Rebeccăi. Cel puţin aşa crede Bobby, managerul nostru general.

— La brazi?

— Da. în curtea unde se vând brazii de Crăciun. Donna arătă spre partea din spate a clădirii. Lângă cafenea. Poţi să

ajungi acolo prin coridorul acela, arătă ea coridorul scurt, unde discutase mai devreme cu cealaltă femeie.

— Mersi.

Rebecca ieşi imediat, traversă parcarea şi trecu printr-o arcadă spre curtea unde brazii tăiaţi erau expuşi sub ghirlande de luminiţe. Printre pâlcurile de brazi, pini şi molizi erau alei cu pietriş, iar din difuzoarele montate pe exteriorul cafenelei răsunau discret cântece de Crăciun. Rebecca abia dacă vedea detaliile, trecu pe lângă câţiva clienţi şi abia apoi privi cu atenţie înjur. îl zări pe James, urmat îndeaproape de ciobănescul lui, ieşind printr-o poartă din spate spre pădurea de conifere ce-i înconjura.

— Grozav, mormăi ea, grăbindu-se după bărbat.

în vreme ce zona aceasta din proprietatea lui era bine luminată, animată de muzică săltăreaţă şi străbătută de arome atrăgătoare dinspre cafenea, terenul deluros din jur era cufundat în beznă, iar razele slabe de lumină ale lunii proiectau umbre ameninţătoare peste solul înzăpezit. Rebecca porni fără şovăială după James, ignorând gândul sâcâitor că era posibil ca el să nu fie la fel de fericit s-o vadă. La urma urmelor, ea îi dăduse papucii în seara trecută.

Asta era - ghinion! Sosise momentul ca ei doi să pună situaţia la punct.

S-o găsească pe Megan.

Şi, ca să spună adevărul, sosise momentul ca ea să pună cruce definitiv sentimentelor ei pentru James Cahill.

— încheierea, a rostit cu voce tare - un termen des invocat în ultima vreme... dar aproape imposibil de pus în practică cu James până acum.

Ei bine, aşa să fie

!Telefonul lui James a început să sune îndată ce a ieşit din curtea luminată. A răspuns fără să se uite cine era apelantul, dar imediat a regretat auzind glasul întretăiat al Sophiei.

— Trebuie să vorbim, a zis femeia, intrând direct în subiect.

— Crezusem că am stabilit ceva, rosti el iritat.

Se uita atent pe jos, înaintând printre şirurile de arbori ce fuseseră plantaţi cu şapte-opt ani în urmă. încerca să găsească telefonul lui Bruce Porter, care-i scăpase probabil din buzunar pe când ajuta un client să taie şi să transporte un brad Douglas. însă Sophia părea decisă.

— Trebuie să ne-ntâlnim.

— Am mai purtat discuţia asta.

James nu intenţiona să se lase manipulat. Şi trebuia să pună capăt acestei convorbiri, ca să-l poată suna pe Porter şi să-i găsească telefonul.

— Vorbesc serios, a insistat tânăra pe un ton grav. Nu va dura mult.

— Spune-mi atunci acum, prin telefon, i-a replicat James, trecând pe lângă un şir de molizi.

— Trebuie să vorbim faţă-n faţă. Nu-i genul de subiect care să poată fi discutat prin telefon.

Dumnezeule, oare Sophia aflase ceva despre soarta lui Megan? Ce altceva putea fi atât de al naibii de important?

— Spune-mi acum.

— Vorbesc foarte serios: trebuie să ne-ntâlnim.

Rahat! Mâna bărbatului se încleştă pe telefon.

— Bine.

Nu avea timp pentru aşa ceva. De undeva, din depărtare, auzi pe cineva strigându-i numele.

— James?

Era o femeie.

— O să vin acolo, urmă Sophia mai voioasă.

Nu

!James nu dorea să fie singur cu ea, nu în locuinţa lui. Nu era deloc o idee bună.

— Ne-ntâlnim în han. La bar.

— Nu, nu. Eu lucrez acolo. Ar putea fi... neplăcut.

— De ce?

— James? strigă din nou vocea.

La telefon, Sophia insista:

— Este important.

Tonul ei tăios îl convinse până la urmă.
— Trebuie să-nchid, a spus el, scrutând prin pădurea întunecată. Ne- ntâlnim peste o oră la han. Asta-i tot ce pot face.
— Dar...
Bărbatul închise şi formă numărul lui Bruce. Peste târâitul mobilului, a ascultat atent, ca să audă din nou vocea care-l strigase şi care se afla... unde? Aici în pădure, căutându-1? Chiar aşa?
— James! strigă din nou femeia.
Să fi fost Rebecca? Ce căuta aici?
Telefonul lui Bruce porni să sune brusc, un ritm latino care a reverberat în noapte. James s-a grăbit spre sursa sunetului şi a văzut lumina slabă a display-ului, parţial îngropat în zăpadă în mijlocul unui pâlc de brazi. îl ridică şi—1 vârî în buzunar, regretând profund că acceptase să se întâlnească cu Sophia, indiferent care ar fi fost motivul „urgent" pe care-l născocise ea. Cu orice preţ, trebuia s-o convingă că totul se terminase.
* * *
Concentrată să-l ajungă din urmă pe James, Rebecca porni aproape în fugă spre locul unde-l zărise ultima oară, intrând în pădurea aceea plantată de om, evitând cioturi şi vlăstari; simţea aerul îngheţat pe obraji, ramurile i se agăţau în păr, iar pe cer începuseră să se adune nori.
— James?
Miji ochii, străduindu-se să distingă vreo mişcare în pâlcul de brazi şi pini, dar pădurea era tăcută, iar luminile din curtea unde se vindeau brazi se îndepărtau.
— James? strigă ea, sperând să-i atragă atenţia, apoi şi mai tare: James!
Nimic.
Afurisit bărbat!
Se împiedică de un ciot şi fu cât pe ce să cadă. înghiţindu-şi o înjurătură, scoase telefonul din buzunar şi aprinse lanterna ca să-şi lumineze calea.
— James?

Tot niciun răspuns, dar senzaţia că era urmărită de ochi nevăzuţi, dirijaţi de lumina puternică a telefonului ei, nu-i dădea pace.
Nu-i decât imaginaţia ta.
Termină cu prostiile!
S-a oprit totuşi şi a ciulit urechile, străduindu-se să distingă orice zgomot.
Oare se auzea sunet de paşi în spatele ei?
Toate firişoarele de păr de pe ceafa i se zbârliră.
S-a răsucit fulgerător, îndreptând fascicolul luminos în direcţia aceea.
Nimic. Doar beznă adâncă.
Nimeni.
Doar o lumină albăstruie stranie şi foşnetul unui vânticel printre ramurile coniferelor - un batalion de santinele întunecate ce o înconjurau.
— Adună-te.
Cu gesturi calculate, Rebecca a rotit telefonul peste solul acoperit de zăpadă şi lumina scânteietoare a lanternei a străpuns întunecimea ca de smoală.
A decis că era imposibil să-l găsească pe James în mai bine de douăzeci de hectare de pădure, pe întuneric. Ce fusese în mintea ei? Cel mai inteligent ar fi fost să se întoarcă la cafenea, să comande o cafea fierbinte şi să-l aştepte pe James să revină la Explorer. Şi ar fi fost mai inteligent să-i telefoneze sau să-i trimită un SMS.
începu să-i tasteze numărul, când o mână înmănuşată s-a întins din întuneric şi a prins-o de antebraţ.
— Rebecca? Ce naiba faci aici?
Ea se întoarse iute şi-l zări.
— Dumnezeule, era să mor de inimă! îşi smulse mâna din degetele bărbatului. Am venit să te caut. Nu erai în han şi mi s-a spus că eşti pe-aci.
— Aşa-i.
— M-am gândit, urmă ea pe nerăsuflate, că... ăăă, aseară nu ne-am despărţit în termeni tocmai amicali.

— M-ai părăsit, da.
Cuvintele lui rămaseră parcă atârnând în aerul nopţii şi Rebecca simţi un fior în inimă. îşi aminti de un alt moment, când situaţia fusese invers atunci când el o părăsise pentru totdeauna. Pentru altă femeie - pentru chiar sora ei!
Ca şi cum tocmai îşi dăduse seama ce a spus, cu un aer dezgustat, James a scos un şuierat.
— La naiba...
O prinse iarăşi de braţ, de data asta mai blând, bolborosi încet ceva din care se putea înţelege că era un idiot.
— Uite ce-i, recunoscu el, nu ştiu să spun altceva decât că „îmi pare rău” - înţelegi? - pentru tot ce s-a-ntâmplat între noi.
Făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să aibă o replică. Rebecca însă a tăcut. Nu intenţiona să-l lase să scape basma curată, în niciun caz în privinţa asta.
— Şi chiar dacă aş putea s-o spun, nu pare suficient.
— Nici nu este.
— Şi ce ar putea fi?
— Nimic.
— Am fost un idiot.
Femeia rămase din nou tăcută, uitându-se cum primii fulgi începuseră să coboare din cer.
— Probabil încă sunt un idiot, dacă ţinem seama de toate.
— Aici n-are ce căuta cuvântul „probabil”. Poate că n-ar trebui să discutăm despre asta acum, a rostit Rebecca, dând din mână într-un gest de ignorare.
— Atunci când?
— Niciodată, a zis ea iute, întărind printr-un semn scurt din cap. Da, cel mai bine ar fi să nu mai discutăm niciodată despre asta.
Chiar şi în lumina foarte slabă de la albul zăpezii a văzut grimasa pe care a facut-o James.
— Bine, a spus el în cele din urmă. Uite ce-i, eu încerc să-mi cer scuze acum, şi nu-i uşor.
— Foarte bine.
— S-ar fi cuvenit să spui: „E-n regulă”.

— Dar nu e-n regulă şi nici nu va fi vreodată. însă noi trebuie s-o găsim pe Megan, aşa că alege: colaborezi cu mine, sau nu. Asta am venit să-ţi spun, ca să clarific situaţia - la cea recentă mă refer. Vreau doar să te anunţ că eu voi fi în Riggs Crossing şi că nu voi pleca până nu voi afla ce s-a- ntâmplat cu sora mea. Trebuie s-o găsesc. Nu vreau să cred c-a păţit ceva rău, n-aş admite asta nici măcar faţă de mine. A fost mai simplu să consider c-a fost unul dintre gesturile ei stupide, însă acum simt că-i altceva. Chiar dacă a început aşa, chiar dacă Megan a intenţionat să dispară pentru o vreme de pe faţa pământului pentru ca toţi să-şi facă griji în privinţa ei - un gest dramatic care să atragă atenţia - după aceea s-a-ntâmplat ceva foarte rău.
îl privi pe James drept în ochi şi adăugă:
— Aş vrea să cred că şi tu gândeşti la fel.
— Aşa este, aprobă el, şi aburul din gură părea în văzduhul nopţii un firicel de fum. în clipa de faţă, poliţia pare să creadă că eu aş avea în vreun fel de-a face cu dispariţia.
— Şi ai ceva de-a face?
— Poftim? Iisuse, nu! Doar nu poţi să crezi...
Telefonul lui James a ţârâit ascuţit. S-a uitat la ecran.
— E managerul ranch-ului meu. N-a răspuns, dar înainte de a apuca să continue, telefonul a sunat din nou. Tot Bobby este.
— Răspunde-i.
El s-a încruntat, apoi a preluat apelul.
— Ce s-a-ntâmplat?
Dintr-odată a rămas nemişcat, nu putea să mai scoată vreun cuvânt, deşi glasul interlocutorului se auzea indistinct din telefon.
— Rahat! Cum... ? Stai, stai, stai... ia-o-ncet.
Ochii lui îi găsiră pe ai Rebeccăi şi, în lumina slabă, femeia văzu încordarea de pe chipul lui, îngrijorarea.
— Iisuse Hristoase, a zis James în cele din urmă, apoi: Stai locului. Vin într-acolo.
încheie convorbirea, îndesă telefonul în buzunar şi o prinse pe Rebecca de mână.

— Haide!
începu să alerge, trăgând-o cu el spre luminile strălucitoare ale curţii unde se vindeau brazi, grăbindu-se pe lângă un şir de molizi încărcări de zăpadă.
— Ce s-a-ntâmplat?
— Una dintre angajatele mele n-a venit azi la muncă.
— Şi... l-a îndemnat Rebecca, încercând să ţină pasul cu el.
— N-am toate detaliile şi nu ştiu dacă-i adevărat, dar... din spusele lor rezultă că ar fi murit.
— A murit? Ea s-a oprit brusc, smucindu-l de mână, astfel că James s-a întors s-o privească. Cine este?
— Willow Valenţe, o cameristă. Dumnezeule, nu cred că avea nici douăzeci şi cinci de ani!
A tras-o din nou de braţ ca să-l urmeze, cu câinele alergând pe lângă ei.
— Dar ce s-a-ntâmplat?

Nu ştiu. James avea fălcile încleştate în vreme ce se strecurau printre conifere. Dar o să am grijă să aflăm

.Rivers şi Mendoza nu erau nici pe departe primii sosiţi la locul crimei. Când au ajuns la apartamentul îndepărtat al lui Willow Valenţe, alte două vehicule de poliţie se aflau în parcare, fulgerând prin noapte cu luminile lor. începuse să se strângă lume şi un ajutor de şerif întindea bandă galbenă pentru a împiedica apropierea intruşilor, în vreme ce un altul ţinea evidenţa celor care veneau şi plecau. Rivers şi Mendoza semnară de prezenţă, îşi puseră încălţăminte protectoare peste pantofi şi urcară pe scara exterioară.

în apartamentul sărăcăcios mobilat, victima zăcea în patul ei, exact aşa cum o găsise primul poliţist, în poziţia văzută de Rivers pe telefonul lui Earl Ray Dansen.

Televizorul pâlpâia într-un colţ, pe o masă din apropiere se afla o ceaşcă în care un lichid cu aspect şi aromă de ceai se răcise, iar gaura glonţului de la pistolul îndreptat spre cap, aflat

în mâna tinerei, era vizibilă imediat deasupra tâmplei. Sângele îi năclăise părul negru, apoi cursese pe faţa de pernă roz, închegându-se într-o baltă întunecată.

— Este Glockul lui James Cahill? a întrebat Rivers, indicând arma din mâna victimei.

Ajutorul de şerif Lashawn Brown s-a strâmbat.

— Nu ştiu, dar aşa pare.

Brown era un bărbat înalt şi voinic, care încă povestea cu încântare oricui avea chef să-l asculte despre zilele sale de glorie ca vedetă a echipei de fotbal din colegiu, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Era un poliţist dedicat meseriei, era însurat şi avea două fiice adolescente, iar fotbalul rămăsese de mult în urmă. înalt de aproape doi metri şi musculos, cântărea peste 130 de kilograme - o apariţie care, realmente, te intimida.

— Tocmai am cerut verificarea seriei.

— Cine a găsit-o?

O prietenă şi colegă de muncă, a răspuns Brown, scoţând un blocnotes din buzunarul de la spate. Zena Wallace. Când fata - arătă din bărbie spre corpul de pe pat - n-a venit la muncă şi nici n-a răspuns la SMS-uri şi telefoane, şefa ei s-a îngrijorat şi a trimis-o aici pe domnişoara Wallace

.La prima vedere s-ar fi putut crede că victima s-a sinucis, dar ipoteza respectivă cădea imediat, ţinând cont de faptul că Earl Ray Dansen şi *Clarion* primiseră fotografii din acest loc *după* ce ea apăsase pe trăgaci.

— Uşa era încuiată?

— Nu. Iar potrivit prietenei ei, asta i s-a părut ciudat.

— A fost forţată?

— Nu.

— Când s-a-ntâmplat? întrebă Mendoza.

— Acum mai puţin de o oră - dacă vreţi ora exactă, puteţi verifica jurnalul de apeluri 911. Wallace a găsit corpul, s-a speriat groaznic şi a sunat la 911. Ba nu, staţi, cred că mai întâi a sunat pe altcineva. îşi privi din nou, scurt, însemnările. N-a putut lua legătura cu şeful ei, aşa că l-a sunat pe Bobby Knowlton, care-i mâna lui dreaptă acolo unde lucrează ei.

— La Cahill Industries, zise Rivers.

Brown a încuviinţat din cap.

— Exact. Imediat ce s-a primit apelul, Taggert şi cu mine am pornit încoace şi am găsit-o pe domnişoara Wallace afară. Apoi am urcat şi am găsit-o pe ea - arătă patul pe care zăcea Willow Valenţe - chiar acolo.

— Unde-i acum domnişoara Wallace? s-a interesat Rivers.

— Jos, în maşină. Cu Taggert.

— Knowlton a apărut? întrebă Mendoza în timp ce se uita prin apartamentul micuţ.

— Da, e jos, în parcare. Sau era. Relatarea lui se verifică. A venit doar pentru că a fost chemat.

— Medicul legist a pornit încoace? a continuat Mendoza.

Brown încuviinţă scurt din cap.

— într-o jumătate de oră ar trebui s-ajungă.

— Şi tehnicienii?

— Dintr-o clipă în alta, răspunse ajutorul de şerif frecându-şi bărbia.

— Bine, atunci.

Rivers văzuse suficient. El şi Mendoza au ieşit, coborând cu grijă pe scara exterioară; noaptea era rece, ningea domol şi

unica lampă de securitate arunca un cerc de lumină albastru-cenuşie peste parcarea fostei brutării, alăturându-se fulgerelor albastre şi roşii ale girofarurilor de pe vehiculele ajutoarelor de şerif.
Mendoza a ciocănit în geamul din dreptul şoferului maşinii ocupate.
— Am dori să stăm de vorbă cu domnişoara Wallace, a zis ea când geamul a fost coborât.
La volan se afla ajutoarea de şerif Taggert, care a aprobat din cap. Avea părul şaten tuns scurt, pe care căciula nu-l ascundea îndeajuns.
— Aici? întrebă ea.
— Putem şi la secţie, dacă vrea dânsa, răspunse Rivers.
— Nu! Oh, Doamne, nu! rosti femeia de pe scaunul din dreapta lui Taggert, între două sughiţuri de plâns. Nu pot. Pur şi simplu, nu pot. Sunt... sunt însărcinată.
Taggert dădu ochii peste cap spre cei doi detectivi, cu expresia cuiva obosit de câte a văzut la viaţa lui. Deşi nu avea decât cincizeci de ani, era plictisită şi considera că nu mai avea nimic de învăţat, că văzuse şi auzise totul.
De lângă ea, Zena a insistat:
— Trebuie neapărat s-ajung acasă. Prietenul meu o să se-ngrijoreze.
— Perfect, putem vorbi aici.
Mendoza s-a aplecat, privind pe lângă Taggert spre femeia care făcea bucăţele o batistă de hârtie deja îndelung folosită.
Cei doi detectivi s-au aşezat pe bancheta din spate, unde era mai cald decât afară, şi au început să-i pună rapid întrebări. între două răspunsuri, Zena îşi exprima grijile legate de prietenul ei.
— Ea... Willow suna tot timpul s-anunţe că-i bolnavă - dar ea nu-i gravidă ca mine - sau cu cine ştie ce altă scuză, iar Donna - mă refer la Donna Bunn, şefa noastră - chiar a spus odată că-i la capătul răbdării cu Willow, sau aşa ceva.
Rivers s-a poziţionat cu faţa către Zena, în timp ce Taggert regla încălzirea şi dezaburitorul.

— Willow suferea de depresii?
— Poftim? Zena Wallace părea şocată de ideea aceea. Nu... adică, poate. Ar fi greu de spus. Şi-a suflat zgomotos nasul. Era foarte tăcută. Aşa era ea, deci putea să fi suferit permanent de depresii.
— în ultima vreme ai observat vreo schimbare la ea? a întrebat şi Mendoza.
— Nu. Nu părea mai altfel decât de obicei.
— A vorbit vreodată despre sinucidere?
— Doamne, nu!
Zena reacţionă, coborând o mână şi acoperindu-şi abdomenul cu un gest protector, de parcă n-ar fi vrut ca pruncul ei nenăscut încă să audă aşa ceva.
— N-a fost sinucidere, îi reaminti Rivers lui Mendoza.
— Verificam toate pistele, răspunse detectiva fără să-şi desprindă ochii de la Zena Wallace. Are vreun prieten?
— Nu. Adică... ăăă, nu ştiu să aibă.
— Duşmani? sugeră Rivers.
— Doamne, nu! Willow? Nici gând! La Willow nu există - nu exista - nimic să nu-ţi placă. Ea se contopeşte pur şi simplu cu fundalul, dacă- nţelegeţi ce vreau să spun. Cumva, e tot timpul în preajmă, dar nu gălăgios, sau insistent, sau...
Zena a început din nou să plângă, făcându-şi în acelaşi timp vânt cu palma.
— Scuze, e din cauza sarcinii, ştiţi, vreau să zic că mă copleşesc emoţiile.
— Are să vă arate ceva, a intervenit Taggert, oprind alt acces de plâns al Zenei Wallace.
— Ce anume?
— Ah. Zena continua să se smiorcăie, în timp ce geamurile maşinii începură să se aburească. E foarte ciudat. Până la urmă am primit un SMS de la Willow, chiar înainte să fi ajuns aici, şi...
Se cutremură, derulă ceva pe ecranul telefonului, apoi i-l întinse lui Rivers. Pe ecran se vedea o fotografie a moartei, dar aici arăta vie, tot în pielea goală, dar pozând sugestiv cu un pistol ce părea identic cu acela care- i luase viaţa.

Detectivul miji ochii.
— Când ai primit asta?
— Acum vreo oră... Poate o oră şi jumătate? Nu ştiu.
Glasul i se stinse. Cu numai nouăzeci de minute în urmă, totuşi tânăra din pat părea să fi murit de mai mult timp.
— Telefonul lui Willow Valenţe a fost găsit? o întrebă Rivers pe Taggert.
— Nu ştiu.
— îl sun pe Brown, spuse Mendoza şi tastă un număr.
Rivers ştia că partenera lui nu voia să urce din nou scara spre apartament, încercând să nu mai înmulţească paşii din zăpada de pe trepte, cu speranţa că ucigaşul lăsase o urmă de încălţăminte.
Reveni spre Zena Wallace.
— Ţi-a mai trimis vreodată ceva similar? Alte fotografii sugestive sau... ?
— Nu! chiţăi femeia. Glumeşti? Doar nu sunt vreo perversă... De fapt, nici ea nu este. Vreau să zic că nu m-aş fi gândit niciodată că Willow ar putea face aşa ceva. E destul de ciudăţică, cum am spus, mai tăcută şi timidă. Aşa că... nu-nţeleg asta. Nu-nţeleg defel. Pur şi simplu, nu seamănă cu ea.
— ...bine, mulţumesc, rosti Mendoza şi închise. Deocamdată nu s-a găsit niciun telefon, anunţă ea.
Privirea i se întâlni cu a lui Rivers şi amândoi înţeleseră că fotografiile lui Willow cu pistolul fuseseră trimise Zenei Wallace *după* ce tânăra murise. Era clar că ea nu se sinucisese, ci fusese omorâtă. Şi nici nu avusese un complice.
Mendoza a privit din nou telefonul Zenei, pe ecranul căruia se vedea poza fetei dezbrăcate, care privea seducător spre obiectivul foto.
— Ăsta nu-i patul lui Willow, atrase ea atenţia. Willow are alte cearşafuri şi tăblia de la cap este albă. Patul ăsta - a arătat spre ecran - nu are deloc tăblie. Şi este mult mai lat. Uită-te cum e răşchirată pe el.

Totuşi, patul din fotografia mică de pe telefonul Zenei li se părea oarecum familiar. în clipa aceea, Rivers îşi aminti, şi un fior de surescitare i-a străbătut corpul.
— Eşti sigură că Willow nu are un prieten? a întrebat Mendoza.
— Am zis deja că nu! clătină Zena violent din cap.
— Poate unul de care se despărţise recent?
— Eu n-am auzit de niciunul.
Femeia privi afară, pe geamul din dreapta ei, şi-şi trecu vârful degetului arătător peste condensul care se acumulase, în ciuda eforturilor depuse de radiatorul maşinii.
— Dar James Cahill? întrebă Rivers.
— Poftim? V-aţi pierdut minţile? Nu! Iisuse, cum să vă spun ca să- nţelegeţi?
Detectivul recunoscuse însă patul din fotografie, de pe care Willow poza provocator în pielea goală. Era al lui Cahill, îl văzuse când trecuse prin locuinţa acestuia.
— Doamne Dumnezeule, oftă Zena, luptându-se să-şi înăbuşe altă criză de plâns.
— Ce este? a întrebat Mendoza.
— N-am minţit când am spus că ea nu are un prieten, dar adevărul este că-i îndrăgostită de James. Zena reîncepu să rupă batista de hârtie. Aş zice chiar că-i îndrăgostită până peste cap, dar nu-i decât o fantezie din mintea ei.
— Cum adică? a insistat Mendoza.
Zena îşi dădu peste cap ochii expresivi.
— Păi, el probabil nici nu ştie că Willow există. Sau... c-a existat. Era complet invizibilă pentru ochii lui.
— Dar ştii că Willow era îndrăgostită de el?
Femeia încuviinţă din cap şi clipi iute ca să-şi oprească lacrimile.
— Da, da.
— Atunci, de ce ar poza ea din patul lui? a întrebat Rivers. Şi cu un pistol?
Zena părea absolut nefericită; şi-a tamponat ochii cu batista ferfeniţită.

— Nu ştiu, a murmurat ea, dar cum am spus, este niţel ciudăţică.
— Willow are prieteni sau rude în zonă?
— Nu ştiu. Căzu o clipă pe gânduri, încreţindu-şi fruntea, concentrată. Stai! Nu prea vorbea despre neamurile ei, însă are o soră.
— Ştii cum o cheamă?
— Nu. Doar că locuieşte în Tacoma, cred... sau poate în Everett, oricum, de cealaltă parte a munţilor. Nu-i spunea niciodată altfel decât „sora". Nu-i zicea „soră-mea", ci doar „sora". Odată am glumit şi i-am zis că poate era călugăriţă... adică, soră, ştiţi... dar ea n-a părut amuzată. Zena îşi frecă abdomenul uşor ţuguiat şi reîncepu să plângă încetişor. Doamne, ce oribil!
— Ar fi putut s-o cheme Fern? a intervenit Mendoza. Pe sora ei, vreau să spun... Fern Smithe?
Zena căzu pe gânduri.
— Poate... da. Am auzit-o spunând numele ăsta o dată, în treacăt - că era ziua de naştere a lui Fern, sau aşa ceva.
Detectivii i-au mai pus câteva întrebări, dar nu au mai aflat nimic. între timp, sosise şi medicul legist, iar după alte două minute, în parcare a apărut duba tehnicienilor criminalişti, care au fost conduşi de un ajutor de şerif prin mulţimea tot mai mare de spectatori.

Rivers îi privi pe oamenii aceia care căscau gura şi se întrebă dacă n-ar fi fost posibil ca ucigaşul să se afle chiar acum printre ei.

N-ar fi fost pentru prima oară când un asasin se întorcea la locul crimei, simţind plăcere la vederea agitaţiei pe care o cauzase. în puţinul timp scurs de când Rivers şi Mendoza sosiseră la apartament, mulţimea aflată dincolo de cordonul de securitate crescuse. Curioşii se adunaseră încet, încet, unii rămăseseră în maşinile lor cu motoarele la ralanti, alţii înfruntau seara rece în hanorace de schi sau în pulovere de lână, cu cizme şi căciuli, şi, în vreme ce conversau între ei, răsuflările lor formau norişori de aburi. Presa era reprezentată

doar prin Seamus O'Day de la *Clarion* şi deocamdată nu apăruse nicio dubă TV. Situaţia asta avea să se schimbe rapid. După aflarea ştirii, nu numai despre uciderea lui Willow Valenţe, ci şi a lui Charity Spritz, aveau să apară mult mai mulţi reporteri.

Detectivul coborî din maşina lui Taggert şi-şi dezmorţi spatele; examină cu atenţie mulţimea dinapoia benzii galbene, dar nimeni nu-i atrase privirea, nimeni nu i se părea în vreun fel suspect sau nelalocul său.

El simţea totuşi că se apropia de final, că în curând ucigaşul se va trăda. Expedierea fotografiilor fusese un semn, şi încă unul stupid.

Avea să pună mâna pe netrebnic, şi asta chiar în scurt timp; o simţea tot atât de clar pe cât simţea aerul îngheţat al serii care-l făcu să-şi ridice gulerul.

Ce spusese Andie Jeffries?

Dacă mi se-ntâmplă ceva e numai din cauza lui James.

Tocmai se gândea la cuvintele acelea, când - vorbeşti de lup - Jeep-ul lui James Cahill intră mugind în parcare. Bărbatul era la volan, însă nu era singur.

în dreapta lui stătea Rebecca Travers.

Al naibii de convenabil!

***

— Ea locuieşte aici? întrebă Rebecca după ce James opri SUV-ul în parcarea unei clădiri cu un etaj.

— Aşa cred.

James nu era sigur, dar obţinuse adresa din dosarele de personal de la han, atunci când îi lăsase telefonul lui Porter şi pe Ralph în grija personalului.

Judecând după agitaţia din parcare - o mulţime de echipaje de poliţie,
dube şi o ambulanţă - acesta era locul.
Mulţimea de gură-cască era ţinută la distanţă de două ajutoare de şerif, iar Bobby Knowlton fuma lângă camioneta sa.
Girofarurile roş-albastre pâlpâitoare a doua vehicule de poliţie proiectau lumini stranii pe pavajul acoperit cu zăpadă,

reflectându-se din vitrina mare unde fuseseră cândva expuse produse de brutărie.
James coborî din Explorer şi-i văzu pe cei doi detectivi, Rivers şi Mendoza, desprinzându-se de lângă un echipaj de poliţişti şi venind spre el. Şi-a încleştat maxilarele, în timp ce stomacul i s-a făcut ghem.
— Bună seara, domnule Cahill, a rostit Rivers pe când se apropiau. Trebuie să stăm de vorbă.
Grozav!
— Bine. Cu coada ochiului, a văzut-o pe Rebecca ocolind botul SUV- ului ca să i se alăture. O singură întrebare, urmă el. Am fost sunat de Bobby - arătă din bărbie spre managerul ranchu-lui - care m-a anunţat că Willow Valenţe s-a sinucis. Aşa este?
— Da, e moartă, a confirmat Rivers, însă cauza morţii n-a fost deocamdată stabilită.
Mendoza se uita când la James, când la Rebecca.
— A avut un accident?
— Nu putem preciza în clipa aceasta, a răspuns detectivul, însă dorim să- ţi punem câteva întrebări.
— Vrei să spui „alte" întrebări. Am dat deja o declaraţie oficială.
Glasul lui James căpătase o duritate neplăcută şi bărbatul ridică ochii
spre etajul clădirii masive; între timp, tot mai mulţi trecători se opreau să vadă ce se întâmplase, iar motoarele automobilelor, camionetelor şi dubelor uruiau în întuneric.
— Nu despre acest caz, a precizat Rivers.
— „Acest caz"? Uite care-i treaba, eu nu ştiu nimic despre Willow! Managerul ranchu-lui meu mi-a telefonat şi am venit imediat aici. Asta-i tot. Punct!
Imperturbabil, Rivers a continuat:
— Sunt doar câteva întrebări. O putem face aici sau la secţie.
— Ţi-am spus...
Mâna înmănuşată a Rebeccăi îl prinse de braţ, oprindu-l.

— Bine, bine, nu-mi pasă unde, zise bărbatul fără a se sinchisi să-şi ascundă iritarea. O putem face şi aici.

— Poate că ar fi mai bine la secţie, sugeră Rebecca, uitându-se la spectatorii care erau ţinuţi la distanţă de baricada improvizată din panglici galbene şi garduri de protecţie.

Perfect, încuviinţă el în cele din urmă. La secţie.Sophia era furioasă.

James îi dăduse ţeapă! După ce fusese de acord să se întâlnească cu el aici, tocmai în barul la care lucra.

Acum îi clocotea cu adevărat sângele.

Stătuse în bar aproape o oră, sorbind dintr-o nenorocită de cola, în timp ce-l aşteptase pe James şi repetase în gând cum îi va spune că urma să fie tată. El avea să fie şocat, poate că avea chiar să nege posibilitatea, dar până la urmă avea să cedeze. Iar atunci urma să înţeleagă că ei erau meniţi să fie împreună.

Atâta doar că James nu mai apăruse.

Tânăra a scrâşnit din măsele când acordurile melodiei *I Saw Mommy Kissing Santa Claus* răsunară prin încăperea în care grupuri de prieteni sau cupluri râdeau şi pălăvrăgeau, indiferenţi la drama din viaţa ei.

Doi bărbaţi de la bar trăgeau cu ochiul spre ea. îi cunoştea. Ba chiar îi servise, pentru Dumnezeu! A înfipt paiul în pahar cu un gest nervos, rotind uşor cuburile de gheaţă. James nu putea continua s-o trateze aşa. Nu acum. Nu când ea era pe punctul de a deveni mama copilului său! La gândul acela, aproape că zâmbi.

Totuşi, nu putea să mai aştepte. Luase maşina imediat ce Julia sosise la apartament, iar acum sora ei o dorea înapoi. La urma urmelor, era proprietatea Juliei.

Termină de băut paharul şi se ridică, lăsând câteva bancnote pe masă. Apoi încercă să-i telefoneze lui James din nou, dar apelul ei se duse acum direct în căsuţa vocală. îi trimise un SMS pentru a treia oară:

Unde eşti? Tb să vb. Imediat!

El o evita. Asta era! Sophia trecu prin holul de la intrarea în han; Donna era la recepţie.

Dumnezeule, nu dorea să vorbească cu şefa ei. Nu dorea să vorbească cu nimeni. Doar cu James!

S-a grăbit către uşă, dar... Donna a înălţat capul de la tastatură şi

aridicat o mână.
— Sophia!
Probabil că voia să ţină locul cine ştie cui mai lipsea de la muncă. Ei bine, putea să-şi ia gândul de la asta!
— Sophia! repetă Donna mai tare.
Spre surprinderea tinerei, şefa ei îşi părăsi postul de la recepţie şi traversă cu pas iute holul mare de la intrare, pe lângă bradul de Crăciun, fără să se mai sinchisească să împingă înapoi vreunul dintre „cadourile" care scăpaseră de sub crengile sclipitoare.
— Ai auzit? Chipul Donnei era mai alb decât de obicei şi de sub cârlionţii coafaţi cu grijă au privit-o doi ochi îngrijoraţi. Ai auzit de Willow?
Doamne Dumnezeule! Avea să-i ceară Sophiei s-o înlocuiască pe camerista aia aproape mută, cu coada lungă şi neagră, cu ochi mereu atenţi, care o ajutase să deretice în casa lui James după percheziţia poliţiei.
— Ce-i cu ea?
De fapt, pe Sophia n-o interesa deloc. Willow era ciudată, iar felul cum îl privea uneori pe James era de-a dreptul neliniştitor. Ba chiar sinistru. Din punctul de vedere al Sophiei, lui Willow Valenţe i se potrivea perfect eticheta de „obsedată".
— A murit.
Tânăra încremeni. A crezut că n-a auzit bine.
— Poftim?
Ce era asta - o glumă proastă de-a Donnei?
— Zena mi-a răspuns în cele din urmă. Willow e moartă.
— Iisuse, murmură Sophia. Ce s-a-ntâmplat?
Oare fata suferise vreun accident teribil?
— Zena e chiar acum la apartamentul lui Willow. Poliţiştii au interogat- o pe ea şi pe Bobby - ea îi telefonase deja. Acum stau de vorbă cu James şi cu o femeie care-l însoţea, cea care a venit aici şi a întrebat de el.
— Care femeie?
— Cea care a apărut la televizor. Sora lui Megan Travers.
Rebecca! Sophia simţi un gol în stomac şi fu gata să icnească.

— S-au dus toţi acolo? La apartamentul lui Willow?
— Da, după ce au aflat vestea. Mai întâi Bobby, apoi James şi femeia. Ştiu asta pentru că James a lăsat telefonul lui Bruce la recepţie, ca să-l ia.
Se pare că-l pierduse în pădure.
Sophiei nu-i păsa deloc de blestematul acela de telefon al lui Bruce.
— Stai niţel, zise ea, dar ce i s-a-ntâmplat lui Willow?
Totul o lua razna rău de tot. Donna coborî glasul, apoi privi într-o parte şi în alta, de parcă s-ar fi aşteptat să tragă cu urechea vreun agent FBI.
— Zena s-a dus să vadă ce s-a întâmplat cu ea, fiindcă nu venise la muncă, şi a găsit-o în pat - părea ca şi cum s-ar fi împuşcat.
— S-a *împuşcat*? Sophia tresări şi se retrase un pas; vestea era oribilă. S-a sinucis?
— Aşa a crezut Zena, dar se pare că poliţia este de altă părere, fiindcă au o fotografie a ei, pe care cineva a trimis-o de pe telefon la ziar.
— Poftim?
Sophiei nu-i venea, pur şi simplu, să-şi creadă urechilor. Tocmai atunci, un cuplu, ţinându-se de braţ, ieşea din bar şi, îndreptându-se spre intrarea principală, a dispărut în noapte.
— Ştiu, ştiu, încuviinţă Donna. Zena i-a auzit pe doi poliţişti vorbind între ei, sau aşa ceva. Aşa a aflat. Privi scurt peste umăr către tejgheaua recepţiei. Oricum, se pare că fotografia a fost făcută *după* moartea ei, aşa că poliţia crede că, de fapt, sinuciderea ar fi o înscenare.
— Oh... uau! Involuntar, tânăra clătină încet din cap, negând tot ce spunea Donna. Nu pot să cred!
— Da, ştiu. Iar asta nu-i cel mai rău.
Glasul celeilalte s-a transformat într-o şoaptă, pe care Sophia abia o percepea peste conversaţiile care se revărsau dinspre bar.
— Ce poate să fie şi mai rău dacă ea e moartă? a întrebat oripilată.

— Zena a spus că, în fotografie, Willow era goală... puşcă.
Donna scoase din buzunar un tub de gloss pe care şi-l trecu peste buze. O fotografie foarte sexy, cu un pistol, care se pare că-i exact arma care a ucis- o!
— Deci, prietenul ei a făcut poza?
— Willow avea un prieten? s-a mirat Donna. Cineva care o fotografia în poziţii sexy?
— Nu ştiu.
Sophia s-a tras într-o parte când o pereche în canadiene asortate intră pe uşa principală şi se îndreptă către bar.
— Eu n-am auzit să fi avut vreunul, continuă ea, dar nici n-am fost foarte atentă.
Donna clătină din cap şi puse tubul de gloss în buzunar.
— Nici eu. Mă preocupa mereu ca ea să vină la timp la program... Ah, trebuie să fug.
S-a întors la recepţie, de care tocmai se apropia un bărbat în vârstă care coborâse din lift.
— Uau, repetă Sophia, neputându-şi lua gândul de la Willow. Moartă? Sinucidere? Era lipsit de sens. îşi strânse mai tare cordonul
hainei, apoi îşi scoase căciuliţa tricotată din buzunar şi-şi aranjă părul cu grijă sub ea înainte de a ieşi. Noaptea era friguroasă şi mai cădeau câţiva fulgi. I se părea ciudat ca Willow să se fi sinucis, totuşi Sophia nu-şi putea îngădui să se preocupe prea mult de asta. La urma urmelor, abia dacă o cunoscuse pe ciudăţică.
Pe ea o deranja faptul că James o neglijase, lăsând-o să aştepte ca să se ducă şi să vadă ce se întâmplase cu Willow. Şi că fusese însoţit de Rebecca.
Asta trebuia să ia sfârşit, îşi spuse ea când intră în maşina rece ca un frigider a Juliei şi vârî cheia în contact. Şi trebuia să ia sfârşit cât mai repede!
* * *
Rivers împinse peste masă, către James, Glockul aflat într-o pungă de plastic.
— Este arma dumitale? l-a întrebat.

El şi Mendoza stăteau de o parte a mesei, iar Cahill de partea cealaltă; între ei se afla un dosar cu coperte din carton, nedeschis. Conversaţia era înregistrată integral de videocamere şi microfoane. Rebecca Travers dorise să participe şi ea la discuţii, dar Rivers nu acceptase, bineînţeles. Exista o procedură care trebuia respectată. De asemenea, dorea ca James Cahill să fie singur, pentru a-i studia expresiile feţei, pentru a-i observa cele mai mărunte reacţii.
Rebecca rămăsese în sala de aşteptare, cu un ajutor de şerif. Detectivul dorea să stea de vorbă şi cu ea, dar interogatoriile urmau să se deruleze în ordine, iar James Cahill era primul. Când s-a uitat la pistol, ochiul drept al bărbatului s-a mişcat involuntar.
— Pot să pun mâna pe el?
Rivers a încuviinţat din cap.
— Doar să nu-l scoţi din pungă.
Toate amprentele de pe armă fuseseră deja ridicate. După care fusese testată într-un rezervor cu apă pentru a vedea dacă glonţul tras în laborator prezenta aceleaşi striaţii ca acela care urma să fie extras din craniul lui Willow Valenţe. Se verifica, astfel, dacă nu cumva arma fusese pusă acolo ca diversiune.
Cahill cercetă pistolul, apoi zise:
— Da, aşa cred. Adică vreau să spun că arată ca pistolul meu. Iar al meu este înregistrat, aşa că ştiţi deja răspunsul la întrebarea asta. V-am dat toate informaţiile astea când v-am anunţat c-a fost furat.
Mendoza încuviinţă din cap.
— Am verificat înregistrările.
— Atunci, de ce mă mai întrebaţi?
— Pentru confirmare, a replicat femeia privindu-l fix.
— Unde l-aţi găsit?
— Lângă capul lui Willow Valenţe. în pat cu ea.
— Doamne! Vă bateţi... glumiţi? Cahill nu-şi putea desprinde ochii de la armă. Ce căuta acolo?
Rivers s-a lăsat pe spate în scaun.
— Speram că asta ne-ai putea spune dumneata.

Cahill îşi mişcă încet capul, dintr-o parte în alta.
— N-am absolut nicio idee. Ultima dată când l-am văzut - v-am declarat asta - Glockul era în sufragerie, care, practic, este biroul meu de acasă, într- un sertar al servantei. Acolo îl ţin şi nu este niciodată încărcat. Ştiţi toate astea deja. Am complet o declaraţie. Nu era în casă nici când aţi percheziţionat-o. în mod clar, a fost furat. De ucigaş sau de un complice! Pentru Dumnezeu, eu n-am nicio legătură cu asta!
— Când ai pus pistolul în sertarul din sufragerie? l-a întrebat Mendoza.
— Hristoase, nu mai ştiu! explodă bărbatul, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine. Nu mai ţin minte. Ce naiba, nu-mi amintesc chestii care s-au întâmplat acum două săptămâni. Dar... poate că atunci când m-am mutat acolo. Nu l-am folosit niciodată şi nu-mi amintesc să-l fi scos din sertar. îl am de nişte ani, pur şi simplu l-am cumpărat de la un dealer din Seattle, dar... n-am nevoie de el.
împinse punga cu arma înapoi spre Rivers, ca şi cum n-ar mai fi dorit s- o revadă vreodată. Părea sincer, totuşi detectivul nu avea încredere în el.
— Care a fost relaţia dumitale cu Willow Valenţe? a reluat el.
— N-am avut nicio relaţie cu ea. Vreau să spun, bineînţeles, în afară de faptul că era angajata mea. Pe statul de plată.
— Şi doar atât?
— Da. Cahill strânse din umeri. Ăăă... şi tot ea a ajutat-o pe Sophia să- mi aranjeze casa după ce aţi dat-o peste cap cu percheziţia, însă n-am solicitat-o eu. O cunoşteam doar atât cât s-o salut, dar nimic mai mult.
— Când a fost asta?
Cahill şi-a privit calendarul de pe ceas şi a rostit data, apoi a adăugat:
— Sophia a insistat şi Willow a ajutat-o. După ce m-am externat din spital, eu am locuit la han... aşa că...
Rivers a deschis dosarul aflat pe masă, în faţa lui, şi a scos fotografiile cu Willow în patul lui James. Imediat după ce sosise

la secţie, copiase imaginile care-i fuseseră trimise Zenei Wallace şi apoi le printase.

— Cum îţi explici astea?

împinse fotografiile peste masă, spre James.

— Ce-s astea? Bărbatul privi scurt fotografiile cu nuduri, apoi îşi împinse puţin scaunul înapoi, distanţându-se şi îndreptând un deget spre ele. De ce naiba mi le arătaţi? Fiindcă ea are pistolul?

— Uită-te mai de-aproape, i-a sugerat Mendoza.

— De ce? Cahill înghiţi un nod care i se pusese în gât şi reveni cu scaunul lângă masă. Este în pielea goală... are pistolul şi... Faţa lui deja palidă îşi pierdu complet culoarea şi gura i s-a întredeschis uşor. Dumnezeule! înălţă ochii spre Rivers. A fost în patul meu? a întrebat cu un aer de stupefacţie. în patul meu cu pistolul şi... Ridică ambele mâini cu palmele în sus. Nu ştiu ce-nseamnă asta, dar uau... uau! Nu-nţeleg nimic. Singura dată, *singura* dată când ea a fost în camera mea a fost când a făcut curăţenie.

— Eşti sigur?

— Ce naiba, bineînţeles... După ştiinţa mea, fata asta n-a intrat niciodată în dormitorul meu, sau în casa mea, decât atunci... staţi aşa. îl ţintui cu privirea pe Rivers. Adică, voi credeţi, fiindcă aveţi poze cu ea în patul meu cu pistolul, că ea şi cu mine... Părea, într-adevăr, stupefiat şi gura îi rămăsese deschisă. Nu... pur şi simplu, nu! Asta - indiferent ce este - e o nebunie! După care, brusc, i se păru că înţelege... Aţi fost din nou în casa mea, rosti el acuzator.

Rivers încuviinţă scurt din cap.

— Am verificat.

După aceea dădu cărţile pe faţă, explicând că-i verificaseră din nou casa şi găsiseră un fir de păr lung şi negru pe perna lui, probabil de la tânăra moartă. Pentru siguranţă, luaseră aşternutul şi-l analizau, în căutarea de posibile urme de spermă sau sânge... Sau altceva.

— Iisuse Hristoase! Cahill sări din scaun. Eu n-am absolut nicio legătură cu asta! Niciuna!

— Totuşi, numele dumitale apare în mod repetat şi dumneata te afli în centrul tuturor evenimentelor.
— Nici vorbă, eu...
Mendoza îl întrerupse:
— Ce relaţie ai avut cu Charity Spritz?
Cahill a întors brusc capul spre ea.
— Reportera? Niciuna... fir-ar să fie, ce naiba sugerezi?
— Ea ţi-a telefonat.
— Da! Constant. încă de când a dispărut Megan. Dorea să-i acord un interviu, dar am refuzat-o. Vreau să zic că era ca un ghimpe-n coastă.
A povestit că apelurile lui Charity Spritz erau insistente, aproape hărţuitoare, că ea apăruse pe veranda casei sale şi că, în cele din urmă, luase decizia să-i telefoneze, atât doar că femeia nu i-a mai răspuns.
— ...acum bănuiesc că probabil murise deja şi de aceea nu mi-a răspuns. Ia staţi aşa! Să nu-mi spuneţi - a fost ucisă cu...
Se uită din nou la Glock.
— Nu, răspunse Rivers, a fost strangulată.
— Iisuse... şi credeţi...? Cahill devenise pământiu la faţă. Cum am zis, asta-i nebunie curată!
Rivers tocmai citise raportul oficial al autopsiei, din care reieşea că laringele lui Spritz fusese strivit, osul hioid rupt şi prezenta şi alte răni ce denotau că fusese maltratată. Spera totuşi că fragmentele de ţesut organic de sub unghiile ei aveau să ajute la identificarea ucigaşului.
Interogatoriul dură mai bine de o oră, dar până la urmă Rivers şi Mendoza nu aflară nimic în plus. Când detectiva l-a întrebat de ce era însoţit de Rebecca Travers, James păru să se înfurie puţin.
— Nu cred că-i treaba voastră, dar amândoi dorim să aflăm ce s-a întâmplat cu Megan.
— Deci nu ai cu ea o relaţie sentimentală? a insistat Mendoza.
— Nu, a replicat bărbatul, şi totuşi în privirea lui a zărit o mică scânteie.
— Dar ai avut.

— Da.
— Şi ai părăsit-o pentru sora ei.
Cahill şovăi, după care aprobă din cap.
— Am comis o greşeală. Am rupt legătura cu ea pentru că am plecat urechea la o minciună.
— Difuzată de Megan Travers.
Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Cahill.
— După acum am spus, o greşeală.
— Aşadar, nu ai reluat relaţia cu ea.
O ezitare aproape imperceptibilă.
— Nu.
Rivers nu-l credea.
— Dar Sophia Russo? Ai fost văzut cu ea.
— Voi doi aveţi o legătură sentimentală? a adăugat Mendoza, nuanţând situaţia.
— Am avut, recunoscu Cahill, dar s-a terminat.
— Ea ştie asta? a întrebat Rivers.
— Da. Un muşchi tresări în falca lui James, vizibil imediat deasupra cicatricelor ascunse în barbă. Am fost cât se poate de clar în privinţa asta.
— Eşti sigur? insistă Mendoza, arcuind o sprânceană, însă James Cahill nu a muşcat momeala. După câteva clipe, detectiva a aruncat bomba: Ea este înrudită cu dumneata?
— Ce să fie? Glumeşti? a rostit bărbatul, evident tulburat. înrudită cu mine? Ce naiba, bineînţeles că nu! Este pur şi simplu o femeie pe care am cunoscut-o aici. Voi sunteţi de-a dreptul perverşi. împinse scaunul înapoi şi ridică mâinile cu palmele îndreptate către poliţişti. Cred că nu mai avem ce discuta.
Probabil că aşa considerau şi ei, cel puţin pentru moment.
— Mai este totuşi ceva, a rostit Rivers, în timp ce-i expedia un SMS poliţistului care rămăsese cu Rebecca Travers.
— Ce anume?
După ce Rebecca a intrat în camera pentru anchete şi s-a aşezat lângă James, poliţiştii au informat-o că găsiseră maşina surorii ei.

— Unde? a întrebat femeia, ducându-şi o mână la gât şi căscând ochii.
Şi sora mea? Este... ?
Nu reuşi să termine fraza, iar James o prinse de mână, strângând-o uşor şi sfredelindu-l pe Rivers cu privirea.
— Nu am găsit-o, recunoscu Mendoza. Doar maşina şi nişte obiecte personale. Maşina se afla în garajul unei cabane de pe munte, care este deţinută de Harold Sinclaire. Ea îl cunoştea?
Pământie la faţă. Rebecca scutură din cap.
— N-am auzit de el.
— îl cunosc eu, a intervenit James şi-şi trecu degetele prin barbă. I-am vândut o căsuţă.
Sprâncenele i se uniseră, creând o impresie de haos total în combinaţie cu tunsoarea lui neregulată. Mendoza a ridicat brusc ochii.
— Când a cumpărat căsuţa?
— Anul trecut... cred că pe la sfârşitul verii. Acolo era? în una dintre căsuţele mele?
— Nu, a răspuns Rivers. Cabana respectivă este veche de minimum cincizeci de ani, poate şi mai mult, este construită solid, pe fundaţie, şi are şi garaj.
Mendoza l-a privit intens pe Cahill.
— Mai ţii minte unde a fost dusă căsuţa lui Sinclaire?
— N-a fost dusă nicăieri. Sinclaire însuşi a luat-o cu un trailer.
— Şi unde a dus-o?
James s-a lăsat pe speteaza scaunului, frecându-şi bărbia.
— Nu ştiu. A fost construită potrivit standardelor caselor mobile şi era suficient de mică pentru a fi considerată o rulotă.
— Atunci, s-ar putea să ştim unde a ajuns, rosti Rivers, şi Mendoza îşi făcu o însemnare. Este înregistrată, da? Pe numele lui Sinclaire?
— Da.
— Vom avea nevoie de copii după actele respective, a conchis Mendoza. Ştii că Harold Sinclaire este într-o relaţie cu Jennifer Korpi? Şi dumneata ai fost combinat cu ea, nu? Acum ceva vreme?

— Corect, a confirmat laconic James, iar Rebecca s-a încordat lângă el, foindu-se pe scaun. Ce contează asta?

— încercăm să desluşim unele lucruri, a explicat Rivers.

— Asta n-are nicio legătură cu mine.

— Atunci de ce o prietenă a lui Megan a declarat că Megan i-a spus cu puţin înainte de a dispărea că, dacă i se va întâmpla ceva, tu eşti cel responsabil?

Rebecca icni scurt şi ochii i se rotunjiră.

— Asta-i o minciună! a protestat James, sărind în picioare. Nu ştiu cine vă furnizează informaţiile, dar sunt numai neadevăruri. S-a aplecat peste masă - faţa i se încordase şi o venă i se reliefa pe frunte - şi a rostit apăsat, abia deschizând buzele: Niciodată - repet, niciodată - n-am ridicat măcar un deget asupra ei. Am terminat aici!

După aceea, el şi Rebecca Travers s-au ridicat, grăbindu-se să iasă din cameră, apoi au părăsit clădirea. Rivers şi Mendoza i-au urmat, iar ea a observat că, atunci când Cahill a încercat s-o apuce de cot pentru a o conduce pe lângă biroul recepţiei, Rebecca i-a dat mâna la o parte şi a deschis ea însăşi uşa clădirii.

— L-ai aranjat, comentă Mendoza.

— Poate că da.

— Tu ce crezi? a întrebat poliţista după ce uşa de sticlă se închise în urma celor doi.

— Cum era citatul acela faimos? „în iad nu există furie comparabilă cu cea a unei femei dispreţuite”[9-1]—

Mendoza miji ochii, urmărind cu atenţie, printr-o fereastră, maşina condusă de James Cahill, care o avea în dreapta sa pe Rebecca.

— Şi ce mai poţi spune, dacă ea a fost abandonată pentru propria-i soră?

— Nimic bun, zise Rivers uitându-se după luminile de poziţie ale automobilului, care dispăru în traficul de pe stradă. Absolut nimic bun.

***

James a avut nevoie de câteva ore bune ca să adoarmă în camera sa de la han. îi era imposibil să revină în locuinţa pe care poliţiştii i-o dăduseră probabil din nou peste cap. După o călătorie într-o atmosferă glacială până la han, în cursul căreia Rebecca abia dacă scosese o vorbă, el o lăsase lângă maşina ei. O privise cum pleacă, după care intrase în trafic, menţinându-se în spatele ei până când revenise în oraş. De pe o stradă laterală, de unde avea perspectivă spre parcarea lui Main Street Hotel, a privit apoi cum Rebecca a parcat pe locul obişnuit, şi-a încuiat maşina şi a intrat în hotelul puternic luminat.

în tot acel timp, în vreme ce condensul aburea geamurile Explorerului, întrebările cu care poliţiştii îl bombardaseră în camera aceea fără ferestre, în timpul interogatoriului, i se învârteau prin minte: pistolul lui găsit la locul crimei, fotografiile cu Willow în patul său, insinuările că ar fi fost implicat în moartea ei şi în moartea lui Charity Spritz, în San Francisco. Şi implicarea lui Jennifer - de ce maşina lui Megan fusese găsită la cabana prietenului ei? Şi Sophia... Ei credeau că era înrudită cu el?

Nu - aşa ceva era, pur şi simplu, o prostie! Toate erau nişte prostii!

Era clar că n-ar fi putut dormi în patul lui de acasă, cel puţin nu în noaptea asta.

Gândul la Willow Valenţe, care se întinsese pe cearşafurile lui, făcându- şi selfie-uri goală cu pistolul, îi zbârlea pielea. De aceea se cazase în apartamentul din propriul său han, acelaşi în care locuise şi după externare; în mod paradoxal, se părea că acesta devenea un fel de al doilea lui cămin.

Iar acum stătea întins pe spate, cu ochii în tavan şi cu un milion de gânduri învălmăşindu-i-se în minte: Megan dispăruse; două femei muriseră - ucise; Sophia refuza să creadă că relaţia lor luase sfârşit; Gus Jardine amenința să-l dea în judecată; Rowdy îi amintea că poliţaii nu erau de partea lui; maşina lui Megan fusese găsită la cabana montană a lui Harold Sinclaire, dar nu şi tânăra; şi Rebecca... Dumnezeule, de ce naiba nu

putea el s-o uite, pur şi simplu? Ea îi spusese clar că n-o mai interesa persoana lui.

Poliţaii erau însă concentraţi asupra lui, iar acum, în apartamentul din han, el nu putea să răsufle, simţea că avea în jurul gâtului un laţ şi că funia aspră se strângea treptat, centimetru cu centimetru.

Aruncă pătura cât colo, blestemând.

Nimic nu era logic, totuşi era evident că poliţia îl luase în vizor.

Rivers îl considera suspect, posibil suspectul *numero uno*.

Epuizat mental, totuşi încă surescitat, James se duse până la urmă în baie, scotoci prin trusa de voiaj, găsi nişte somnifere fără prescripţie medicală şi înghiţi două cu o gură de apă.

Ultima dată s-a mai uitat la ceas la ora două şi, cu Ralph sforăind pe patul său, s-a prăbuşit, în sfârşit, într-un somn suficient de adânc ca să nu audă nici uşa deschizându-se, nici scheunatul încet al câinelui, dar nu atât de profund ca să nu simtă greutatea altui corp aşezându-se pe saltea.

Deschise brusc ochii şi tresări la vederea Sophiei, cu părul blond sclipind în razele firave de lumină, cu ochii strălucitori, complet goală.

— Ce naiba?

James s-a ridicat iute în capul oaselor, sărind din pat atât de repede, încât un junghi i-a săgetat umărul.

— Ce crezi că faci? a întrebat-o el, încă ameţit, crezând că poate visa. Femeia însă s-a întins pe pat, nepărând deranjată, şi i-a zâmbit.

— Ţi-am spus că trebuie să vorbesc cu tine şi mi-ai tras ţeapă.

— Ştiu... îmi cer scuze. Acum însă, la naiba, trebuie să pleci. Imediat! James clipi de câteva ori, apoi îşi apăsă ochii cu palmele - nu, nu era un
vis.

— Nu cred c-o să plec.

— Serios? Vrei să chem paza? Ştii ce s-a-ntâmplat pe-aci? Evenimentele din cursul serii îi reveniră în minte ca o avalanşă şi nu-i

venea să creadă că femeia putea fi atât de tupeistă ca să intre în camera lui. Din nou! Merita să-şi dea palme, îşi spuse, că nu trăsese şi zăvorul pe dinăuntru.

— Am auzit despre Willow, dacă la asta te referi.

— Da, ea este una dintre chestiile întâmplate. Uite ce-i, nu trebuie să-ţi dau ţie explicaţii. Te rog să pleci şi să stai departe de mine. S-a terminat. Poţi... poţi să-ţi găseşti alt job. O să-ţi dau un pachet compensatoriu generos, referinţe bune şi...

— Nu! îl opri ea tăios. Surâsul îi dispăruse. Nu plec şi nici tu nu mă concediezi. îşi îngustă ochii, aruncându-i o privire aproape diabolică. Nu în noaptea asta, tăticule.

— Poftim?

Ce era asta cu *tăticull* Pentru Dumnezeu, Sophia nu-i zisese niciodată aşa.

— Am tot încercat să-ţi spun! Ţi-am zis că-i important.

Zâmbetul îi revenise, dar acum era mai dur. Vei fi tată.

— Ce să fiu? Nu auzise bine?

— Tată, repetă ea mulţumită de sine.

— Nu. Stai aşa. Glumeşti?

Ce tot spunea? Trebuia să fie o greşeală. însă expresia de pe chipul Sophiei l-a convins şi a simţit un gol în stomac. Camera păru că se strânge brusc în jurul lui, şi James a ridicat un braţ ca să se rezeme de perete. *Tată. Vei fi tată...* Pentru o clipă nu mai putu să respire, nu mai putu să gândească.

— Nu glumesc, să ştii - sunt însărcinată.

Expresia dură de mai înainte a dispărut de pe chipul ei şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ştiu că-i un şoc, a continuat Sophia cu glas stins şi cu un zâmbet palid, vorbind parcă de la mare depărtare, dar e adevărat.

Ca şi cum i-ar fi anticipat reacţia, băgă mâna în poşeta pe care o aruncase pe podea şi scoase un tubuleţ pe care bărbatul îl recunoscu ca fiind un test de sarcină.

Dumnezeule, într-adevăr, nu glumea! Inima lui James bubuia, răsunându-i în urechi. Aşa ceva nu era cu putinţă! Nu se putea!

— Dă-i drumul, îl încurajă ea şi se întinse să aprindă o lumină.

Când ochii i se adaptară, James s-a uitat la bucăţica din plastic.
Toată viaţa lui se încheiase aici.
înghiţi un nod uriaş care i se pusese în gât.
Luă testul.
Citi indicatorul.
Aşa cum spusese Sophia, era pozitiv.
Podeaua păru că tresaltă.

Ştiu că-i o veste zguduitoare, dar crede-mă, a rostit Sophia cu voce tremurătoare, este în acelaşi timp un lucru bun. Crede-mă. Este lucrul cel mai bun! Tu, James Cahill, vei fi tătic.10 decembrie

Somnul părea s-o ocolească, şi Rebecca se tot foia, întorcându-se de pe o parte pe alta.

Orele treceau, iar ceasul digital îi râdea în nas, în vreme ce în minte i se învolburau tot felul de imagini cu Megan.

1:18- Megan, la şapte ani, mergând pe bicicletă şi căzând, cu codiţele strâmbe, cu genunchii şi palmele julite şi sângerând.

2:33 - Megan, la doisprezece ani, plângând şi îmbrăţişând-o pe Rebecca atunci când aflase că nu fusese aleasă să joace în piesa de teatru la şcoală.

3:07 - Megan, la şaisprezece ani, pentru întâia dată cu şuviţe vopsite în păr, revenind acasă necăjită, fiindcă fusese concediată din primul ei job la Burger Hut deoarece fusese găsită fumând iarbă în parcare cu un băiat mai mare. „Nu-i drept", nu mai contenea ea să se plângă.

3:42 - Megan, adultă, plângând în hohote şi implorând-o pe Rebecca s-o găzduiască, pentru că prietenul ei îi luase toţi banii şi se apropia termenul de plată a chiriei pentru casa lor scumpă din oraş.

4:11 - Megan, chiar în anul acesta, cu o sclipire în ochi, recunoscând că era „îndrăgostită" de James Cahill şi că se muta în Riggs Crossing ca să fie cu el. Nu voia s-o rănească pe Rebecca, nici vorbă, dar „aşa se-ntâmplase, pur şi simplu".

Atunci Rebecca o urâse.

Jurase că n-o va mai ajuta niciodată.

Iar acum era posibil ca sora ei să fie moartă. Rebecca trebuia să înfrunte realitatea aceea teribilă. De când aflase că maşina lui Megan fusese găsită abandonată în garajul unei cabane montane, teama, adânc înrădăcinată, că ea n-ar mai fi în viaţă o rodea, alungând orice şansă de somn.

— Ajunge! rosti cu glas tare.

Se ridică în şezut şi aruncă pilota cât colo. Coborî din pat şi simţi un nod gigantic în gât, în vreme ce lacrimi înţepătoare ameninţau să-i năvălească în ochi

.Până acum nutrise speranţa că Megan ar putea fi găsită în viaţă, posibil rănită, dar vie! Acum însă, după descoperirea maşinii abandonate, începea să înţeleagă că sora ei dispăruse cu adevărat, şi asta era pentru ea ca şi cum ar fi fost moartă.
Nu renunţa să speri. Nu ştii asta!
Până nu-i vor găsi trupul.
Oh, Doamne!
Trebuia să facă ceva.
Nu putea să stea cu braţele încrucişate în camera asta de hotel şi să aştepte ştirile, să se agaţe de un firicel de speranţă şi să se roage ca poliţia să-i localizeze sora.
Şi dacă Megan trăia? Exista încă şansa asta, nu? Ei bine, dacă exista, atunci trebuia s-o găsească.
Intră în baia mică, folosi toaleta, apoi dădu drumul la duş. Se gândi la cele două femei care locuiseră în orăşelul ăsta şi fuseseră ucise. Oare şi Megan avusese aceeaşi soartă?
Nu te duce încă până acolo!
Furioasă, îşi azvârli cât colo tricoul cu două numere mai mare şi apoi chilotul. După aceea intră sub jetul fierbinte al duşului şi închise ochii; simţi cum apa îi înţeapă pielea înainte de a începe să se scurgă şiroaie pe trupul ei. Presiunea mamei lor asupra ei nu mai contenea. Rebecca trebuia să facă investigaţii pe cont propriu, fiindcă ea îşi înţelegea sora mai bine ca oricine. îşi aminti momentul când încercase să se furişeze în locuinţa lui James, iar bărbatul o prinsese. Trebuia să fie mai precaută şi să găsească ceva - orice - care să îndrepte poliţia în direcţia corectă.
în timp ce se săpunea, o întrebare îi tot dădea târcoale: cine ar fi avut cel mai mult de câştigat prin îndepărtarea lui Megan?
Răspunsul era totuşi simplu: Sophia Russo.
Pentru că ea îl dorea pe James, care nu fusese în stare să rupă relaţia cu Megan. -
Aşa că era posibil ca Sophia să fi luat chestiunea în propriile-i mâini.

Părea oribil, totuşi Rebecca vizionase destule seriale TV inspirate de crime adevărate ca să ştie că realitatea putea fi uneori mai înspăimântătoare
decât ficţiunea. Trebuia doar să fie atentă.

* * *

Cu transpiraţia şiroindu-i pe faţă, Rivers alerga pe banda rulantă aflată în dormitorul pentru oaspeţi din apartamentul său. Nimeni nu rămăsese peste noapte la el, aşa că transformase camera într-o combinaţie de birou şi sală de fitness. într-un colţ avea un birou, iar setul de gantere, banda de alergare şi bicicleta staţionară ce dominau încăperea erau orientate spre televizorul montat sus pe perete, vizavi de fişete. Acum era ora patru dimineaţa, când ştirile zilei erau difuzate pe Coasta de Est. Bărbatul însă nu era atent la ele.

Nu izbutise să doarmă, asaltat necontenit de gânduri legate de investigaţiile actuale ce stagnaseră în ultima săptămână. întrebările rămase fără răspuns continuau să-i gonească prin minte: De ce fusese ucisă Charity Spritz? Ce aflase ea? Avea vreo legătură cu Megan Travers, care crescuse în San Francisco? Cine era femeia misterioasă înrudită cu James? De ce se afla maşina lui Megan Travers la cabana aceea pierdută în munţi? Unde era tânăra? Cum era implicată Jennifer Korpi? Avea vreo legătură cu fratele ei, Gus Jardine? Şi ce era cu Sophia Russo, care atrăsese atenţia lui James Cahill pe când acesta încă era combinat cu Megan Travers?

Continuă să alerge, ştergându-şi din când în când transpiraţia de pe frunte cu prosopul ce-i atârna de gât.

Muşchii de la picioare începeau să-l doară şi respira apăsat.

Ce era cu Rebecca Travers? Oare era atât de inocentă pe cât încerca să pară? Şi în ce fel era implicată Willow Valenţe? De ce fusese omorâtă? Şi de către cine? De ce să-i fi regizat cineva moartea astfel încât să pară o sinucidere, după care să fotografieze corpul şi să trimită poza la un ziar, acelaşi ziar pentru care lucra Charity Spritz, acelaşi ziar care primise şi imagini cu Charity moartă?

Cu ce naiba de nebun aveau de-a face?

Sau nu era doar un singur caz? Oare crimele şi dispariţia erau legate între ele sau erau cazuri separate?

Varianta a doua părea improbabilă. între timp, detectivul aflase că proprietara şi administratoarea complexului Cascadia Apartaments, Phoebe Matrix, era în comă la spital, după ce unul dintre chiriaşi sunase la 911. Motivul pentru care cazul ei îi atrăsese atenţia era acela că Matrix era proprietara clădirii în care locuia Sophia Russo, o suspectă în acest caz. Poate că nu era decât o coincidenţă, dar şi James Cahill, bărbatul care avusese pentru o vreme o relaţie cu Sophia, fusese recent în comă.

Iar Rivers nu credea niciodată în coincidenţe.

Apăsă pe un buton ca să modifice unghiul de înclinare a benzii rulante, astfel că acum alerga la deal; sudoarea i se prelingea pe faţă, picurându-i de pe nas, iar coapsele şi pulpele protestau.

Răspunsul era chiar în faţa lui, era sigur de asta, atât doar că nu-l putea vedea.

De ce?

Pentru că purta ochelari de cal?

Se concentra excesiv asupra lui James Cahill, care se afla în centrul investigaţiei, fiind conectat cu victime, suspecţi şi scene ale crimelor? Era oare posibil ca bărbatul să fie complet inocent?

— Nici vorbă, a rostit cu voce tare.

Astăzi va da lovitura, şi-a promis în gând.

Avea să acţioneze în privinţa asta.

Mai întâi, punând presiune pe Bruce Porter.

Examinase înregistrarea de pe videocamerele de securitate ale parcării aeroportului, pe care i-o expediase detectiva Tanaka din San Francisco, dar din imaginile alb-negru granulate nu putuse determina altceva decât că persoana respectivă părea a fi bărbat, deci nu avea nicio certitudine în privinţa asta. Doar pentru că şoferul care ieşise din minivanul lui Charity Spritz era mai înalt de 1,80 m nu reprezenta o garanţie. Purtând un hanorac cu câteva numere mai mari, cu

faţa acoperită de glugă şi în blugi largi, putea să fie şi o femeie deghizată.

Rivers ar fi pariat totuşi că era Gus Jardine. Motivul? Urma de muşcătură de pe mâna bărbatului. Detectivul aflase despre rana lui Gus de la o asistentă de la chirurgie, care nu-şi putuse ţine gura, în ciuda măsurii de confidenţialitate asupra pacienţilor decretată de legea asigurărilor de sănătate. Ea telefonase sub anonimat, dar jurase că pe palma lui Jardine era vizibilă urma unei muşcături umane, în ciuda dezastrului cauzat de flexul tăietor de gresie. De asemenea, adăugase că pe corpul bărbatului existau şi alte semne, vânătăi pe braţe şi pe trunchi despre care el susţinuse că se datorau tot accidentului, însă asistenta nu era deloc convinsă - la experienţa ei, văzuse suficiente urme similare cauzate de încăierări. Ea izbutise să trimită fotografii cu rănile lui Jardine, inclusiv cu urmele de muşcătură, iar Rivers le expediase mai departe lui Tanaka, care promisese că avea să ceară laboratorului un mulaj al danturii lui Charity Spritz pentru a le compara.

Rivers descoperise că era posibil să zbori dus-întors în zona San
Francisco şi să ai suficient timp pentru a o ucide pe Spritz între curse. Din păcate, numele lui Gus Jardine nu apărea pe nicio listă de pasageri.

Desigur, era posibil ca bărbatul să fi mers cu maşina - dar părea ciudat, dat fiind timpul de care ar fi avut nevoie. De ce s-ar fi chinuit Jardine s-o urmărească pe Charity până la San Francisco ca s-o omoare?

Rivers spera doar ca urmele de ţesut de sub unghiile lui Charity să-l identifice pe atacatorul ei.

Bruce Porter, prietenul lui Jardine, ar fi putut deţine răspunsurile.

Detectivul opri banda de alergare şi televizorul şi se pregăti de plecare.

După patruzeci de minute intra în clădirea Departamentului Şerifului.

La ora aceasta era linişte; doar centrala termică zumzăia încet, însă constant, pe fundal. La ora asta, arestările pentru conducere în stare de ebrietate, încăierări în baruri şi violenţă familială se reduceau de obicei. Pe şosea şi pe străzi erau mai puţine vehicule, prin urmare, numărul accidentelor era mai mic, aşa încât acesta era momentul favorit din zi al lui Rivers, cu mult înaintea zorilor, când mintea lui era proaspătă, în timp ce restul lumii dormea.

Tura de zi avea să sosească abia peste două ore, acum erau doar câţiva poliţişti din schimbul de noapte la birourile lor sau la cantină. Telefoanele tăceau, faxul dormea şi nicio sonerie de telefon mobil nu cânta.

Rivers îşi lăsă haina în dulapul personal, după care coborî direct la subsol, unde temperatura părea cu cinci grade mai mică decât în rest şi era mult mai linişte. Aerul de aici nu era proaspăt şi praful era evident în ciuda izului puternic al detergentului utilizat pe pardoseli. Bărbatul străbătu labirintul de coridoare până ajunse la camera probelor, unde Ne viile Dash fredona în barbă; baritonul lui plăcut era un *memento* al momentului său de glorie - apariţia la *American IdoP*-<- cu ani în urmă şi speranţa de a ajunge poate la Hollywood. Dash nu fusese reţinut în spectacol, încercase apoi o carieră lipsită de succes şi, într-un final, se alăturase forţelor de menţinere a legii, totuşi continua să cânte.

— Oh, vremea de-afară e grooaznicăăă... A ridicat ochii la apropierea lui Rivers. Hei, salut! a rostit după aceea, arătându-şi dinţii albi şi drepţi. Cum merge?

— încet, dar sigur, i-a răspuns detectivul.

— Cum zici tu, a chicotit Dash.

Purta uniformă şi era aşezat la birou, cu ochelarii cocoţaţi pe vârful
nasului; părul lui cârlionţat în mod natural începuse să-l părăsească, aşa că era mai degrabă un semicerc negru în jurul cheliei cafenii strălucitoare.

— Ia zi, care-i treaba?

— Trebuie să intru în seiful de probe. Să mai verific o dată lucrurile victimei.
— S-a făcut. Care dintre ele?
— Willow Valenţe. Cred că toate obiectele ei au fost deja procesate.
Rivers ştia clar asta, totuşi nu strica încă o confirmare.
— Da, aşa e.
Prin urmare, el n-avea să contamineze nicio probă.
— Vrei să scoţi ceva? l-a întrebat Dash.
— Nu. Va fi doar o secundă.
Celălalt îl privi peste marginile lentilelor sale înguste.
— Perfect. în felul ăsta e mai puţină hârţogăraie. Trebuie doar să semnezi.
Indică registrul de pe tejgheaua dintre seiful cu probe şi coridor, deşi Rivers avea deja pixul în mână. Mai trecuse prin ritualul ăsta de sute de ori.
— Au sosit obiectele din maşina lui Megan Travers? a întrebat apoi.
— O să vină mai târziu, după ce vor scoate totul din telefon şi laptop. Laboratorul şi tehnicienii încă lucrează.
— Anunţă-mă când sosesc. Aş vrea să le văd.
— Sigur că da.
După ce a rămas singur cu obiectele lui Willow, Rivers a început să le examineze pe rând: pijamaua de fetiţă, imprimată cu pudeli francezi şi turnuri Eiffel, lenjeria intimă, albă şi simplă, plasturi ce fuseseră recent aplicaţi pentru a acoperi răni şi inelul, un inel de logodnă cu un diamant minuscul, ce scânteia sub tuburile fluorescente ce sfârâiau şi emiteau o lumină albăstruie bizară.
Aici existau videocamere, desigur, aşa că încerca să fie atent cu fiecare crâmpei din viaţa lui Willow Valenţe pe care îl studia. A început cu plasturii, ridicându-i şi examinându-i pe fiecare. La început nimic, apoi conştientizează o durere ascuţită în fluierul piciorului şi vede o cameră întunecată, acoperită de pânze de păianjen, şi un topor înfipt într-o buturugă. Este magazia pentru

lemne a lui James Cahill. Teama bubuie prin creierul lui Willow, care aleargă de parcă este urmărită.

Oare atacatorul fugise după ea? La ferma lui James Cahill? Willow

fusese în patul bărbatului şi-şi făcuse selfie-uri, aşa că... Rivers încerca să- şi imagineze ce se întâmplase, care fusese ordinea evenimentelor ce duseseră la panica ei. Iar glezna tinerei deja pulsa dureros.

Când nu mai receptă nimic de la plasturi, a ridicat inelul, studiindu-l, pentru eventualitatea în care cineva s-ar fi uitat pe videocamere. în realitate, nu făcea altceva decât să ţină între vârfurile degetelor cerculeţul de aur şi să-i simtă energia.

Imaginile au început să se deruleze ca un fulger prin faţa ochilor. Este întinsă în patul lui James Cahill. Are visuri erotice cu el. Se joacă cu pistolul lui, apoi fuge, de-a dreptul îngrozită, temându-se să nu fie prinsă, îşi răsuceşte glezna când se panichează, intră în magazia pentru lemne şi se loveşte de buturuga pe care bărbatul o foloseşte la tăiatul lemnelor. Ea continuă să alerge, frica şi adrenalina o duc afară, unde totul străluceşte de la albul zăpezii şi este rece ca gheaţa.

O urmăreşte oare cineva?

Tânăra nu este sigură.

Faruri!

SUV-ul lui James!

Şi câinele! Blestematul de câine priveşte în direcţia ei. Altă goană frenetică, după care cade peste un gard, se urcă în maşină şi ajunge în cele din urmă acasă. *Pistolul! Unde-i blestematul de pistol?* încă îngrozită, îşi oblojeşte rănile, încercând să-şi potolească panica. Imaginea se schimbă. Este în pat, bea ceai şi se uită la un film idiot, iar apoi... Rivers miji ochii şi se concentră, sperând ca Willow să fi apucat să-şi vadă atacatorul în acele ore întunecate. Ea moţăie şi-l visează în continuare pe James... când ceva dur şi rece îi atinge tâmpla, după aceea ochii i se deschid şi... nimic.

Rahat.

Tânăra nu văzuse nimic, ci doar se temuse că fusese urmărită. însă nu de către Cahill.

Frustrat şi dezamăgit, detectivul îl chemă pe Dash, care, fredonând sonor, se asigură că puţinele obiecte găsite asupra lui Willow fuseseră puse înapoi în punguliţele lor din plastic, apoi Rivers reveni la parter, unde îl întâlni pe Arne Nagley, mereu nesuferit. încruntat şi cu părul roşu şi scurt dat cu gel, Nagley făcu o grimasă la vederea sa.

— 'neaţa! rosti Rivers, primind drept răspuns doar o mormăitură.

Nagley era, într-adevăr, dintre cei care purtau pică, îşi spuse el, dar îl
ignoră, trecând mai departe. O găsi pe Mendoza aşezată la biroul lui, privind atentă pe monitor. îi auzi paşii şi întoarse scaunul către bărbat.

— Ia să văd dacă am ghicit corect, a rostit ea pe un ton neutru, dar cu ochii scânteind. Ai fost jos, la „probe", şi te-ai uitat prin lucrurile lui Willow Valenţe.

— Doar o verificare.

— Ai luat ceva? l-a întrebat.

— Bineînţeles că nu.

Ca şi cum nu i-ar fi auzit răspunsul, detectiva a continuat:

— Fiindcă, dacă ai facut-o, ar fi un motiv serios să-ţi pierzi slujba. Ar putea să dea tot cazul peste cap.

— Am zis că n-am luat.

îl privi printre pleoape.

— Atunci nu va trebui să te raportez. Când Rivers a dat să protesteze, Mendoza a ridicat o mână. Ştiu, a rostit solemn, ştiu.

Brusc cuprins de fierbinţeală, bărbatul şi-a văzut într-o clipă întreaga carieră dezintegrându-se în faţa ochilor. Mai rău încă, văzu cum era distrus cazul care-l obseda într-atât. Cum era clasat, iar un ucigaş pleca în libertate. Din cauza acţiunilor sale. Şi-a privit partenera în ochii aproape negri, suspicioşi, şi a rostit ferm:

— Nu, n-am luat nimic.

Iar de data asta chiar nu minţea.Sophia privi peste stradă. în parc, câteva mame - cu fulare, căciuli şi cizme - se jucau cu copiii lor, înfofoliţi şi ei împotriva gerului. Una dintre ele ajută trei copii să construiască un om de zăpadă; o alta, cu un pahar cu cafea în mână, aştepta la baza unui tobogan ca piciul ei să coboare. Ţipând şi chicotind pe curbele în spirală, i-a aterizat la picioare, unde mai înainte fusese o băltoacă îngheţată, iar acum gheaţa era spartă de nenumărate picioruşe în cizme.

Cu o strângere de inimă, şi-a spus că trebuia să pună capăt nebuniei.

Nu putea duce până la capăt rolul ei din acel plan. Pur şi simplu, nu putea. O luase razna - ba chiar rău de tot. Oameni mureau! Erau ucişi! Asta nu făcuse parte din plan.

însă cum putea să-i spună asta Juliei? Cum putea să mai dea înapoi acum?

Se îndepărtă de taraba cu taco-[1]—- vânzătoarea îi urase „Crăciun fericit” după ce îi împachetase trei porţii, trei! Din clipa în care aflase că era gravidă, tânăra devenise vorace. Parcurse pe jos cele trei intersecţii până la apartament şi, în timp ce descuia uşa, îl văzu pe vecinul acela, Dabrowski, plimbând căţeluşul lui Phoebe pe lângă tufele ce mărgineau parcarea. Cum de făcuse proprietăreasa ei epilepsie, sau ce fusese, şi sfârşise în comă - ea, care-şi ţinea EpiPenul mereu la îndemână, s-a întrebat Sophia. Cum naiba se-ntâmplase?

Simţi un fior prin tot corpul când intră în apartamentul cald. Cumva, suspecta că Julia avea de-a face cu asta, dar n-ar fi vrut s-o urmărească... nu încă. Cu siguranţă, sora ei n-ar fi încercat s-o omoare pe baborniţă. Da, de acord, era indiscretă şi enervantă, totuşi...

Poate că nu era decât imaginaţia ei. Hormonii îi erau puternic daţi peste cap, şi totul părea că se destramă în jur. Inclusiv relaţia cu James, în ciuda sarcinii.

Da, aşa părea, că totul se destramă, însă ea nu putea îngădui să intre pe acel drum. Trebuia să rămână pozitivă.

Dacă reuşea.

încercă să se concentreze asupra
veştilor bune pe care i le împărtăşis

eJulia. îi dovedise că erau rude îndepărtate cu familia Amhurst - bogătani mari din San Francisco - a cărei avere nu avea să fie împărţită egal între numeroşii moştenitori, pentru că majoritatea ei era îndreptată spre James Cahill, care avea, de asemenea, sânge de Amhurst. Da, gemenele şi James erau înrudite, totuşi nu atât de mult încât să fie incestuos.

Pe parcursul câtorva luni, Julia sugerase ca ele să pună mâna pe o felie din averea aceea. La urma urmelor, nu suferiseră amândouă? Sophia fusese un copil singur la părinţi, preocupaţi însă de propriile lor vieţi, cu un mariaj fragil, şi al căror interes faţă de fiica lor pălise după ce ea intrase în adolescenţă. Iar Julia avusese parte de fraţi mai mici, pe care părinţii îi copleşiseră cu atenţii şi îi răsfaţaseră.

Sophia simţise mereu că ceva lipsea din viaţa ei. Şi ceea ce îi lipsise era Julia, cu care s-a înţeles extraordinar după ce s-au regăsit, aşa că, atunci când Julia începuse să-şi clocească planul - să se apropie de James Cahill - Sophia îi fusese alături. Să se apropie mult de tot. Să se mărite cu el. Să pună mâna pe ceea ce li se cuvenea lor pe bună dreptate. Obiectivul era să ajungă în faţa altarului înainte ca el să-şi fi moştenit milioanele.

însă Sophia distrusese tot planul. Ea se îndrăgostise de James şi apoi rămăsese însărcinată.

în timp ce el se îndrăgostea din nou de Rebecca Travers.

Totul era cu adevărat dat peste cap!

în timp ce desfăcea una dintre cele trei porţii de taco - deja reci acum - pe măsuţa din bucătărie, Sophia se gândea dacă nu cumva ar trebui să-i mărturisească totul lui James.

Cum avea să reacţioneze bărbatul? Avea oare s-o cuprindă în braţe, s-o strângă şi să-i spună că ea şi copilul lor erau tot ce-şi dorise vreodată pe lumea asta şi că nimic altceva nu mai conta? „Fii serioasă!” Nici chiar ea nu putea să creadă într-un astfel de vis. Şi, atunci, James avea s-o respingă oare, oripilat că Sophia făcea parte din ceva atât de oribil şi de necinstit şi? Oh, Doamne!

Iar Julia cum ar reacţiona dacă Sophia ar cuteza să-i spună totul lui James? Doamne Dumnezeule! A simţit un cub de

gheaţă în stomac, iar inima aproape i s-a oprit. Julia avea să fie nemulţumită. Furioasă, desigur. Totuşi n-avea să-şi piardă complet uzul raţiunii, nu? De acord, sora ei parcă avea ochelari de cal ori de câte ori James şi averea sa deveneau subiectul discuţiei, totuşi nu era cu adevărat periculoasă şi, în niciun caz, nu avea
înclinaţii criminale.

Nu?'

Cu certitudine, Julia nu avea să facă nimănui vreun rău.

Sau poate nu era aşa?

***

Relaţia dintre Rivers şi Mendoza devenise foarte rece după ce femeia îi dăduse de înţeles că ştia despre uşoara lui cleptomanie. Sau adjectivul „uşor" nu putea fi asociat cu cleptomania? Tot aşa cum nu puteai fi doar uşor alcoolic? Rivers nu credea asta. Justificarea lui consta în aceea că nu „lua" obiecte pentru a testa dacă ar putea fi observat sau nu, sau pentru că simţea nevoia permanentă să şterpelească lucruri, ci pentru că simţea că lucrurile acelea îl puteau ajuta în investigaţie.

Şi de aceea trebuia neapărat să atingă pistolul. Arma crimei. S-o simtă în mâini. Pistolul fusese testat şi se trăsese cu el într-o cuvă cu apă, fuseseră prelevate amprente şi probe pentru ADN, aşa că bănuia că nu avea probleme. De aceea, Rivers a revenit la „probe", a schimbat câteva glume cu Neville Dash, urându-i „Crăciun fericit", şi iată-l, în cele din urmă, ţinând în mână Glockul cu care fusese omorâtă Willow Valenţe. Trebuia să fie atent din cauza videocamerelor. Şi aşa aveau să-i fie puse întrebări, însă detectivul nu se îngrijora în privinţa consecinţelor acţiunilor sale; avea să se ocupe de ele mai târziu.

Ţinu îndelung pistolul în mână.

îl cântări.

închise degetele peste patul armei şi-şi puse arătătorul pe trăgaci.

Brusc a tresărit, reculul a fost atât de neaşteptat, încât Glockul aproape că i-a zburat din mână. în creierul lui, imaginile ţâşnesc în toate direcţiile, ca nişte gândaci care fug din faţa luminii. Vede totuşi o persoană care o urmăreşte pe Willow, care o vede ca pe o pradă rănită din cauza şchiopătatului, care soseşte la locuinţa ei şi aşteaptă apoi afară, anticipând, stăpânindu-şi cu greu surescitarea provocată de crima pe care urmează s-o facă.

O să te termin şi-o s-o fac chiar cu pistolul pe care l-ai furat de la el, târfuliţo. Să vedem cum o să-ţi placă asta.

Rivers simte furnicăturile asasinului, incitat de dorinţa de a ucide.

Utilizând cheia făcută din timp, una pe care o furase cu săptămâni în urmă din poşeta lui Willow, ucigaşul intră şi vede televizorul dat încet şi pătuţul jalnic, pijamaua roz, de fetiţă, cu toate simbolurile acelea franţuzeşti - de parcă ea avea s-ajungă vreodată la Paris - şi coada neagră, lungă şi idioată. Bleah!

Tu n-o să-l ai niciodată pe el şi n-o să poţi vorbi, chiar dacă ştiu că eşti bănuitoare. Ne-ai văzut schimbând maşina, deşi eu aveam peruca şi costumul de grăsan. Ai văzut şi ai suspectat că există mai multe Sophia, aşa că Willow, ciudăţico, „ adieu „.

Reculul, din nou, dar de data asta detectivul zăreşte o mână înmănuşată care strânge degetele lui Willow în jurul armei, pe când sângele i se prelinge din gaura mică de la tâmplă. Urmează apoi gândul că mai există totuşi cineva care ar sta în calea ucigaşului, cineva de care trebuia să se ocupe.

Sora...

***

— Baţi în retragere? a rostit Julia şocată, privindu-şi geamăna cu ochii îngustaţi ca două lame.

Tocmai ajunsese acasă de la cursul de yoga şi Sophia aruncase bomba că nu mai dorea să continue planul.

Nici vorbă! Julia nu putea să conceapă aşa ceva. în niciun caz, după ce lucrase ani de zile la planul ăsta complex, o idee pe care începuse s-o dezvolte din clipa în care aflase că era înrudită cu familia Amhurst şi, ca atare, cu familia Cahill, care

deţinea o avere a cărei dimensiune nici măcar nu şi-o putea imagina, deşi se simţea în stare să evalueze averi destul de măricele.

— Asta ai zis? înainte ca Sophia să poată răspunde ceva, Julia a continuat: Acum nu mai poţi să baţi în retragere. Eşti băgată prea adânc... *amândouă* suntem băgate mult prea adânc.

Julia simţea furie şi teamă. Ce naiba credea Sophia că face? Că preia controlul? Că ia decizii? Nici vorbă! Sophia nu avea minte ca să poată lua decizii. N-ar fi izbutit decât să strice complet lucrurile! Nu, nu, nu! Stăvilindu-şi senzaţia de panică tot mai acută, se străduia să rămână calmă şi să-i bage minţile în cap surorii ei.

— Ce vrea să însemne „prea adânc”? întrebă Sophia, şi Juliei nu-i plăcu deloc sclipirea din ochii ei şi nici felul cum a ridicat bărbia, ca şi cum i-ar fi fost oarecum superioară.

Da, vezi să nu! Sophia n-avea decât să spere.

— Spune-mi că n-ai nicio legătură cu toate morţile alea, i-a cerut Sophia.

— Ce morţi?

— Păi, de pildă, moartea reporterei în San Francisco.

Dumnezeule, ea strica totul, distrugea tot ce lucraseră ele! Julia afişă expresia cea mai inocentă şi îşi lăsă pe jos, lângă uşă, geanta de sport şi covoraşul de yoga - cumpărate chiar de Sophia când puseseră amândouă la punct modul în care, sub pretextul că erau o singură persoană, se puteau asigura că James le va observa, pentru a-şi oferi reciproc alibiuri.

— Nu poţi vorbi serios, a rostit ea. Eu am fost aici, o ştii bine.

Fuseseră împreună, şi Sophia n-o putea contrazice. Existau însă altele...

şi Julia începea să se îngrijoreze. Ce s-ar fi întâmplat dacă Sophia punea lucrurile cap la cap şi-şi dădea seama că Julia contribuise, într-adevăr, la uciderea lui Charity Spritz, la uciderea lui Willow Valenţe şi la tentativa de ucidere a lui Phoebe Matrix? întrebarea asta continua s-o neliniştească, dar

trebuia să-şi păstreze calmul, să nu se trădeze. Nu încă. Sophia era deja pe punctul de a strica totul. Nu era momentul cel mai bun pentru un comportament periculos din partea surorii ei.

— Dar cum stă treaba cu Willow? o atacă Sophia. Tu n-ai plăcut-o niciodată.

— *Tu* n-ai plăcut-o niciodată, îi reaminti Julia gemenei sale. *Tu* considerai că poate să fie o problemă.

Sophia îşi dădu peste cap ochii mari şi albaştri - atât de asemănători cu ai Juliei.

— Lui James nu i-ar fi plăcut niciodată de una ca ea, rosti Sophia. Pur şi simplu, Willow era prea ciudată.

Intră în bucătărie. Julia a urmat-o şi a văzut că pe o farfurie, alături de o pungă de hârtie, se găsea o jumătate dintr-o porţie de taco, a cărui umplutură se stricase. Nu era de mirare că mirosea aşa oribil în toată casa. Urmându-şi sora, a învelit resturile - Iisuse, cât de dezordonată putea fi Sophia uneori! - într-o coală de hârtie, aruncând totul la gunoi, în timp ce geamăna ei îşi umplea un pahar cu apă de la chiuvetă.

— Dacă mă-ntrebi dacă am omorât-o eu, poţi să ştii că răspunsul este „nu”, ai înţeles? S-a rezemat cu şoldul de blat şi a continuat: Ţi se pare că aş arăta ca o criminală?

— Dar eu aş arăta? Sophia şi-a întors capul şi a privit peste umăr. De fapt, tu arăţi ca mine.

— Interesant, dar mă gândeam că *tu* arăţi ca mine.

— Amuzant şi nu prea. Sophia goli jumătate de pahar. Dar este perfect.

— Oare?

— Hai, termină! Chiar crezi că eu aş fi omorât-o pe Willow? Nu pot să cred asta! Iisuse, dă-mi un indiciu.

— Ea a fost împuşcată cu arma lui James. Tu ai fost în casa lui James. Ai fi putut să furi pistolul.

— Şi tu ai fost în casa lui. Şi *tu* ai fi putut să-l furi.

— Şi n-ai fost aici în noaptea când Willow a fost omorâtă, o acuză Sophia.

Julia clătină din cap, deschise frigiderul şi scoase o cutie de Coca Light.

— Ba da, am fost.

— Nu toată noaptea. Te-am auzit când ai venit.

Ăsta era necazul cu blestematul ăsta de apartament. Era prea mic. Şi, cu toate că Julia dormea în mansardă şi Sophia în dormitor, era greu să vii şi să pleci fără să fii văzut sau auzit. Când Sophia era la muncă - nicio problemă, Julia se deghiza şi apoi făcea orice dorea, atâta timp cât avea la dispoziţie maşina. Desigur, ăsta era un neajuns în oraşul ăsta mic şi uitat de lume, în care nu existau taxiuri şi nici şoferi de Uber sau Lyft.

Probabil că Julia ar fi trebuit să fi închiriat o casă, pentru că în complexul ăsta existau deja prea mulţi ochi indiscreţi. Deşi nu avea videocamere de supraveghere, trebuia să ţină mereu seama de proprietăreasa cea băgăreaţă. Sau, mai precis, trebuise să ţină seama. Julia reuşise să se ocupe de Phoebe; era o maestră în descuiatul broaştelor, iar găsirea EpiPenurilor nu fusese dificilă; bătrâna vorbea întotdeauna despre viaţa ei.

Păcat că nu murise.

încă...

însă Julia avea să se ocupe de asta. înlocuirea bomboanelor fusese o idee strălucită, sau aşa o considerase ea. Şi, hai să fim serioşi, la urma urmelor de ce mânca baba dulciuri când se plângea constant de diabet? Julia se concentră. Poate că ar trebui să pună praf de arahide în Metamucilul ei... Sau să născocească alt soi de accident. Alunecatul pe gheaţă ar fi bun. Poate că, dacă Julia l-ar lăsa pe idiotul ăla de căţel al ei, Larry, să iasă pe stradă, Phoebe ar alerga după el, ar aluneca pe gheaţă şi ar cădea, lovindu-se la cap... seara târziu. Asta ar fi cel mai bine. Trebuia să mai rafineze niţel planul, Phoebe, hoaşca bătrână, trebuia neapărat să dispară!

Julia deschise cutia de Coca.

— Am fost să cumpăr mâncare după tura în care am lucrat.

— Ştiu la ce oră ai ieşit, îi reaminti Sophia. Era tura *mea.*

— Bun, deci am cumpărat mâncare şi am băut un păhărel în Brass Bullet.

Se întoarse în living, spionându-l printre lamele jaluzelelor pe Dabrowski, care curăţa zăpada, în timp ce Larry - căţeluşul idiot pe care-l moştenise de la Phoebe - adulmeca tufele ce mărgineau parcarea.

— întreabă-l pe Bruce dacă nu mă crezi, zise ea. închise jaluzelele şi reveni în bucătărie. El a fost acolo - în Bullet.

Sophia păru pe punctul să zică ceva, dar tăcu.

— Care-i treaba? Nu mai am voie să intru într-un bar şi să beau ceva? pufni Julia şi, parcă pentru a-şi sublinia spusele, trase un gât prelung de Coca.

— Trebuie doar să fii precaută. Iar eu cred că asta nu-i bine. Mă refer la ceea ce facem. La tot planul. Nu-i corect.

— Dar de când ţi-ai schimbat părerea în felul ăsta? Din cauză că te-ai certat cu James?

Sophia îi mărturisise că i-a acordat lui James un respiro, că avuseseră o ceartă, aşa că Julia presupunea că toate îndoielile ei se datorau acelei dispute - indiferent care ar fi fost subiectul ei. Sophia fusese destul de tăcută în privinţa respectivei dispute. Acum, Julia îşi atinse sora geamănă pe umăr.

— Ştiai că situaţia poate degenera, a rostit ea, aşa că să nu crezi că ai dreptul să baţi în retragere. Ai intrat în horă şi acum e prea târziu să ai mustrări de conştiinţă.

Sophia părea absolut jalnică, era aproape pe punctul de a izbucni în lacrimi. îndepărtă mâna Juliei.

— Crezi... crezi că merită într-adevăr? a rostit ea cu glas stins.

La naiba, bineînţeles că merită. Ce naiba se-ntâmpla cu ea? Avuseseră doar o înţelegere. Un pact. Un pact făcut între două femei din acelaşi sânge! Iar idioata de Sophia avea de gând să-l încalce? După anii în care plănuise să se răzbune pe familia Cahill, care le întorsese spatele, acum... *acum* Sophia se pregătea să arunce prosopul în ring?

— Aici vorbim de milioane, i-a reamintit Julia străduindu-se să-şi păstreze calmul. De zeci, poate chiar de sute de milioane. Cine ştie? în tot cazul, mai mulţi bani decât am putea vedea vreodată în viaţa noastră.

Coborî puţin vocea, încercând să-şi liniştească sora. Ascultă-mă, noi nu facem altceva decât să luăm înapoi ceea ce ne aparţine de drept. Ai uitat? Am fost îndepărtate de la dreptul nostru prin naştere când mama noastră dementă ne-a încredinţat pentru adopţie. Tatăl nostru nici măcar n-a ştiut că noi existăm.

— Iar acum el e mort, a rostit Sophia, de parcă gândul acela ar fi întristat-o.

De fapt, nu se ştia dacă, într-adevăr, tatăl lor murise, însă Julia concepuse povestea aceea suficient de bine ca să-şi convingă sora. Şi, cel puţin din punctul de vedere al Juliei, donatorul de spermă care o lăsase gravidă pe Deidre nici nu exista. Ea nu dorise niciodată să ştie cine fusese, aşa că intenţiona să-l ţină fix acolo unde trebuia să fie: mort şi îngropat.

Sophia îşi puse paharul aproape gol în chiuvetă, unde se mai aflau două farfurii murdare, din plastic ieftin. Ce mama naibii? Chiar nu ştia unde era maşina de spălat vase? Asta era deosebirea dintre ele. Deşi ignorată de părinţi, Sophia crescuse cumva răsfaţată, pe când Julia fusese silită să muncească din greu, să-şi îngrijească frăţiorii mai mici. Era ca şi cum fusese o guvernantă neplătită - o sclavă! Totuşi, după atâţia ani, după ce, în sfârşit, îşi găsise sora, tot ea era calul de povară, tot ea făcuse planurile, închinase apartamentul ăsta, cumpărase automobilul cu bani pe care-i economisise muncind ca barmaniţă într-o cafenea, asudând pentru fiecare amărât de bănuţ pe care-l pusese deoparte.

— Şi cum stă treaba cu Megan Travers? întrebă Sophia, ajungând în cele din urmă la ceea ce Julia bănuia c-o deranja de fapt. Şi ea este moartă?

Julia suspină dezgustată.

— Bineînţeles că nu.

— Dovedeşte-mi.

— Poftim?'

— Ai zis că tu ai răpit-o. Poliţia i-a găsit maşina la cabana aia, dar Megan nu era acolo. Am citit că vor aduce câini

specializaţi în descoperirea cadavrelor. O vor găsi? Este îngropată acolo? Zidită într-o fundaţie?

— Asta-i o tâmpenie! izbucni Julia, nereuşind să-şi mai stăpânească furia; ce naiba se-ntâmpla cu Sophia? Cred că te uiţi la prea multe seriale poliţiste.

— Dovedeşte-mi, repetă încăpăţânată sora ei.

— în ce fel? Vrei să-ţi arăt fotografia ei?

— Doar dacă are un marcaj temporal.

Sophia începuse să gândească, iar asta era periculos.

— Planul era s-o răpim, da? Nu să-i facem vreun rău, a subliniat Sophia. Atunci, ce se va-ntâmpla după ce James se însoară cu mine... cu noi? După ce am ţinut-o prizonieră, nu-i putem da drumul pur şi simplu. Ne va denunţa!

— N-o va face dacă o să-i dăm şi ei o parte. Şi, crede-mă, Megan Travers doreşte o parte.

— Ea e îndrăgostită de James!

— E îndrăgostită de banii lui. Ca şi noi, de altfel.

Sophia îşi muşcă uşor buza.

— Pentru mine, el înseamnă totuşi mai mult, mărturisi ea, şi Julia îşi dădu ochii peste cap.

N-o putea lăsa pe geamănă să strice totul. în niciun caz după atâta muncă.

— Ar fi mai bine să te aduni, i-a zis, şi să urmezi planul stabilit. Tu crezi că el se va însura cu tine... cu noi, aşa-i? Acum concurenţa a dispărut.

— Ba nu, n-a dispărut, scânci Sophia. El umblă cu Rebecca Travers.

— Ştiu! şuieră Julia, apoi încercă să-şi domolească frustrarea tot mai mare pe care o simţea; oare de ce era atât de enervantă sora ei? Mă ocup chiar acum de asta. Rebecca e mult mai inteligentă decât a fost Megan, iar James i-a dat papucii. Pentru Megan. Ea nu se va mai lăsa păcălită de el.

Julia urma să se ocupe de asta. Pentru că Sophia avea, într-adevăr, dreptate - Rebecca reprezenta o problemă, o problemă serioasă. Dar Julia ştia cum să abordeze problemele.

— Vom continua să-l atragem prin sex, a decis ea, arcuindu-şi o sprânceană.

Atât ea, cât şi Sophia se culcaseră cu James şi nu fusese nicio problemă... deocamdată... Dar asta se putea schimba. Ea simţea schimbarea din James. Oare bărbatul era, pur şi simplu, suspicios din cauza crimelor recente sau din cauza blestematei ăleia de Rebecca Travers, care încerca să-i sucească mintea? Necazul era că, ţinând cont de faptul că Sophia şi Julia făceau succesiv dragoste cu James, exista posibilitatea ca el să observe deosebiri. Deşi ele erau aproape identice din punct de vedere fizic, personalităţile lor nu erau perfect similare, iar Julia suspecta că acolo putea fi problema. Comportamentul lor, sau temperamentul, sau, pur şi
simplu, simţul umorului erau diferite, şi bărbatul ar fi putut sesiza asta. Iniţial, ea se gândise că, dacă James va ieşi de acelaşi număr de ori cu fiecare dintre ele, acesta ar fi putut să creadă doar că „Sophia” era capricioasă şi mereu schimbătoare, însă greşise. Bărbatul era mai isteţ decât îşi închipuise şi acţiunea de a-l trage pe sfoară devenea tot mai dificilă. Iar acum, Sophia începuse să şovăie.
Nu era bine. Nu era deloc bine.
în mod clar, ceva se schimbase. Sophia nu mai era cooperantă, iar acum îşi privea sora cu ochi acuzatori.
— Ai spus „a fost”, a şoptit ea abia perceptibil, încât Julia abia o auzi.
— Poftim?
Despre ce vorbea? Toţi muşchii Juliei se încordară.
— Ai spus „Rebecca este mult mai inteligentă decât *a fost* Megan”. Ca şi cum Megan n-ar mai exista, a repetat Sophia, vizibil tulburată. Ca şi cum ar fi moartă.
— Dumnezeule, Sophia, potoleşte-te! A fost o greşeală de exprimare, ce naiba!
— Oare numai atât?
— Da!

Julia oftă prelung, dar începea s-o cuprindă panica. Atitudinea nouă a surorii ei era mai mult decât îngrijorătoare, era periculoasă!

— Da, bineînţeles. Ce naiba - ai zis că vrei dovezi, da? Că Megan mai este în viaţă, da? Bun, haide să mergem atunci. Se întinse către căciulă şi mănuşi, în vreme ce mintea îi lucra cu febrilitate.

— Chiar acum?

— Da. Stai numai să-mi pun mizeria aia de perucă. N-aş vrea ca gorilei de la numărul cinci să-i vină cine ştie ce idei.

— Phil? se strâmbă Sophia.

— Exact - Dabrowski.

Sophia a zâmbit larg, aşa cum făcea altă dată.

— Lui să-i vină idei? Nicio şansă.

— Acum îi zici „Phil”?

— El mi-a spus să-l tutuiesc.

— Poate, dar mie nu mi-ai spus.

Rahat! Fix asta era problema. Sophia devenea neglijentă, iar oamenii
puteau deveni suspicioşi. Câţiva de la han chiar o priviseră ciudat, iar Willow, cu certitudine, începuse să înţeleagă că Sophia ascundea ceva. N-ar fi durat prea mult până când cineva - posibil blestemăţii de gabori sau chiar James - şi-ar fi dat seama ce se petrece. Şi ce s-ar fi putut întâmpla după ce Sophia avea să se mărite cu James? Exista posibilitatea ca ea s-o trădeze pe Julia, s-o demaşte? Să-l convingă pe James că, de fapt, Julia era sora cea rea şi afurisită? Ce s-ar fi întâmplat când „noi” devenea „eu”? Asta nu trebuia să se întâmple niciodată.

— Trebuie să ne coordonăm permanent acţiunile şi să ne informăm despre cele întâmplate, îi reaminti Julia. De fiecare dată când vorbim cu cineva, îi povestim şi celeilalte totul. în caz contrar, planul nostru nu va avea succes.

— Eu o fac! Cel puţin cu James.

însă ceva din vocea ei îi trăda minciuna. Din păcate, Sophia devenea un risc.

— Bine. Nu uita, trebuie să ştiu tot ce faci tu.

Julia porni spre baie ca să-şi ia peruca, ochelarii şi costumul de grăsan. Avea un singur rând de haine pentru silueta aceea corpolentă, dar nu conta, pentru că purta mereu acelaşi palton, ceea ce părea normal ţinând seama de vremea de iarnă.

— Conduc eu maşina, anunţă ea, după ce-şi puse ochelarii şi deghizarea era totală.

— Bineînţeles, încuviinţă Sophia îmbrăcându-şi haina. Doar tu eşti cea care conduce totdeauna lucrurile.

— Totdeauna.

Din reflex, Sophia îşi vârî tot părul sub căciula argintie, expunându-şi pistruii de pe ceafa. Pistruii ăia blestemaţi!

Deşi Julia şi Sophia erau gemene identice, cei peste douăzeci de ani de viaţă le aduseseră experienţe diferite. Sophia avea pistrui din cauza expunerii la soare, dar nu şi Julia. Sophia îşi rupsese degetul mare de la un picior, care nu se vindecase bine şi rămăsese strâmb, dar nu şi Julia. Sophia nu avusese niciodată dureri la ciclu, spre deosebire de Julia. însă pistruii... de câte ori o avertizase Julia să-i acopere cu fond de ten şi să nu-şi mai ridice părul de la ceafa? în clipa asta, pistruii erau expuşi şi vizibili. Iisuse! Ce greşeală *uriaşă!* Oare Sophia chiar era cretină?

Julia luă cheile pe care le lăsase pe masa din bucătărie, apoi ieşiră din casă. în timp ce Sophia se instala pe scaunul din dreapta şoferului şi îşi fixa centura de siguranţă, Julia mai băgă o dată mâna în buzunar, pipăind cu degetele obiectul dur, rece şi pregătit.

— Perfect, gândi ea. în sfârşit, sosise momentul să se ocupe de sora ei, care se transformase într-o sfântă faţarnică. Se aşteptase, inevitabil, la această zi şi-a spus, în timp ce ieşea cu spatele din parcare, privindu-i în oglinda retrovizoare pe Dabrowski şi pe mizerabilul acela mârâitor, Larry. Atât doar că ea nu crezuse că va sosi aşa curând.Aici a fost Megan tot timpul? întrebă Sophia atunci când au ajuns pe un drum plin de şanţuri care şerpuia prin pădure.

Soarele apusese şi întunericul se strecura printre brazii uriaşi ce se ridicau deasupra lor, ale căror ramuri se mişcau frenetic de la vântul care sufla zgomotos. Merseseră aproape o oră până aici. Trecuseră apoi printr-o poartă, după ce Julia o descuiase, iar acum suiau către un luminiş aflat sus, pe deal, acolo unde se zărea o căsuţă, izolată şi parcă nelalocul ei.

— Mda.

Sophia ştia că acesta fusese planul de la bun început: să stârnească temperamentul lui Megan, s-o aducă în asemenea stare de gelozie, încât să-l atace verbal pe James, să urmeze o ceartă serioasă, după care ea să fugă în lume, aşa cum ele două aflaseră că obişnuia Megan să procedeze. După aceea trebuiau s-o răpească şi s-o ducă într-un loc izolat, unde, Julia repetase asta de nenumărate ori, aveau s-o ţină până când James va uita de ea. Julia susţinuse că, în cele din urmă, Megan avea să li se alăture, pentru a căpăta şi ea ceva din averea Cahill, dar Sophiei i se păruse a fi partea cea mai slabă a planului.

Una dintre părţile slabe.

— îţi faci prea multe griji, îi spusese Julia. Ai încredere-n mine.

Iar Sophia acceptase, dorindu-şi să fie aproape de sora ei şi, de ce să nu recunoască? să pună mâna pe o parte din averea Cahill.

Acum însă nu mai era convinsă că planul lor ar putea avea succes. Sau că ea mai dorea să-l urmeze.

Sentimentele ei faţă de James schimbaseră totul. Deşi era destul de supărată după ce bărbatul îi spusese că avea nevoie „de puţin respiro”, iar ea îl văzuse cu Rebecca - chiar de două ori de când Sophia îl anunţase că era însărcinată.

Ce fel de tată ar fi făcut asta?

O irita, o întrista şi-i dădea peste cap hormonii deja sensibili. Iar acum, aproape că venise Crăciunul. Toate visurile despre cum ei doi aveau să

petreacă sărbătorile păreau să se spulbere. Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. în niciun caz când era vorba de un copil care urma să se nască î

ncurând.
Deocamdată nu-i spusese Juliei despre sarcină, neştiind cum va primi sora ei vestea. Avea să i se destăinuie, bineînţeles, dar mai târziu, când Julia avea să nu mai fie atât de afurisit de îmbufnată.
Julia a oprit la câţiva metri de uşa din faţă. Sophia coborî şi vântul o izbi în faţă, provocându-i usturimi în ochi. Ridică privirea şi văzu ferestruicile înşiruite sus, pe faţada căsuţei.
— Nu există curent electric? a întrebat ea.
— Ba da, dar este furnizat de un generator cu propan.
Totuşi, nu se auzea zumzetul vreunui generator.
— Şi canalizarea?
— Rezervoarele de apă colectează ploaia şi zăpada. Toată casa a fost modernizată, a precizat Julia. Este mobilă, compactă şi multifuncţională.
— De unde ai făcut rost de ea?
— A moştenit-o prietena unei prietene când proprietarul a murit pe neaşteptate.
Sophia a înţeles: actele de proprietate erau atât de încâlcite, încât aveau să fie greu de descurcat prea repede.
— Şi terenul ăsta?
Julia a zâmbit, iar în ochi i-au apărut sclipiri jucăuşe.
— Eh, de-acum lucrurile devin cu adevărat interesante. Terenul face parte din proprietatea lui James Cahill, care l-a cumpărat cu ani în urmă, dorind să se extindă. însă nimeni nu vine niciodată până aici. Eu am suit căsuţa aici cu ajutorul lui Gus prin septembrie, înainte să înceapă ninsorile şi... Mi s-a părut ca o ironie plăcută a sorţii că era o căsuţă construită de firma lui James, iar el n-avea habar că eu o cumpărasem, ba chiar o instalasem pe terenul lui, pe care nu-l vizitează niciodată şi pe care sunt convinsă că nu-l va utiliza mulţi ani. Totul părea că se potriveşte perfect.
Era încântată de sine, ca şi cum ar fi realizat ceva extrem de iscusit.

— Aşadar, Megan este înăuntru? întrebă Sophia, examinând casa cu ochi sceptici şi pornind spre uşă, urmată de Julia la numai un pas în spatele ei.

— Da, ţi-am zis deja.

— *încuiată* înăuntru?

— Păi, bineînţeles. Până nu se dă pe brazdă... n-o pot lăsa să iasă. Ar strica totul.

— *Dacă* se dă pe brazdă.

Sophia clătină din cap. Nu era deloc bine. Şi femeile care muriseră, care fuseseră omorâte?

— Nu putem face asta, Julia, pe cuvânt - nu putem ţine pe cineva încuiat. Nu ştiu la ce m-am gândit când am început să fac asta...

— Exact la ce m-am gândit şi eu: la bani.

Tonul ei o făcu pe Sophia să se oprească brusc. Sunase la fel de rece ca ziua aceasta vântoasă de decembrie.

— Da, dar eu m-am înşelat. Amândouă ne-am înşelat. Trebuie să găsim o cale să ieşim din asta. Trebuie să cooperăm cu Megan, să-i explicăm că am comis o eroare, s-o convingem să-nţeleagă şi...

Atunci a simţit ceva tare apăsând-o pe ceafa. într-o clipă, a ştiut. Mia avea un pistol şi-i lipise ţeava de gâtul ei. Oh, Doamne, nu... A încercat să se întoarcă, ridicând un braţ ca să lovească, dar era prea târziu.

în clipa următoare, viaţa i s-a derulat prin faţa ochilor.

***

Când Rivers şi Mendoza au ajuns la el, Bruce Porter a cedat foarte repede.

— Nu vreau să am probleme, le-a spus el detectivilor.

Erau toţi trei pe veranda din faţă a bungalow-ului mic în care bărbatul locuia cu Andie Jeffries. Ieşise în faţa uşii cu plasă în blugi şi în tricou, cu o şapcă de baseball pe cap şi doar cu ciorapi în picioare. Pe fundal se auzea televizorul.

— Pentru Dumnezeu, peste o oră suntem aşteptaţi la părinţii lui Andie!

— Atunci, spune-ne doar ce ştii despre Gus.

— Fir-ar să fie! Lăsaţi-mă o secundă.

Le-a întors spatele şi a ridicat braţul spre un obiect nevăzut aflat după uşă. Rivers a dus mâna fulgerător la arma de serviciu, însă Bruce doar şi-a luat jacheta din cuier, a îmbrăcat-o, apoi s-a încălţat cu nişte papuci şi a închis uşa după el. Stăteau toţi zgribuliţi sub lumina lămpii de pe veranda din faţă. Casa era situată pe o stradă unde doar puţine dintre ele erau decorate cu figurine de Moş Crăciun şi oameni de zăpadă, care se legănau în vântul ce şuiera printre maşinile, camionetele şi SUV-urile parcate lângă ambele trotuare.

— Uitaţi ce-i, rosti Porter, n-am prea mult timp. Andie e la duş şi peste o oră ne aşteaptă ai ei la cină. Oricum, eu nu ştiu mare lucru, doar că Gus a dat de un necaz şi şi-a băgat mâna-n flexul ăla ca s-ascundă o dovadă - probabil o rană.

— O rană... cauzată de ce anume? întrebă Mendoza.

— De o bătaie, presupun. Nu ştiu. L-am întrebat despre ea şi mi-a spus doar c-a fost un „bucluc mare”. De fapt, a folosit nişte cuvinte mult mai urâte, dar n-o să le mai spun acum. Părea cumva stânjenit şi-şi pleca întruna privirea, iar cozorocul îi adumbrea ochii. Eu nu vreau necazuri, v- am zis. Am o relaţie bună cu Andie, un copil este pe drum, şi nu vreau să stric nimic. N-am nicio legătură cu asta - cu chestia în care-i implicat Gus.

— El a fost plecat din oraş? a întrebat Rivers, indicându-i data asasinării lui Charity Spritz.

— Nu ştiu. Bărbatul privi într-o parte şi-şi frecă ceafa cu o palmă, cântărindu-şi, în mod evident, opţiunile. Of, Hristoase... poate că da, recunoscu în cele din urmă. Gus mi-a cerut să-l iau dintr-un motel de lângă aeroportul din Spokane şi m-a rugat să nu suflu nicio vorbă nimănui, aşa că am tăcut din gură.

— Ştii dacă are acte false? Paşaport pe alt nume?

— Nu... Apoi însă păli, şi Rivers aproape că-i putea vedea rotiţele învârtindu-i-se în creier. Rahat, nu ştiu nimic despre asta. Vreau să zic că mi-a zis c-a fost în Las Vegas, dar că nu voia să ştie nimeni că-i dependent de jocurile de noroc.

Credeţi... oh, Doamne, ce rahat! Expiră profund şi-şi aranjă căciula. Credeţi că el a omorât-o pe reportera aia? Porter se răsuci scurt sub lampa verandei. Nu pot să cred. Adică... ce mama naibii!

Abia acum înţelese gravitatea situaţiei, şi părea de-a dreptul năucit.

— Mă jur că n-am ştiut absolut nimic despre toate astea - eu doar l-am luat cu maşina cum m-a rugat, da? Privi scurt peste umăr. Iisuse! S-a oprit apa, Andie o să iasă de la duş. Nu trebuie să afle nimic despre asta... o să fie extrem de supărată!

A dat să pornească spre uşă.

— O clipă, l-a oprit Rivers. Gus o cunoaşte pe Sophia Russo?

— Poftim? Cum naiba, bineînţeles că da - toţi o cunoaştem. Ea lucrează la hotel ca barmaniţă şi câteodată mai ţine locul vreunei colege în cafenea şi-n magazinul cu podoabe de Crăciun.

— Au ieşit împreună? a intervenit Mendoza.

— Nu ştiu. Chiar n-am habar. Acum chiar că trebuie să plec. Andie nu trebuie să afle nimic despre asta!

A intrat apoi iute în casă, închizând încet uşa după el.

— O adevărată relaţie binecuvântată de ceruri, a comentat Mendoza în timp ce traversau strada, prin zăpadă, spre locul unde Rivers îşi înghesuise Jeepul între o camionetă Ram, tunată, şi un minivan Dodge pătat de rugină. Ea nu vrea ca el să ştie că a vorbit cu noi, iar el se teme ca ea să nu afle că-i punem lui întrebări. Nu le dau mai mult de şase luni împreună - indiferent dacă o să aibă sau nu un copil.

— Adio teoriei cu „dragostea învinge totul”.

Rivers deblocă portierele Jeepului şi sui la volan, iar Mendoza, după ce s-a aşezat pe scaunul din dreapta lui, s-a întors spre el.

— Eşti divorţat, nu? Haide - zi-o pe-aia cu dragostea „învingătorul suprem”.

El nu i-a răspuns. A pornit motorul, în timp ce în minte i-a răsunat din nou glasul lui Astrid, însoţit de chicotul ei răguşit: „Cred că te-a avut la faza asta, iubitule, n-ai zice?”

* * *

— Ştii că eşti o idioată, da? întrebă Julia.

Trase în sus, pe cele două trepte, corpul surorii ei care zvâcnea, apoi îl târî în interiorul căsuţei. Sophia se zbătea, mişcând dezordonat din braţe şi din picioare, sperând să-şi lovească sora, numai că, după şocul provocat de arma de asomare, nu-şi mai putea utiliza membrele controlat. Julia detesta faptul că fusese nevoită să procedeze aşa, însă nu avea de ales. Sophia ar fi fost în stare să strice totul.

Porni căldura, văzu cum flacăra alimentată de propan învie, apoi se uită la Sophia, care tresălta şi se zvârcolea.

— Mmmmeee... ggggggaaa...

— Megan? Vrei să ştii ce s-a-ntâmplat cu ea? o întrebă Julia. Oh, este aici. Chiar acolo. Arătă spre faţada căsuţei, către copacii ce înconjurau luminişul. în curte.

Ochii Sophiei se lărgiră şi mai mult, şi printr-un colţ al gurii începu să i se prelingă salivă.

— Ei, haide! exclamă Julia. Chiar ai crezut că mai e-n viaţă? Că eu aş fi atât de proastă, încât să cred c-aş putea-o convinge să facă parte din planul nostru, iar dacă am plăti-o, ea ar pleca şi nu ne-ar mai deranja niciodată? Fii cu picioarele pe pământ!

Păşi peste corpul zvâcnind al gemenei, evitând uşoara tentativă a Sophiei de a o lovi cu piciorul.

— Cât de naivă poţi să fii?

Desigur, Sophia nu-i putea răspunde.

— Jalnic! urmă Julia.

Sophia începu să plângă.

Ca un afurisit de ţânc. Lacrimile îi şiroiau din ochi, distrugându-i machiajul şi înroşindu-i nasul.

— Termină cu-astea! izbucni Julia nervoasă. Revino-ţi! Ştii bine că trebuia să scăpăm de ea, pentru ca James să se concentreze numai asupra ta. Asupra noastră.

Se lăsă pe vine, apropiindu-şi faţa de cea a surorii ei. Ignorând tenul acum pătat al Sophiei şi lacrimile ce-i înroşiseră şi îi tumefiaseră ochii, era ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă, s-a gândit ea.

— Crezi că sunt un monstru, nu-i aşa? Te-ntrebi cât de departe sunt în stare să merg. Citesc asta-n ochii tăi, a încercat să o provoace Julia.

Sophia reacţionă, încordându-se, încercând şi eşuând jalnic să-şi scuipe sora în faţă, pentru că saliva i s-a scurs pe la colţul gurii pe bărbie.

— Uite ce mizerie ţi-ai făcut acum pe faţă, pufni Julia îndreptându-şi spatele. Norocul tău este că mi-am dorit, cu adevărat, o soră şi că acum inima mă opreşte să scap şi de tine. Aşa c-o să stai aici, ai înţeles? Şi-o să te gândeşti la tot ce am făcut noi două, la cât de implicată eşti tu, la felul cum l-ai păcălit pe James şi cum ai făcut parte dintr-un plan prin care să-l curăţăm de bani şi să eliminăm celelalte femei din viaţa lui!

— Nnnnnnnnnuuuuuu...

— Gura!

Julia privi la fiinţa deplorabilă care era geamăna ei. Cât de asemănătoare erau ele două, şi în acelaşi timp cât de diferite!

— Rebecca trebuie să dispară, anunţă ea după aceea, simţind un val de căldură inundându-i tot corpul.

Acum, când avea mână liberă, când nu mai trebuia să-şi facă griji cu prostiile Sophiei, când nu mai trebuia să se bazeze pe ea pentru fiecare alibi mic şi nesuferit, se putea ocupa de Rebecca Travers aşa cum dorea.

De fapt, dacă se ajungea la un punct critic, putea găsi o cale prin care să- şi folosească sora ca pe un miel de sacrificiu, deşi probabil că n-ar fi putut s-o facă.

Pur şi simplu, n-o lăsa inima s-o omoare.

Iar asta era o hibă. Una pe care avea să-ncerce s-o corecteze. îşi aminti să scoată telefonul Sophiei din buzunarul ei înainte de a porni spre uşă.

Dintr-odată, Sophia, afurisita, a încercat să se repeadă spre ea.

Aproape că a izbutit să-şi adune picioarele sub ea, ca să se împingă, dar a dat greş şi, răsucindu-se, a fluturat disperată din braţe pentru a-şi menţine echilibrul.
Buf!
Pumnul izbuti totuşi să lovească serios umărul Juliéi înainte ca ea să fi reuşit să se ferească.
— Afurisito! ţipă Julia.
Porni iute spre uşă înainte ca geamăna cu ochi sălbatici, cu mişcări doar pe jumătate controlate şi care bolborosea incoerent, să se repeadă iar. încuie uşa bâjbâind şi înjură sonor; vântul îi şfichiuia faţa şi ameninţa să-i smulgă jacheta. Sora ei n-o mai atacase niciodată! Niciodată!
Era timpul să plece înainte ca Sophia să fie în stare să-şi controleze iarăşi corpul.
Avea nevoie de timp ca să se liniştească şi să examineze situaţia din noua perspectivă.
Desigur, Sophia avea să încerce să evadeze.
Cine n-ar fi facut-o?
Dar în scurt timp, singură aici, în pustietate, izolată de lume, avea să-şi dea seama că trebuie să se supună, că ea, Julia, ştia ce era cel mai bine. Cel mai bine pentru amândouă.
La urma urmelor, ele erau gemene.
Asta ar fi trebuit să însemne mult - poate chiar totul.
Julia se urcă la volan.
Pe drumul de întoarcere, în timp ce străbătea pădurea plănuindu-şi următoarea mişcare, a simţit cum îi revine furia.
Acum trebuia să opereze singură.
— Afurisită şi proastă, mormăi ea, clocotind încă de mânie.
Umărul o durea rău de tot şi-l masă puţin. Probabil că se alesese cu o vânătaie serioasă. După ce trecu de poartă, coborî din maşină şi o încuie, uitându-se încruntată la urmele de roţi ce dispăreau în pădure. Dar previziunile meteo anunţau alte ninsori, aşa că le ignoră. Orice semne demascatoare aveau să fie acoperite de zăpadă.
Ar fi trebuit să o lase pe Sophia să moară de foame acolo.
Singură. Fără

să ştie când va veni cineva după ea. Sau dacă va mai veni vreodată... Să-i fie învăţătură de minte.

Nici vorbă - Julia nu intenţiona câtuşi de puţin să piardă tot ce realizase până acum! Se urcă din nou la volan şi porni spre oraş, derapând uşor de câteva ori pe gheaţa care se formase pe acest drum forestier rareori utilizat; parcă nici radiatorul maşinii nu asigura suficientă căldură la interior. La naiba, era oribil să te zgârceşti, să economiseşti şi să te sacrifici toată viaţa!

Ajunsese atât de aproape de averea Cahill, încât aproape că-i putea simţi mirosul. Banii aceia urmau să-i aparţină. În timp ce mama ei, Deidre, şi bunica ei, Marla, nu doriseră decât să se răzbune, Julia dorea mai mult. Şi crezuse că şi Sophia gândea la fel.

Până când idioata se îndrăgostise de James.

Julia nu petrecuse degeaba ultimele trei luni purtând peruci hidoase, lentile de contact căprui şi ochelari falşi, forţându-şi proteze în obraji şi îmbrăcând costumul acela degradant de grăsan pentru a-şi modifica aspectul exterior. Nu, nu!

încă pierdută în gânduri, luă un viraj cu viteza cam mare şi, timp de o clipă, nu mai reuşi să stăpânească volanul.

Probabil că ar fi trebuit să inverseze rolurile de la început, s-o pună pe Sophia să se deghizeze, şi ea să-l seducă pe James. Dar realitatea era că Sophia n-avea structura potrivită pentru a întreprinde toate acţiunile necesare, iar Julia avusese câteva probleme cu legea, care ar fi reprezentat un risc dacă era descoperită.

O parte din furie i s-a risipit atunci când a intrat pe şoseaua principală; îşi modifica planurile din mers şi, dintr-odată, părea să vadă într-o altă lumină săptămânile care aveau să urmeze.

Acum, important era doar să devină Sophia, adică să intre în pielea ei. De altfel, examinase de ceva vreme ideea asta. Dacă cineva avea s-o întrebe despre sora ei, alături de care

poate fusese zărită, avea să explice că Julia se întorsese în oraşul ei, invocând fie urgenţe de familie, fie ceva similar.

Totul avea să se rezolve - Julia trebuia să devină permanent Sophia. Ea o înlocuise deja de câteva ori la han şi în magazinul cu podoabe de Crăciun, iar restul avea să fie floare la ureche. Iar cu James fusese în două nopţi, alternând cu Sophia, şi bărbatul nu sesizase nicio deosebire.

Da, da, da... avea să se descurce în rolul acela.

Pentru moment.

Problema Sophiei rămânea însă deschisă. Oare Julia putea cu adevărat să-şi elimine geamăna? Definitiv? La gândul acela, simţi un ghem în stomac, iar ochii i se umplură de lacrimi. Julia se simţise singură, şi fusese singură, în mare parte a vieţii ei. Iar în toţi anii aceia, ea simţise că-i lipsea ceva... cineva... după care sosise minunea acelei conexiuni prin intermediul ştiinţei moderne. Minunea minunilor, îşi găsise o rudă, ba chiar o soră geamănă! Care era probabilitatea unui asemenea succes?

Oare chiar putea să distrugă acum minunea pe care i-o adusese soarta?

Ar fi fost ea în stare să pună capăt vieţii Sophiei, atât de strâns împletită acum cu propria-i viaţă?

I se puse un nod în gât. N-avea să se mai gândească la asta, a decis ea.

A inspirat profund când a văzut apărând în depărtare luminile din Riggs Crossing.

Va aborda problemele pe rând. Avea să-şi copieze sora, avea să devină Sophia, avea să stabilească o legătură permanentă cu James şi avea să scape pentru totdeauna de Rebecca Travers.

Atunci o să fie perfect!Treptat, Sophia îşi recăpătase controlul asupra corpului ei, şi acum dădea ocol pentru a suta oară, dacă nu chiar a cinci suta oară, interiorului căsuţei. Era mică, compactă şi perfect etanşă. Ferestrele erau încuiate şi zăvorâte, la fel ca uşa.

Furia continua s-o roadă.

Frica o urmărea întruna.

Cum era posibil ca propria-i soră să-i fi făcut aşa ceva? îşi frecă urma de pe gât lăsată de arma de asomare.
Oare ăsta fusese planul Juliei de la bun început?
Frustrată, lovi cu piciorul în uşă.
Asta ar fi trebuit să fie temniţa lui Megan, nu a ei!
însă aceea fusese o minciună; Sophia ştia acum. Bineînţeles, Megan n-ar fi acceptat niciodată planul lor; ea fusese o proastă să creadă asta, şi poate că, de fapt, nici n-o crezuse. Se gândi apoi la corpul lui Megan, îngheţat şi... aflat undeva prin apropiere.
Oare Julia avea s-o elibereze de aici?
Şi dacă nu, oare avea să fie găsită vreodată?
Se trânti pe canapeaua încorporată şi examină pentru a mia oară spaţiul din jur. Aranjamentul era simplu: livingul cu o nişă pentru birou într-un capăt, bucătăria în mijlocul structurii şi o baie mică în capătul opus. Două mansarde, de o parte şi de cealaltă a livingului: una mare, pentru dormit, cu un pat, iar cealaltă mult mai mică, pentru depozitare.
Julia lăsase mâncare în frigiderul micuţ, cărţi pentru citit şi un şemineu cu gaz pentru încălzit, ca şi cum ar fi plănuit de mult întemniţarea ei. Sophia simţi un gust amărui de la bilă urcându-i în gât şi un spasm dureros în stomac.
Luă o pernuţă de pe canapea, o strânse la piept, apoi începu să-şi plănuiască răzbunarea.
Atunci când, şi dacă, Julia va mai cuteza să-şi facă apariţia, Sophia avea să fie pregătită.
Dar dacă nu mai apare? Dacă te-a lăsat aici să mori? Singură? Aşteptând? Fără să ştii vreodată

?Ca şi cum ea n-ar mai fi ucis niciodată.
Sophia şi-a încleştat maxilarele. Dacă Julia i-ar fi dorit moartea, ar fi putut s-o ucidă de acum.
Nu. Ea avea să revină.
Iar atunci, îşi jură tânăra, rolurile aveau să fie inversate.
* * *
Ploua cu găleata când James a ieşit de pe autostradă pentru a se îndrepta spre centrul Seattle-ului.
Petrecuse două zile agitate, încercând să-şi facă ordine în viaţă şi să gândească raţional după ce Sophia îl anunţase că era însărcinată.
El avea să fie tată.
Iniţial fusese, realmente, şocat.
Şi nici acum nu-i venea să creadă.
Ea avea toate motivele să mintă, iar James o ştia prea bine, totuşi ar fi putut să fie atât de diabolică? Ei bine, asta intenţiona să afle.
îi spusese că avea nevoie de puţin respiro, că trebuia să proceseze vestea şi să-şi facă ordine în gânduri. Sophia fusese rănită, dar nu putea face nimic altceva decât să fie de acord. Asta nu avea totuşi să dureze mult, motiv de aceea trebuia să acţioneze rapid.
Acesta era şi motivul călătoriei sale peste munţi, spre oraşul de pe coasta abruptă a unui deal, de unde imaginile apelor cenuşii din Golful Elliott se întrezăreau printre zgârie-norii ce se înălţau spre cer.
James îşi reproşa că nu luase în serios testul de sarcină al Sophiei. Fusese un idiot! Dar acum nu mai era nimic de făcut. Iar el se putea descurca în rolul de tată. Totuşi, mai întâi avea să insiste s-o însoţească la un cabinet medical pentru confirmarea sarcinii.
Intră într-un parking din centrul oraşului şi lăsă maşina la nivelul cinci, apoi coborî pe scări până la stradă, unde continua să plouă monoton. îşi ridică gulerul şi merse către cheu, de unde un feribot tocmai se desprinsese de la doc, uitându-se la pescăruşii care survolau apa agitată a golfului.

Gândul căsătoriei începea să i se învârtă prin minte, considerând că era acţiunea corectă, *singura* de altfel.
Dacă Sophia era însărcinată.
Timpul urma să decidă, şi-a spus bărbatul, şi a pornit să urce dealul. Trecând pe lângă vitrina unui restaurant italian, şi-a zărit chipul.
Izbutise să se tundă şi-şi aranjase barba, aşa că acum nu mai arăta ca un
homeless, deşi pe dinăuntru continua să se simtă cumva dezarticulat. Durerile din braţ şi din umăr dispăruseră treptat, iar cicatricele de sub barbă aproape că nu se mai vedeau, însă el era profund schimbat pentru totdeauna.

Nu numai că avea să fie tată, dar Megan tot nu fusese găsită, deşi îi fusese descoperită maşina. Şi tocmai în garajul prietenului lui Jennifer Korpi. Ce naiba însemnau toate astea?

Oare Megan mai era în viaţă?

Sau, precum celelalte două femei din oraş - Willow Valenţe şi Charity Spritz - era moartă, fusese ucisă?

Avea să afle vreodată adevărul?

Avea să înceteze să mai oprească vizavi de Main Street Hotel, ca să se convingă că Rebecca era în siguranţă peste noapte?

Totul era foarte aiurea.

Se feri din faţa unui puşti care gonea pe skateboard printre pietoni, şi văzu firma pe care o căuta. Se afla la jumătate de cvartal mai sus, imediat după o cafenea micuţă unde el şi Rebecca se întâlniseră ca să bea o cafea. Amintirea acelui moment îi încleştă maxilarele. A traversat strada şi a intrat într-un magazin mic, care-i fusese recomandat de Rowdy şi a cărui vitrină era plină de dispozitive electronice. S-a dus direct la raionul „supraveghere”, unde, dinapoia tejghelei, l-a întâmpinat un puşti cu chipul presărat de coşuri, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Băiatul a început să-i arate cu entuziasm tot felul de aparate, despre care susţinea că erau echipamente „ultramoderne, aproape de grad militar”.

James nu credea lăudăroşeniile acelea, însă găsi un dispozitiv de urmărire care-l mulţumi, aşa că l-a cumpărat.

Revenit pe trotuarul ud, a parcurs pe jos alte trei intersecţii, prin ploaie, până la un magazin de bijuterii, pe care-l găsise pe Google. în vitrină erau etalate coliere, cercei, brăţări şi inele, care, pe fundalul zilei înnorate, aruncau scântei luminoase. James s-a oprit, privind inelele cu diamante care sclipeau sub spoturile discret ascunse ale vitrinei.

Oare chiar putea să facă asta?

Să fie atât de faţarnic, încât să cumpere un dispozitiv de urmărire, ca să poată afla pe unde mergea Sophia... în aceeaşi zi în care cumpăra un inel de logodnă?

* * *

După zece zile, Julia abia dacă mai rezista.

Pe dinăuntru, era un vulcan clocotitor.

Se străduia să-şi păstreze mintea concentrată asupra activităţii ei.

Era pe punctul de a închide micul magazin cu podoabe de Crăciun, care funcţiona ca o anexă a cafenelei - mai avea o ultimă clientă, o femeie dolofană, îndesată într-o scurtă cu cel puţin două măsuri mai mici, de un roşu-strălucitor, şi cu o căciulă de Crăciun ce-i acoperea parţial zulufii ciocolatii, scurţi. Buzele uscate îi erau ţuguiate de parcă ar fi supt dintr-o lămâie când i-a arătat Juliei un ornament pe care-l luase din brad, plângându-se că nu exista în culorile alb-murdar sau fildeş. Se părea că alb- ca-zăpadă „nu putea, pur şi simplu", să ocupe un loc în bradul ei.

— îmi pare rău, dar asta-i tot ce a mai rămas, i-a spus cu un zâmbet voit profesional.

Julia încerca să-şi menţină tonul îndatoritor, dar era iritată. Pentru Dumnezeu, mai erau două zile până la Crăciun, iar femeia îşi decora bradul *acum?* Doar ca să poată beneficia de reducerile de cincizeci la sută din preţuri?

— Si nu poţi face nimic? se bosumflă Dolofana.

— îmi pare rău, a răspuns Mia, căreia, de fapt, nu-i părea absolut deloc rău. Poate că găsiţi altceva?

— M-am uitat. Totul a dispărut.

Păi... ce să-ţi fac? Mai sunt două zile şi vine Crăciunul!

— Nu ai niciunul prin spate? Jur c-am văzut unul de culoarea osului chiar săptămâna trecută. Poate că mai sunt şi altele.

— Tot ce avem este expus, o asigură Julia pe hoaşcă.

— Ei bine, ăsta pur şi simplu nu poate să stea în brad, s-a strâmbat Dolofana şi s-a umflat şi mai mult, periclitând fermoarul care-i închidea jacheta. Atunci, cred c-o să caut în altă parte.

Mult noroc!

— îmi pare rău.

în realitate, în tonul Juliei nu exista pic de sinceritate, ba chiar se simţea sarcasm.

Iar Dolofana a înţeles asta, aşa că i-a trântit ornamentul delicat în palmă.

Crăciun fericit şi dumneavoastră!

Totuşi, Julia nu rosti cu glas tare urarea uzuală.

Dolofana şi-a aranjat căciuliţa de Crăciun şi a ieşit pufnind şi izbind uşa, al cărei zurgălău răsună voios după ea.

Drum bun şi cale bătută, îi ură Julia în gând. Oare cât timp va mai fi nevoită să păstreze slujba asta? s-a întrebat ea. Sophia îi spusese că, în cursul certei lor, James îi sugerase să-şi găsească de lucru în altă parte, dar până la urmă renunţase la idee, fiind în toiul sezonului de sărbători. Acesta avea să se termine totuşi, dar Julia nu cutezase încă să-l abordeze pe bărbat, întrucât - tot geamăna îi spusese - acesta îi ceruse puţin respiro.

Indiferent de motiv, cearta lor distrusese aproape tot ceea ce construiseră amândouă. Sophia îi spusese că fusese vorba doar despre Rebecca, o nenorocită.

Aşa că Julia avea să fie răbdătoare. Ea nu ajunsese atât de departe, nu petrecuse atâţia ani plănuind şi perfecţionându-şi planul ca acum să grăbească totul şi să pericliteze finalul. Dacă James avea nevoie de puţin respiro, avea să i-l acorde. Deocamdată, el părea că se mai înmuiase şi-i făcea semn cu

mâna când se întâlneau în bar. Ea îi acordase un timp de respiro, chiar dacă detesta asta.

Julia îl văzuse, desigur, de obicei de la depărtare, şi-i prinsese privirea, zâmbise şi fluturase din mână. Bărbatul îi răspunsese de fiecare dată, chiar dacă zâmbetul nu i se citea şi în ochi.

Era tot ce putea face Julia.

Totul parcă se ducea naibii. Blestemata aia de Phoebe Matrix nu murise, ba chiar ieşise din comă, şi Julia nu ştia ce avea să le declare poliţailor. în plus, Gus se externase din spital şi, chipurile, se afla în convalescenţă, dar în realitate era o bombă cu ceas, gata să explodeze oricând. Ea îi cumpărase tăcerea, promiţându-i o sută de miare, însă dorea să reevalueze suma aceea; la urma urmelor, el o ucisese pe Charity, aşa că era în avantajul lui să-şi ţină gura!

Din clipa în care Sophia îi povestise că Charity fusese la bar şi pusese întrebări, Julia ştiuse că reportera va aduce necazuri. Ea îl căutase pe James în seara aceea, fusese pe urmele unui subiect de articol şi, desigur, făcuse legăturile Cahill-San Francisco, în timp ce investigase. Atât Julia, cât şi Sophia îl cunoşteau pe Gus, fiindcă el lucra pentru James. Cu niţel alcool turnat pe gâtul amicului Bruce, Sophia aflase că Gus era în stare de orice pentru un bănuţ - Bruce repetase „orice” - şi că ştia pe cineva care putea măslui acte de identitate, şi încă excelent, în câteva zile. înarmată cu informaţiile acelea, Julia trecuse la treabă. Iar Bruce Porter - binecuvântat fie micuţul fost infractor - avusese dreptate în privinţa lui Gus. Fusese destul de uşor să se apropie de el, să-i câştige încrederea şi să-l implice. Gus era extrem de lacom şi, la fel ca Julia, considera că viaţa fusese nedreaptă cu el şi era mereu în căutarea unui câştig rapid. El nu numai că ajutase la răpirea lui Megan, ci o urmărise pe Charity în San Francisco, unde o rezolvase.

Cum de mersese totul atât de prost?

Pentru prima oară de când definitivase planul acesta, Juliei îi trecu prin cap că ar fi posibil să-l abandoneze şi s-o şteargă. Să-şi salveze pielea.

Dar cum rămânea cu Sophia?

Avea s-o lase, pur şi simplu, să putrezească în căsuţă? Să moară de foame, de sete, ori de frig, dacă înceta să-l mai plătească pe furnizorul ăla necinstit de combustibil, care venise şi-i adusese propanul, fără să pună nicio întrebare şi aranjând după aceea facturile, astfel ca proprietarii companiei de furnizare să nu devină bănuitori? Julia se căznise din plin pentru reuşita planurilor ei, iar acum vedea cum acestea se destramă.

Ar fi trebuit s-o şteargă.

Totuşi, ispita milioanelor aflate în posesia familiilor Cahill şi Amhurst era prea mare pentru ca ea să mai renunţe acum. Avea să-i telefoneze lui Gus şi, la nevoie, avea să-i mai ofere bani. Şi avea să găsească o cale de se ocupa de Phoebe. Poate că hoaşca băgăreaţă urma să sufere alt accident, de data asta fatal. Şi, dacă ar fi fost cu adevărat nevoie, deşi detesta profund gândul acela, Julia putea s-o lichideze şi pe Sophia şi să scape de cadavru, aşa cum procedase cu Megan. Era imposibil să se poată stabili vreo legătură între ea şi moartea lui Willow Valenţe. Chiar dacă ar fi fost văzută de cineva, se putea crede că Sophia fusese cea care o urmărise de la locuinţa lui James până la apartamentul ei jalnic.

Aşa că-şi putea acoperi urmele.

Dacă se ocupa de asta.

Ea fusese întotdeauna inteligentă, iar acum era pregătită să pună inteligenţa aceea la încercare.

— Sophia?

Vocea lui James o surprinse. Scăpă din mână ornamentul, care se rostogoli, dintr-o ramură în alta, până se sparse de podea.

— Ah! Ăăă... îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— M-ai luat prin surprindere.

— Cred că trebuie să vorbim, a spus bărbatul, şi Julia s-a simţit brusc cuprinsă de panică.

Probabil că James se aştepta ca ea să ştie despre ce fusese vorba în cearta lui cu Sophia, însă Julia habar n-avea. Trebuia deci să-şi joace cărţile bizuindu-se doar pe instinct.

— Acum? întrebă ea.

Se aplecă să ridice ornamentul spart. Aripile de porţelan se spărseseră în cioburi mici şi ascuţite.

— Lasă-l deocamdată, a oprit-o James, aruncând o privire în jur; se apropia ora închiderii şi magazinul era pustiu. Cred că putem închide de acum. Dacă cineva doreşte cu adevărat să cumpere poate veni o fată din cafenea. îi oferi o umbră de zâmbet. O să pun eu o vorbă bună pe lângă şefa.

— Bine.

Julia era neliniştită, dar decise să-l lase pe el să vorbească primul; dacă nu făcea altceva decât să-l îndemne să-şi spună gândurile, poate că ar fi reuşit să înţeleagă de ce apăruse o ruptură, de ce Sophia îi acordase „puţin respiro”.

— Ce-ai zice să stăm aici?

Şi cafeneaua era aproape pustie, anunţul luminos cu DESCHIS fusese stins, toate mesele cu feţe de masă roşu cu alb fuseseră curăţate, olivierele fuseseră aranjate în jurul lumânărelelor aflate în suporturi din sticlă şi a crăciuniţelor, nu se mai auzea nici chiar omniprezenta muzică de Crăciun. La singura masă ocupată, o bunică şi nepoţelul ei îşi terminau băutura caldă din căni şi prăjiturelele. Apoi, bătrâna a încercat să-l ajute pe băieţel să-şi îmbrace paltonaşul, însă acesta s-a opus ferm, declarând:

— Pot şi singur!

în scurt timp au ieşit, iar singura ospătăriţă a venit la masă şi a luat banii, apoi a început să debaraseze.

— M-am gândit mult, a rostit James, după ce-i trase un scaun Juliei la o masă dintr-un colţ.

— Şi eu, spuse ea, deşi nu avea habar la ce se referea.

— Am reacţionat exagerat.

James se aşează cu un aer grav în faţa ei. în mod clar, între el şi Sophia se petrecuse ceva serios. Julia începea să aibă deja o senzaţie neplăcută în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Ospătăriţa porni spre ei, însă bărbatul ridică o mână, oprind-o.

— Da, se mai întâmplă, a rostit Julia, căznindu-se să-şi imagineze la ce se referea.

— Nu, n-a fost deloc bine. Atât doar că m-ai surprins intrând în camera mea când nu mă aşteptam şi apoi detonând bomba aceea.

Care bombă?

— înţeleg, spuse ea alarmată, deşi nu înţelegea nimic, iar inima începu să-i bată cu putere.

Despre ce naiba vorbea? James ridică ochii şi o privi fix.

— Adevărul este... începu el, şi Julia îşi simţi pulsul bubuindu-i în tâmple. Adevărul este că până acum nu m-am gândit niciodată la ce- nseamnă să fii tată. Noi n-am discutat niciodată despre asta şi... nu sunt nici pe departe un expert.

Stai aşa! Poftim? El avea să fie tată? Asta tulburase relaţia lui cu Sophia? Oh, Dumnezeule! Sophia era gravidă? Nu! Aşa ceva nu se putea. Nu, nu, nu! Julia simţi cum i se goleşte faţa de sânge. Se sili să rămână inexpresivă, să nu îngăduie să i se citească starea de şoc pe chip.

— Am fost un idiot, vorbi bărbatul, şi tristeţea i se citea în ochi. N-ar fi trebuit să spun că tu nu poţi lucra aici şi...

îşi trecu degetele mâinii prin părul tuns scurt. Pentru o secundă, Julia crezu că o va cere de soţie, că va face ceea ce se cuvenea - să recunoască pruncul cu care Sophia îi spusese că era însărcinată. Gâtul i se uscă şi simţi că toată încăperea se roteşte în jurul ei, că podeaua îi tremură sub tălpi.

— Hei... eşti bine? s-a neliniştit James, în timp ce femeia îşi căuta cuvintele.

— Stomacul, zise ea. Nu... nu-i nimic. Sunt bine.

Nu era însă bine. Nici pe departe. Dacă Sophia era cu adevărat gravidă... Doamne Dumnezeule! Sophia nu avea habar că Julia nu putea rămâne însărcinată, că doi medici îi spuseseră că şansele ei de a procrea erau, practic, zero.

Pentru o clipă, aproape a avut senzaţia că se va trăda... începea să se teamă că nu mai putea susţine mascarada asta.
Ţinte tare! Nu ceda! Nu! Ai muncit prea mult şi din greu ca s-ajungi aici. Te poţi descurca. Trebuie s-o faci!
— Eşti sigură că te simţi bine?
îngrijorarea care se citea pe chipul bărbatului îi adâncea cutele fine de lângă colţurile ochilor
Nu! Ăsta-i un dezastru!
— Da... da, izbuti ea să murmure. Atât doar că sunt un pic bulversată. O idee îi veni în minte şi fu recunoscătoare cerului că James avea s-o accepte fără să clipească. Ştii, greţurile matinale nu se manifestă chiar întotdeauna dimineaţa.
— Nu, nu ştiam asta, recunoscu el.
— Se pot manifesta în momente dintre cele mai neaşteptate. Părea o explicaţie perfect logică, nu?
— în regulă, vreau să ştii că eu sunt fericit, a rostit James, deşi tonul vocii lui nu suna deloc convingător. Bineînţeles, mai sunt încă multe de pus la punct.
— Bineînţeles.
— Mai sunt încă multe care trebuie lămurite.
I-auzi! El se referea la dispariţia lui Megan şi la crime. Poliţaii roiau peste tot şi se părea că strângeau laţul în jurul lui Gus, ceea ce era deja o îngrijorare majoră. Iar acum... peste toate, ea trebuia să se prefacă însărcinată?
— O să găsim noi o cale să trecem prin astea, a asigurat-o James. Chiar atunci i-a sunat telefonul. Trebuie să plec, a spus, verificând numele de pe ecran. Bobby vrea să închidă atelierul şi trebuie să verific nişte chestii.
— Bine.
Doamne, cât de stinsă îi suna vocea! Ca sugrumată. Pentru o clipă, crezu că bărbatul se va apleca peste masă să o sărute. N-ar fi fost o reacţie normală după o asemenea conversaţie? El n-o făcu însă. S-a ridicat şi a ieşit pe uşa din spate. Julia se simţea ca şi cum ar fi fost, cu adevărat, încercată de greţuri. N-avea totuşi timp pentru aşa ceva. Erau prea multe de făcut.

îşi împinse scaunul în spate, traversă iute magazinul cu podoabe de Crăciun şi-şi luă haina din dulapul aflat în spatele tejghelei. Cu gândurile gonindu-i cu un milion de kilometri pe minut, stinse luminile şi ieşi din clădire, sperând că, în aerul era rece şi curat, mintea i se va limpezi.
însărcinată... Sophia era însărcinată.
Şi nu ţi-a spus!
Asta o durea.
Oare ce altceva îi ascunsese geamăna?

Julia porni spre maşină. Poate că exista o cale prin care putea face ca situaţia să funcţioneze în avantajul ei. Să încerce oare să-l preseze pe James pentru o căsătorie rapidă - poate chiar să sugereze să ţină totul în secret, pentru binele copilului - după care să „avorteze" brusc? Oare aşa ceva ar fi avut succes? Sau, mai bine, să-l ţină la distanţă şi să înceapă să poarte pernuţe peste abdomen? Nu, probabil că bărbatul se aştepta la sex...

Continuând să examineze diverse opţiuni, Julia s-a urcat la volan şi a pornit ştergătoarele de parbriz, privindu-le cum îndepărtau zăpada de pe sticlă. Ajunsese foarte aproape de momentul în care avea să primească tot ceea ce-şi dorise vreodată, să fie mai bogată decât în visurile ei cele mai nebuneşti.

însă, un singur pas greşit ar fi putut să ducă la dezastru, iar ea să sfârşească prin a primi închisoare pe viaţă.

Sau ar fi putut să fugă.

Totuşi, cât de departe ar fi ajuns?

îndepărtându-se de cafenea, îşi imagină o scenă cu poliţaii porniţi după ea, urmărind-o neînduplecaţi, decişi s-o distrugă.
La naiba!

Nu ajunsese atât de departe pentru ca acum să abandoneze.

în niciun caz! Nici vorbă!22 decembrie

— Să sperăm că Jardine este la fel de vorbăreţ ca Porter, a zis Rivers.

Trânti portiera Jeepului, după ce parcase pe stradă în faţa unei clădiri cu
un etaj, în stil victorian. Strălucea toată de la luminiţele care o împodobeau, şi un Moş Crăciun fals era coborât pe jumătate prin horn, astfel că i se vedea doar turul pantalonilor şi un sac mare cu jucării; pe marginea acoperişului fusese fixată o sanie decorativă cu reni.

Jardine locuia în spatele clădirii principale, într-un garaj ce fusese convertit în apartament.

— N-aş face pariu.

în timp ce mergeau pe aleea lungă de acces, Mendoza şi-a aranjat gluga scurtei groase, a cărei blană artificială îi încadra faţa. Femeia nu mai era atât de glacială în relaţia cu el, acum lucrau din nou ca o echipă.

— Am avut noroc cu Porter, adăugă ea.

— O să vedem.

Pentru a-l convinge pe Jardine, dispuneau de mai multe atuuri. Laboratorul trimisese rapoartele despre probele de ţesut organic de sub unghiile lui Charity Spritz - aparţineau unui bărbat. Sigur că da, trebuiau să compare mostre de ADN, şi Rivers se îndoia că Jardine va accepta de bunăvoie să dea un eşantion de salivă, dar ei aveau semnele de muşcături, imaginile video din aeroport şi declaraţia lui Porter.

Un şir de tuia cu ramurile ninse despărţea curtea din spate a casei principale de garajul micuţ. De o parte a gardului viu, luminiţele colorate ale casei străluceau şi sclipeau, dar de partea cealaltă, zona din jurul locuinţei lui Jardine era întunecată. Două vehicule, o camionetă şi un automobil Honda mic, erau parcate unul lângă altul pe asfalt.

Garajul nu era ornat cu beculeţe de Crăciun, dar din spatele jaluzelelor se revărsa lumină şi detectivul ştia că Gus fusese externat din spital cu o zi în urmă.

Ciocăni la uşă şi imediat se auziră paşii grăbiţi ai cuiva apropiindu-se

.Urmară clicurile a doua încuietori, iar uşa s-a întredeschis, doar atât cât îi permitea lanţul de securitate, lăsând să se vadă o porţiune din faţa lui Jennifer Korpi.

— Ah, rosti ea, uşor neliniştită. Bună seara.

Cu singurul ei ochi vizibil i-a examinat pe Rivers şi pe Mendoza, deplasându-l de la unul la altul.

— Am dori să stăm de vorbă cu Gus.

— Păi... ăăă... el se odihneşte acum. Femeia se străduia să zâmbească, însă jumătatea de zâmbet pe care Rivers a perceput-o, mai degrabă un rictus, a dispărut rapid. Eu tocmai am venit să am grijă de el pentru câteva zile, până va putea şofa ca să se ducă la terapie şi la întâlnirile pe care le are.

— Trebuie totuşi să stăm de vorbă cu el.

Korpi îşi umezi buzele.

— Nu ştiu...

Rivers părea decis să aştepte.

— Bine, cred că e-n regulă.

Ea închise uşa pentru o clipă, apoi se auzi zăngănitul lanţului de securitate, după care uşa se deschise larg.

Jennifer Korpi stătea într-un vestibul mic şi părea îngrijorată.

— Intraţi, dar... vă rog să nu staţi prea mult. A fost externat abia aseară.

— Şi dumneata stai cu el?

Rivers şi Mendoza intrară, urmând-o pe Korpi într-un living mic, plin cu mobile uzate, care mirosea a fum de la soba cu lemne în care ardeau scurtături de brad, ce trosneau în răstimpuri.

— Da. Pentru câteva zile. Şcoala este închisă de sărbători, şi Harold e plecat din oraş cu afaceri până de Crăciun, aşa că-i firesc să-l ajut pe Gus pentru o vreme...

Aruncă o privire neliniştită spre o sofa cu tapiţerie cadrilată, care cunoscuse probabil şi zile mai bune, apoi spre un fotoliu *recliner* La-Z-Boy din piele uzată, care era gol, dar lăsat pe spate. O ţigară ardea uitată într-o scrumieră de pe măsuţa pentru cafea. Femeia se încruntă.

— Era aici... Gus! strigă ea, apoi vorbi peste umăr către Rivers şi Mendoza: Cred că s-a dus... Ah! Aici erai.

Gus scoase capul de după un paravan care separa livingul de bucătărie.
— Luam o bere, zise el, dar nu înaintă.
Jennifer se încruntă către fratele ei.
— Doctorul a zis să nu te atingi de alcool cât timp iei calmantele.
Jardine pufni dezgustat.
— Ce ştie el?
Se uită apoi la cei doi poliţişti şi Rivers avu un presentiment neplăcut. Vedea mâna dreaptă a bărbatului, care era bandajată, dar mâna stângă şi jumătate din corpul său erau ascunse de paravan.
Nu era deloc bine.
Korpi stătea nemişcată în mijlocul livingului, chiar lângă măsuţa de cafea, dar exact între detectiv şi Jardine.
— Pleacă de aici, a rostit Rivers.
— Poftim? s-a întors Korpi spre el.
Detectivul nu-şi desprindea ochii de la Jardine.
— Vreau să vorbesc singur cu Gus.
— Ah, bine.
Femeia s-a retras un pas, nesigură.
— Pe aici! a invitat-o Mendoza.
— Trebuie să stăm de vorbă, i s-a adresat Rivers lui Jardine. Ieşi de acolo. Instinctul lui de detectiv intrase în alertă maximă. Ieşi de acolo, a repetat el.
Ducea deja mâna spre pistol, însă în spaţiul acesta strâmt era periculos să tragi cu arma, iar Jennifer Korpi continua să fie drept în linia de foc.
— Nu vreau să vorbesc cu voi, a anunţat Jardine, privindu-şi o clipă sora vitregă. Nu ţi-am zis să nu-i laşi să intre?
— E-n regulă, Gus, a spus ea, dar în mod vădit, acum era neliniştită de-a binelea.
în plus, încremenise locului. înghiţi un nod mare care i se pusese în gât şi îşi făcu iute semnul crucii peste piept.
— Dă-te la o parte! a insistat Rivers.
— Nu-i OK!

Gus ieşi de după paravan şi, la naiba, avea un pistol în mâna stângă.
— Nu trage! ordonă detectivul.
Jennifer a scos un scâncet şi a fugit pe lângă Rivers şi Mendoza, a cărei armă era deja aţintită asupra lui Jardine.
— Aruncă arma! porunci Mendoza. Acum!
— Nici vorbă!
Jardine începu să se retragă spre uşa din spate.
— Arunc-o!
Rivers îşi îndreptă şi el pistolul către bărbat, care-l roti stângaci, ţintind mai întâi către detectiv, apoi către Mendoza, după care din nou spre Rivers.
— Pune arma jos, Gus, a rostit Rivers. S-a terminat. Ştim că ai fost în San Francisco în noaptea în care Charity Spritz a fost ucisă.
— Nu! strigă Korpi din vestibul. Oh, Gus! Nu se poate! N-ai facut-o tu.
— Gura, Jen! se răsti Jardine. Taci naibii din gură!
— Oh, Doamne, Dumnezeule. Mi-ai spus că n-ai facut-o tu!
— Am zis să taci naibii din gură!
Suspinând, Jennifer a deschis uşa din faţă şi, odată cu valul de aer rece care a pătruns în casă, s-au auzit şi sunetele stridente ale sirenelor unor maşini care se apropiau.
Jardine era agitat.
— Asta-i o cacealma, a zis el. în noaptea aia, am fost aici.
— Nu, n-ai fost. Alibiul tău nu se confirmă, iar Charity Spritz te-a zgâriat. Sub unghii i-a rămas pielea ta. A venit analiza ADN-ului şi, după ce recoltăm o mostră de la tine...
— Nici gând! clătină Gus din cap. Nu, nu!
— O să cerem un mandat judecătoresc. Avem însă fotografii ale mâinii tale dinaintea operaţiei şi - ia ghici! Urmele de dinţi se potrivesc cu amprenta ei dentală.
— Ce? Nu!
Acum, Jardine avea o privire de om încolţit. A început să înainteze lent şi constant spre uşă, dar - cu o mână bandajată şi cu cealaltă în care ţinea arma - n-avea cum s-o deschidă.

— Ai grijă, rosti Mendoza cu pistolul aţintit asupra lui.
— E o minciună! urlă Gus, cu faţa acoperită de transpiraţie. N-accept eu asta. E o înscenare! Voi mi-aţi pus la cale înscenarea asta, gabori de rahat!
— Aruncă arma! repetă Mendoza.
— S-a terminat, Gus, a rostit şi Rivers, intuind, pe chipul bărbatului, reacţia acestuia.
— Rahat! exclamă Mendoza.
Trei arme au bubuit în acelaşi timp, iar Rivers a reuşit să se arunce în spatele fotoliului înainte să fie atins de glonţul care a ţiuit la câţiva centimetri de capul său.
Jardine se răsuci, scăpă arma, care-i zbură din mână, şi căzu ca un lemn, lovindu-se cu capul de uşa din spate.
— Gus! Nu! Gus! ţipă Jennifer Korpi şi încercă să se repeadă spre fratele ei, însă Mendoza o opri.
— Stai pe loc, îi spuse. Am chemat ambulanţa şi e pe drum. Va fi aici în două minute.
Ochii lui Jardine începură să sticlească.
— O să te dau în judecată, ameninţă el, privindu-l de pe podea pe Rivers, care se apropia.
Detectivul lovi cu piciorul în pistol, expediindu-l departe în living, însă rănitul nu terminase cu invectivele.
— O să te dau în judecată de-o să faci pe tine, fiu de căţea, şi-o să dau în judecată tot Departamentul Şerifului vostru de rahat!
— Nu, Gus, n-o să se-ntâmple aşa. Ai înţeles greşit. Fără să dea drumul pistolului din mână, Rivers se lăsă pe vine suficient de departe pentru a nu fi ajuns de Jardine. O să-ţi spun eu cum o să se-ntâmple. O să faci închisoare. Pentru uciderea lui Charity Spritz şi poate şi pentru altele. Dacă nu vrei să-ţi petreci restul vieţii după gratii, ar fi mai bine să ne spui tot ce ştii şi să cădem la o înţelegere. Nu despre crima din San Francisco, ci despre asasinul lui Willow Valenţe şi despre ce s-a-ntâmplat cu Megan Travers.
— N-am fost eu, rosti bărbatul.

Apoi, înainte ca paramedicii şi două ajutoare de şerif să năvălească pe uşă, Jardine repetă, cu chipul contorsionat de durere, în vreme ce o pată roşie se întindea pe umărul drept al cămăşii sale:

— O să te dau în judecată de-o să-ţi meargă fulgii, Rivers. Şi ştii ceva? O să-i dau pe toţi nenorociţii-n judecată.

— Serios? zise Rivers şi văzu bricheta pe care o scăpase Gus. O ridică, o palmă şi o strecură discret în buzunar, apoi zise:

— Nu cred deloc că va fi aşa.

* * *

Câte zile trecuseră?

Cinci?

Şase?

Zece?

Sophia pierduse numărătoarea. Din mansardă, învelită într-un sac de
dormit, cu focul şuierând lin în şemineul cu gaz de la parter, ea privise pe ferestruici şi văzuse doar cum zilele se sfârşeau, lăsând loc nopţilor interminabile.

Cu fiecare zi ce trecea, se simţea mai puternică, iar dorinţa de răzbunare îi creştea şi mai mult - o simţea în inimă ca pe ceva palpabil, pulsator. Avea să găsească o cale prin care să-şi învingă sora.

Asta dacă nu cumva avea să moară mai înainte.29 decembrie

Rebecca nu se pricepea.

Pur şi simplu, nu era făcută să fie detectivă, sau spioană, sau ceva de genul acela.

Înfofolită într-o canadiană cu puf şi cu fular, stătea în maşina închiriată, ţinând un pahar cu cafea între palmele înmănuşate, cu ochii aţintiţi spre apartamentul Sophiei Russo. Se simţea ca în rolul unei spioane bântuite de o obsesie. Şi nu înregistra niciun fel de progres.

În apartament nu se vedea nicio mişcare.

Din nou.

Ceasul de pe bordul micuţului Ford Escape, pe care-l închinase tocmai pentru ca Sophia să n-o recunoască, arăta 23:30. Rebecca sorbi din cafeaua aproape rece şi privi cum luminile din apartamentul Sophiei se stinseră, pe rând. La fel cum se întâmplase în fiecare zi.

în seara asta, Sophia venise de mult acasă, iar maşina ei aflată în parcarea complexului era treptat îngropată de ninsoarea care nu mai contenea. Şi pe Fordul Rebeccăi se depuseseră de acum câţiva centimetri de zăpadă. Din când în când, pornea ştergătoarele de parbriz, ca s-o cureţe, şi pornea şi dejivrarea în acelaşi scop... Se temea că toate acţiunile acelea ar putea atrage atenţia.

Totuşi, se părea că nimeni n-o observase încă.

în tot cazul, nu Sophia.

— Asta-i o nebunie, a rostit Rebecca, vorbind cu propria-i imagine reflectată de oglinda retrovizoare.

Privise cum oameni veniseră şi plecaseră, cum circulaţia se rărise odată cu trecerea orelor şi apropierea nopţii, cum semafoarele din capătul îndepărtat al străzii se schimbau din roşu în verde, într-un ralanti hipnotic. Ca să-şi treacă timpul, ascultase podcasturi şi muzică pe telefon, pe care-l încărca, pornind motorul pentru câteva minute

.Crăciunul sosise şi trecuse şi, pentru prima oară în viaţa ei, Rebecca fusese complet singură. Evitase recepţia şi

restaurantul hotelului, comandase mâncare la room-service, plângându-şi de milă pe când ciugulea de pe platoul cu curcan umplut, cu sos de merişoare şi cartofi dulci - o masă despre care bănuia că hotelul o servea şi de Thanksgiving, dar renunţase la plăcinta cu dovleac în favoarea unei buturugi din ciocolată, cu glazură roşie şi verde. Abia dacă o atinsese, dar băuse două pahare de vin.

Părinţii ei erau preocupaţi de propriile lor vieţi, cu totul distincte de viaţa ei, şi, deşi amândoi o sunaseră şi-i uraseră „Crăciun fericit!”, cu promisiunea de a se revedea cu toţii şi exprimându-şi îngrijorarea în legătură cu Megan, ei se deconectaseră pentru a se conecta cu cei de care erau apropiaţi în prezent. în vreme ce ea, Rebecca, se gândise la Megan, întrebându-se ce era cu ea şi sperând ca sora ei să se poată bucura măcar de un pahar cu vin şi dorindu-i tot binele din lume. în ciuda celor întâmplate, a suferinţelor, a trădării şi a lipsei de încredere, Megan rămânea sora ei, fiinţa cea mai apropiată.

Rebecca se gândise la James şi văzuse că el o sunase, totuşi Crăciunul nu era un moment potrivit pentru a reînvia nici durerea aceea veche şi nici nostalgia după ce ar fi putut rezulta din reluarea legăturii cu el. Ar fi existat posibilitatea reală ca ea să facă ceva prostesc - aşa că fusese mai inteligent să nu cadă în capcana aceea emoţională într-o seară de solitudine.

Aşa că fusese un Crăciun singuratic şi pustiu, şi Rebecca nu putea să nu remarce ironia situaţiei; de când intrase în Riggs Crossing, fusese bombardată cu luminiţe de sărbători, brazi, colinde şi arome.

Dar acum se terminase.

Se apropia Anul Nou.

— Să sperăm că va fi unul mai bun, a murmurat ea, întrebându-se din nou dacă avea să-şi mai revadă sora vreodată.

în ultimele şapte zile, Rebecca o urmărise pe Sophia şi nu descoperise nimic care să sugereze, măcar pe departe, că blonda ar fi făcut ceva cât de cât dubios.

Sophia mergea la muncă, făcea comisioane, urma un curs de yoga, cumpăra alimente şi benzină, folosea serviciile drive-thru ale unei bănci şi cumpăra espresso de la un chioşc de cafea de pe Main Street. După care, seara, se retrăgea în apartamentul ei.

O viaţă simplă şi plictisitoare.

Desigur, Rebecca n-o putea urmări non-stop, dar, din câte îşi putea da
seama, Sophia părea să-şi vadă de viaţa ei.
Aparent, nu făcea nimic care să fi cauzat cea mai mică îngrijorare.
Atât doar că nu avea niciun prieten, iar viaţa ei socială era zero. Niciuna dintre femeile alături de care lucra nu ieşea cu ea, iar Sophia nu zăbovea după cursul de yoga pentru a pălăvrăgi cu colegele. Avea conturi pe câteva reţele sociale, dar acestea erau inactive de multă vreme. Rebecca le verificase.
Nu avea prietene.
Nu avea prieteni.
Nimic.
Până şi sora brunetă şi ochelaristă cu care Rebecca o văzuse de vreo două ori părea să fi plecat din oraş. Rebecca îşi punea întrebări în privinţa ei, deoarece nu păruse să aibă propria-i maşină, ci o folosise mereu pe a Sophiei. Pe de altă parte, când cele două fuseseră împreună, Julia şofase de fiecare dată.
Şi ce dacă?
Nu era cine ştie ce chestie.
Era totuşi niţel ciudat.
Aşa cum ciudat era şi faptul că proprietăreasa complexului de apartamente fusese internată în spital, fiind cât pe ce să moară. Probabil că nu era decât o coincidenţă, totuşi Rebecca şi-o notă în minte.
De asemenea, ea începuse să „sape” prin viaţa Sophiei Russo, ca să afle cum ajunsese aceasta în Riggs Crossing, dar deocamdată nu găsise nimic care să sugereze altceva decât că aici îşi găsise o slujbă.

Orăşelul ăsta pierdut în nordul statului Washington era totuşi foarte departe de Bay Area.
Unicul motiv real pentru care Rebecca o urmărea era Megan, care tot nu apăruse. Sophia fusese cauza despărţirii dintre Megan şi James, cauza certei lor violente care-l trimisese pe James în spital şi o determinase pe Megan să plece cu maşina peste munte...
După care dispăruse.
Şi nu mai fusese găsit niciun semn în legătură cu ea.
Până ce maşina îi fusese descoperită la cabana lui Harold Sinclaire.
Rebecca sperase că poliţia va găsi o pistă, vreo informaţie din laptopul şi telefonul lui Megan, care fuseseră ambele în maşina ei, o amprentă sau orice altceva care să-i conducă la sora ei.
Deocamdată nu era cazul.
A răsucit cheia în contact, pregătindu-se să plece acasă, dar se mai uită o dată spre Cascadia şi rămase locului.
A văzut cum uşa apartamentului cufundat în beznă al Sophiei se deschide. După o secundă, blonda a încuiat uşa şi s-a grăbit spre maşina ei aflată în parcare, a urcat la volan şi a băgat în marşarier.
— Dar unde pleci tu la ora asta? a şoptit Rebecca, după care, cu inima bubuind, a pornit după ea.
* * *
— Ţin să te anunţ c-am încurcat-o, se auzi glasul lui Rowdy prin legătura wireless.
— De ce?
După ce lucrase până seara târziu, James tocmai ieşea din atelier, iar Ralph a ţâşnit pe lângă el ca să adulmece gardul acoperit de ninsoare proaspătă. Fusese prea agitat ca să poată adormi, aşa că, după ce fusese în oraş şi se asigurase că Subaru-ul Rebeccăi era parcat în spatele hotelului, revenise în atelier ca să mai rezolve din hârţoage când era linişte: lucrătorii nu mai operau echipamente - nu urlau ferăstraie, nu răpăiau pistoale cu cuie - şi nici muzica nu duduia prin toată clădirea.

Sfârşitul lunii - de fapt, sfârşitul anului - se apropia rapid, iar el rămăsese serios în urmă.
Crocker dădea greş rareori, cel puţin după cum se lăuda el, iar dacă, într- adevăr, se mai înşela, nu se grăbea s-o recunoască. Odată, spusese că erorile îi distrugeau „reputaţia”.
James deschise portiera Explorerului şi Ralph se grăbi să urce.
— E vorba despre verişoara ta necunoscută, explică Crocker. Copila dată spre adopţie de către ruda ta nebună.
— Aşa? James se sui la volan şi răsuci cheia în contact. Deci, nu există nicio verişoară?
Asta era o veste bună.
— Ah, nu - dimpotrivă. Mama n-a încredinţat spre adopţie un prunc, pentru că ea a avut gemene. Fete.
James simţi un gol în stomac. Asta era o veste proastă, altfel Crocker n- ar fi telefonat.
— Aha.
Porni motorul şi dădu drumul ştergătorului de parbriz ca să îndepărteze stratul de aproape cinci centimetri de zăpadă proaspăt depusă pe geam.
— După naştere, gemenele au fost separate, de aceea m-am încurcat. Găsisem un certificat de naştere şi am bănuit că asta era, dar după ce am mai săpat, am găsit încă un certificat, plus două seturi de acte de adopţie.
James tot nu înţelegea ce legătură avea asta cu el.
— Deci eu am două verişoare necunoscute.
Ce mai rahat!
— Exact, dar acum vine partea interesantă. Una dintre ele se numeşte Julia Harper şi seamănă leit cu geamăna ei.
— Poftim? James era de-a dreptul stupefiat. Vrei să zici că... stai aşa... cu cine este geamănă?
— Cu Sophia Russo.
— Nu.
Simţi o amăreală de la fiere urcându-i în gât. Nu, nu, nu!
— Ba chiar aşa.
— Cred că te-nşeli, a rostit James apăsat.

Dumnezeule, NU! „îndepărtată” sau nu, el nu putea să fie rudă cu Sophia - nici vorbă!

— îmi pare rău, dar ai fost jucat pe degete. Cred că Sophia aia ar putea fi de fapt Julia Harper. Maşina pe care o conduce ea este înregistrată pe numele Juliei.

Poftim? Asta era complet lipsit de sens.

— Eu continui să verific, a concluzionat Crocker, şi-o să te ţin la curent, dar am vrut să-ţi dau un raport actualizat.

în timp ce privea pe geam, cu gândurile confuze, i-a revenit în minte, obsedant, întrebarea poliţaiului: „Ea este înrudită cu dumneata?” Asta însemna că ei ştiuseră. La naiba, poliţaii ştiuseră!

Gâtul i s-a contractat, şi toate întrebările acelea, aparent insignifiante, care-l obsedaseră au revenit în prim-plan. Oare de ce nu-şi pusese întrebări despre schimbările rapide şi uneori de neînţeles ale comportamentului Sophiei? Cum putea să fie siropos de dulce într-o zi şi tăios de sarcastică în ziua următoare? Existaseră, de asemenea, şi alte discrepanţe pe care bărbatul încercase să le ignore.

Pe măsură ce ninsoarea cădea în jurul Explorerului, el şi-o aminti ieşind de la duş, cu părul strâns sub cască, cu pistruii vizibili pe umăr; totuşi, altă dată, într-o situaţie similară, când îşi strânsese părul în vârful capului într- un simulacru de coc, acelaşi umăr era perfect alb... Şi nu folosise fond de ten ca să-şi acopere pistruii. O ştia prea bine, pentru că o sărutase acolo... Iar apoi, degetele mari de la picioare. Unul dintre ele fusese rupt şi intra mai greu în cizmă, dar cu altă ocazie, când ea purtase exact aceleaşi cizme înalte până la genunchi, o privise încălţându-se, iar piciorul îi lunecase înăuntru ca uns.

Simţi un ghem în stomac.

El nu se culcase cu o femeie cu care era posibil să fie înrudit, ci cu două. Iar una dintre ele - Dumnezeule, spera că era numai una! - pretindea acum că este însărcinată.

Gura i se umplu de salivă şi coborî geamul ca să scuipe afară.

Oare Sophia şi Julia erau cumva implicate în crimele care tocmai se petrecuseră? Oare aveau vreo legătură cu dispariţia lui Megan? Toţi muşchii spatelui şi ai gâtului i s-au încordat, în timp ce degetele i s-au încleştat pe volan aproape cu disperare.

— O să mai fac nişte investigaţii, o să aflu unde-i Julia Harper şi revin.

Rowdy închise înainte ca James să apuce să-i spună că el ştia deja unde era.

Chiar aici.

în Riggs Crossing.

Sophia îi amintise lui James că o întrezărise pe sora ei de vreo două ori, când aceasta o adusese la serviciu. De fiecare dată, din depărtare. Totuşi, acum îşi dădea seama că ceva nu era în regulă. Femeia aceea păruse mai voinică, avea părul negru şi purta ochelari.

Nu părea să fie o geamănă. în tot cazul, nu o geamănă identică. Sau... era deghizată?

Fălcile i se încleştară.

Crocker avea dreptate. Fusese jucat pe degete.

James azvârli telefonul pe scaunul din dreapta sa. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă. Gândurile i se învârteau nebuneşte prin cap, stomacul ameninţa să-i ajungă în gât, iar saliva îi inunda gura, ca un avertisment pentru fierea lui, care şi ea urca spre gâtlej. Scotoci în torpedou şi găsi dispozitivul de urmărire prin GPS pe care-l cumpărase în Seattle şi apoi îl fixase sub maşina Sophiei, când ea era ocupată la serviciu.

Imediat ce ecranul învie şi ledul indicator începu să clipească, apăsă pedala acceleraţiei.

* * *

Probabil că Gus Jardine avusese o revelaţie pe drumul spre spitalul Valley General, deoarece, în timp ce paramedicii îl coborau prin spatele ambulanţei, el ceruse să discute cu Rivers.

împreună cu Mendoza, acesta urmase ambulanţa ce gonise spre spital, cu girofarul pâlpâind şi cu sirena urlând.
Sub arcada ce ducea la urgenţă, de pe targa lui, Jardine, pământiu la faţă, îi privi pe cei doi detectivi.
— Vreau să cădem la o înţelegere, hârâi el. Dacă supravieţuiesc, vreau să cădem la o înţelegere.
— Pentru ce? a întrebat Rivers.
Mendoza era lângă el, cu telefonul în mână, şi probabil înregistra conversaţia.
O asistentă care apăruse în fugă prin uşa deschisă a spitalului a intervenit:
— Trebuie să-l ducem înăuntru. Imediat!
Subţirică, decisă şi autoritară, tremurând în frig, le făcu semn paramedicilor să-l ducă pe Jardine înăuntru.
— Blocul operator doi, a zis ea.
— Nu! horcăi Jardine. O-nţelegere, Rivers! Imunitate. Nicio acuzaţie, îşi drese glasul. Şi... o să-ţi spun unde-i ea.
' — Cine?
Asistenta interveni:
— îmi pare rău, dar trebuie neapărat să intrăm.
— Fata dispărută, Megan Travers, a rostit Jardine, palid la faţă ca moartea sub luminile girofarului ambulanţei.
— Conversaţia asta va trebui să mai aştepte.
Asistenta începea să se enerveze.
— Vorbesc serios, Rivers.
Gus părea că e pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa dintr-o clipă în alta. Glasul i se auzea ca un murmur.
— Bine. Detectivul nu avea timp de pierdut. Unde-i ea?
— Mergem înăuntru, insistă asistenta. Acum!
Rivers se aplecă spre Gus, care şopti:
— Pe terenul lui Cahill - Muntele Regret. Cum ieşi de pe Johnson Road.
— Unde anume ies?
Ochii lui Jardine se închiseră.

— Haideţi! ordonă asistenta şi intră în spital, conducându-i pe paramedici care împingeau targa cu Gus prin uşile de sticlă glisante.

— Am găsit, anunţă Mendoza, căutând pe telefon informaţii în timp ce reveneau la Jeep. James Cahill deţine un teren mare sus pe deal.

— Să-i dăm drumul.

Rivers nu îndrăznea să spere c-o vor găsi pe Megan Travers. Era posibil ca Gus Jardine să-l fi minţit. Dar poate că nu fusese aşa. Atunci când ţinuse în mână, pentru câteva secunde, bricheta lui, îi apăruse o imagine cu Jardine şofând maşina lui Megan, apoi o alta, în care Megan era legată şi cu căluş în gură pe bancheta din spate.

Iar complicea lui?

O femeie blondă, care-l speria cumva pe Jardine, despre care el credea că
ar putea să-l tragă pe sfoară şi căreia îi spunea „Julia”.

* * *

Unde naiba se ducea?

Urmând maşinuţa Sophiei prin oraş, Rebecca se străduia să rămână la distanţă, ceea ce era destul de greu, întrucât circulaţia nu mai era atât de intensă, astfel că existau puţine vehicule care să-i asigure un paravan, şi nici ninsoarea nu era atât de abundentă, încât să fie mai puţin vizibilă. Iar apoi situaţia a devenit şi mai rea. După ce Sophia a ieşit din Riggs Crossing, Rebecca s-a văzut silită să rămână şi mai în urmă, astfel că abia mai zărea luminile de poziţie ale maşinii.

Din faţă veneau puţine vehicule şi imediat dispăreau în ninsoare. Din fericire, o camionetă a ieşit de pe drumul de acces al unei ferme în faţa Rebeccăi, astfel că, acum, beneficia de un paravan. Iniţial, se temuse că o va pierde pe Sophia, dar camioneta mergea repede, aşa că Rebecca a rămas în spatele ei, sperând că dansul fulgilor şi farurile vehiculului din faţa ei o vor orbi pe Sophia, neîngăduindu-i să-şi dea seama că este urmărită

Continua să conducă în noapte, cu ochii mijiţi, în vreme ce sentimentul de nelinişte îi adunase măruntaiele într-un ghem, iar inima îi bătea cu putere. în ce se băga? Brusc, se gândi să-i telefoneze lui James, apoi se răzgândi. La urma urmelor, acum se îndreptau către proprietatea lui, şi poate că Sophia se ducea chiar la una dintre casele lui James.

— Grozav!

Dacă Sophia avea să cotească pe drumul ce ducea la ferma lui James, asta era, şi gata.

Rebecca n-avea să intervină.

Acum nu era vorba despre James.

Şi nici despre ea.

Era vorba despre Megan.

A strâns de volan, simţindu-şi palmele asudate în mănuşi.

Pentru o fracţiune de secundă, îi trecu prin cap să sune la poliţie, dar ce ar fi putut spune? Că supraveghease apartamentul lui Russo, care acum părăsea oraşul?

Ar fi considerat-o, probabil, nebună de legat.

Nu.

Mai bine să meargă mai departe.

Urmă camioneta peste pod şi, spre disperarea ei, văzu cum şoferul semnalizează, după care o depăşeşte pe Sophia prin stânga...

— Fir-ai al...

Camioneta derapă puţin şi, cu răsuflarea tăiată, Rebecca atinse uşor frâna. Şoferul era de-a dreptul nebun. Stopurile Sophiei pâlpâiră o secundă, iar Rebecca încetini, rămânând mai în urmă, în timp ce camioneta accelera şi vira la dreapta, trecând prin faţa Sophiei.

Acum, între maşinile lor nu mai exista decât ninsoarea care ar fi putut s- o împiedice pe Sophia s-o zărească. Rebecca încetini şi mai mult, fiind sigură că cealaltă se îndrepta spre locuinţa lui James. La răspântie însă Sophia încetini şi ea, apoi vină şi o luă spre est, în direcţia munţilor.

— Ce naiba?

Rebecca trecu de intersecţie, încercând să nu-i atragă Sophiei atenţia că era urmărită. Merse câteva sute de metri spre sud, până dădu de un drum de acces, pătrunse pe el, apoi băgă în marşarier şi se întoarse pe şosea, venind din sens opus, după care porni pe varianta ignorată cu două minute în urmă. Spera să n-o fi pierdut pe Sophia, dar luminile de poziţie ale maşinii nu se mai zăreau; nu se mai vedea decât ninsoarea care cădea necontenit.

Rahat!

A călcat acceleraţia, mărind viteza şi urcând pe o pantă scurtă a şoselei.

Nimic!

Doar noaptea vântoasă şi ţiuitul motorului propriei maşini.

Simţi un nod în gât.

— Haide, haide, a rostit cu glas tare, întrebându-se în acelaşi timp dacă nu cumva alerga după cai verzi pe pereţi.

Poate că Sophia nu făcea nimic necinstit, şi atunci de ce o urmărea? Pentru că avea o intuiţie? Pentru că Sophia i-l furase pe James lui Megan? Dacă aşa stăteau lucrurile, şi ce dacă o pierduse pe Sophia? Tânăra avea tot dreptul la o viaţă privată. Iar ea n-avea de ce să-şi facă griji de vreme ce se afla în siguranţă în automobilul ei.

Nu?

A mijit ochii scrutând depărtarea, însă nu zări nicio maşină. Escapada asta nocturnă, plină de nelinişti şi pericole potenţiale, fusese, aşadar, în zadar. A încetinit, privind cu atenţie şoseaua, căutând un loc unde să poată întoarce, dar exact în momentul acela a apărut un licăr roşu în faţă.

Şoseaua coborâse, iar acum maşina Sophiei se afla de cealaltă parte a depresiunii şi urca, aşa că Rebecca o văzu din nou.

Luă asta ca pe un semn şi mări viteza.

Poate că ar fi trebuit să sune pe cineva ca să anunţe ce făcea ea acum, îşi spuse, dar pe cine? Deja îi tăiase de pe listă pe James şi poliţia, aşa că nu mai rămânea nimeni.

Luă telefonul şi formă 911. Tot ce mai trebuia făcut era să apese butonul de apel şi ar fi fost conectată cu poliţia.
Şi cât timp îi va lua să ajungă aici? Eşti la kilometri depărtare de civilizaţie.
Asta era - ajunsese până aici şi era decisă să nu mai dea înapoi.
* * *
Cineva era pe şosea în urma ei!
Şofând către căsuţă, cu o sacoşă plină de provizii, Julia a văzut farurile în oglinda retrovizoare exact când trecea printre pâlcurile de conifere cu ramurile grele de zăpadă; drumul îngust şerpuia, urcând întruna.
Sclipirile de lumină apăreau şi dispăreau câteva minute, pentru ca apoi să fulgere iarăşi.
Oare era urmărită?
Care era probabilitatea ca altcineva să meargă pe dealurile astea împădurite în toiul nopţii?
Puşti!
Puteau să fie nişte puştani.
Adolescenţi căutând un loc privat unde să poată petrece, ori să şi-o pună, ori cine ştie ce altceva.
însă la un moment dat, avusese senzaţia că e urmărită - da, desigur, fusese idiotul ăla cu camioneta, care aproape că o orbise înainte s-o depăşească, totuşi Julia simţise că mai era o maşină. Care se ţinea mai în spate. Care se comporta dubios.
Asta era paranoia, şi-a spus ea, de vreme ce nu ştia nimeni despre căsuţă şi nu suspecta nimeni că ea nu era Sophia.
Totuşi, nu putea fi sigură.
A văzut din nou o clipire de lumină slabă prin ninsoare.
Nu avea să intre în panică, nu încă, totuşi avea să fie atentă şi, desigur, în cel mai rău caz... trase cu ochiul spre scaunul din dreapta ei la pistolul care sclipea în lumina slabă a panoului de bord.
Altă fulgerare în oglinda retrovizoare şi Julia şi-a încleştat maxilarele. Apoi a văzut derivaţia unde ar fi trebuit să oprească maşina şi să descuie poarta. S-a întrebat ce va face automobilul din spatele ei.

Nu conta însă.
Atâta timp cât Julia ştia ce se întâmplă, ea deţinea controlul.
* * *
James a simţit un fior în inimă când a urmat indicatorul pe hartă. Julia suia în munţi, mai exact, pe Johnson Road din zona Muntelui Regret. El avea un teren acolo, pe care-l primise anul trecut în schimbul a cinci căsuţe, dintre care ultima fusese livrată cu două luni în urmă.
Doar o mână de oameni ştiau unde era domeniul de pe Muntele Regret şi că acesta îi aparţinea lui.
Iar Sophia se număra printre ei.
Ea văzuse tranzacţia într-una din zilele în care lucrase în birou, ba chiar îl întrebase despre ea.
Pulsul îi crescuse şi îi zvâcnea capul.
Acolo nu exista nimic; terenul nu fusese exploatat deloc, nu exista nicio structură, nici măcar un şopron, ci doar hectare de pădure.
Exista totuşi un motiv pentru care ea se îndrepta într-acolo, şi inima bărbatului bubuia dureros în piept când a ieşit de pe drumul de ţară şi a zărit luminile de poziţie ale maşinii clipind în depărtare. A rămas în urmă, nedorind să se trădeze în cazul în care ea ar fi văzut un automobil intrând direct pe poarta deschisă.
însă ceva părea în neregulă.
Da, ninsoarea îl împiedica să distingă detaliile şi nu putea fi sigur, totuşi spatele maşinii ei, care se profila pe zăpadă, nu avea aceeaşi formă cu vehiculul micuţ al Sophiei... Pe de altă parte însă, James ataşase dispozitivul de urmărire dedesubtul maşinii ei, asta era incontestabil.
Sau poate că ea îl descoperise şi-l mutase pe alt vehicul?
Nu... Nimeni altcineva n-ar fi venit aici. Nu pe proprietatea lui.
Privi încă o dată monitorul GPS. Da, ea era aici. Dar... nu se mişca. Indicatorul pulsa, totuşi stătea locului, pe când maşina din faţa lui, în mod clar, înainta printre copaci, nu era staţionară...
Atunci înţelese.

Aici mai era cineva. Cineva care o urmărise pe Sophia. Cineva cu care ea plănuise să se întâlnească departe de ochii iscoditori ai celor pe care-i cunoştea?
După ce maşina din faţa sa a dispărut din raza lui vizuală, James a trecut prin poarta deschisă, mergând pe urmele recente şi strângând cu putere volanul. Cine se afla înaintea lui şi ce intenţiona?

Bărbatul regreta, pentru prima oară de când îi fusese furat, că nu avea acum Glockul cu el

.Maşina din faţa ei s-a oprit şi stopurile s-au aprins. Imediat, Rebecca a stins farurile şi a oprit şi ea motorul. Se afla, în continuare, printre copacii care, spera ea, o ascundeau, iar în faţa ei drumeagul se deschidea spre o poieniţă aflată pe o colină, unde, prin ninsoare, se vedea o căsuţă incredibil de mică, în faţa căreia staţiona celălalt automobil.
Aici?
în pustietatea asta?
Să fi fost una dintre căsuţele pe care le construia James?
Şi-a umezit buzele, pregătindu-se să coboare. Numai că, maşina din faţă pornise din nou, cu motorul la ralanti, proiectând cu farurile ei fascicule paralele de lumină peste o latură a casei. Rebecca abia dacă mai putea respira. Nu putea să vadă prin geamurile celuilalt vehicul, dar credea că şoferul era tot înăuntru. însă cine se afla în căsuţa întunecată?
Megan?
Oh, Doamne!
Aici a fost dusă?
Doar dacă... Te rog, Doamne, dă să fie-n viaţă!
Se întinse către telefon...
Portiera din stânga ei se deschise brusc, şi o rafală de aer îngheţat năvăli în interior simultan cu aprinderea plafonierei.
Ea icni. Ce naiba?

— Jos! şuieră glasul unei femei.
Rebecca simţi cum inima i se opreşte.
Ridică ochii şi o văzu pe Sophia îndreptând un pistol spre fruntea ei.
— Jos, am zis! Imediat!
Rebecca dădu să întindă mâna spre telefon.
— Nici prin cap să nu-ţi treacă asta, o preveni tânăra, cu o scânteiere de răutate aproape diabolică în privire. Nu crezi c-ar fi timpul s-o întâlneşti pe Surioară?
Ea este aici! Megan

?Rebeccăi nu-i venea să creadă. Oare Megan fusese tot timpul în acest loc? Ceva nu părea în regulă. Pe de altă parte, ce alt motiv ar fi avut Sophia să vină până aici? Nu, nu... asta trebuie să fie o capcană. Dar dacă Megan era în viaţă? Dacă era...

— Am zis „Jos”!

Pentru o fracţiune de secundă, Rebecca s-a gândit că, ieşind din maşină, mai putea avea o şansă. *Dar cât de departe aş putea ajunge dacă aş merge pe jos?*

Cheile erau tot în contact...

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Sophia făcu un pas înapoi.

— Perfect. Tu ai ales asta.

Trase un glonţ.

O durere arzătoare i-a săgetat umărul şi Rebecca s-a lăsat pe spate, în scaun, dar imediat fu smucită brutal, iar degetul mare al Sophiei intră exact în rana lăsată de glonţ. Scoase un ţipăt în timp ce era trasă din maşină, după care căzu în zăpada înaltă.

— Scoală! zbieră Sophia la ea. în picioare!

încercând să se supună poruncii, şi-a adus picioarele sub ea, apoi s-a balansat, părând nesigură.

— Am zis...

Pe neaşteptate, Rebecca a atacat.

S-a năpustit cu corpul înainte, cu toată forţa, placând-o pe blondă. Sophia a alunecat, pistolul i-a zburat din mână, iar ea s-a izbit cu umărul de portiera deschisă, cu un bufnet.

Rebecca s-a aruncat după armă.

— Stai!

Blestemând şi scuipând, Sophia a sărit pe ea, luptându-se, încercând, de asemenea, să apuce pistolul, pe care nu reuşi decât să-l împingă mai departe, îngropându-l în nămeţi.

— Rahat! ţipă tânăra.

Rebecca se încordă şi o împinse cu brutalitate, încât Sophia căzu pe spate, lovindu-se violent.

— Auuu!

Pistolul! Ia pistolul!

în ciuda durerii violente de la umăr, Rebecca s-a repezit cu disperare după armă, încercând să sape prin zăpadă, apoi Sophia a sărit din nou pe ea,
trăgând-o înapoi.

Nu!

Adrenalina clocotea prin sângele Rebeccăi atunci când au început să se atace una pe alta - cu dinţii şi cu unghiile, lovind şi zgâriind, trăgându-se de păr. Corpurile lor încleştate au alunecat pe zăpadă, rostogolindu-se încet pe panta colinei, îndepărtându-se de luminiş. Cerul negru şi solul alb se rotiră în faţa ochilor Rebeccăi, care se străduia să facă faţă celeilalte femei, care era mai mică, dar puternică şi teafară, pe când braţul ei stâng era inutil.

Nu ceda!

O poţi învinge.

Izbindu-se cu braţele şi cu picioarele, continuará să se lupte, ţipând şi gemând, lovind şi zgâriind.

Sophia îi dădu drumul brusc şi se ridică în picioare.

Rebecca se năpusti spre genunchii ei, o placă şi se tăvăliră din nou, alunecând tot mai jos în timp ce se băteau. Sophia îşi dezvelise dinţii într- un rânjet plin de ură. Cu braţul teafar, Rebecca îi smulse căciula şi-i prinse zdravăn un smoc de păr de care trase cu disperare, rupându-l din rădăcină; cealaltă urlă de durerea aproape atroce. Continuau să se rostogolească peste rădăcini îngropate, pietre şi gheaţă. Făceau schimb de lovituri cu pumnii şi cu picioarele. Umărul Rebeccăi pulsa incredibil de dureros, însă toate gândurile ei erau îndreptate spre Megan. Avea s-o găsească.

— Termină! Opreşte-te! S-a terminat, zise Sophia, apoi amuţi când piciorul i se prinse sub o rădăcină ascunsă şi fu silită să-i dea drumul.

Rebecca alunecă mai departe pe spate, coroanele copacilor se roteau mult deasupra ei, în timp ce încerca zadarnic să-şi frâneze înaintarea.

Bum! Se ciocni de trunchiul unui brad, lovindu-se puternic cu capul de scoarţa noduroasă; durerea, practic, o orbi şi, pentru o secundă, totul deveni beznă înjur.

Nu leşina! Nu poţi să-ţi pierzi cunoştinţa. Dacă o vei face, ea te va omorî.

Buimacă, s-a străduit să se scoale în picioare şi a luat-o la fugă, sperând să se poată ascunde în pădure, însă a alunecat şi a căzut din nou.

Dureros de brutal.

Se prăbuşise peste ceva dur şi îngheţat şi... Oh, Doamne! clipi iute din ochi şi văzu marginea unei ţesături. Ceva roz. O jachetă?

Poftim?

S-a chinuit să se ridice şi a început să cureţe zăpada de pe ceea ce, în mod evident, era un trup. A rămas împietrită, privind oripilată corpul ce zăcea cu faţa în sus. Inima îi bubuia sălbatic în piept, în timp ce mintea ei refuza, într-un urlet interior, realitatea.

— Nu! ţipă ea, şi oroarea imaginii ameninţa s-o sufoce şi să-i înăbuşe glasul. Oh, Doamne, nuuu!

Şuviţe de păr şaten ieşeau de sub o căciulă din lână; picioarele erau acoperite cu colanţi de blugi, iar jacheta roz era închisă cu fermoarul până la gât. Şi deasupra gulerului? Faţa îngheţată a surorii ei.

Rebecca ar fi dat oricât ca să poată fugi din faţa ochilor albaştri ai lui Megan, deschişi, dar lipsiţi de viaţă, a chipului cenuşiu-albicios şi a buzelor îngheţate.

— Nu!

îşi regăsi cu greu răsuflarea... Cele mai rele temeri ale ei se adeveriseră.

— Nuuu!

Sophia.

Ea o ucisese pe Megan.

— Tu ai facut-o, rosti ea.

Sângele scurs din rana de la umăr îmbibase ţesătura jachetei şi era vizibil acum şi pe zăpadă. Ridică privirea tulburată către Sophia, aflată ceva mai sus, pe panta colinei.
Blonda se sculase şi ea în picioare, cu chipul contorsionat de ură, şi gâfâia. Săpând prin zăpadă, găsise pistolul.
— Tu ai omorât-o, vorbi Rebecca pe un ton scăzut şi măsurat, în ciuda mâniei care clocotea în ea.
— Ce avem noi aici? Un adevărat Sherlock Holmes! Tânăra o aţinti cu arma. Iar tu, surioară, vei fi următoarea!
— Nu, Sophia, n-o face!
Cu un râset dezgustat, cealaltă rosti:
— Sophia? După care, plină de sarcasm, o imită: „Nu, Sophia, n-o face!” Alt hohot oribil de râs. Eşti proastă de bubui. Chiar crezi că eu sunt Sophia?
Rebecca părea să nu înţeleagă şi continua să lunece uşor la vale.
— Eu sunt geamăna ei! Ce părere ai despre asta? Eu sunt Julia! Acum nu mai am însă peruca şi costumul de grăsan.
Poftim? Ele erau două? Ce spunea monstrul ăsta?
— Sophia n-ar fi putut face niciodată aşa ceva. Probabil că n-ar fi trebuit s-o bag în chestia asta.
— Care „chestie”?
— Cât de jalnic de idioată poţi să fii, replică Julia, aţintind-o cu ţeava pistolului. Chiar n-ai înţeles? Sophia... adică nu, eu mă voi mărita cu James.
— Tu te vei mărita cu James, repetă Rebecca stupefiată, străduindu-se să pună lucrurile cap la cap.
— Exact!
— Pentru banii lui.
— Pentru ce altceva? Cealaltă clătină apăsat din cap. De aceea a trebuit să scap de Megan. Ea îmi stătea în cale, apoi Charity a-nceput să-şi bage nasul, după care şi Willow, care bântuia întruna pe coridoare ca un zombie.
— Tu le-ai ucis pe toate, a zis Rebecca, simţind cum i se pune un nod în gât. Nu trebuia să...

— Bineînţeles că eu! se răsti Julia. Morţii nu mai vorbesc, da? Ridică apoi ţeava armei care coborâse puţin. Te uiţi acum la viitoarea doamnă James Cahill.

— Mă uit la o jigodie ucigaşă, a ripostat Rebecca îngrozită. Nu putea s-o lase să scape în felul ăsta! Totuşi, ce putea să facă?

— Unde-i Sophia?

— Aici, replică Julia cu un surâs ştiutor.

— Ţi-ai omorât propria soră?

— Nu încă, dar...

Tânăra a strâns din umeri. Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet răutăcios şi sfidător, care o îngheţă pe Rebecca până în oase.

— Eşti un monstru! ţipă ea.

— Iar tu eşti moartă!

Julia ridică pistolul şi trase.

* * *

Sunetul unei împuşcături răsună în noapte.

— Rahat!

James a lovit cu pumnul în volan şi a apăsat pedala acceleraţiei. Patinând în răstimpuri, Explorerul gonea în sus, pe drumeagul şerpuit, sfredelind cu strălucirea farurilor peisajul înzăpezit. Bărbatul îşi simţea inima în gât. Ajunsese prea târziu.

Oare cine trăgea?

Sophia?

Sau ea era victima?

Şi cine era şoferul celeilalte maşini?

Copacii zburau pe lângă el, formând o perdea pâcloasă, în timp ce înainta, ghidându-se după urmele roţilor ce trecuseră înaintea lui pe aici. Ce avea oare să găsească? Pe cine avea să găsească? Cineva fusese rănit? Sau şi mai rău?

După un ultim viraj derapă, aproape să se izbească de un Ford Explorer - maşina pe care n-o recunoscuse - dar călcă violent frâna şi se opri la câţiva centimetri de celălalt automobil. Privind în sus, pe ultimii metri spre luminiş, o văzu pe Sophia - sau era oare Julia? - aţintind o armă în jos, pe panta colinei, şi pregătindu-se să tragă din nou.

Expusă în lumina de la farurile Explorerului, femeia întoarse mai întâi pistolul către parbrizul său, după care se răzgândi, se răsuci şi o luă la fugă către căsuţa cocoţată în luminiş.

— Stai! răcni James, dar ea descuie uşa şi se repezi înăuntru. Bărbatul rezistă imboldului de a sări din SUV. Sună la 911 şi, imediat ce
i se răspunse, strigă:

— Sunt James Cahill. Sunt pe proprietatea mea - nu am adresa, dar este lângă Johnson Road, pe Muntele Regret. Am auzit împuşcături. Chemaţi-l pe detectivul Rivers.

— Domnule, vă rog să vă precizaţi locaţia...

— N-am timp.

Băgă telefonul în buzunar şi-i mulţumi Domnului

CAPITOLUL *1*

că Rebecca nu era amestecată în situaţia asta.Cabana izolată Aceeaşi noapte

în cabană, Sophia aştepta. Nu mai avea o armă, dar încă nu terminase şi intenţiona să se lupte. Scosese toate becurile, mai puţin pe cel din baia micuţă.

Răsuflând gâfâit, îşi repetă planul pentru a zecea oară.

Când ticăloasa ei de soră va veni, urma să aibă o surpriză. Julia va intra în cabană... dar când va apăsa pe întrerupător ca să aprindă lumina, nu se va întâmpla nimic, interiorul va rămâne la fel de întunecat. Asta ar putea s-o îngrijoreze, s-o determine să se oprească, însă în cele din urmă o să-şi alunge temerea. La urma urmelor, ea era Julia şi, de cele mai multe ori, era neînfricată. După aceea, va zări raza de lumină pe sub uşa băii, aflată în capătul opus, şi va porni într-acolo. în tot acel timp, ea, Sophia, va sta tăcută, pitită în nişa micuţă din dreapta uşii. în mod cert, Julia se va uita spre lumină şi, cu puţin noroc, va presupune că sora ei se află fie în baie, fie ascunsă în mansardă. Dar va fi uşor neliniştită şi, probabil, înarmată cu arma aceea oribilă de asomare. De data asta însă ea, Sophia, va fi pregătită!

îşi reaminti că trebuia să acţioneze perfect, să-şi execute săritura în aşa fel, încât s-o poată doborî pe Julia, să-i fure blestemata de armă, să-i ia cheile şi s-o încuie în temniţa asta.

Şi totul pe întuneric.

— Ajută-mă, Doamne, şopti ea, iar palmele i se umeziră la gândul acela.

Era timpul să vadă şi Julia ce însemna să putrezeşti aici, în creierul
munţilor! Să fie ea cea care să nu poată evada, care să depindă de propria-i soră, care să se teamă de posibilitatea ca Sophia să nu mai revină niciodată. Avea să vadă şi Julia cum e să simţi că-ţi pierzi treptat minţile.

La gândul acesta, Sophia surâse scurt.

CAPITOLUL *2*

Necazul era că ea nu avea habar când - sau dacă - se va sinchisi Julia să revină. îşi ronţăi o unghie, apoi, dându-şi seama ce făcea, se opri.

Adună-te, îşi şopti.Nu era niciodată sigură când va apărea Julia; deocamdată, o făcuse din două în două zile... Numai că acum trecuseră mai mult de trei zile şi Sophia începea să se îngrijoreze. Simţea un ghem în stomac la gândul că aproape îşi terminase proviziile.

— Nu te panica.

Rahat! Iar vorbea cu glas tare, purta conversaţii nu doar cu sine, ci şi cu alţii. Nu numai cu Julia, dar şi cu James...

— Of, James, şopti ea.

Dar nu îi era îngăduit niciun moment de slăbiciune. încercă să-şi alunge din minte faţa lui chipeşă, străduindu-se să ignore durerea sâcâitoare din inimă şi nodul din gât. în clipele acestea nu avea timp de aşa ceva.

Acum trebuia să se concentreze. Julia trebuia să reapară dintr-o clipă în alta. Nici chiar ea nu putea fi atât de crudă, încât să-şi lase sora - blestemata de geamănă - să moară lent, în chinuri groaznice, de deshidratare sau de foame.

Pe de altă parte însă putea să i se întâmple ceva. Dacă era rănită? Dacă era ucisă într-un accident? Sau dacă era arestată?

Oare mai ştia şi altcineva că Sophia era întemniţată aici?

Gus Jardine? Da, poate. însă lui i-ar fi păsat?

Absolut deloc. Pe Gus nu-l interesa decât propria-i persoană.

Şi atunci, cine ar fi găsit-o pe ea?

Răspunsul era la fel de descurajant ca şi dealurile pustii din jur: nimeni.

Brusc, Sophia s-a panicat din nou. Avea o senzaţie de gât sugrumat, aşa că s-a străduit din răsputeri să-şi înăbuşe grijile, controlându-şi respiraţia.

în cele din urmă, părinţii ei aveau să înceapă să-şi pună întrebări, deşi se înstrăinaseră.

Oh, cât de naivă fusese să se încreadă în Julia!

închise ochii.

Aşteptă.

Pe întuneric.

Singură.

Aşa cum făcuse zile întregi.

Timpul se scurgea încet şi Sophia nu-şi putuse stăpâni panica decât o vreme, după care întrebările obsedante reveniseră, din nou şi din nou, într-o buclă fără sfârşit.
Oare Julia cunoscuse vreodată neliniştea... Ia stai!
Tânăra înlemni şi ciuli urechile.
Să-şi fi imaginat zgomotul, vuietul unui motor care urca panta?
Inima aproape că încetă să-i mai bată.
Apoi a auzit iarăşi zgomotul.
Sporea în intensitate.
S-a căţărat pe pervaz şi a privit afară, pe ferestruici, simţind cum i se contractă plămânii.
Te rog, Doamne!
O străfulgerare de lumină scăldă brazii din jur, după care zgomotul motorului se auzi mai aproape.
Julia!
Sophia şi-a umezit buzele.
Haide, surioară! Haide s-o facem!
Motorul s-a oprit.
Noaptea redeveni tăcută.
Sophia se chinuia să înghită prin gâtlejul care i se uscase ca iasca.
S-a auzit bufnetul unei portiere de maşină.
Oh, Doamne! Oh, Doamne!
Toţi muşchii corpului i se încordară. Toţi nervii îi erau întinşi ca nişte coarde de arc.
Iar apoi, peste sunetul de paşi s-a auzit zumzetul vag al unui automobil.
Poftim?
Maşina pornise din nou? Panicată, Sophia se căznea să vadă ceva pe ferestruici, însă era clar că era un vehicul care se apropia şi părea mai mare. Rahat, exista oare şi un al doilea automobil?
Poftim?
Şi-a întins gâtul cât a putut de mult, ca să zărească o porţiune mai mare din peisajul înconjurător, şi a reuşit să distingă, în

lumina farurilor reflectată de zăpadă, silueta Juliei stând complet nemişcată, cu faţa spre drumul de acces.
A mai adus pe cineva cu ea? în altă maşină?
De ce?
Este lipsit de logică.
Mia făcu un pas îndărăt; acum era mai vizibilă. Băgă mâna în buzunar şi scoase un pistol pe care-l îndreptă direct către lumină.
Un pistol? Nu mai este arma pentru asomare? Ce face? Dumnezeule, chiar are de gând să-mpuşte pe cineva?
Sophia se gândi la Megan.
— Nu!
Bum!
Prea târziu.
Sophia a zărit fulgerul la gura ţevii când Julia a tras şi, în aceeaşi clipă, a văzut-o pe Rebecca Travers, care fusese împuşcată, făcând un pas înapoi, după care a căzut, dar...
Rebeca s-a ridicat şi a luat-o la fugă.
Ca naiba căuta ea aici?
Ceva nu-i bine. Ceva nu-i bine deloc!
Julia dispăru din câmpul vizual al ferestruicilor, urmărind-o pe Rebecca, decisă s-o omoare.
Peste bubuiturile propriei inimi, Sophia auzea ţipete şi răcnete, dar nu putea distinge cuvinte. Oare Rebecca ştia că ea era încuiată în căsuţă? Şi, de fapt, mai era în viaţă?
Deşi simţea că era pe punctul să vomite, sui pe scară ca să privească prin altă ferestruică. Nu mai văzu pe nimeni. Ar fi trebuit oare să bată în uşă şi să ţipe după ajutor? Ce s-ar fi întâmplat dacă...
Lumina scăldă coasta dealului dinspre maşina parcată.
Apoi Sophia văzu pe cineva alergând, îndreptându-se către uşa din faţă a casei, evitând să fie prinsă în razele farurilor, cu părul blond fluturând în urma ei.
Julia.
Cu inima bătându-i nebuneşte, Sophia se grăbi să revină în ascunzătoarea ei, exact atunci când s-a auzit cheia răsucindu-se

în broască. Julia înjura încetişor, bâjbâind şi încercând să descuie uşa.
Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne! Asta el
încuietoarea clicăi şi uşa se deschise.
— Sophia? rosti Julia, şi glasul ei trăda panica.
Sophia se împotrivi cu disperare imboldului de a vorbi.
— Sophia?
O auzi pe Julia apăsând comutatorul.
— Ce naiba? Apoi: Sophia, pentru Dumnezeu, unde eşti? Ştiu că eşti aici. Avem o problemă.
Făcu un pas înăuntru şi Sophia îşi ţinu răsuflarea - n-avea să se lase păcălită.
— N-am timp de jocuri, spuse sora ei, care începea să devină frustrată. Vorbesc serios. Ăsta *nu-i* momentul potrivit.
Rămase apoi locului, imediat după prag, cu uşa deschisă, lăsând să pătrundă aerul rece, care-i flutura poalele hainei.
Sophia simţea cum neliniştea gemenei creşte.
— Sophia?'
O secundă. Julia aştepta ca ochii să i se adapteze la întunericul dinăuntru; prin uşa deschisă pătrundea doar o lumină foarte slabă. După aceea se întoarse şi, în cele din urmă, păru să observe dunga îngustă de lumină vizibilă pe sub uşa de la baie.
— Eşti... Eşti bine?
Sophiei îi bubuia pulsul în urechi.
Nu răspunse.
— Ce naiba-i asta? întrebă Julia, care, evident, nu fusese păcălită. Bine! rosti ea cu glas mai apăsat. Este alegerea ta. Dacă vrei să rămâi aici singură, eu voi pleca şi n-o să mă mai întorc!
Ce femeie crudă şi oribilă. Sophia ar fi vrut să ţipe la ea.
Nu! Nu încă.
— Pentru Dumnezeu! Fă cum vrei, atunci. Ia stai! Rahat! Ce naiba? Vocea Juliei păru sugrumată, după care continuă: Ce rahat! Nu... nu! Nu!... Asta nu-i bine!
Sophia cutează să tragă cu ochiul.

Uşa continua să fie deschisă, şi Julia se contura pe fundalul unei lumini stranii care se mişca... o lumină care provenea de la altă pereche de faruri?
Inima Sophiei se opri.
Se uită la pistolul din mâna surorii ei.
Pistolul care o ucisese probabil pe Rebecca. Şi care avea să ucidă pe oricine ar fi urmărit-o aici... ca şi pe Sophia, de altfel.
Nu se putea amăgi. Motivul pentru care Julia venise cu un pistol fusese de a o ucide pe Sophia, de a scăpa de geamăna trădătoare care devenise un element de risc. Îşi încordă toţi muşchii, gata să se repeadă.
— Rahat!
Julia şovăi, după aceea trase uşa puternic, închizând-o. întinse mâna ca să pună zăvorul, apoi îşi dădu seama că uşa se închidea doar pe dinafară - nu exista nicio posibilitate de blocare a ei pe dinăuntru. Sophia ştia asta. Controlase fiecare centimetru pătrat din căsuţă.
Interiorul era din nou aproape complet întunecat, doar o geană vagă de lumină pătrundea prin şirul de ferestruici. Julia se retrase un pas.
ACUM!
Sophia sări.
Ţâşni peste spaţiul deschis şi o lovi în plin pe Julia.
Surprinsă, sora ei ţipă de spaimă şi căzu, cu Sophia agăţată de ea, rostogolindu-se amândouă pe podea.
— Ce... ce... mama naibii?
Julia scotea sunete guturale în timp ce se lupta cu geamăna ei, care era decisă să-i ia arma din mână.
— Dă-te jos de pe mine! Ce faci? Termină! strigă ea, răsucindu-se şi zbătându-se în timp ce Sophia încerca s-o ţintuiască de duşumea şi să pună mâna pe blestematul de pistol.
Julia funcţiona însă pe adrenalină, se zvârcolea şi-şi mişca întruna braţele.
— Eşti nebună? ţipă ea.
Probabil.
— Dar tu?

— Termină odată. Pentru... pentru... numele lui Dumnezeu, Sophia... O să ne omori pe amândouă!
Gâfâind, Julia încercă să se târască pe podea, însă Sophia nu-i dădea drumul, chinuindu-se să pună mâna pe pistol. Dacă ar fi izbutit să ajungă la mâna surorii ei...
Buf! Trosc! Patul armei a lovit pometul Sophiei, fracturându-i osul. Durerea era atât de cumplită, ca şi cum un fulger i-ar fi despicat capul. Ea a clipit de câteva ori, străduindu-se să nu-şi piardă cunoştinţa. îi curgea sânge din nas, dar a reuşit, cu o mână, să o prindă pe Julia de păr şi să tragă cu disperare, folosindu-şi toată greutatea corpului.
— Termină! Aaau! Jigodia naibii!
Bum!
Pistolul s-a descărcat.
A urmat un zgomot asurzitor.
Sophia a simţit cum îi tresare corpul.
După care o durere arzătoare i-a străbătut abdomenul.
Nuuuuuu!
Lumea s-a rotit în jurul ei. S-a prăbuşit şi Julia s-a strecurat de sub ea.
Sophia a dat să scuipe, simţea gustul sângelui, şi-a auzit sora ţipând, dar glasul îi era foarte îndepărtat, ca şi cum Julia s-ar fi aflat sub apă şi-i bolborosea numele.
— Sophia... nu... oh, nu... Sophia... te rog...
Altă bubuitură!
Totuşi nu era o armă, se gândi Sophia, străduindu-se să se concentreze. Mai degrabă, părea că uşa s-ar fi deschis violent şi s-ar fi izbit de perete... totuşi nu putea fi sigură. Nu mai putea fi sigură de nimic. S-a pipăit cu mâna şi a simţit căldura lipicioasă a sângelui.
Deci, aşa este când mori...
Cineva plângea, dar era undeva, hăt departe. Suspina întrerupt. Julia? Ea părea să fie.
— De ce ai făcut asta? De ce? o întrebă ea cu glas sugrumat. Ai distrus totul.
Am distrus totul? Eu? Nu, nu... nu-i aşa.

— N-ar fi trebuit să fi rămas însărcinată. Cum ai putut să fii atât de idioată?
— N-am... n-am...
Sophia încercă să se apere - cuvintele se formau, însă buzele... oare i se mişcau? Oare chiar rostise cuvintele acelea cu glas tare? Sau doar îi răsunau în minte? Lumea se rotea ameţitor, totuşi ea reuşi să şoptească, sau mai degrabă să şuiere, aspru, oribil:
— Niciun copil...
— Poftim? întrebă Julia cu un glas pe care ea îl auzea ca de foarte departe.
Sophia trebuia totuşi să-i spună gemenei, să-ncerce s-o facă să-nţeleagă.
— Greşeală... să-l facem pe James... să se-nsoare... cu noi... Noi... noi... îl pierdeam... Trebuia să-l forţăm...
Nu mai putea rămâne trează. îi era frig şi simţea un zvâcnet dureros în abdomen... Şi... de fapt... nu conta...
— Nu eşti însărcinată? Totul a fost doar o minciună? a rostit Julia, şi vocea ei îndepărtată părea tulburată. Stai... nu... Spui adevărul?
Sophia şi-a umezit buzele. Se silea să vorbească şi a deschis ochii.
— Niciun copil, a insistat ea şi, ca prin ceaţă, a zărit o siluetă în uşa deschisă.
— Idioato! a zis Julia pe un ton spart, apoi a împins-o şi s-a ridicat. O privi şi clătină din cap. Eşti praf!
Cu o mână tremurătoare, aţinti pistolul spre Sophia.
— Nu! bubui glasul unui bărbat şi Sophia aproape că zâmbi *James? Silueta din cadrul uşii era James? A venit să mă salveze...*
— Nu! porunci el.
Pentru o clipă, Sophia a simţit un fior de încântare în inimă, după care totul din temniţa ei micuţă a început să se înceţoşeze, iar întunericul seducător a tras-o în jos...
O văzu totuşi pe Julia, acum în picioare, cu părul la fel de răvăşit ca şi privirea, când s-a rotit brusc, cu arma spre James.

„Nu? încercă Sophia să strige, dar nu izbuti nici măcar să murmure. *Te rog, nu! Nu pe James.*

— Termină, Julia! Ştiu totul despre tine. Despre Sophia. Despre copil.

— Niciun copil, insistă Sophia, chinuindu-se să pronunţe cuvintele, cu vocea gâlgâindu-i cumva straniu. Niciodată... n-a fost un copil. Testul de sarcină... era fals...

— Minte! James intră în căsuţă. Ca să salveze pruncul.

— Mai degrabă ca să-şi salveze pielea, zise Julia.

— Sângerează, s-a încruntat bărbatul.

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a început să tasteze un număr; în tot acel timp, Julia, cu mâinile tremurătoare, se străduia să ţină pistolul aţintit spre el. Nu! Nu putea să-l omoare pe James! Sophia clipea iute, încercând să rămână conştientă. Dacă n-o făcea, Julia avea să-l împuşte pe James, după care să întoarcă arma spre sora ei muribundă.

— Unde-i Megan? întrebă James. Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— N-ai văzut-o? zise Julia ironic.

— Dumnezeule, în ea ai tras?

Glasul bărbatului era plin de oroare şi dezgust. Julia pufni.

— Megan e moartă demult.

— Atunci...?

— Rebecca, desigur.

— Rebecca?

James era de-a dreptul stupefiat. îngrozit. Oh, Doamne, Sophia înţelese din tonul lui că bărbatul continua să ţină la sora lui Megan, că probabil ţinuse tot timpul la ea, ba chiar o iubise...

— Eşti nebună, a adăugat el. Inima Sophiei se frânse.

— Lasă telefonul, a rostit Julia, retrăgându-se un pas.

— S-a terminat, i-a spus el, şi de data asta tonul lui era aproape brutal.

— Nu... nu încă.

Julia se retrase încă un pas şi, în ciuda slăbiciunii ei generale, Sophia aproape că putea auzi cum se învârteau rotiţele în mintea surorii ei.

— Putem aranja ceva, adăugă Julia, cu un glas oarecum împăciuitor. Vorbesc serios, James. Eu nu vreau decât un pic.
— „Un pic”?
— Da, ştii tu. Doar un pic din banii pe care ar fi trebuit să-i moştenesc.
— Poftim? Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva în clipa asta? Pentru Dumnezeu, Rebecca - Iisuse... Rebecca e moartă şi sora ta e pe moarte! aruncă arma aia blestemată!
Sophia auzi în minte un glăscior indistinct, apoi James îl întrerupse, rostind aspru în telefon:
— Sunt James Cahill. Vreau să anunţ...
— Nu! strigă Julia. Opreşte-te! Vorbesc serios, James...
Geamăna continua să se retragă şi tocul cizmei ei o atinse în trecere pe Sophia, după care se opri chiar deasupra sa. Atât de aproape, gândi Sophia. *Sora mea cea scumpă.* Suficient de aproape.
— Te avertizez, urmă Julia către James. Acum!
Cu toată puterea de care mai era capabilă, Sophia s-a ridicat pe jumătate şi a început să lovească orbeşte cu braţele. Degetele ei atinseră genunchiul Juliei, dar lunecară.
— Ce ma... ?
Strângând din falei, Sophia şi-a silit degetele să prindă glezna gemenei ca într-un cleşte.
— Termină, a strigat Julia, scuturând din picior ca să se descotorosească. Sophia nu-i dădu însă drumul, ci se lăsă să cadă înapoi, astfel că o trase
spre ea, şi în aceeaşi clipă James sări înainte. *Bum!*
Pistolul s-a descărcat!
Bubuitura asurzitoare reverberă prin căsuţă.
Julia urlă, căzu şi nimeri peste sora ei, strivind-o sub greutatea ei de podea.
— Ji... jigodie, scuipă ea peste sunetul unei sirene care se tânguia în depărtare. Jigodie... proastă şi...
Nu mai putu continua. Horcăi, apoi icni şi tuşi, iar ochii i se deschiseră larg.
— Nu... oh...

împingând-o într-o parte, Sophia a ridicat ochii la timp pentru a-l vedea pe James clătinându-se în cadrul uşii, cu o pată de sânge lăţindu-i-se pe piept.
Oh, nu...
Bărbatul a căzut în faţă, năruindu-se şi lovindu-se cu capul de treapta cea mai de jos a scării, cu un bufnet surd oribil.
Ochii Sophiei s-au umplut de lacrimi.
— Niciun copil, murmură ea, abia conştientă de sunetul sirenelor, în vreme ce, încetişor, îşi pierdea cunoştinţa...
Clipea des, încercând să împiedice pleoapele să se închidă.
Auzea bubuiturile paşilor şi ordinele agitate, răcnite, ca nişte lătrături.
— Trei victime!
Fusese vocea unei femei. Una pe care n-o putea numi, totuşi îi era familiară... Sau nu? Sophia nu se mai putea concentra, începea să piardă contactul cu lumea.
— Aţi auzit! lătră din nou femeia. Trei! Glasul autoritar vibra de îngrijorare. Am nevoie de paramedici. Urgent!... Da, aceeaşi adresă. Rahat, grăbiţi-vă!
— Tot neidentificaţi?
Altă voce. A unui bărbat.
— M-aţi auzit? Situaţia e foarte proastă aici! urmă femeia. Pierd doi, poate pe toţi trei.
Sophia închise ochii, apoi simţi atingerea unei mâini şi din nou auzi ordine... de foarte departe...
— Rămâi cu mine... m-auzi? Haide, haide, doamnă, rămâi cu mine...
Dar Sophia n-o băgă în seamă, treptat, treptat se îndepărta...
Un alt glas s-a ridicat deasupra vacarmului.

Glasul Juliei.în timp ce femeia aceea nevăzută se străduia

CAPITOLUL *1*

zadarnic să-i capteze atenţia, Sophia auzi vocea surorii ei răsunând clar, precum clopotul unei biserici:

— Noi suntem surori, Sophia. Tu şi cu mine. Suntem *gemene.* Este o minune că ne-am regăsit, iar acum avem o legătură specială, care nu se poate desfăma. Noi două suntem împreună. Nimic nu poate să distrugă asta. Nimic!

Putea să nu fi spus toate astea, pentru că Sophia le ştia prea bine. îi venea însă tare greu să se concentreze, să se focuseze... încetă să se mai străduiască.

— Noi două ne vom avea mereu una pe cealaltă, şopti Julia cu o voce atât de sinceră, încât nu putea fi altceva decât adevărul.

Iar înainte ca bezna s-o cuprindă, Sophia auzi fagăduiala surorii ei:

— Mereu. Noi vom fi împreună. îţi promit.

Şi eu îţi promit.

Apoi Sophia a închis ochii.James deschise un ochi.

îl durea capul.

îl durea umărul.

îl durea, practic, tot corpul.

încăperea era în semiîntuneric, dar îşi dădu seama că se afla în spital.

— Un déjà vu total, a murmurat el printre buzele crăpate.

Abia îşi recunoscu propria voce, apoi clipi şi privi de jur-împrejur. Pe un scaun stătea aşezat un bărbat - purta palton şi ţinea o căciulă între genunchi. Detectivul. Bineînţeles.

— Ai dreptate, a zis Rivers.

— Cât... cât a trecut...?

încercă să pună cap la cap amintirile fragmentate despre felul cum ajunsese aici: goana lui, urmărirea Juliei până la cabană - o căsuţă care se afla tocmai pe terenul său. După aceea, panica şi împuşcătura care-l adusese în cabană. Sophia zăcea pe podea, iar în jur era sânge, enorm de mult sânge...

— Eşti în spital de o săptămână.
Nu! '
— Ai fost operat. De asemenea, te-ai lovit la cap şi nu erai complet vindecat după accidentul anterior... în fine, nu-i treaba mea - doctorii se vor ocupa de asta.
— Rebecca? a întrebat el.
Primul lui gând s-a îndreptat către ea. Fusese rănită.
— S-a întors în Seattle.
— Dar a fost împuşcată.
— Glonţul i-a trecut prin antebraţ şi a ieşit fără să-i atingă osul. S-a ales cu destule vânătăi şi zgârieturi după lupta cu Julia Harper, dar în general, a fost norocoasă. A scăpat cu bine.
James se simţi uşurat aflând că ea nu păţise nimic, dar în acelaşi timp, o uşoară dezamăgire că plecase. Şi nu ştia cât de norocoasă fusese Rebecca... sau chiar şi el, ţinând seama de toate. îşi simţi gura uscată şi-şi umezi buzele crăpate.
— Sophia? continuă el cu întrebările.
— Este în viaţă, dar sub paza poliţiei. Se pare că va scăpa cu bine. Despre altele, nu pot vorbi în privinţa ei.
— Julia?
— A murit chiar în noaptea aceea. Ea a fost legătura cu Gus Jardine, care încă se străduieşte să aranjeze o reducere a pedepsei prin cooperarea cu poliţia. Jennifer Korpi şi Harold Sinclaire sunt nevinovaţi. Gus i-a manevrat pe amândoi.
James nu simţea nimic. îl asculta pe Rivers explicând ceea ce el dedusese deja: cele două gemene despărţite atâţia ani, gemenele fiicei surorii vitrege a mamei lui şi ale unui tată necunoscut, care se regăsiseră şi puseseră la cale un plan de a-l seduce pe James, de a se mărita cu el, probabil de a-l ucide şi a moşteni averea. Ele îl angajaseră pe Gus Jardine s-o omoare pe Charity Spritz, care se apropiase prea mult de punctul în care ar fi putut să fie demascate, şi pe Willow Valenţe, care bănuia deja că Sophia era întruchipată, de fapt, de două persoane, şi aproape c-o omorâseră pe Phoebe Matrix, proprietăreasa băgăreaţă. Dintre ele, Julia era mai letală, dar nici Sophia nu

era vreun înger. Avea să fie judecată, condamnată şi trimisă

CAPITOLUL 3

pentru mult timp la închisoare.

— Nu suficient de mult, comentă Rivers. Are un caracter foarte neplăcut.

— Deci, totul se rezuma la bani, a rostit James.

— Aşa se pare. Cât timp ai fost inconştient, s-a mai întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Am găsit cadavrul lui Megan Travers. Mai precis, Rebecca, atunci când s-a împiedicat de el - Julia nici măcar nu se obosise s-o îngroape, sau poate nu izbutise, fiindcă pământul era atât de tare. I-au lăsat corpul să îngheţe, acoperit de zăpadă. Sophia a declarat că Julia a ucis-o, cu ajutorul lui Gus Jardine. Bineînţeles, el susţine că-i nevinovat. Sophia a mai declarat că Julia i-a mărturisit că ea a răpit-o pe Megan şi că intenţiona s-o ţină captivă în cabană, dar că Megan încercase să evadeze, a avut loc o luptă între ele, aşa că a decis s-o omoare. Iniţial, Julia nu-i spusese nimic Sophiei dar după ce ea n-a mai dorit să urmeze planul, a luat decizia de a o închide şi pe ea tot acolo...

— Să mă jecmănească pe mine.

Să se mărite cu tine, să te jecmănească şi, după părerea mea, să te ucidă, în cele din urmă. Rivers îl ţintui pe James cu privirea. Ambele surori

!James închise ochii o clipă.
Se gândi la pruncul care nu existase niciodată şi la faptul că el fusese destul de naiv ca să fie păcălit de gemene. La felul cum viaţa lui se schimbase pentru câteva săptămâni la ideea de a deveni tată.
Se gândi din nou la Rebecca şi inima i se strânse. Rivers s-a ridicat.
— Apropo, pistolul tău este tot la noi, va mai trebui să-l ţinem pentru o vreme ca probă.
— Poţi să-l păstrezi, i-a replicat James.
Nu mai dorea nimic care să-i amintească. Pentru o clipă, ochii detectivului au părut că sclipesc atunci când şi-a pus căciula.
— Eşti sigur?
— Da. îl fac cadou poliţiei. Sau ţie, dacă-l doreşti.
Pe buzele lui Rivers a fluturat un surâs neaşteptat.
— Mersi. Ajuns lângă uşă, s-a întors. Un sfat din partea mea, Cahill...
— Da?
Las-o mai uşor cu femeile. Sunt prea al naibii de periculoase.Luna februarie a anului următor
Riggs Crossing, statul Washington
James îşi prinse centura cu scule pe şolduri, pregătindu-se să urce pe o platformă, unde începuse construcţia unei căsuţe - elegantă şi modernă - cu elemente scandinave.
— Hopa!
Era glasul lui Bobby Knowlton. Venea dinspre spatele clădirii, culegându-şi cu grijă un fir de blană de pisică de pe mânecă, şi tocmai se oprise în uşa deschisă a atelierului şi privea cu atenţie drumul de acces.
— Vine cineva.
Uitându-se peste umăr, James a zărit un Subaru alb, care se apropia rapid, ridicând jerbe de apă din băltoacele formate în pietrişul de pe alee.
Rebecca.

în ciuda sfatului primit de la Rivers, James o sunase de câteva

EPILOG

ori şi-i trimisese SMS-uri.
Ea nu răspunsese niciodată.
Nici măcar o singură dată.
Iată, acum venea aici - şi pulsul bărbatului s-a înteţit, iar inima părea că i-o va lua razna.
Femeia parcă şi opri motorul.
— Vin într-un minut, i-a spus James lui Bobby, simţind cum i se încordează toţi muşchii spatelui.
Cu capul gol, în blugi, pulover şi o haină lungă, femeia îl aştepta lângă maşină.
— Să nu-mi zici că ţi-a fost dor de mine, a rostit James, silindu-se să zâmbească în timp ce se apropia.
Ea dădu ochii peste cap.
— Dumnezeule, am ştiut că-i o greşeală.

Surâse totuşi uşor şi bărbatul observă că reîncepuse să ningă - câţiva fulgi se roteau, coborând din cerul sur, şi se agăţau în părul Rebeccăi

— .Ce anume este o greşeală?

— Că mă-ntorc, dar dacă tot sunt aici... Strânse din umeri. M-am mai gândit.

— Asta-i bine s-o facem mereu.

— Mda. Eu m-am gândit *mult* şi am decis că-ţi datorez scuze. Ţi-am primit SMS-urile...

— Şi n-ai răspuns.

— Exact. N-am răspuns nici la telefoane, pentru că, pur şi simplu, nu eram încă pregătită. Erau multe lucruri la care trebuia să mă gândesc... din cauza lui Megan şi... în fine, toate care s-au întâmplat, dar când m-am adunat, în cele din urmă, m-am gândit că ar trebui să-mi cer scuze pentru că am plecat aşa cum am facut-o. Am mai rămas doar ca să-mi pună copci şi s-aud că tu vei fi bine şi te vei însănătoşi. Şi n-am vrut nici să te sun, nici să-ţi scriu. în niciun caz imediat după toate cele petrecute. Chiar şi după ce tu ai încercat să mă contactezi. Cumva nu mi se părea în regulă. Nu părea suficient de personal.

James o studie cu atenţie.

— Aşa că ai preferat să conduci atâta drum din Seattle până aici?

— Da.

— Să ştii că nu-mi datorezi...

— Te rog să mă laşi s-o fac aşa cum vreau eu, da? a zis Rebecca, apoi a tras adânc aer în piept. Te-am învinuit pentru toate, de la distrugerea vieţii mele, până la distrugerea vieţii lui Megan şi implicarea, cumva, în dispariţia ei. Pur şi simplu... pur şi simplu am dorit să te etichetez ca fiind personajul negativ, şi am facut-o.

Bărbatul o asculta în tăcere.

— După aceea, am venit aici şi am descoperit că, de fapt, situaţia era alta, dar n-am putut, pur şi simplu, să cred. N-am *vrut* să cred că tu nu erai implicat. Aveam nevoie ca tu să fii omul cel rău, şi acum m-am gândit că trebuie să ştii că... m-am înşelat în privinţa ta. Şi-a dres glasul şi a încheiat: Am greşit.

— în cazul ăsta, suntem doi. Eu n-am fost tocmai un cavaler călare pe un armăsar alb, ba nici măcar un simplu cavaler.

I-ar fi fost greu să-i explice toată suferinţa provocată de sentimentul de vinovăţie. îşi frecă ceafa şi, pentru prima oară în viaţă, îşi simţi limba legată în prezenţa unei femei. A acestei femei.

Un vânticel începuse să adie prin curte şi câteva frunze fragile, rămase de astă toamnă, se învolburară ca într-un dans.

Cu coada ochiului, James l-a zărit pe Ralph, care dormise în birou şi care acum cobora scara. Ciobănescul ieşi în fugă din clădire, apoi începu să ocolească un copac şi să scheaune, ca şi cum ar fi încercat să sperie o veveriţă, ce-i drept, inexistentă, din ramurile şale desfrunzite.

Rebecca l-a urmărit cu privirea, apoi s-a întors spre James.

— Bun, a zis ea, asta e, m-am gândit că ar trebui să ştii.

îşi zornăi cheile din buzunar.

— Pleci?

— Da. Slujba şi viaţa mea sunt în Seattle. Este un loc mai sigur, în care este mai puţin probabil să fiu împuşcată.

îl tachina, iar în ochi avea sclipiri jucăuşe.

— Dar... Bărbatul o privi atent. Ai străbătut o cale lungă pentru o conversaţie de doar zece minute?

— Cinci, îl corectă ea.

James izbucni în râs.

— Exact! Dă-mi voie măcar să te invit la prânz pe socoteala mea.

— Nu-i o idee bună.

— Atunci la un pahar?

— O idee şi mai proastă, a răspuns ea, cu o urmă de zâmbet.

— Ştii, a rostit James, aşteptându-i cu nerăbdare reacţia, poate că noi doi ar trebui să mai încercăm o dată. Eu am stricat totul prima oară.

— Ai stricat-o rău de tot, i-a reamintit ea.

— Mda. Aşa că... poate ar trebui să mai încerc o dată.

De data asta, Rebecca, realmente, izbucni în râs.

— Nu, James, cred că trenul ăla a plecat.
Şi, înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt, s-a urcat în maşină şi a pornit motorul. Nici măcar nu i-a făcut semn din mână când a demarat. Dar în timp ce o privea cum se îndepărtează, cu micul Subaru hurducăind prin hârtoapele drumului, James s-a gândit la trenurile care, adeseori, revin în gara din care au plecat prima oară. Probabil că, dacă îşi juca bine cărţile, ar fi putut găsi o cale s-o facă să se răzgândească. La urma urmelor, lui James Cahill îi plăceau prea mult provocările.
Şi era absolut sigur că Rebecca Travers ştia asta.
Era posibil ca lucrurile să se îmbunătăţească. Reveni în atelier, unde-l găsi pe Bobby stând în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, cu privirea plimbându-se de la drumul acum pustiu la James.
— Să nu-ţi treacă aşa ceva prin minte, îl avertiză Bobby, aranjându-şi şapca pe cap. După toate prin care ai trecut? Nicio femeie nu merită asta.
— Aici te-nşeli, i-a replicat James în timp ce scotea ciocanul din centura de la mijloc. Se gândea la zâmbetul Rebeccăi. Unele femei merită totul şi încă ceva pe deasupra.

închisoarea pentru femei Otter Creek Februarie

Sophia stătea întinsă pe masa de consultaţie din infirmeria închisorii. O doctoriţă slăbănoagă, cu coafură afro sură, îi făcea o ecografie. Gelul era rece pe piele, transductorul se mişca lent şi sunetul bătăilor inimii fătului se auzeau perfect în cămăruţa supra-încălzită.
Tânăra a închis ochii - era recunoscătoare că pruncul supravieţuise - şi încerca să găsească un lucru bun de care să se agaţe.
Dar care putea fi acela?
Se gândi la James, la felul cum îl iubise, cum ar fi făcut orice pentru el, cum i-ar fi dăruit inima... Iar acum? Acum ea nu simţea decât o furie profundă? Care o ardea ca un pârjol, alimentată de visurile neîmplinite de care se agăţase cândva.

Bărbatul era motivul pentru care ea era întemniţată între pereţii aceştia groşi din beton.
Din cauza lui sora pe care Sophia abia o găsise nu mai exista.
Din cauza lui Sophia era acum absolut singură.
Sophia sacrificase totul pentru el, inclusiv pe Julia, iar acum nu mai rămăsese cu nimic.
Nimic, în afară de copil...
îl minţise pe James, îi minţise pe toţi în noaptea aceea în căsuţă. Temându-se că fătul ar putea fi omorât, sau că James va încerca să-l revendice, ea minţise că nu era gravidă. Şi, ca urmare a legilor de confidenţialitate, James tot nu ştia că, în curând, va fi tată.
în timp ce doctoriţa continua s-o examineze, Sophia se gândea la bani, la averea Amhurst.
Nu numai că ea îşi merita partea, dar copilul ei trebuia să moştenească totul. Sophia avusese grijă ca James să nu afle, ca să nu apară cu o armată de avocaţi, cerând să-i încredinţeze copilul sau pretinzând cine ştie ce alte drepturi paternale.
Nu acum.
Doar atunci când ea va considera că a sosit momentul potrivit.
Nu era foarte sigură în privinţa drepturilor maternale pe care le avea în închisoare, dar avea să acţioneze pentru a se asigura că ea va fi o parte din viaţa copilului ei.
Pentru totdeauna.
A deschis ochii şi a văzut un gândac, care se deplasa pe plafon direct spre o plasă de păianjen.
Insectă proastă şi jalnică!
în timp ce doctoriţa se uita la ecranul ecografului, Sophia a văzut cum gândacul, ajuns la plasă, a atins firele delicate din complicata ţesătură... Imediat, păianjenul s-a repezit din ascunzătoarea sa şi a muşcat, paralizându-şi victima, care nu suspecta nimic, după care a început s-o înfaşoare în fire, ca s-o savureze mai târziu.
Dintr-odată, Sophia s-a simţit ca păianjenul acela - concentrată asupra propriei supravieţuiri.
Brusc, transductorul de pe abdomenul ei încetă să se mai mişte.

— S-a-ntâmplat ceva? a întrebat Sophia, îngrijorată.
I se spusese că glonţul care o lovise intrase adânc şi-i atinsese splina şi stomacul, dar nu ajunsese la niciun alt organ, aşadar nici la uter.
— Nu. Doctoriţa a clătinat din cap şi a reînceput să mişte lent transductorul, în timp ce privea ecranul, şi a surâs. Nu s-a-ntâmplat absolut nimic, doar că... auzi celălalt zgomot, mai slab, dar la fel de constant?
Da, Sophia îl auzea. Foarte slab, cumva cu ecouri.
Oh... Doamne...
— Şi, ia uită-te aici. Sophia a privit şi ea ecranul, urmărind degetul doctoriţei. Sunt doi, a adăugat ea încet, dând din cap. Ai gemeni. Zâmbetul i s-a lăţit de la o ureche la alta. Ce zici de asta?
— Gemeni? a repetat Sophia, nevenindu-i parcă să creadă.
Gândul i-a zburat la viitor.
La James.
La averile Cahill şi Amhurst.
La faptul că nu exista doar un moştenitor, ci doi.
Furia răzbunării dinăuntrul ei a început să ardă şi mai intens, gândindu- se la gemenii alăturaţi pe viaţă. Unul avea să fie numit Amhurst, iar celălalt Cahill, sau variaţiuni ale acestor nume.
„Ami" sau „Hurst" şi „Cassie" sau „Cade". în funcţie de sexul lor.
A privit din nou spre tavan, la păianjenul care acum era aşezat peste insecta capturată. Părea că începuse s-o devoreze, sugându-i sângele, în vreme ce gândacul nu putea decât să-şi accepte oribila soartă, indubitabil, fatală.
Şi-a îndreptat din nou gândul spre James şi inima ei răzbunătoare a devenit dintr-odată rece ca gheaţa.
Trebuia să fie răbdătoare.
Trebuia să aştepte.
Iar aici, între zidurile astea groase ale închisorii, ea avea tot timpul din lume.

Şi-a trecut o palmă peste pântecul uşor proeminent. în cele din urmă, ştia asta prea bine - văzând viitorul cristalizându-se în faţa ochilor ei - avea să se răzbune.

Trebuia doar să aştepte.

virtual-proiect.e

u■[1]- în folclorul american, creatură asemănătoare cu maimuţa, care sălăşluieşte în păduri, în special în cele din nord-vestul SUA (n. red.).

Citat din piesa *The Mourning Bride* (1697) a dramaturgului englez William Congreve (1670-1729) (n. trad.).

Serial american (n. red.).

1- Marcă de produse americane de curăţare şi dezinfectare (n. red.).
Bay Area Rapid Tranzit.

[is]- în original, „Stone walls do not a prison make, / Nor iron bars a cage”. din poemul *To Althea: From Prison* (1642) de poetul englez Richard Lovelace (1618-1658) (n.trad.).

1- Concurs televizat în care concurenţii trebuie să răspundă la diferite întrebări din domeniile: artă, istorie, literatură, geografie, cultură populară, ştiinţă, sport etc. (n. red.).

Melodie rock, compusă în 1978 de Sting şi inclusă în albumul *Outlandos d'Amour* de către formaţia engleză de rock The Police (n. red.).

[2]- Formaţie de muzică heavy metal/ trash metal din Los Angeles, formată în 1983 (n. red.).

În original, „Hei 1 hath no fury like a woman scorned”, din piesa *The Mourningbride* (1697) a dramaturgului englez William Congreve (1670-1729) (n. trad.).

Emisiune concurs în SUA, ce-şi propune descoperirea de noi talente, dându-le apoi şansa unei cariere muzicale (n. red.).

Specialitate mexicană tradiţională - o tortilla mică de porumb sau de grâu, cu umplutură de carne şi brânză (n.red.)

M-AI TRĂDAT